

ΒΕΛΗΑΣ

Απτόσημο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ОПИСАНИЕ БИВУШКИ
БЕРДИЯ
40
АДРЕС: *Бердия*
БЕРДИЯ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



ΕΡΜΑΤΙΚΗ 5

ΟΜΗΡΙΚΗ 4 ΔΕΡΑΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ
ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ 4

«Αναγκαῖον ἐν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρίβειν
πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς καὶ δὴ καὶ μάλιστα ἐν Ὀ-
μήρῳ, τῷ ἀρίστῳ καὶ θειοτάτῳ τῶν
ποιητῶν, καὶ τὴν τούτου διάνοιαν ἐκμανθά-
νειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη, ζηλωτὸν ἔστιν.»

(Πλάτ. "Ἰωνι" σελ. 530, 6'.)

Z N K



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ» Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

14 — Ὁδὸς Βορῶ — 14.

1889

Αρ. Ειρ. 59

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν μου

ΣΤ



ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩι ΖΑΠΠΑι,

ΑΝΔΡΙ ΦΙΛΟΓΕΝΕΣΤΑΤΩι,

ΕΝΘΕΡΜΩι ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗι

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩι ΕΘΝΙΚΩι ΕΥΕΡΓΕΤΗι,

ΔΕΙΓΜΑ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΑΝΘΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΠΡΑΞΕΝ ΛΓΑΘΩΝ

ΤΟΔ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι ὁ ἄριστος καὶ θεϊότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος ⁽¹⁾ ἐστὶν οὐ μόνον ἐθνικός ἀλλὰ καὶ παγκόσμιος ποιητής, παντὶ αὐτὸν ἀναγινώσκοντι χρήσιμος γινόμενος. Αὐτὸς τοὺς Ἑλληνας τραγικούς παρήγαγεν ⁽²⁾· ἐς ᾧ δικαίως καὶ ὁ Δισχύλος τὰς αὐτοῦ τραγωδίας καλεῖ τεμάχων τῶν μεγάλων τοῦ Ὀμήρου δειπνῶν ⁽³⁾· αὐτὸς ἐγένετο διδάσκαλος τῆς ἐθνικῆς παιδείσεως ⁽⁴⁾· αὐτὸς περὶ τῶν καλλίστων τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ὠφελίμων ἐδίδαξε, περὶ πολέμων καὶ στρατηγιῶν καὶ οἰκίσεων πόλεων καὶ περὶ παιδείας ἀνθρώπου ⁽⁵⁾· αὐτὸς πανταχοῦ σχεδὸν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐπήνεσε τὴν ἀρετὴν· διότι, ἵνα κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον εἶπω, «πᾶσα ἡ ποίησις αὐτοῦ ἀρετῆς ἐστὶν ἔπαινος καὶ πάντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο φέρει ὅ,τι μὴ πάρεστιν» ⁽⁶⁾. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης τάδε περὶ Ὀμήρου λέγει· «Οἶμαι δὲ καὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν μεῖζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς τοὺς πολέμους τὰς βαρβάρους ἐνέκωμίσατο καὶ διὰ τοῦτο βουλευθῆναι τοὺς προγόνους ἡμῶν ἐντιμὸν αὐτοῦ ποιεῖν τὴν τέχνην· ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων, ἵνα πολλὰ καὶ ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμαρθάνωμεν τὴν ἔχθραν τὴν ὑπάρχουσαν πρὸς αὐτοὺς καὶ ζήλοδιντες τὰς ἀρετὰς τῶν στρατευσάμενων τῶν αὐτῶν ἔργων ἐκείνοις ἐπιθυμῶμεν» ⁽⁷⁾. Ὁ δὲ ῥήτωρ Λυκούργος τάδε λέγει· «Ὅτως ὑπέλαβον ἡμῶν οἱ πατέρες σπονδαῖον εἶναι ποιητὴν τὸν Ὅμηρον, ὥστε νόμον ἔθετο καθ' ἐκάστην πεντετηρίδα τῶν Παναθηναίων μόνον τῶν ἀλλῶν ῥαψωδεῖσθαι τὰ ἔπη» ⁽⁸⁾.

Ἐπίσης δ' ὁμολογεῖται ὅτι τοῦ θεοῦ τούτου ποιητοῦ, ἵνα καλῶς κατανοηθῇ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα καὶ ἀκριβωθῇ τὸ τυπικὸν τῆς γλώσσης αὐτοῦ, ὅπερ τὰ μέγιστα συμβάλλεται

(1) Πλάτ. Ἰων σ.530, 6'. (2) Πλάτ. Πολιτ. 595, γ'. 598, δ'. (3) Ἀθην. Δειπνσοφ. II', σ. 347, ε'. (4) Πλάτ. Πολιτ. 606, ε'. (5) Πλάτ. Πολιτ. 599, γ'. καὶ Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1034—1036. (6) Παραίνες. πρὸς τοὺς νέους § V. πρὸς Διογεν. Λαέρτ. Β.12'. (7) Ἰσοκρ. Πανηγ. § 159.

(8) Λυκούργ. Λεωκρ. § 102. Πρὸς § 103—104.

καὶ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ πνεύματος, εἶναι ἀναγκαῖα Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ ἄξια πῶς τῶν χρόνων ἐν οἷς ζῶμεν οὕσα καὶ ἀληθῶς τὸν χρόνον αὐτῇ ὠφελοῦσα.

Ὀμηρικαὶ δὲ Γραμματικαὶ ἡ Γραμματικαὶ καὶ περὶ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ γλωσσικοῦ ιδιώματος διαλαμβάνονται γνωσταὶ ἡμῖν εἰσιν αὗται.

Γραμματικὴ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν διαλέκτων ὑπὸ Κ. Κούμα ἐν Βιέννῃ 1833, ἥτις διασκευασθεῖσα ὑπὸ Γ. Παπασιώτου ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις 1856.

Σύντομος πραγματεία περὶ τοῦ ἐπικοῦ μέτρου καὶ ἐπικῆς διαλέκτου ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Φωτιάδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς τοῦ Θεισίου ἐν Ἀθήναις 1854.

Κρυγέρου Γραμματικὴ τῶν διαλέκτων καὶ ἰδίως τῆς ἐπικῆς καὶ Ἰωνικῆς μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Α. Γ. Κωστοπούλου ἐν Ἀθήναις 1863.

Εὐαγγ. Κορινιώτου Γραμματικὴ τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου μεταγλωττισθεῖσα ἐκ τῆς Γερμανικῆς ἐν Ἀθήναις 1867. 1882.

Σταυρινίδου σύντομος πραγματεία περὶ Ὀμηρικῆς ἡ ἐπικῆς διαλέκτου ἐν Κερκύρᾳ 1868.

Θεοδ. Βουκίδου σύνοψις Γραμματικῆς τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης ἐν Ἀθήναις 1875.

Γ. Κ. Παπασιώτου Γραμματικὴ τοῖν διαλέκτοις Ὀμηρικῆς καὶ Ἡροδοτείου ἐν Ἀθήναις 1877.

Krüger K.W. Homerische und Herodotische Formenlehre von Pöckel, ἥτις πολλάκις ἐξεδόθη.

Der Dialect der Homerischen Gedichte für gymnasien und angehende philologen bearbeitet von dr J. Van Leeuwen jr und M. B. Mendes Da Costa, ἥτις ἐκ τῆς Ὀλλανδικῆς μετεφράσθη καὶ εἰς τὴν Γερμανικὴν ὑπὸ τοῦ dr. E. Mehler ἐν Λειψία 1886.

Ἐκ τούτων δὲ τῶν Γραμματικῶν, ἀπεχόμενοι ἵνα εἰπώμεν δυσχερές τι περὶ τῶν ἄλλων καὶ μάλιστα περὶ τῶν ἑλληνιστῶν γεγραμμένων, συντόμως λέγομεν ὅτι μόνον σχεδὸν ἡ τελευταία πολλοῦ λόγου ἄξια ἐστίν, ἣν καὶ πασῶν τῶν ἄλλων μάλιστα προστησάμεθα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐργασίᾳ. Ἡ

δὲ τοῦ μακαρίτου Krüger καὶ ἡ τοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Pöckel συμπληρωθεῖσα Ὀμηρικὴ καὶ Προδότειος Γραμματικὴ ἔχουσι μὲν ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπολείπονται πολὺ· διότι ὁ συγγραφεὺς ἐνέμεινε τῇ ἀπηργασιωμένῃ ἐρμηνείᾳ τῶν ἰδιωματικῶν τῆς ἐπικτῆς διαλέκτου, οὐδαμῶς δ' εἰς μελέτην τῶν γλωσσολογικῶν ἐρευνῶν ἐνέκυψεν οὐδ' ἠκολούθησε ταῖς καθ' ἑκάστην γενομέναις προσόδοις περὶ τὰ Ὀμηρικὰ ζητήματα, εἰς ἃ τὰ μέγιστα συνεβάλετο ἡ συγκριτικὴ γλωσσολογία· διότι αὕτη ὅλως σχεδὸν μετέβαλε τὰς περὶ γλώσσης θεωρίας ἐρμηνεύσασα πλεῖστα γλωσσικὰ ζητήματα καὶ καθ' ἑκάστην ἐρμηνεύουσα, ἅτινα ἄλλοι ἐνομίζοντο ἢ Ἰωνικὴ ἔκτασις ἢ ποιητικὴ ἄδεια ἢ ἐξαίρεσις ἢ ἀνωμαλία καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. Πόσαι τύπων ἐρμηνεῖαι ἀπεδείχθησαν ἤδη διὰ τῶν γλωσσολογικῶν ἐρευνῶν οὐσαι ἀσύστατοι καὶ ψευδεῖς; Πόσαι ἐτυμολογίαι λέξεων Ὀμηρικῶν πρότερον ἐμνημονεύοντο καὶ ἐπιστεύοντο ὡς ἀληθεῖς, νῦν δὲ διὰ τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας ἠλέγχθησαν οὐσαι γελοῖαι καὶ ἄλλαι ἀντ' αὐτῶν κρατοῦσιν;

Καὶ πολλὰ ὁμῶς νεώτερα περὶ Ὀμήρου βιβλία, καὶ περ τῶν συγγραφέων ἀκολουθησάντων ταῖς γενομέναις προσόδοις καὶ ἀνακαλύψεσιν, οὐδόλως εἰσὶν ἀπηλλαγμένα πλημμελημάτων· διότι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐστὶν ἀείποτε εὐδολισθος καὶ εὐεπίφορος εἰς τὰ μαρτήματα. Ὅθεν ἡναγκαζόμεθα ἐν παντὶ βήματι νὰ προσέχωμεν τὸν νοῦν ἵνα μὴ περιπίπτωμεν τοῖς αὐτοῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἁμαρτήμασιν, ἀλλ' ἐκκλίνωμεν ταῦτα καὶ διορθώμεν τὰ παρ' ἄλλοις κακὰ διδάγματα, ἅτινα βάθρως ριζοβολοῦσιν ἐν ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς· διότι καθήκον καὶ καθήκον ἀπαραίτητον παντὸς βιβλία διδακτικὰ συγγράφοντός ἐστιν οὐχὶ ἡ περὶ τὴν ἀργυρολογίαν καὶ καπηλείαν προσοχὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ πρὸ παντός ἄλλου ἡ ἀκρατος φιλοτιμία καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ καταστή ἡ χρήσιμος τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι καὶ τῇ πατρίδι, τὴν σπουδὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εὐχερεστέραν καθιστὰς, συγγράμματα μᾶλλον εὐμέθοδα καὶ πῶς τελειότερα συγγράφων. Αὕτη αὕτη ἡ γνώμη ἀείποτε ἐκράτησεν ἡμῶν περὶ τὰς συγγραφὰς καὶ τοῦ λοιποῦ αὕτη θὰ ὠθῇ ἡμᾶς ὡς ὁ κράτιστος ὁδηγὸς εἰς ταύτας.

Ὅ,τι δ' εἵπομεν ὅτι ἐφροντίσαμεν νὰ ἀπαλλάξωμεν τὴν βίβλον τήνδε πολλῶν ἀμαρτημάτων, οἷς ἄλλοι περιέπεσον, τοῦτο δύναται ὁ τὸν νοῦν προσέχων νὰ διαγνῶ, ἐὰν εἰς πᾶν αὐτῆς μέρος ἀποβλέψῃ, ἐνταῦθα δὲ μεταχειριζόμεθα καὶ μικρὰ δεῖγματα εἰς βεβαίωσιν τῶν ὑφ' ἡμῶν λεγομένων. Ὁ Van Leeuwen καὶ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ Γραμματικῇ⁽¹⁾ καὶ ἐν τῇ Μνημοσύνῃ⁽²⁾ νομίζει ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἀόριστος ἐσπόμεν ἔχει ὑποτακτ. ἐσπῶνται, εὐκτ. ἐσποίμην, προστ. ἐσπέσθω, δι' ὃ καὶ ἀντὶ τῆς προστ. σπεῖω⁽³⁾ γράφει «ἐσπεον», ἀπαρεμφ. ἐσπέσθαι, μετοχ. ἐσπόμενος. Ταῦτά διδάσκονται καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς Λεξικοῖς· ἀλλὰ περὶ τῶν πλημμελῶν τούτων τύπων ἐγράψαμεν ἄλλοτε μικρὰν πραγματείαν⁽⁴⁾ ἀποδείξαντες ὅτι τὰ χωρία ταῦτα ὀφείλουσι νὰ γραφῶσιν ὧδε· «ἐπὶ δὲ σπῶνται»⁽⁵⁾, «ἄμα σποίμην»⁽⁶⁾, «ἄμα σπέσθω»⁽⁷⁾, «ὁ δὲ σπόμενος»⁽⁸⁾, «αὐτοῦ γε σπομένοιο»⁽⁹⁾. Παράβαλε δὲ καὶ ἐπισπέσθαι⁽¹⁰⁾, ἐπισπόμενος⁽¹¹⁾, μετασπόμενος⁽¹²⁾. Τὰς γραφὰς δέ, ἃς ἡμεῖς νομίζομεν τὰς μόνας ὀρθὰς, ὁ Nauck εἰσήγαγεν εἰς τὸ κείμενον τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἐκδόσεως τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν.

Ἐπίσης ὁ Van Leeuwen ἐν τῇ Ὀμηρικῇ Γραμματικῇ⁽¹³⁾ νομίζει ὅτι τὸ παρ' Ὀμήρῳ κομείτωρ⁽¹⁴⁾ ἐστὶ τρίτον πληθ. τῆς προστακτικῆς ἀντὶ τῆς καταλήξεως -εόντων καταλήγον ἀνωμάλως εἰς-είπων. Ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶ πλημμελές· διότι τὸ κομείτωρ ἐστὶ τρίτον δυϊκόν τῆς προστακτικῆς, οὐχὶ δὲ τρίτον πληθυντικόν⁽¹⁵⁾. Ἀλλ' ἴσως ἀντ' αὐτοῦ γραπτέον κομείντων (=κομείοντων) κατ' εἰκασίαν Nauck.

Τοῦ ἀείρωμαι ῥήματος ἡ μᾶλλον τοῦ ἄρνημαι μνημονεύεται κακῶς καὶ ἀόριστος μέσος ἡρώμην, ὅστις παρελήφθη ἐκ τῆς Ἀπτικῆς διαλέκτου, οὐδόλως δ' Ὀμηρικός ἐστίν· διότι παρ' Ὀμήρῳ ἀντ' αὐτοῦ εὐχρηστός ἐστίν ὁ ἀόριστος δεύτε-

(1) Ἐκδόσ. E. Mehler σελ. 97, 105. (2) Mnemos. 1885 σελ. 193—194.

(3) Ἰλ. K, 285. (4) Ἐβδόμῃς 1886 σελ. 191. (5) Ὁδ. M, 349.

(6) Ὁδ. T, 579, Φ, 77. (7) Ἰλ. M, 350, 363. (8) Ἰλ. M, 395, N, 570. (9) Ἰλ. K, 246. (10) Ἰλ. E, 521. (11) Ἰλ. N, 495. Ὁδ. Γ, 215, E, 262, κτλ. (12) Ἰλ. N, 567. Ὅρα καὶ ἐνταῦθα § 507, 8.

(13) Ἐκδόσ. Mehler σελ. 66, σημ. 4. (14) Ἰλιάδ. Θ, 109 +.

(15) Ὅρα ἐνταῦθα § 428 καὶ Κόντ. Δόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 66—67.

ρος ἡρόμην⁽¹⁾ καὶ ἀρόμην⁽²⁾, ὑποτακ. ἄρωμαι⁽³⁾, εὐκτ. ἀροίμην⁽⁴⁾ καὶ ἀπαρέμφ. ἀρέσθαι⁽⁵⁾.

Τοῦ μέλλοντος ἀντιᾶ'ω⁽⁶⁾ καὶ τοῦ ἀορίστου ἡντιᾶσαι νομίζεται ὑπὸ τινων ὅτι ἐνεστώς ἐστὶν ὁ ἀντιᾶ'ω. Τοῦτό ἐστιν ἡμαρτημένον· διότι ἐξ ἐνεστώτος ἀντιᾶ'ω οὐδαμῶς δύναται νὰ σχηματισθῇ μέλλον καὶ ἀόρ. μετὰ βραχέος φωνήεντος, ἀλλ' ἀναγκαιῶς ἔχει νὰ γένηται ἀντιᾶ'σω, ἐξ οὗ δὲν προέρχεται ὁ Ἀττικὸς μέλλον ἀντιᾶ'ω, ἢ μᾶλλον ἀντιήσω⁽⁷⁾ καὶ ἀόρ. ἡντιᾶσαι ἢ μᾶλλον ἡντίησαι. Ὅθεν κατὰ δὲλτον γίνεταί ὅτι ἐνεστώς ἐστὶν ὁ ἀντιᾶ'ζω, ὅστις οὐδόλως μὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ, ἡύρηται δὲ παρ' Ἀττικοῖς, παρὰ Πινδάρῳ⁽⁸⁾ καὶ Ἡροδότῳ⁽⁹⁾.

Τὸ ἀτιμᾶω ῥῆμα, ὅπερ παρ' Ὀμήρῳ ἡύρηται μόνον κατ' ἐνεστώτα ἀτιμᾶ⁽¹⁰⁾, παρὰ τὰτ. ἀτίμα⁽¹¹⁾ καὶ ἀτίμω⁽¹²⁾, μέλλ. ἀτιμήσω⁽¹³⁾ καὶ ἀόρ. ἡτίμησα⁽¹⁴⁾ καὶ ἀπητίμησα⁽¹⁵⁾, νομίζεται ὑπὸ τοῦ Nauck ὑποπτον, ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς ἐστὶν ἀπηλλαγμένον πάσης ὑποψίας· διότι ἐστὶν ἀρχαία ἀνάγνωσις⁽¹⁶⁾ καὶ λείψανον ἀρχαίας συνθέσεως τοῦ Ἀ στερητικοῦ καὶ τοῦ τιμᾶω. Τοιαῦται δ' ἀρχαίαι συνθέσεις εἰσὶ καὶ τὸ δνᾶμνιτερ⁽¹⁷⁾ καὶ δνᾶσπαρ⁽¹⁸⁾ καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ δνσθνηῖσκαο⁽¹⁹⁾, ἀνθ' οὗ φερομένου ὑπὸ πάντων τῶν χειρογράφων ὁ Nauck ἔγραψε «δνσθνητοῖν», ἥτοι

πᾶν δὲ σώμ' ἄνω κᾶτω

ῥσπαιρεν, ἡλάλαζε δνσθνητοῖν φόνω.

Ἀλλὰ τὸ δνσθνητέω - ῶ προϋποτιθέν τὸ ἄρρητον δνσθνητος

(1) Ἰλ. Γ, 373. Ε, 510. Σ, 165. Χ, 393. Ὀδ. Α, 240. Δ, 107. Ω, 33.

(2) Ἰλ. Ι, 124. 188. Α, 625. Ψ, 592. (3) Ἰλ. Α, 290. Μ, 435. Π, 84.

(4) Ἰλ. Δ, 95. Ε, 3. 273. Σ, 121. (5) Ἰλ. Μ, 407. Ε, 365. Σ, 294.

(6) Ὅρα ἐνταῦθα § 479. 515. 2. (7) Ὅρα ἐνταῦθα § 547. (8) Πινδάρ.

Νεμειον. Γ, 68. (9) Ἡροδот. Α', 166. Ὅρα καὶ Cobet Mnemos. 1874

σελ. 395. (10) Ὀδυσ. Π, 307+. (11) Ὀδυσ. Φ, 99+. (12) Ὀδυσ. Ψ, 38+.

ἐνθα ὑπὸ τοῦ Nauck μεταγράφεται εἰς «ἀτίμασσον». (13) Ἰλ. Ι, 62. Θ, 163.

Ὀδ. Π, 274. ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «ἀτιμάσσον». (14) Ἰλ. Α, 11.

94. 356. 507. Β, 240. Ζ, 522. Ι, 111. Ε, 127. Ὀδ. Ε, 57. Υ, 133. ἐνθα ὑπ' ἄλλων

γράφεται «ἀτίμασσον». (15) Ἰλ. Ν, 113+. ἐνθ' ὅ μιν Nauck

γράφει «ἀπητίμησσαν». ὁ δὲ Cobet «ἄρ' ἡτίμησεν» ἐν Mnemos.

1874 σελ. 368. (16) Ὅρα μαρτυρίας ἐν περιόδ. Συναράτ. Τόμ. Α', σελ.

254—257. (17) Ὀδ. Ψ, 97+. (18) Ἰλ. Γ, 39. Χ, 769. (19) Εὐριπ. Πλέκτρ. 843.

φαίνεται μοι οὐχί ἐπιτυχῆς διόρθωσις ὅν. Ἐάν γίνῃ ἀνάγκη διορθώσεως, ἴσως γραπτέον «δυσθαγοῖν» (=δυσθανές ὄν) ἐκ τοῦ δυσθατέω-ω=δυσθανατέω-ω.

Ὁ παρ' Ὀμήρῳ παρακείμενος τετρηχυνῖα⁽¹⁾ καὶ ὑπερσ. τετρήχει⁽²⁾ ὑφ' ἀπάντων νομίζεται ὅτι ἔγινεν ἐκ τοῦ ταρήσσω, ὅπερ δὲν εἶναι ὀρθόν· διότι οὕτως ὤφειλον οὗτοι νά σχηματισθῶσιν, ὡς παρὰ μεταγενεστέροις ἡϋρηνται, τετάρραχα καὶ ἑτεταράχειν. Ὅθεν νομίζομεν ὅτι οἱ χρόνοι οὗτοι γίνονται ἐξ ἀρρήτου ἐνεστώτος θρήσσω (=Ἀττικ. θραῖττω) ἐκ ῥίζης τρηχ- (τρήχης=Ἀττικ. τραχύνε)⁽³⁾.

Τὸ αἰδρεῖν, πο.λεῖδρεῖν καὶ ἰδρεῖν (=ἀφιδρεῖν, πο.λεφιδρεῖν, φιδρεῖν) παρ' Ὀμήρῳ γράφονται διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου αἰδρεῖν, πο.λεῖδρεῖν, ἰδρεῖν. Ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ αὐτῶν ἐστὶ πλημμελὴς προεληθούσα ἐξ ἀγνοίας καὶ πλάνης τῶν παλαιῶν, οἵτινες ἀδυνατοῦντες νά ἐρμηνεύσωσι τὴν μακράν παραλήγουσαν ἰδριε,-ίως, ἰδρεῖ-ῖν καὶ συναϊρέσει ἰδρεῖν) ἔπλασαν κατ' ἀνάγκην τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν αὐτῶν, ὡς διδάσκουσιν οἱ τοῦ Ὀμήρου ἐρμηνευταὶ καὶ σχολιασταί. «Ἡ παραλήγουσα τῆς αἰδρείας διὰ διφθόγγου ἀεὶ γράφεται διὰ τὴν κλίσην τοῦ ἰδριε ἰδριεως ὡς ὄφρεως»⁽⁴⁾. Ἡ γενικὴ τοῦ ἰδριε ἐστὶν ἀδύνατον νά σχηματισθῇ Ἰωνικῶς ἰδριεως, ἀλλ' ἰδριως⁽⁵⁾. Ὅθεν ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ ἐστὶ πλημμελὴς, ὡς καὶ ὁ Cobet εἰδίδαξεν.

Παρ' Ὀμήρῳ φέρεται καὶ ἡ λέξις ἀγκὰς νομιζομένη ὡς ἐπιρρημα ἐν τοῖσδε τοῖς χωρίοις.

ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο⁽⁶⁾ θυγατέρα ἦν (Ἰλ. Ε, 371).

ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν (Ἰλ. Ξ, 346).

ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν (Ἰλ. Ξ, 353).

ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν (Ἰλ. Ψ, 711).

ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱὸν (Ἰλ. Ω, 227).

τρόπιν ἀγκὰς ἐλών νεὸς (Ὀδυσ. Η, 252).

Ἡ λέξις δ' αὕτη ὑπάρχει πάντοτε πρὸ φωνήεντος, ἐνθα γρα-

(1) Ἰλ. Η, 346. (2) Ἰλ. Β, 95. (3) Ὅρα ἐνταῦθα § 491 καὶ Ἠμέτ. Λεξικ. Ἀττικ. Ῥημάτ. σελ. 130. (4) Εἰσαγ. ἐν Ὀδυσ. Κ, 231. (5) Ὅρα ἐνταῦθα § 99 καὶ 311.

(6) Ἡ κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἀλλάξουτο γραπτέον. Ὅρα μαρτυρία περὶ τούτου ἐν τῇ Ὀμηρ. Λεξικ. τοῦ Ἐβελιγγίου ἐν λ. ἀλάξομαι.

πτέον «ἀγκάσι», ἅπαξ δὲ πρὸ συμφώνου, ἐνθα γραπτέον «ἀγκάσι δ' ἀλλήλω λαβέτην»· διότι ἐστὶ δοτική πληθ. τοῦ ἀγκῶν (= ἀγκάλη), γενομένη κατὰ συγκοπὴν καὶ μεταβολὴν τοῦ συμφωνοειδοῦς φθόγγου ν, εἰς α (1). Οὕτως ἐγίνε καὶ τὸ Ἀττικὸν *Φεργέφαττα* ἐκ τοῦ *Περσεφρόνη* (= Περσέφ ν, -τ|α) καὶ τὸ Ὀμηρικὸν *πρόφρασσα* ἐκ τοῦ *πρόφρων* (= πρόφρ ν, -τ|α). Εὐτυχῶς δ' ἡ δοτικὴ αὕτη εὐρίσκεται πλήρης παρ' Ὀππιανῷ.

ὥς δ' ὅτε περθομένης δῆτων ὑπὸ χερσὶ πόλης
ἐλκομένων παίδων τε δορικτήτων τε γυναικῶν
κοῦρον ἀνὴρ δειρῆ τε καὶ ἀγκάσιν ἐμπεφυῶτα
γειναμένης ἐρύση πολέμου νόμῳ 2.

καὶ παρὰ Στράτωνι τῷ Σαρδιανῷ·

καὶ μὴν καὶ τόν, ὅτ' ἐστὶν ἐν ἀγκάσιν, εὐθὺ θέλοντα
καὶ παρέχοντα χυδὴν οὐ πάνυ δῆ τι θέλω 3.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Παραλείποντες δ' ἄλλα γραμματολογικὰ περὶ Ὀμήρου ζητήματα, ἅτινα ἀναβαλλόμεθα εἰς ἄλλον εὐθετώτερον καὶ χρόνον καὶ χώρον, ἥτοι περὶ ὑπάρξεως τοῦ ποιητοῦ, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν παρεδόθησαν ἡμῖν τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα καὶ ἄλλα τοῦτοις παραπλήσια, ἀνακινηθέντα ὑπὸ τοῦ μεγάλου φιλολόγου Οὐολφίου, ἐν τῷ παρόντι ἀρκούμεθα νὰ εἰπώμεν μόνον ὅτι τήν ἐν τῷ Ὀμηρικῷ κειμένῳ εἰσαγωγὴν τοῦ Γ' πολλοὶ λόγοι μετρικοὶ καὶ εὐφωνικοὶ καθιστᾷσιν ἀναγκάσιαν, ἄνευ δ' αὐτοῦ πλείστα ζητήματα Ὀμηρικὰ ἀνερμηνευτα μένουσιν (4).

Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ἀναγκάσιαν ἐνομίσαμεν καὶ σύντομον διδασκαλίαν περὶ *δακτυλικοῦ ἑξαμέτρου* τῇ Ὀμηρικῇ Γραμματικῇ νὰ προσθώμεν· ἀλλὰ ταύτην δὲν ἐπετάξαμεν, ἀλλὰ προστάξαμεν ἐν ταῖς εἰσαγωγικαῖς γνώσεσιν· διότι τὰ ἐπόμενα τῆς Γραμματικῆς μέρη προαπαιτοῦσι τήν τοιαύτην γνῶσιν. Ἐνταῦθα δ' ἀπεδεξάμεθα τοὺς ὅρους θέσιν καὶ ἄρσιν

(1) *Ὁρα Grammat.* Meyer ἔκδο. 6', σελ. 354. πρὸλ. καὶ τὸ ἀ γ κ ο ἰ ν η (= ἀγκῶν-|η), ἀ γ κ α σ ι (= ἀγκ(σ)ασι). *Ὁρα* ἐνταῦθα § 264, 1.

(2) Ὀππιαν. Ἀλευστικ. Β, 313—316.

(3) *Ἐπὶ γράμμ.* 42 ἐν Ἀναλέκτ. παλαιῶν Ἑλλ. ποιητ. τόμ. Β', σελ. 369.

(4) *Ὁρα* ἐνταῦθα § 62, 96, 99, 100, 364, 365, 366.

ὡς οἱ παλαιοὶ μετρικοὶ ἐνόουν αὐτούς, οὐχὶ δ' ὡς οἱ νεώτεροὶ συγγράντες τὰ ὀνόματα καλοῦσι θέσιν ὅ,τι οἱ παλαιοὶ ἄρουν καὶ ἄρουν ὅ,τι ἐκείνοι θέσιν.

Ἐν τέλει δὲ πλὴν τοῦ ἀλφαβητικοῦ πίνακος τῶν ἀνωμάλων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων πρὸς ταχυτέραν εὗρεσιν αὐτῶν ἔχομεν καὶ πίνακα κατὰ ῥαφωδίας καὶ στίχους τῶν παρ' Ὀμηρῷ χωρίων, ἅτινα ἐνταῦθα διορθοῦνται ἢ χρῆζουσι διορθώσεως.

Τοιαύτη εἶναι ἡ παροῦσα Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ, ἣν ἐνομίσαμεν δίκαιον νὰ ἀφιερῶσωμεν τῷ φιλογενεστάτῳ Κωνσταντίνῳ Ζάππᾳ, ὅστις μέγιστος ἐθνικὸς εὐεργέτης τυγχάνει ἅτε γενόμενος προστάτης τῆς ἐν Ἑλλάδι βιομηχανίας κἀντεῦθεν τῆς ιδιωτικῆς καὶ ἐθνικῆς εὐημερίας πρόξενος, ἰδρυτῆς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει φερωνύμου παρθεναγωγείου καὶ πολλῶν ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, παντοίων δ' ἀγαθῶν ἀγαθὸς παραστάτης καὶ ἀντιλήπτωρ. Τοιοῦτῳ ἀνδρὶ βεβαίως ἤρμοζε νὰ προσενέγκωμεν ἐμβριθέστερα καὶ σπουδαιότερα συγγράμματα· ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ παρόντος πονήματος ἀφιέρωσις οὐδαμῶς κωλύει ἡμᾶς νὰ ποιήσωμεν τοῦτο ἐν τῷ μέλλοντι δι' ἄλλων. Ἐν γὰρ τῷ παρόντι ἔναυλον αἰεὶ ἔχοντες τὴν ἐκ τῆς Ὀλυμπιακῆς ἐκθέσεως ἡμετέραν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν οὐδόλως ἡδυνήθημεν νὰ καταστείλωμεν τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν πρὸς τὸν ἄνδρα πλεονάζον σέβας καὶ κατ' ἀνάγκην ἀφιεροῦμεν αὐτῷ τὴν βίβλον ταύτην ὡς δαῖγμα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τρανότατον τεκμήριον τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκάστου Ἑλλήνος τιμῆς, ἧς παρὰ πάντων διαφερόντως ὁ φιλογενέστατος ἀνὴρ τυγχάνει.

Ἀντὶ δὲ τῶν ἡμετέρων πόνων μόνην ἀξίαν ἀμοιβὴν ἡμεῖς θὰ ἐνομίζομεν τὴν εὐμενῇ κρίσιν ὅτι ἐργασάμενοι ἐπ' ἀγαθῷ τῶν σπουδαζόντων καὶ τῆς πατρίδος συνετελέσαμεν πῶς πρὸς τοῦτο ἡ προσηγγίσασμεν κἂν τῇ ἡμετέρᾳ προθέσει.

Ἐν Ἀθήναις Ἀπριλίου μεσοῦντος 1889.

Γεώργιος Δ. Ζηκίδης.

ΣΗΜ. Τὸ σημεῖον + σημαίνει ὅτι ὁ τύπος φέρεται ἅπας παρ' Ὀμήρῳ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΟΜΗΡΙΚΗ

Εισαγωγικαὶ γνώσεις.

§ 1. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διακρίνεται εἰς ἡ διαλέκτους, τὴν Αἰολικὴν, Ἰωνικὴν, Δωρικὴν καὶ Ἀττικὴν.

§ 2. Τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα, περὶ ὧν πραγματεύεται ἡ Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ, εἶναι γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον⁽¹⁾, ἃν καὶ εὐρίσκονται ἐν αὐτοῖς ἰδιώματα καὶ τῶν ἄλλων διαλέκτων, μάλιστα δὲ τῆς Αἰολικῆς.

§ 3. Ποιήματα ἀποδιδόμενα τῷ Ὀμήρῳ εἶναι ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια, οἱ Ὀμηρικοὶ Ὕμνοι, Ἐπιγράμματα τινὰ καὶ ἡ Βατραχομομαχία.

ΣΗΜ. Οἱ Ὀμηρικοὶ Ὕμνοι, τὰ Ὀμηρικὰ ἐπιγράμματα καὶ ἡ Βατραχομομαχία εἶναι μεταγενέστερα ποιήματα ἀποδοθέντα τῷ Ὀμήρῳ.

§ 4. Ἡ Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ πραγματεύεται περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι διάφορον τοῦ ἰδιώματος τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

§ 5. Τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ὑπὸ τῶν παλαιῶν δὲν ἐμελῶδοοντο, ἀλλ' ἐρραβιῶδοοντο, ἥτοι ἀπηγγέλλοντο ἄνευ μέλους⁽²⁾. Εἶναι δὲ πεποιημένα ταῦτα κατὰ στίχον⁽³⁾.

§ 6. Στίχος τις ἀποτελεῖται ἐξ ὠρισμένου ἀριθμοῦ μετρικῶν ποδῶν. Ὁ δὲ ποὺς συνίσταται ἐκ τριῶν ἢ πλειόνων πρώτων γρόνων (ἥτοι σημείων), ἥτοι εἶναι τρίσημος, τετράσημος, κτλ.

(1) Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος διακρίνεται εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰωνικῇ διὰ λέκτω, ἥτις μετὰ τοῦ δακτυλικοῦ ἑξαμέτρου ἀποτελοῦσα τὸ γλωσσικὸν ἰδιῶμα τοῦ ἔπους ὀνομάσθη καὶ ἐπικὴ διάλεκτος, ἐγράφησαν τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ἐν δὲ τῇ νεωτέρᾳ Ἰωνικῇ ἐγράφη ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Ἰπποκράτης.

(2) Ἀριστοτέλ. περὶ Ποιητικ. 1, σελ. 1447, ἀ.

(3) Ἡ Γλαῖς ἔχει 15693 στίχους, ἡ δὲ Ὀδύσσεια 12110.

§ 7. Αἱ συλλαβαὶ εἶναι βραχεῖαι καὶ μακραί. [Ἰσα δὲ μακρὰ (-) ἰσοῦται δύο βραχεῖαις (υ). ἐκ δὲ τῆς βραχείας ἀποτελεῖται ὁ πρῶτος χρόνος ἢ τὸ σημεῖον (υ).

§ 8. Πόδες κατάλληλοι εἰς στιχουργίαν εἶναι οἱ συγκείμενοι ἐκ μακρῶν καὶ βραχείων συλλαβῶν ἀνταλλάσσομένων πρὸς ἀλλήλους. Τοιοῦτοι δ' εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

ὁ ἱαμβος (υ-) | πόδες ὁ ἀνάπαιστος (υυ-) | πόδες
ὁ τροχάιος (-υ) | τρίσημοι. ὁ δάκτυλος (-υυ) | τετράσημοι.

§ 9. Ὁ μὲν δάκτυλος παραλαμβάνετο εἰς τὸ διηγηματικὸν εἶδος τῶν ποιημάτων, ὁ δὲ ἱαμβος εἰς τὴν δραματικὴν ποιήσιν, ὁ δὲ τροχάιος καὶ ὁ ἀνάπαιστος εἰς τὸ μέλος.

ΣΗΜ. Ἡ σήμερον ἐν χρήσει ὑπάρχουσα ὁμοιοκαταληξία τοῦ τέλους τῶν στίχων ἦτο ἀγνωστος τοῖς παλαιαῖς.

§ 10. Ἡ μακρὰ συλλαβή, ἥτις δέχεται τὸν ῥυθμικὸν τόνον τοῦ ποδός, καλεῖται θέσις τοῦ ποδός, τὸ δὲ λοιπὸν μέρος αὐτοῦ συγκείμενον ἐκ μιᾶς ἢ δύο συλλαβῶν καλεῖται ἄρσις.

ΣΗΜ. Οὕτως ἐκάλουν ταῦτα οἱ ἀρχαῖοι μετρικοί, παραλαβόντες τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς θέσεως καὶ ἄρσεως τῶν ποδῶν ἐν τῷ βηματισμῷ, οἱ δὲ μεταγενέστεροι συνέχον τὰ ὀνόματα καλοῦντες ἄρσιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον θέσιν καὶ θέσιν ὅτι ἐκείνοι ἄρσιν (1).

§ 11. Ὁ ἱαμβος καὶ ὁ ἀνάπαιστος ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἄρσεως, ὁ δὲ τροχάιος καὶ ὁ δάκτυλος ἀπὸ τῆς θέσεως.

§ 12. Ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια ἀνέκουσιν εἰς τὸ διηγηματικὸν εἶδος τῆς ποιήσεως, ἥτις καλεῖται ἔπος (= Ἀττικ. λόγος).

§ 13. Τὸ μέτρον τοῦ ἔπους εἶναι δακτυλικόν διότι τούτου γίνεται χρῆσις ἐν τῇ διηγέσει τῆς τύχης τῶν ἡρώων, ὅθεν λέγεται καὶ ἡρώϊον ἢ ἡρωικὸν μέτρον.

§ 14. Τὸ ἡρωικὸν μέτρον σύγκειται ἐκ δύο τριποδιῶν, ἑκατέρα δὲ τριποδιά ἔχει τρεῖς βάσεις, τὸ δὲ ὅλον ἐξ ἑξήμισι. Διὰ τοῦτο λέγεται καὶ δακτυλικὸν ἐξάμετρον (2) ἢ ἐξάμετρος (στίχος).

§ 15. Ἐκατέρα τριποδιά τοῦ ἐξάμετρον ἔχει τρεῖς ῥυθμικοὺς τόνους, ἓνα κύριον ἔχοντα τὴν μεγίστην δύναμιν, ἓνα δευτερεύοντα ἔχοντα ἀσθενέστεραν τοῦ πρώτου δύναμιν καὶ ἓνα ἀσθενέστατον (3).

#

(1) Ὅρα Βαρυεῖ. εἰσαγ. Μουσικ. Τέχγ. σ. 67 καὶ 79 ἐκδόσ. Rudolf Westphal. (2) Μέτρον ἐνταῦθα = βάσις. (3) Τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραστήσωμεν διὰ τοῦδε.

τα''' τατα, τα'' τατα, τα' τατα || τα''' τατα, τα'' τατα, τα' τατα
ἐνθα διὰ τοῦ τα''' παριστάνομεν τὸν ῥυθμικὸν τόνον τὸν ἔχοντα τὴν μεγίστην δύναμιν, διὰ δὲ τοῦ τα'' τὸν δευτερεύοντα τόνον, διὰ δὲ τοῦ τα' τὸν ἀσθενέστατον.

§ 16. Ἀντὶ τῶν δύο βραχειῶν συλλαβῶν τῆς ἄρσεως δύναται νὰ τεθῇ καὶ μακρὰ συλλαβή (§ 7). Ὅθεν ἀντὶ τοῦ δακτύλου ὑπάρχει καὶ ἄλλος πρὸς ἐν χρήσει ὁ σπονδαῖος (—). Ὁ δὲ τελευταῖος πρὸς τοῦ στίχου εἶναι πάντοτε δισύλλαβος, σπονδαῖος (—) ἢ τροχαῖος (—), διότι ἡ τελευταία συλλαβή τοῦ στίχου εἶναι ἀδιάσπρος (ἢ μακρὰ ἢ βραχεῖα).

Τὸ σχῆμα τοῦ ἥρωικοῦ στίχου εἶναι τόδε.

— — — — — | — — — — — | — — — — — | — — — — — | — — — — — | — — — — —

μῆνιν ἄλκιυ θεῖω Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος (Ἰλ. Α. 4).

ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολὺν δὲ λαόν, ὅς μιν πολὺν

(Ὀδ. Α. 1).

§ 17. Στίχοι μετὰ πέντε ἐφεξῆς δακτύλων (1) δὲν εἶναι πολὺ συνήθεις, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 10:

νοῦσον ἄλκιον στρατὸν ὥρσε κελύνη, ὅλβιον δὲ λαόν.

καὶ ἐν Ὀδυσ. Γ. 272 :

τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἄλκιον γαίην ὄνδρε δόμονδε.

§ 18. Στίχοι μετὰ πέντε ἐφεξῆς σπονδαίων εἶναι παρ' Ὀμήρῳ σπανιώτατοι (2 ἐν Ἰλιάδι καὶ 4 ἐν Ὀδυσσεΐα), ὡς Ὀδ. X. 175 καὶ 192:

σειρήν δὲ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε.

ἐνθα ὅμως ὑπ' ἄλλων γράφεται «ἐξ αὐτοῦ». Ὅρα καὶ Ἰλ. Α. 130. Ψ. 221. Ὀδ. Ο. 334. Φ. 15.

§ 19. Συνήθως ἀναμειγνύονται σπονδαῖοι καὶ δάκτυλοι ἐν τοῖς στίχοις, ἐξ οὗ γινώσκται ποικιλία. Οἱ δὲ σπονδαῖοι τίθενται συνήθως ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ποδὶ, ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ ποδὶ εἶναι ἥττον συνήθεις, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ πολλῶ σπανιώτεροι, ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ πολλῶ ἔτι σπανιώτεροι (2).

§ 20. Στίχοι ἔχοντες κατὰ τὸν πέμπτον πόδα σπονδαῖον καλοῦνται σπονδαῖοι. Σπονδαῖοι δὲ ἢ καὶ ἀσπονδαῖοι καλοῦνται καὶ οἱ ἔχοντες ὅλους τοὺς πόδας σπονδαίους.

§ 21. Ἐν τῷ τέλει σπονδαῖον στίχου συνήθως ὑπάρχει λέξις τετρασύλλαβος, ὡς Ἰλ. Α. 11:

οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμασεν ἀρητῆρα.

(1) Τοιοῦτοι στίχοι ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι εἶναι 2966, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα 2237.

(2) Στίχοι μετ' ἑνὸς μόνου σπονδαίου ἐν τῇ Ἰλιάδι εἶναι 6624, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα 4877. Μετὰ 2 σπονδαίων εἶναι ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι 4716, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. 3892. Μετὰ 3 σπονδαίων ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι εἶναι 1284, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. 1035. Μετὰ 4 σπονδαίων εἶναι ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι 101, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα 65. Ὅρα Arthur Ludwig Aristarchi: Homer. Textkrit. Τόμ. Β', σελ. 308-9.

Καὶ τρισύλλαβος δὲ λέξις εὐρίσκεται. ὡς Ἰλ. Α, 250:

τῷ δ' ἦδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

§ 22. Καὶ δισύλλαβος εἶναι ἡ τελευταία λέξις τοῦ στίχου (Ἰλ. Β, 718. Α, 639. Π, 744. 812. Ὀδ. 1, 151. Ξ, 239) Μονοσύλλαβοι δὲ τελικαὶ λέξεις τοῦ στίχου εἶναι σπάνιαι, ὡς Ἰλ. Δ, 482:

ὥς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.

Ὅρα καὶ Ἰλ. Γ, 2. Δ, 482. Η, 238. Θ, 450. Α, 744. Π, 384. Τ, 117. Φ, 340. 387, κτλ. Ὁμοίως εὐρηγνται καὶ στίχοι, ὧν ἡ τελευταία λέξις εἶναι μονοσύλλαβος ἐγγλινική, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ε, 448:

ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκρόντο τε κύδαινον τε.

Ὅρα καὶ Ὀδυσ. Θ, 140.

§ 23. Ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ στίχου τινὸς ἀναγκάζεται τις φυσικῶς καὶ αὐτομάτως περὶ τὸ μέσον αὐτοῦ νὰ κάμῃ παύσιν τινα, δι' ἧς ὁ στίχος διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Ἡ παύσις αὕτη γινομένη πάντοτε ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως λέγεται *διαίρεσις* μὲν, ὅταν συμβαίῃ μετὰ τὸ τέλος τοῦ μετρικοῦ ποδός, *τομή* δέ, ὅταν συμβαίῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποδός.

§ 24. Ἡ τομή τοῦ ἑξαμέτρου δὲν συμβαίνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο τριποδιῶν, διότι τότε θὰ ἐγεννᾶτο μονοτονία, ἀλλ' ἦτοι μετὰ τὴν θέσιν τοῦ τρίτου ποδός, καὶ τότε λέγεται *τομή* *πενθήμερης* (ἢ *ἄρσην τομή*), ὡς

μῆνιν αἰεὶδε, θεά. || Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος (Ἰλ. Α, 1)

ἢ μετὰ τὴν πρώτην βραχεῖαν τῆς ἄρσεως τοῦ τρίτου ποδός, καὶ τότε λέγεται *τομή* *κατὰ τρίτον τροχάιον* (ἢ *θῆλειαν τομή*), ἥτις εἶναι καὶ ἡ συνηθεστέρα καὶ κυρία *τομή* τοῦ ἑξαμέτρου⁽¹⁾, ὡς ἐν Ὀδυσ. Α, 1:

ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, || πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ.

ΣΗΜ. Ἡ ἐν τῷ τέλει τοῦ τρίτου ποδός διαίρεσις εἶναι ἐπίμεμπτος, δύ-

(1) Ὡς κυρία *τομή* τοῦ ἑξαμέτρου τέως ἐνομιζέτο ἡ *πενθήμερης*, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ τοῦ Arthur Ludwig (Aristarchs Homerisch. Textkrit. Τόμ. Β, σελ. 326, § 38, ὑπόσημ. 274) ἀπεδείχθη ὅτι ἐν τοῖς "Ὀμηρικοῖς ποιήμασι" πολλῶν συνηθεστέρα *τομή* εἶναι ἡ *κατὰ τρίτον τροχάιον*, διότι ἐξ 611 στίχων τοῦ Α τῆς Ἰλιάδος εἶναι 358 μὲν κατὰ τρίτον τροχάιον *τομαί*, 247 δὲ *πενθήμερες* καὶ 6 *ἑφθήμερες*. Ἐκ δὲ 804 στίχων τοῦ Ω τῆς Ἰλιάδος 441 μὲν *τομαί* εἶναι κατὰ τρίτον τροχάιον, 355 δὲ *πενθήμερες* καὶ 8 *ἑφθήμερες*. Ἐκ δὲ 444 στίχων τοῦ Α τῆς Ὀδυσσεΐας 268 μὲν *τομαί* εἶναι κατὰ τρίτον τροχάιον καὶ 176 *πενθήμερες*. Ὡστε μεταξὺ 1859 στίχων Ὀμηρικῶν εἶναι 1067 μὲν *τομαί* κατὰ τρίτον τροχάιον, 778 δὲ *πενθήμερες* καὶ 44 *ἑφθήμερες*.

ναται δὲ αὕτη νὰ ὑπάρχῃ μόνον, ὅταν μετ' αὐτῆς ὑπάρχῃ ἡ πενθημιμερῆς καὶ ἡ κατὰ τρίτον τροχαίον τομή, ὡς

ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ || στρατόν | ὤχετο κῆλα θεοῖο ('Ιλ. Α, 53).

δῶκεν οἱ πέλεκυν || μέγαν | ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ('Οδ. Ε, 234).

ὀφθαλμοὶ δ' ὥσει || κέρα | ἔστασαν ἤε σίδερος ('Οδ. Τ, 211).

§ 25. Εἰς τὴν τομὴν τοῦ τρίτου ποδός, ἔνθα συμβαίνει ἡ κυρία τομή τοῦ ἐξαμέτρου, προστίθεται καὶ ἡ τομή τοῦ τετάρτου ποδός, ἥτις συμβαίνει μετὰ τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ καλεῖται *τομή ἐφθήμερης*, ὡς 'Ιλ. Α, 218:

ὅς κε θεοῖς ἐπιπειθήται, || μῆλα τ' ἐκλυον αὐτοῦ.

Συμβαίνει δὲ καὶ διαίρεσις ἐν τῷ τέλει τοῦ τετάρτου ποδός, ἥτις καλεῖται *βουκολική*, ὡς 'Ιλ. Α, 348:

ἡ δ' ἀΐεσσ' ἀρχὰ τοῖσι γυνὴ κίεν. || αὐτὰρ Ἀχιλλεύς.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ βουκολικῇ διαίρεσει ὁ τέταρτος ποὺς ὀφείλει νὰ εἶναι δάκτυλος, σπανίως δὲ οὗτος εἶναι καὶ σπονδαῖος, ὅπερ ὅμως νομιζέται ἀμάρτυμα προελθὼν ἐκ γραφικοῦ σφάλματος κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν φιλολόγων.

§ 26. Ἡ τομή ἡ ἐν τῷ τετάρτῳ ποδὶ γινομένη συχνάκις παραμεινέται, σπανίως ὅμως παραλείπεται ἡ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ συμβαίνουσα, ὅπερ γίνεται μόνον, ὅταν εἶναι μακρὸν κύριον ὄνομα, ὡς "Ἰσάνδρὸν τε καὶ Ἰππόλοχον || καὶ Λαοδάμειαν ('Ιλ. Ζ, 197). "Ὀρα καὶ 'Ιλ. Ε, 207. Α, 249 Ν, 351. Ἡ ὅταν ὑπάρχῃ σύνθετος λέξις, ὡς 'Ιλ. Α, 466. Β, 429:

ὠπτησάν τε περιφραδέως, || ἐρύσαντό τε πᾶντα.

δῶκεν ἱμάντας ἑυτμήτους || βοῶς ἀγραύλοιο ('Ιλ. Ψ, 684).

Φωνήεντα

§ 27. Τὸ βραχὺ Α τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου καὶ παρ' Ὀμήρῳ μένει βραχὺ Α. Ἐξαίρεται τὸ κρίση (= Ἀττικ. κρίςα), Σκύλλα (= Σκύλλα) καὶ τὰ εἰς -είη καὶ -οίη λήγοντα, ὡς ἀληθείη (= Ἀττικ. ἀλήθεια), εὐπλοῖη (= Ἀττικ. εὐπλοία) § 204.

§ 28. Τὸ ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως προελθὼν μακρὸν Α καὶ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι μακρὸν, ὡς μούσᾱς (ἐκ τοῦ μούσᾱ-νης), μέλᾱς (ἐκ τοῦ μέλᾱν-ς), τάλᾱς (= τάλᾱν-ς), γήᾱς (= γιγᾶντ-ς), πᾱς (= πᾶντ-ς), πεπαιδευᾱσι (= πεπαιδευᾶντι), κτλ.

§ 29. Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει ἀντὶ τοῦ μακροῦ Α τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ Η. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἐν τοῖς ἐξῆς.

1) 'Εν τοῖς πρωτοκλίτοις, ὡς σοφία (= 'Αττικ. σοφία), ἡμέρη, χῶρη, θέρη, λέρη, αὔρη, καρδίη, σκοπιή, βίη (= ἡμέρα, χῶρα, θύρα, λύρα, αὔρα, καρδία, σκοπιᾶ, βία), γενεή, Τεγέη, πετέη (= γενεᾶ, Τεγεᾶ, πετέα), μηχανή, ποίη (= μηχανή, πόα), κτλ. γενίης (= 'Αττ. νεανίας), κτλ.

ΣΗΜ. 'Εξαιρείται τὸ Λί ν ε ί ᾱ ς, Α ὕ γ ε ί ᾱ ς, 'Ε ρ μ ε ί ᾱ ς καὶ τὰ θηλυκὰ Ν α υ σ ι κ ᾶ ᾱ, 'Ρ ε ᾱ καὶ τὸ θ ε ᾱ (ἀλλ' ὁμῶς 'Λ μ φ ι - θ ε - η, Ε ἰ δ ο - θ ε ἡ, Λ ε υ κ ο - θ ε ἡ) καὶ ἡ γενική θ ε ᾱ ς καὶ Ψ ε ι ᾱ ς.

2) ἐν ταῖς πλῃγίαις πτώσει (τοῦ ἄρη) ἡέρος, ἡέρι, ἡέρα, ἀλλὰ κατ' ὀνομαστικὴν διὰ τοῦ α, ἡ ἄρη (θηλυκ.).

3) ἐν τοῖς ὀνσιαστικοῖς ἴρηξ (= ἰέρᾱξ), θώρηξ (= θῶραξ), κρητήρ (= κρᾱτήρ), ρηνίης (= νεανίας), ρηός (= νᾱός).

4) ἐν τοῖς ἐπιθέτοις τρηγός (= τραγός) καὶ τριχόρτα (= τριαῖ-κοντα), διηκόσιοι (= διακόσιοι), τριηκόσιοι (= τριακόσιοι).

5) ἐν τοῖς ῥήμασι πρήσσω (= πρᾱῖσσω, πρᾱῖττω), περήσω (= περᾱῖσσω), ἐπέρησαι (= ἐπέρᾱσαι), ἀνύσω (= ἀνιᾱῖσσω), ἰήσομαι (= ἰᾱῖσομαι), ἐμίηρα (= ἐμιᾱνα), εἴρηρα (= ἡῖρηρα), κτλ. καὶ ἐν τοῖς ἐξ αὐτῶν παραγώγοις προῆξις (= προᾱξις), ἀνιηρός (= ἀνιᾱρός), ἰητρός (= ἰᾱτρός), κτλ.

6) ἐν τοῖς ἐπιρρήμασι λάθρη (= 'Αττικ. λάθρα), λίην (= λιᾱν), πέρηρ (= πέρᾱν).

§ 30. Παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ο γίνεται χρῆσις ἐνίοτε τοῦ υ κατ' ἰδιώμα τῶν Αἰολέων. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἐν τοῖς ἐξῆς.

1) ἐν τοῖς ἐκ τοῦ ὄνομα συνθέτοις, ὅπερ συμβαίνει καὶ παρ' 'Αττικοῖς, ὡς ἐπώνυμος, ἀνώνυμος, δυνάμενος.

2) ἐν τῷ ἐπιρρήματι ἐπισμυγεῖν (= ἐπιπίνων) «σμογεόν: σκληρόν, ἐπίθουλον, μογθηρόν». Μεγ. 'Ετυμ.).

3) ἐν τῷ Σί-στροφος καὶ Ἀ-σὺφ-ηλος (= ἀπαίδευτος, ἀμαθής, κακός, λατ. insipiens) ἐκ τοῦ σφός.

4) ἐν τῷ Ἐφ-ύρη ἐκ τοῦ ἐφ-όρη (ὄραω) ὡς σκοπιᾶ, περὶωπή.

5) ἐν τῷ ἄλλυδις (= ἄλλοσε. πρβλ. καὶ ἄμυδις).

6) ἐν τῷ ἐπ-ασούτεροι (ἀσσοτέρω) = ἀλλεπάλληλοι.

7) ἐν τῷ αἰσυ-μνήτης (ἀντὶ τοῦ αἰσυ-μνήτης = ὁ μνώμενος τῆς αἵσης, τοῦ δικαίου, ἀγωνοδίκης).

8) ἐν τῷ ἄγυρις (ἀγορά), ὁμήγυρις, ὁμηγυρίζομαι, (ἀγύρτης) ἀγυρτάζω.

ΣΗΜ. Οὕτω κατὰ τινὰς γίνεται καὶ τὸ πύματος (= τελευταῖος, ἔσχατος) ἐκ ἕλις pos-mo, λατ. pos-post (ὑστερον, μετὰ), postumus

(=ὑστατος, τελευταίος) καὶ τὸ ὑπόθερουχα ('Οδ. E, 319+) ὡς αἰτιατ. κατὰ μεταπλασμόν τοῦ ὑπόθερουα (=ὑπόδροχος), ὑποθερούχιος.

Δίφθογγοι

§ 31. Αἱ δίφθογγοι παρ' Ὀμήρῳ προφέρονται διαλελυμέναι πολλάκις, ἐνθα παρ' Ἀττικοῖς προφέρονται κατὰ συναλοιφήν, ὡς Ἀτρεΐδαι (=Ἀτρεΐδαι), οἷστος (=οἷστος), εἶ (=εἶ), οἷς (=οἷς =λατ. ovīs), πάϊς (=Ἀττικ. παῖς), κληῖς (=κληῖς), ληΐσμαι, (=ληΐσμαι), ληστήρ (=ληστής), οἶμαι (=οἶμαι), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐνίοτε καὶ ποικίλλουσιν, ὡς ῥαίω, ῥαίστηρ, ἀλλὰ θυμοραίστης I, δηρόω καὶ δηῶ κτλ.

§ 32. Δίφθογγος ἡ μακρὸν φωνῆεν, μετὰ τὰ ὅποια ἀκολουθεῖ φωνῆεν τι, ἐν τῇ ἄρσει βραχύνονται, ὡς τὸ δῆϊωρ ('Ιλ. B, 415, 544, κτλ.), οἶος ('Ιλ. N, 275, Σ, 105, 'Οδ. H, 312, Γ, 89), οἷός, ('Ιλ. A, 489, Δ, 473, E, 612, Z, 130, H, 47, I, 84, M, 331, N, 690, O, 244, Π, 21, P, 590, T, 216, 'Οδ. Δ, 630, Λ, 270, 478), ἔμπαϊον ('Οδ. Γ, 379), γαμαῖενναι ('Ιλ. H, 235), γαμαῖεννάδες ('Οδ. K, 243, Ξ, 15), ἔπλεῦ ἀριστος ('Ιλ. I, 54, πρβλ. καὶ II, 29, Ψ, 69, 891), μέλλει ('Ιλ. B, 116). Ὅρα 'Οδυσ. A, 1—2:

ἄνδρα μοῖ ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν.

Καὶ αὖ ἐπεὶ σέο κέντερον ἄλλω ('Ιλ. Θ, 483 πρβλ. καὶ 'Ιλ. I, 418, 425), κτλ.

§ 33. Ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχει καὶ ἡ δίφθογγος ωε, ἥτις εἶναι ἄγνωστος τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ὡς αὐτός ('Ιλ. E, 396+) =ὁ αὐτός.

Μακρὰ καὶ βραχεῖα συλλαβή.

§ 34. Ἡ συλλαβὴ λέγεται θέσει μακρά, ὅταν μετὰ τὸ βραχὺ φωνῆεν ἔπωνται δύο ἢ τρία σύμφωνα ἢ διπλοῦν ζ, ξ, ψ, ὡς

Ξα' νθου δινῆεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς ('Ιλ. Ξ, 434).

§ 35. Ἡ θέσει μακρὰ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς τρόπους.

(I) Ἄλλ' ἔπος ὑποθέττον εἶναι νὰ γραφῇ θυμοραίστης κατὰ τὸν γραμματικόν Γλαῦκον, ὃν ἠκολούθησεν ὁ Bekker καὶ ὁ Nauck.

1) Τὰ σύμφωνα ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, ὡς ἡ θέσει μακρὰ συλλαβὴ τοῦ δινηέτος καὶ *Ξᾶ'ιθου*.

2) Τὸ βραχὺ φωνῆεν ὑπάρχει ἐν τῇ ληγούσῃ μεθ' ἑνὸς συμφώνου, ἐν ᾧ ἡ ἐπομένη συλλαβὴ ἄρχεται ἀπὸ ἐνὸς συμφώνου, ὡς ἀθάραιτος τέκετο.

3) Τὸ βραχὺ φωνῆεν εἶναι τελικὸν τῆς προηγουμένης λέξεως, ἔπεται δ' ἄλλη λέξις ἀρχομένη ἀπὸ δύο συμφώνων ἢ διπλοῦ καὶ ἀπὸ τριῶν, ὡς τέκετο Ζεύς.

ΣΗΜ. Ὁ ὅρος θέσει μακρὰ συλλαβὴ δὲν σημαίνει τὴν ἐνεκα τῆς θέσεως μακράν, ἀλλὰ τὴν κατὰ συνθήκην μακράν.

§ 36 Ἄφωνον πρὸ ὕγρου ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ συνήθως δὲν ποιεῖ τὸ προηγούμενον βραχὺ φωνῆεν μακρόν, ἐν δὲ τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἀποτελεῖ κοινὴν συλλαβήν, λαμβανομένην καὶ ὡς μακράν καὶ ὡς βραχεῖαν. Παρ' Ὀμήρῳ εἶναι αὕτη μακρά μὲν ἐν τῇ θέσει, βραχεῖα δὲ ἐν τῇ ἄρσει. Τοῦτο δὲ γίνεται μόνον, ὅταν τὰ ὕγρα εἶναι το ἢ τὸ ρ, καὶ εἶναι συνηθέστερον ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι, ὡς

οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις (Ἰλ. Δ, 75).
 Ὅρα καὶ Ἰλ. Ο, 91. Β, 537.

εὐρε δ' ἐν τῇ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας (Ὀδ. Ο, 466).

ΣΗΜ. Τὸ φωνῆεν λαμβάνεται ὡς μακρόν, ὅταν τὸ ἄφωνον εἶναι ἐν τῇ προηγουμένη συλλαβῇ, τὸ δὲ ὕγρον ἐν τῇ ἐπομένῃ, ὡς ἔκ Λυκίης (Ἰλ. Ε, 645), ἔκ Ἀῆμιος (Ἰλ. Η, 467), ἔκ ἁσμενίου (Ὀδ. Γ, 468. Θ, 456. κτλ.), ἔκ ῥακέων (Ὀδ. Σ, 74), κτλ. ἢ ἐν συνθέσει, ὡς ἔκ λυσομαί (Ὀδ. Κ, 286).

§ 37. Τὰ μέσα β, γ, δ, μεθ' ἐπομένου λ, μ ἢ ν ποιοῦσι παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, τὴν προηγούμενην συλλαβὴν πάντοτε μακράν.

ΣΗΜ. 1. Οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ οὐδέποτε μεταχειρίζονται ὡς μακράν βραχεῖαν συλλαβήν, μεθ' ἣν ἔπεται ἄφωνον πρὸ ὕγρου.

ΣΗΜ. 2. Ἐν τοῖς παραθετικοῖς ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τηρεῖται ἡ κατὰ τοὺς Ἰωνεὺς προσωδία, ὡς μικρός, μικρότερος, μικρότατος.

§ 38. Λέξεις ἀπὸ ὕγρου ἢ F ἀρχομένη ποιεῖ τὸ προηγούμενον φωνῆεν ἐν τῇ θέσει καίμενον μακρόν. Τοῦτο δὲ συμβαίνει 1) πρὸ τοῦ λ ἐν ταῖς λέξεσι λαπάρη, λειῶ, λέκτρον, λήγω, λητώ, λιπρός, λιγνρός, λιγύς, λίθος, λίπα, λιπαρός, λίσ, λίσσεσθαι, λιταί, λιταρεύειν, λόφος, λωτός, ὡς Ἰλ. Δ, 239:

εἰλικ' ἐπὶ Φοῖ μεμαῶς ὡς τῇ λίσ, ἐκ δ' ἄρα χειρός.

2) πρὸ τοῦ μ ἐν ταῖς λέξεσι μαζός, μάλα, μαλακός, μίστις, μεγαλίζομαι μέγαρον, μέγας, μέγεθος, μεθέμεν, μεῖζων, μείων, με-

λίη, μελιηδής, μέλος, μή, μήτηρ, μαυρός, μονέθει, μοῖρα, μόθος, μυρίκη, ὡς Ὀδυσ. Α, 56:

αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι Φέπεσι.

3) πρὸ τοῦ ν ἐν ταῖς λέξεσι μάλιστα νευρή, νεύω, νεφέλη, νέγρος, νημερτής, νῆσος, νηῦς, νητός, νίξω, νιφάς, νιφάεις, νότιος, νότος, νύμφη, νύσσα, νύσσω, ὡς Ἰλ. Δ, 118:

αἶψα δ' ἐπ' ἵ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν ὄϊστόν.

διότι ἦτο σνευρή. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὸ ἀπ' ὁ νύσσης (Ἰλ. Ψ, 758. Ὀδ. Θ, 121), ἔνᾳ νημερτές (Ὀδ. Γ, 327), δ' ἔ νότιος (Ἰλ. Α, 811. Ψ, 715), ἐπ' ἵ νότος (Ὀδ. Μ, 427), δ' ἔ νέγρος (Ἰλ. Δ, 274. Ψ, 133. 366. Ὀδ. Υ, 114 κτλ.), δ' ἔ νεφέλη (Ἰλ. Ξ, 350 κτλ.).

4) πρὸ τοῦ ρ ἐν ταῖς λέξεσι μάλιστα ῥάβδος, ῥάκος, ῥέζω, ῥηγμῆν, ῥήγγυμι, ῥήγος, ῥηκτός, ῥηξήτωρ, ῥίζα, ῥινός, ῥίον, ῥιπή, ῥίς, ῥόος, ῥόπαλον, ῥοχθέω, ῥόομαι, ῥεπόω, ῥυσός, ῥυστάζω, ῥετήρ, ῥώξ, ῥωπήϊον, ὡς Ὀδυσ. Ζ, 178:

Ράστῳ δέ μοι δεῖξον, δὸς δ' ἔ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι.

Οὔτω καὶ τὸ ἐπ' ἵ ῥηγμῆνι (Ἰλ. Α, 437), τῇ ῥήγος (Ἰλ. Ι, 661), παρᾶ' ῥόον (Ἰλ. ΙΙ, 151), ἀνᾶ' ῥώγας (Ὀδ. Χ, 143), κτλ.

5) πρὸ τοῦ F, ὡς Ἰλ. Ρ, 196:

πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὃ δ' ἄρᾳ Fφ παιδὶ ὕπασσε.

ὄρα καὶ Ἰλ. Ζ, 62: ἀπὸ Fέθεν (= ἀπὸ σFέθεν). Πρβλ. Ἰλ. Ε, 343. 371. Β, 832. Ξ, 92. Φ, 507. Χ, 307.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ο ὦ κ ε μ ἄ λ α ῥ ἔ ζ (Ἰλ. Υ, 101) γραπτέον ὅ ο κ ε μ ε ρ ε τ α,. Πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ λ, μ, ν, ρ καὶ F ἀρχομένων τούτων λέξεων ὑπῆρχε συριστικόν τι γράμμα (σ, F) ἢ γ (ὡς νέφος=γνέφος) ἀποβληθέν.

§ 39. Ἐν τῇ ἄρσει οὐδέποτε ὑπάρχει ἡ τοιαύτη ἐκτασις τοῦ φωνήεντος. Ὡσαύτως δὲ δὲν γίνεται καὶ πρὸ τοῦ ρ ἐν τῇ ἄρσει, ὡς Ὀδ. Α, 47:

ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὃ τις τοιαῦτά γ' ῥέζει.

Ὅρα καὶ Ἰλ. Ε, 403.

Πλάζων· οὐδὲ τί μιν σθένει ῥηγνῦσὶ ῥέοντες (Ἰλ. Ρ, 751).

Ἐξαίρεται μόνον τὸ (Ἰλ. Ε, 358. Φ, 368. Χ, 91):

πολλ' ἄ λισσομένη χροσάμπυκας ἤτεεν ἵππους.
καὶ τὸ Ἰλ. Ω, 755:

πολλ' ἄ ρυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμα ἐτάροιο.
καὶ τὸ (Ὀδ. Ν, 438 Ρ, 198 Σ, 109):

Πυκν' ἄ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

§ 40. Ἐν τῇ ἀνέξῃσιν καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ λ, μ, ν καὶ F διπλασιάζονται συνήθως, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ σ.

Αἱ συλλαβαὶ αἱ λαμβάνουσαι διὰ τῆς διπλασιάζσεως τοῦ συμφώνου τὴν τοιαύτην ἔκτασιν εὐρίσκονται πάντοτε ἐν τῇ θέσει πλήν τοῦ ἐλλίσσετο. Ἐχουσι δὲ ὧδε.

ἐλλαβε (=ἐγλαβε. Ἰλ. Γ, 34. κτλ.), ἀλλὰ καὶ ἐλαβε (Ἰλ. Δ, 463. κτλ.).

ἐλλίσσετο (=ἐγλίσσετο. Ἰλ. Ζ, 45. Φ, 71. Ὀδ. Κ, 264. (1).), ἀλλὰ καὶ ἐλίσσετο (Ἰλ. Α, 15, 374.), ἐλλισύμηρ (Ὀδ. Α, 35. Ν, 273).

ἐλλιπάρειε (=ἐγλιπάρειε. Ἰλ. Χ, 414 +), ἐλλιπάρεισα (Ὀδ. Κ, 481 +).

πολλύλιπτος (Ὀδ. Ε, 445 +), τριλλίπτος (Ἰλ. Θ, 488 +) (ἀντὶ τοῦ τρι-γλίπτος, πρβλ. γλίσχρος, γλίχομαι).

ἀπολλήξαι (=ἀπο-σλήξαι. Ἰλ. Ο, 31. κτλ.) καὶ ἀπολήγειν (Ἰλ Ν, 230. κτλ.).

μεταλλήξας (=μετα-σλήξας. Ἰλ. Ι, 157. 299. κτλ.).

ἀλληκτος (=ἀ-σλήκτος. Ἰλ. Ι, 636. κτλ.).

ἐπιλλίγηρ (Ἰλ. Ρ, 599+), ὅπερ ὕπ' ἄλλων γράφεται δι' ἐνός λ, ἐπιλίγηρ.

ἀλλοφος (=ἀ-γλοφος, πρβλ. λατ. glōbus. Ἰλ. Κ, 258 +), καταλλοφάδεια (Ὀδ. Κ, 169 +) ἢ κατᾶλλοφάδεια.

Μοναδικὸν εἶναι τὸ Ἀγυλλένος καὶ Ἀγυλέος.

ἔμμαθεν (=ἔσμμαθεν. Ὀδ. Ρ, 226 +), ἔμμαθες (Ὀδ. Σ, 362 +).

ἔμμορε (Ἰλ. Α, 278. κτλ. =ἔ-σμορε).

ἄμμορος (Ἰλ. Ζ, 408. κτλ. =ἄ-σμορος).

ἄμμορή (Ὀδ. Υ, 76 + = ἄ-σμορή).

διεμμοιράτο (=διεσμοιράτο. Ὀδ. Ξ, 434 +).

φιλομμειδής (Ἰλ. Γ, 424. κτλ. = φιλο-σμειδής).

ἐϋμμελής (Ἰλ. Ρ, 9. κτλ. = ἐϋ-σμελής).

καταρρέων (Ὀδ. Ι, 490 = κατα-σνεύων), ὅπερ ὕπ' ἄλλων γράφεται κατάρρων.

(1) Τὸ ἐν Ἰλιάδ. Μ, 49 γραπτὸν κατὰ Cobet ὧδε.

ὧς Ἐκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσεσθ' ἐταίρους.
κατὰ δὲ Nauck ὧδε·

ὧς Ἐκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσεσθ' ἐταίρων.

ἀνρέφελος ('Οδ. Ζ, 45 + = ἀ-γνέφελος), ὅπερ ὑπ' ἄλλων γράφεται ἄνρέφελος.

ἀπεννίζοντο (=ἀπεννίζοντο 'Ιλ. Κ, 572 +), ὑπ' ἄλλων δὲ ἀπεννίζοντο γράφεται.

ἀγάννιφος ('Ιλ. Α, 420 + = ἀγάν-σνιφος).

ἐννιητος ('Ιλ. Σ, 596. Ω, 580 κτλ.).

ἐννεον ('Ιλ. Φ, 44 'Οδ. Ε, 344 = ἔ-σνεον).

ἐFFαδε ('Ιλ. Ξ, 340 κτλ.).

ἐFFείδης ('Ιλ. Χ, 280 +), ἐFFείδει ('Οδ. Ι, 206 +).

ἐFFιδε (εἶσιδε, 'Ιλ. Ξ, 13. κτλ.), ἐFFιδ' (εἶδεν, 'Ιλ. Α, 412+).

ἀποFFειπών ('Ιλ. Τ, 33 καὶ 75).

ἀποFFέρση ('Ιλ. Φ, 283 +), ἀποFFέρσει ('Ιλ. Φ, 329+).

ἀFFεFαγοι ('Ιλ. Ν, 41 + = ἀύαχοι = ἀθρόως βοῶντες).

ἐFFισκε ('Οδ. Δ, 247+) καὶ ἐFFίσκοιεν ('Ιλ. Φ, 332 +) πρέπει νὰ γραφῶσι· διότι ἐνταῦθα ἡ αὐξησης ὑπάρχει ἐν τῇ ἄρσει. Ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἐFεFισκε (ὁμοίως καὶ ἐν 'Ιλ. Ψ, 94.) καὶ ἐFεFίσκοιεν.

περισσαίνω ('Οδ. Κ, 215. κτλ. = περισFαίνω).

ἐσσειοντο ('Ιλ. Υ, 59 + = ἐσFείοντο), ἐπισσεῖω ('Οδ. Δ, 167. Ο, 230), περισσεῖω ('Ιλ. Τ, 382 +), ἑποσσεῖω ('Οδ. Ι, 385 +).

ἐσσεύοντο ('Ιλ. Β, 808. κτλ.), ἄρ, ἐσσενα ('Ιλ. Ε, 208 κτλ.), παρὰ, ἐσσημαι ('Οδ. Κ, 484. κτλ.), ἐπισσεύω ('Ιλ. Ο, 347. 'Οδ. Ξ, 399), λωσσός ('Ιλ. Ν, 128. κτλ.).

ἐπίσσωτρον ('Ιλ. Ε, 725. κτλ.).

ἐῶσαλιμος ('Ιλ. Β, 170. κτλ.).

Τὸ σσ προῆλθεν ἐν ταῖς περιστάσεσι ταύταις ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ σF. Καὶ αἱ ἄλλαι διπλασιάζεις κατὰ μέγα μέρος εἰς ὁμοιον τρόπον ὁφείλουσι τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν (γλ=λλ, σμ=μμ, γν ἢ σν=νν).

§ 41. Ἀντιστρόφως τὸ ρ παρ' Ὀμήρῳ δὲν διπλασιάζεται ἐν τῇ ἄρσει. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰδε.

ἀμφίρυντος ('Οδ. Α, 50 κτλ.).

ἀναρροῖδεῖ ('Οδ. Μ, 105 +) καὶ ἀναρροῖδεῖ ('Οδ. Μ, 104 +), ἀνερροῖδης ('Οδ. Μ, 236 +).

ἐράπτομεν ('Οδ. Π, 379 +).

ἐρεζον, ἐρεζα ('Ιλ. Β, 400. Ι, 453. Φ, 510. κτλ.) καὶ ἐρ-

ρεῖς ('Ιλ. I, 540., ἐνθα κακῶς γράφεται ἔρθεσκεν) καὶ ἔρρεῖα ('Ιλ. I. 536).

ἄρεκτος ('Ιλ. T, 150 +).

ἐρύετο, ἐρύτο, ἐρύσατο ('Ιλ. Z, 403. Δ, 138. Α, 363 κτλ.) καὶ ἐρρύσατο ('Οδ. Α, 6).

προρέω ('Ιλ. Ε, 598 κτλ.).

ῶκυρόω ('Ιλ. Ε, 598 +).

§ 42. Βραχεῖα λήγουσα θεωρεῖται ὡς θέσει μακρά, ὅταν ὑπάρχη ἐν τῇ θέσει πρὸ τρυῆς ἢ πρὸ στίξεως, ὡς

ἐκ γὰρ 'Ορέστᾱο || τίσις ἔσσεται 'Ατρεΐδαο ('Οδ. Α, 40).

πῶς ἤλθεις, 'Οδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχρει δαίμων; ('Οδ. Κ, 64).

§ 43. Ἐν τισὶ λέξεσι τὰ δίχρονα α, ι, υ ἐν μὲν τῇ θέσει εἶναι μακρά, ἐν δὲ τῇ ᾄρσει βραχεῖα. Οὕτω τὸ α ἐν τῇ λέξει 'Απόλλων εἶναι καὶ μακρόν ('Ιλ. Α, 14. 24. 36. 86. κτλ.) καὶ βραχὺ ('Ιλ. Α, 43. 75. κτλ.). Ἐπίσης καὶ τὸ Ἄρης ἔχει τὸ α καὶ μακρόν καὶ βραχὺ, ὡς

Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτη (Ιλ. Ε, 31. 455).

ΣΗΜ. Οὕτω καὶ τὰ βραχὺ εἶχοντα π ό λ ι ν, μ η τ ι ν, π ρ η ξ ι ν, δ ι ν, θ ο υ ρ ι ν, χ α ρ ι ν, π ά ι ς, ἐν τῇ θέσει καίμενα ἔχουσι τὸ ι μακρόν, ὡς π ό λ ι ν, ('Ιλ. Α, 19. Β, 677. Ε, 642. Θ, 52. 522 κτλ.), μ η τ ι ν ('Ιλ. Β, 169. 407. 636. Η, 47. Κ, 137. Α, 200), π ρ η ξ ι ν ('Οδ. Γ, 72. Ι, 253), δ ι ν ('Οδ. Κ, 524. 572. 'Ιλ. Κ, 245. 'Οδ. Α, 32), θ ο υ ρ ι ν ('Ιλ. Η, 164. Θ, 262. Σ, 157), χ α ρ ι ν ('Ιλ. Δ, 95. Ε, 874. Α, 243. Ψ, 650. 'Οδ. Ζ, 235. Β, 12. Θ, 19. Ρ, 63. Ψ, 162), π ά ι ς ('Ιλ. Β, 609. Γ, 314. Ε, 704. Ζ, 119. 467. Η, 13. Θ, 333. 377. Ν, 422. 698. κτλ.), κτλ. Ὅρα καὶ § 251.

§ 44. Βραχεῖαι ἐτι συλλαβαὶ λαμβάνονται ἐνίοτε ὡς μακραί κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν εἰς τὰς ἐξῆς τρεῖς περιστάσεις.

1) Ἐκ πέντε ἄλλεπαλλήλων βραχειῶν συλλαβῶν ἢ ἐν μέσῳ τὴν θέσιν κατέχουσα λαμβάνεται ὡς μακρά, ὡς

τόξ' ὦμοισιν ἔχων ἀμφοτερεῖα τε φαρέτρην ('Ιλ. Α, 45).

ἐς δ' ὄχρεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος ('Ιλ. Ε, 745). ὅρα καὶ 'Ιλ. Ε, 576. Θ, 556. 'Οδ. Α, 530. κτλ.

2) Ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν πρὸ μιᾶς φύσει ἢ θέσει μακρᾶς συλλαβῆς ὑπαρχουσῶν ἢ πρῶτῃ συλλαβῇ τῆς λέξεως λαμβάνεται ὡς μακρά, ὡς ἁπορέεσθαι ('Ιλ. Β, 113. κτλ.), ἐπίτορος ('Οδ. Μ, 423 +), Πριάμίδης ('Ιλ. Θ, 216. κτλ.), θυγατέρες ('Ιλ. Ω, 166. κτλ.). Ἐπίσης καὶ τὸ στερητικόν α λαμβάνεται μακρόν εἰς τὸ ἁθάνατος ('Ιλ. Α, 530. κτλ.), ἁκάμα-

τος ('Ιλ. E, 4. κτλ.), ἄφρασίη ('Ιλ. P, 695. 'Οδ. Δ, 704., ὅπερ κακῶς γράφεται ἀφρασίη κατὰ Cobet Mnemos. 1876 σ. 251).

ΣΗΜ. Τὸ ἐπιθύουσι ('Ιλ. Σ, 175 +) = ἐπιθύω (καὶ οὐχὶ ἐπι-θύω) = ὁρμῶνται, ἐφορμῶσιν.

3) Βραχεῖα συλλαβὴ μεταξὺ δύο μακρῶν δύναται νὰ λαμβάνηται ὡς μακρά, ὡς ἰθυπτῖ'ωγα ('Ιλ. Φ, 169). "Ολως ἰδίᾳ εἶναι ἡ μετὰ βραχείος ἢ ὡς μακροῦ λαμβανομένου περίπτωσις ἐν τοῖς εἰς -ί'η οὐσιαστικοῖς, ὡς

Γῆς' ὑπεροπλῖ'ησι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσση ('Ιλ. Α, 205).

ΣΗΜ. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς δύο λέξεις (ἄρα 'Ιλ. B, 622. Δ, 517. Α, 697).

§ 45. Συγνότερον ὡς μακρά λαμβάνεται βραχεῖα συλλαβὴ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, ὡς τὸ ἐπει ('Ιλ. X, 379. Ψ, 2. 'Οδ. Δ, 13. Θ, 452. Φ, 25. Ω, 482), διὰ ('Ιλ. Γ, 357. Δ, 135. Η, 251. Α, 435), γί'λε ('Ιλ. Δ, 155. E, 359. Φ, 308).

§ 46. Ἐνίοτε ἡ βραχεῖα συλλαβὴ λαμβάνεται ὡς μακρά κατὰ φαινομένην ἀνωμαλίαν, διότι ὄντως ἀποτελεῖται θέσει μακρὰ συλλαβή, ὡς

βέλος ἐρεπενκὲς ('Ιλ. Α, 51) = βέλος σεχέπευκὲς,

οὐ τι μάλα δῆρ ('Ιλ. Α, 416) = οὐ τι μάλα δFήν,

ξεφυρή ('Οδ. Η, 119 +) = ξεφυρή.

ῥοφιν ('Ιλ. M, 208 +) = ῥοφιν (ἐκ ρίζ. ῥο-, πρβλ. δρᾶ- κωρ ἐκ ρίζ. δερκ-).

ὅς ἄξει ('Ιλ. Ω, 154), ὅπερ γραπτέον ὡς F' ἄξει = ὅς Fε ἄξει. Οὕτω γραπτέον καὶ τὸ 'Ιλ. Ω, 183.

§ 47. Ἀντιστρόφως ἡ πρὸ τῶν λέξεων Ζέλεια ('Ιλ. B, 824. Δ, 103. 121), Ζά'κυνθος ('Ιλ. B, 634. 'Οδ. Α, 246. I, 24. II, 123. 250. T, 131), Σχᾶ'μανδρος ('Ιλ. E, 77. Η, 329. Α, 499. Y, 74. Φ, 124. 223. 305. X, 148), Σχᾶ'μάνδριος ('Ιλ. Z, 402) καὶ οκέπαρον ('Οδ. E, 237. I, 391,) ἀποτελουμένη θέσει μακρὰ λήγουσα τῆς προηγούμενης λαμβάνεται ὡς βραχεῖα.

§ 48. Ἐν τῷ Αἰγυπτῖ'η ('Οδ. Δ, 229), Αἰγυπτῖ'ας ('Ιλ. I, 382), Αἰγυπτῖ'ησι ('Οδ. Δ, 127), Αἰγυπτῖ'ους ('Οδ. Δ, 83. Ξ, 286), Αἰγυπτῖ'ων ('Οδ. Ξ, 263. P, 432) ἡ συλλαβὴ γυπτ- λαμβάνεται ὡς βραχεῖα ἢ γίνεται συνίζησις τοῦ ι μετὰ τοῦ ἱπομένου φωνήεντος. Ὅμοίως βραχὺ λαμβάνεται καὶ τὸ ι πρὸ τοῦ στ ἐν τῇ λέξει Ἰστῖ'αιων ('Ιλ. B, 537).

Πνεύματα.

§ 49. Παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχουσι λέξεις ψιλούμεναι, αἵτινες παρ' Ἀττικοῖς δασύνονται. Τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἐπόμεναι.

ἀθρόος (= Ἀττικ. ἀθρόος), Ἀτθός (Ἀττικ. Ἀτθός), ἀλμερός (ἐκ τοῦ ἀλλομαι = λατ. salio), ἐξ οὗ καὶ ἐπ-ἀλμερός, κατεπαλμερός, μετάλμερος, ἀλσο, ἀλτο. ἐξ οὗ καὶ ἐπαλτο (ἐφάλλομαι), κατᾶλτο, κατέπαλτο (§ 102), ἀλωή (ἀλλ' Ἀττικῶς ἀλως, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀλοιάω καὶ Ἀττικῶς ἀλοάω, ἐξ οὗ καὶ καταλοῶ καὶ ἀπηλοημένος αἶτος καὶ ἐπαλωστής), ἄμαξα (= Ἀττικ. ἄμαξα), ἀμαξιτός (= Ἀττικ. ἀμαξιτός), ἀμόθεν (= Ἀττ. ἀμόθεν), ἄμν-δης (ἐκ τοῦ ἄμα, πρβλ. καὶ ἀλλυδης), ἀνίω (= Ἀττικ. ἀνύω), ἀπτοεπής (κατ' Ἀρίσταρχον). ἦδος (ἐκ τοῦ ἦδομαι), ἀλλ' ὅμως ἠδός, ἦδομαι, ἠέλιος (= Ἀττικ. ἥλιος), ἦμαρ (ἐξ οὗ καὶ αὐτ-ῆμαρ) καὶ ἡματή, ἀλλ' ὅμως καὶ ἡμέρη (= Ἀττικ. ἡμέρα). Ὁ Ἀρίσταρχος ἀνέγνω καὶ ἡκιστος (= ἡμιστος Ἰλ. Ψ, 351+). ἱκ-μενος (ἐκ τοῦ ἱκω, ἱκνέομαι), ἱρηξ (= Ἀττικ. ἱέραξ), οὐλος (= Ἀττικ. ὄλος = σόλφος, λατ. sollus, § 97).

ΣΗΜ. 1. Τό ἵππος καὶ μετὰ ψιλῆς ἐφέρετό ποτε, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀλκ-ἵππη (Ὀδ. Δ, 124), Λεύκ-ἵππος (ὕμν. Ἀπόλλ. 212), Λεύκ-ἵππη (ὕμν. Διμήτηρ. 418), πρβλ. τὸ αἰολ. ἱκκος (λατ. equus).

ΣΗΜ. 2. Οἱ Αἰολεῖς ὅλως ἡγνόουν τὴν δασείαν, ὅθεν καὶ τὰ Ὀμηρικὰ ὕμμες, ὕμμι, ὕμμε κτλ. ὅρα § 356.

Χασμωδία.

§ 50. Ἡ σύγκρουσις ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων συμβαίνουσα εἰς μίαν ἢ δύο ἐφεξῆς λέξεις λέγεται χασμωδία.

§ 51. Ἡ χασμωδία παρ' Ὀμήρῳ ἐπιτρέπεται μόνον εἰς δύο περιπτώσεις.

1) εἰς τὴν τομὴν καὶ εἰς τὴν βουκολικὴν διαίρεσιν ἢ πρὸ στίξεως, ὥς

τῶν Φοι(σ)εῖς ἐγένοντο || ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη (Ἰλ. Ε, 270).

οἱ Διοκλῆες, Κρήθωνά τε || Ὀρσίλοχόν τε (Ἰλ. Δ, 542).

πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὕφρ' ἰθύνει (Ὀδ. Ε, 255).

καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστν, || ἀελπτέοντες σάον εἶναι (Ἰλ. Η, 310).

2) μετὰ διφθογγῶν ἢ μακρὸν φωνῆεν, ἅτινα λαμβάνονται τότε ὥς βραχεία (§ 32), ὥς Ἰλ. Γ, 164.

οὐ τι μοῖ αἰτίη ἑσσί· θεοὶ νύ μοι αἵτιοι' εἰσι.

§ 52. Σπανίως καὶ μόνον ἐν τῇ θέσει μένει ἡ διφθογγος τῆς προηγούμενης λέξεως μακρὰ πρὸ φωνήεντος εὐρισκομένη, ὡς ἡμετέρῳ ἐνὶ Φοίβῳ ἐν Ἀργεῖ, τηλόχῃ: πάλτρης (Ἰλ. Α, 30).

Ὁ σύνδεσμος ἡ (ἡέ) οὐδέποτε εἶναι βραχύς, καὶ ὅταν εἶναι ἐν τῇ ᾄρσει, ὡς

ἡ νῦν δὴθύνοντ' ἡ ὕστερον αὖτις ἰόντα (Ἰλ. Α, 27).

ἡ Λίχης ἡ Ἰδομενεὺς ἡ δῖος Ὀδυσσεύς (Ἰλ. Α, 145).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ (ἐν Ἰλ. Φ, 576) φερομένου εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἡ οὐτάσῃ, ἡὲ βάλῃσιν, γραπτέον ὥδε:

εἴπερ γὰρ φθάμενός F' ἡ οὐτάσῃ, ἡὲ βάλῃσιν.

Ὁμοίως τὸ Ἰλ. Π, 515 γραπτέον αἴσσ' ἡ ἐν Τροίῃ.

§ 53. Ἡ χασμωδία εἶναι ἐνίοτε μόνον φαινόμενη, διότι αἱ λέξεις ἔχουσι τὸ F ἢ τὸ σ, ὡς

αἰτοὺς δὲ ἐλώρια (Ἰλ. Α, 4) = δὲ F ἐλώρια.

τῶν Φοι ἐξ ἐγέροντο (Ἰλ. Ε, 270) = Φοι σέξ.

ΣΗΜ. 1. Οὕτως ἴσως ὁφείλει νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ τὸ ἐπι-ἀλμενος (Ἰλ. Η, 15. Ὀδ. Ω, 320 = ἐπι-σάλμενος), ἐπι-όψομα (Ἰλ. Ι, 167. Ὀδ. Β, 294 = ἐπι-φόψομα) κατὰ ἰσχυεταί (Ὀδ. Ι, 422+, ὅπερ = κατα-σίχεται), ἀνα-οίγεςκον (Ἰλ. Ω, 455+, ὅπερ = ἀνα-φοίγεςκον), ἀπο-αίρεο (Ἰλ. Α, 275, ὅπερ = ἀπο-φαίρεο) καὶ ἀπο-αίρεισθαι (Ἰλ. Α, 230+ = ἀπο-φαίρεισθαι), ἀπο-αίνουμα (Ἰλ. Ν, 262+, ὅπερ = ἀπο-φαίνουμα) καὶ ἀπο-αίνυται (Ὀδ. Ρ, 322+ = ἀπο-φαίνυται) καὶ ἀπο-αίνυτο (Ὀδ. Μ, 419. Ξ, 309) = ἀπο-φαίνυτο.

ΣΗΜ. 2. Βραδύτερον δὲ ἐξασθενήσαντος τοῦ F καὶ σ ἔγινε καὶ ἐκθλιψις, ὡς ἐπάλμενος (Ἰλ. Η, 260. Α, 421. Μ, 404. Ν, 529. 531. Ὀδ. Ξ, 220. Χ, 305), ἐπόψομα (Ἰλ. Ξ, 145. Ὀδ. Η, 324. Τ, 260. 597. Υ, 233. Φ, 19), κατὰ ἰσχυεταί (Ἰλ. Β, 233+), ἀνοίγειν (Ἰλ. Ξ, 168+), ἀπο-αίνυτο (Ἰλ. Ο, 595+), ἀπαίνυμενος (Ἰλ. Α, 582. Ρ, 85).

ΣΗΜ. 3. Τίνες λέξεις παρ' Ὀμήρῳ ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ F καὶ τοῦ σ, ὅρα § 99. 102.

§ 54. Ἡ χασμωδία αἰρεται διὰ τῆς ἐκθλίψεως (§ 57) καὶ διὰ τῆς συνιζήσεως (§ 67).

§ 55. Δὲν νομίζεται χασμωδία, ὅταν μετὰ τὴν ἐκθλίψιν τοῦ ληκτικοῦ βραχείος φωνήεντος καταλήγῃ ἡ λέξις εἰς φωνὴν βραχύ, ὡς τοῖ δ' ἰδρό' ἀπεψύχοντο χιτώνων (Ἰλ. Α, 621).

εἰδ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐυκτιμένην κατ' ἀλφὴν (Ὀδ. Ω, 336.)

Οὐδὲ ἡ διφθογγος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρὸ φωνήεντος γίνε-ται βραχεῖα, ὡς

ὅσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων πιέμεν μενεαίνων ('Οδ. Α, 585. ὄρα καὶ 591).

§ 56. Ἡ χασμωδία εἶναι ἀνεκτὴ μετὰ φωνήεντα μὴ ἐκθλιβόμενα, ὡς παιδί ἀμύνει ('Ιλ. Π, 522. κτλ.) § 60, 1.

Ἐκθλιψις.

§ 57. Ἡ ἐκθλιψις παρ' Ὀμήρῳ εἶναι συχνοτέρα ἢ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν.

§ 58. Ἐκθλιβονται αἱ εἰς ᾗ, ε, ι, ὁ λήγουσαι λέξεις. Οὐδέποτε δ' ἐκθλιβεται τὸ ι τῆς προθέσεως περί, τῆς ἐρωτηματικῆς καὶ ἀορίστου ἀντωνυμίας τί, τι καὶ τοῦ συνδέσμου ὅτι.

ΣΗΜ. Σφάλλονται οἱ νομίζοντες ὅτι ὁ σύνδεσμος ὅτι ἐκθλιβεῖ τὸ ι, ἔνθα δὲ φέρεται τὸ ὅτι ('Ιλ. Α, 244. 412. Δ, 32. Ζ, 126. Π, 274. 'Οδ. Θ, 299. Υ, 333. κτλ.), δὲν ἔγινεν ἐκ τοῦ ὅτι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅ=ὅτι καὶ τοῦ τ ἐ=ὅτ' (=ὅτι τε § 397, ΣΗΜ.), ὡς 'Ιλ. Ι, 493 (ἔνθα ὅ=ὅτι):

τὰ φρονέων, ὁ μοι οὐ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον.
καὶ 'Ιλ. ιδ. Φ, 150 :

τίς, πόθεν ἔσσ' ἀνδρῶν, ὁ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
ὄρα καὶ § 403.

§ 59. Ἐκ τῶν εἰς -α μονοσυλλάβων ἐκθλιβεται τὸ α μόνον ἐν τῷ ῥῶ γινομένῳ ρ'.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ σ' α ὑ τ ῆς ('Ιλ. Ζ, 490. 'Οδ. Α, 356. Φ, 350=σὰ αὐτῆς) γράφεται νῦν α τ ἐ' α ὑ τ ῆς ».

§ 60. Παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῶν εἰς -ι ληγόντων ἐκθλιβεται παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀττικῶν

1) ἡ ἐνικὴ δοτικὴ τῶν τριτοκλίτων βαρύτονος οὔσα, ὡς ἀστέρ' ὀπωρετῶ ἐν ἀλγίχῳ ('Ιλ. Ε, 5. καὶ Κ, 277. Ν, 289), ἀλλὰ παιδί ἀμύνει ('Ιλ. Π, 522), παιδί ὅπασσεν ('Ιλ. Ρ, 196). Ἀλλ' ὁμως καὶ ἄξονι ἀμφίς ('Ιλ. Ε, 723), ἔργει ὀξυόεντι ('Ιλ. Ε, 50), πρβλ. καὶ 'Ιλ. Γ, 244. Φ, 21, κτλ.

2) τὰ εἰς -θι ἐπιρρήματα, ὡς ἀλλοθ' ὀλέσθαι ('Οδ. Σ, 401. πρβλ. καὶ 'Οδ. Φ, 83), ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν ('Ιλ. Β, 572. πρβλ. καὶ 'Οδ. Δ, 426. Τ, 58).

3) τὸ σι τῆς ῥηματικῆς καταλήξεως καὶ τῆς δοτικῆς πληθυντικῆς, ὡς φιλέουσ' ἀλόχους ('Ιλ. Ι, 340), ἔλθουσ' ἐς πόλεμον ('Ιλ. Ε, 132. 821), ἔλθουσ' ἐς κλισίην ('Ιλ. Ι, 166), θεοὶ εἰς' ἐν 'Ολύμπῳ ('Ιλ. Α, 566. Ε, 877. Θ, 451), εἰς' ἐπὶ νῆας ('Ιλ. Σ, 280), ἔσσ' ἐπικούρων ('Ιλ. Π, 538), ἐπὶ στήθεσσι ὁ γέρον ('Ιλ. Α, 462), χεῖρεσσιν ἀμφοτέρησ' ἔροι ('Ιλ. Μ, 382), ἐπὶ ψαμά-

θοισ' ἐπὶ δ' ἔργατα ('Ιλ. Α, 486), ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆι ('Ιλ. Κ, 529), χεῖρσ' ἐπὶ Πατρόκλοιῳ ('Ιλ. Η, 420, 452)=χερσί.

4) αἱ δοτικαὶ πληθ. τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ἄμμι, ἤμμι καὶ σφί. ὡς Ζεὺς ἄμμι' ἐπὶ μάρτυρος ἔστω ('Ιλ. Η, 76+), ἤμμι' ἐφάμην ('Οδ. Ν, 357. κτλ.), αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε ('Ιλ. Θ, 4. κτλ.). § 367.

§ 61. Καὶ ἡ διφθογγος αἰ ἐν ταῖς ῥηματικαῖς καταλήξεισι ταῖς ληγούσαις εἰς -μαι, (σ)αι (§ 429, 2.), -ται καὶ -σθαι ἐκθλιβεται (ὄρα καὶ § 435, 436, Σημ.).

ΣΗΜ. Οὐδέποτε δ' ἐκθλιβεται ἡ αἰ καταλήξεις τῶν θηλυκῶν πρωτοκλίτων. Εὐρίσκεται δὲ μόνον τὸ ὀξεῖ' ὁ δ' ὅ ν αἰ ('Ιλ. Α, 272), ὅπερ ὁ Bentley μετέγραψεν εἰς «ὀξεῖ' ὁ δ' ὅ ν η».

§ 62. Ἡ δὲ διφθογγος αἰ ἐκθλιβεται ἐν τῇ ἐνικῇ δοτικῇ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν μοι ('Ιλ. Ι, 673, Ν, 481, Ὀδ. Ψ, 21), σοι ('Ιλ. Α, 170), τοι ('Οδ. Α, 60), Φοί, ὅπερ μένει μόνον F', ὡς

ὡς εἰπὼν F' ἐν χερσὶ τίθει ('Ιλ. Α, 446, Ὀδ. Γ, 50, Ο, 120).

ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ F' ἐπιτείλας ('Ιλ. Κ, 72).

ἀμφὶ δὲ F' ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν ('Ιλ. Α, 356).

ἡνία F' ἤλχθησαν ('Ιλ. Η, 404).

αἰεὶ γὰρ πᾶρα F' εἰς γε θεῶν ('Ιλ. Γ, 98).

κουρίδιον κτείνασα πόσιν, στυγερὴ δὲ F' ἀοιδῇ ('Ιλ. Ω, 200).

ΣΗΜ. Τὸ ἐκτεθλιμμένον μ' = μ οἰ εἰσακτέον καὶ εἰς 'Ιλ. Ι, 459 (μ' εἰ ν ἰ θ υ μ ῶ) καὶ Ὀδ. Α, 200, Ο, 172. Τὸ δὲ σ' = σ οἰ εἰσακτέον εἰς τὸ 'Ιλ. Β, 10 (ὡς σ' ἐ π ι τ ἑ λ λ ω) καὶ 'Ιλ. Α, 294 (κατὰ Cobet γραπτέον ὥδε: εἰ δ ἡ π ᾶ ν ἔ ρ γ ο ν σ' ὕ π ο F εἰ ξ ο μ α ι) καὶ 'Ιλ. Α, 443 (ἐνθά κατὰ Cobet γραπτέον ὥδε: π α ῖ δ ᾱ τ ἑ σ' ᾱ ξ ἑ μ ε ν, ὡς ἀπαρεμφ. ἀπορ. πρβλ. 'Ιλ. Ψ, 50). Περὶ δὲ τοῦ F' = F οἰ ὄρα § 363—364.

§ 63. Αἱ καταλήξεις εἰς ι(ν) ἢ ε(ν) πρὸ φωνήεντος λέγονται καὶ ἄνευ τοῦ ν, ὅτε ἐμφιλοχωρεῖ καὶ ἐκθλιψίς, ὡς ἄμμι' (= ἄμ-μι(ν), κ' (= κε(ν),

ΣΗΜ. Ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ γίνεται τοῦτο μόνον ἐν τῇ φράσει ἔ σ θ' ὅ τ ε, ο ὕ κ ἔ σ θ' ὅ π ω ς, ο ὕ κ ἔ σ θ' ὡ ς (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 750, Φιλοκλ. 196, Πλάτ. Θεαίτ. 188) καὶ ο ὕ κ ἔ σ θ' ὅ σ τ ι ς (Πλάτ. Πρωταγ. 356, α'), ἔ σ θ' ὅ, τ ι (Πλάτ. Θεαίτ. 204, β').

§ 64. Τὸ ἄρα εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἐκτεθλιμμένον ἄρ' καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἐγκλιτικῶς φερόμενον ἄρ καὶ κατ' ἀφαίρεσιν καὶ ἐγκλιτικῶς ῥα καὶ ῥ'.

Συναίρεσις.

§ 65. 'Ο "Ομηρος συνήθως ἀποφεύγει τὴν συναίρεσιν· διότι λέξεις, αἵτινες παρ' Ἀττικοῖς ἐκφέρονται συνηρημέναι, παρ' αὐτῷ συνήθως ἔχουσι τὸν ἀσυναίρετον πρωτότυπον σχηματισμὸν (ὄρα § 532 καὶ ἐξῆς).

§ 66. Τὸ φωνῆεν Ε μεθ' ἐπομένου Ο συναιρεῖται οὐχὶ εἰς ΟΥ', ἀλλ' εἰς ΕΥ', ὡς θάμβενς ('Οδ. Ω, 393+==θάμβους), θηέντο ('Ιλ. Η, 444. Κ, 524. Ψ, 728. 881. 'Οδ. Β, 13. Ρ, 64 ==θηέοντο), ἐδέεν ('Ιλ. Ρ, 142==εδέεο), ἔπλεν ('Ιλ. Η, 29). ὄρα § 270. 429, Σημ.

ΣΗΜ. Οὕτως ἔγιναν καὶ τὸ ἐμεῦ, μευ, σεῦ, Feυ (§ 347). Τὸ δὲ Ο μεθ' ἐπομένου Ε συναιρεῖται εἰς ου ἐν τῇ αὐξήσει, ὡς προύθηκε ('Ιλ. Ω, 409), προύπεμψα ('Οδ. Ρ, 54. Ω, 359. 'Ιλ. Θ, 367), προύτυψα ('Ιλ. Ν, 136. Ο, 306. Ρ, 262), προύφαινον ('Οδ. Μ, 494. Ι, 145), προύφαινετο ('Οδ. Ν, 169). Ἀλλὰ καὶ κατ' ἐνεστώτα προύχω (=προέχω. 'Ιλ. Χ, 97. Ψ, 325. 453. 'Οδ. Γ, 8. Ζ, 138. Κ, 90. Τ, 544. Ω, 82).

Συνίζησις.

§ 67. Ἀντὶ τῆς συναίρεσεως συμβαίνει παρ' Ὀμήρῳ συνίζησις. Συνίζησις δ' εἶναι ἡ εἰς μίαν συλλαβὴν συνεκφώνησις ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων μὴ ἀποτελούντων δίφθογγον.

ΣΗΜ. Ἡ συνίζησις σημειοῦται διὰ τῆς ὕφ ἐν πρὸς εὐκολωτέραν διάγνωσιν.

§ 68. Ἡ συνίζησις γίνεται ἢ ἐν μιᾷ λέξει ἢ μεταξύ δύο ἐφ' ἑξῆς λέξεων.

§ 69. Ἐὰν ἡ συνίζησις γίνεται ἐν μιᾷ λέξει, τὸ πρῶτον φωνῆεν εἶναι βραχὺ καὶ ὡς τοιαῦτον συνήθως εἶναι

1) τὸ ε εἰς τὸ εα, εο, εω, εοι, εη, εῖου, ὡς κρέα ('Οδ. Ι, 347), ῥέα ('Ιλ. Μ, 381), ἠρώγεα ('Οδ. Ι, 44. Κ, 263. Ρ, 55), ἑᾶ ('Ιλ. Ε, 256), ἀλλοφιδέα ('Οδ. Ν, 192), χροέεος ('Ιλ. Θ, 495).

χρυσέω ('Ιλ. Α, 15. 374. Ψ, 196), Πηληιάδεω ('Ιλ. Α, 1), δευδρέω ('Ιλ. Γ, 152), χρεώμετος ('Ιλ. Ψ, 834), ἐῶμεν ('Ιλ. Κ, 344), τεθνεῶτι ('Οδ. Τ, 331), πεπτεῶτι ('Ιλ. Φ, 503), ἀστεμφέως ('Οδ. Δ, 419. 459), μεμνέωτο ('Ιλ. Ψ, 361), στηθέωρ ('Ιλ. Κ, 95).

Θεοὶ ('Ιλ. Α, 18), γρυσέουσι ('Ιλ. Δ. 3), οἰκέοιτο ('Ιλ. Δ. 18).

γρυσέη ('Ιλ. Ε, 724), γρυσέη ('Ιλ. Ψ, 243).

γρυσέον ('Ιλ. Β, 268).

2) τὸ ι εἰς τὸ ι_ο, ι_ω, ὡς

πόλιος ('Ιλ. Β, 811. Φ, 567), ἔνθα ἕτεροι προτιμῶσι τὸ πέλε ως ἢ τὸ πόλεος.

Ἐνθα, ἔφ ('Ιλ. Β, 651. Η, 166. Θ, 264. Ρ, 259). ὅρα καὶ § 48.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ στίχου ('Ιλ. Ω, 769),

δᾶέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
γραπτέον ὧδε·

δᾶ έρες ἢ γαλόω ἢ εἰνατέρας εὐπέπλοι.

§ 70. Ἐάν δὲ τὰ φωνήεντα τὰ διὰ συνιζήσεως προφερόμενα ἀνήκωσιν εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους λέξεις, τὸ πρῶτον φωνήεν εἶναι μακρόν. Εὐρίσκεται δὲ τοιαύτη συνιζήσις ἐν τοῖσδε.

δῆ_αῦ ('Ιλ. Α, 540. Η, 24. Ὀδ. Μ, 116., ἔνθα κακῶς γράφεται δ' αῦ), δῆ_αῦτε ('Ιλ. Α, 340. Η, 448. Τ, 134., ἔνθα κακῶς γράφεται δ' αῦτε, καὶ Ὀδ. Ι, 311).

δῆ_ἀντίβιον ('Ιλ. Α, 386), δῆ_Ἀντιμάχοιο ('Ιλ. Α, 138), δῆ_ἀφνειότατος ('Ιλ. Υ, 220), δῆ_ἄγροη ('Ὀδ. Μ, 330), δῆ_ἔπειτα ('Ὀδ. Θ, 378. κτλ.).

ῆ_οῦ ('Ιλ. Ε, 349. κτλ.), ὄγγυ_οῦ ('Ὀδ. Ω, 247).

ἐπελ_οῦ ('Ιλ. Ν, 777. Ὀδ. Δ, 352. Τ, 314).

ΣΗΜ. 1. Ἀντὶ τοῦ «εἰ_λ_α_π_ί_ν_η_ῆ_ε_γ_ά_μ_ο_ς» ('Ὀδ. Α, 226) ὁ Nauck γράφει «εἰ_λ_ά_π_ι_ν' ἡ_ε_γ_ά_μ_ο_ς». Ἀντὶ δὲ τοῦ «ἀ_λ_λ' ὅ_τ_ε δ_ῆ_ε_θ_δ_ο_μ_ο_ν» ('Ὀδ. Μ, 399. Ο, 477) καὶ τοῦ «ἀ_λ_λ' ὅ_τ_ε δ_ῆ_ὀ_γ_δ_ό_α_τ_ο_ν» ('Ὀδ. Η, 261. Ξ, 287) προτιμᾷ νὰ γραφῇ «ῆ_μ_ο_ς δ' ἔ_θ_δ_ο_μ_ο_ν» ἢ «α_ὐ_τ_ὰ_ρ ὅ_θ' ἔ_θ_δ_ο_μ_ο_ν» καὶ «α_ὐ_τ_ὰ_ρ ὅ_τ' ὀ_γ_δ_ό_α_τ_ο_ν». Ἀντὶ δὲ τοῦ «ᾠ_χ_ρ_ί_γ_ν_ω_τ_ε» ('Ὀδ. Ρ, 375) γράφει «ᾠ_ρί_γ_ν_ω_τ_ε».

ΣΗΜ. 2. Συνιζήσις συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς λεγομένοις ἀ_ν_ώ_γ_ε_ω_ν, π_ό_λ_ε_ω_ς, π_ό_λ_ε_ω_ν, π_ή_χ_ε_ω_ς, ᾗ_σ_π_ε_ω_ς κτλ., ὡς ἐκ τοῦ τόνου φαίνεται.

Κροᾶσις.

§ 71. Ἡ κροᾶσις παρ' Ὀμήρῳ εἶναι σπανία. Εὐρίσκεται δὲ αὕτη παρ' αὐτῷ ἐν τοῖς ἐξῆς.

τᾶ_λ_λ_α ('Ιλ. Α, 465. Β, 428. Ὀδ. Ξ, 430).

ὠ_ν_τ_ός (=ὁ αὐτός. 'Ιλ. Ε, 396+).

ᾠ_ρ_ισ_τος (=ὁ ἄριστος. 'Ιλ. Α, 288. Ν, 154. 433. Π, 521).

P, 689. T, 413. Ψ, 536. Ω, 384. 'Οδ. P, 416., ἀλλ' ἴσως ἀντ' αὐτοῦ γραπτέον τὸ «ἄρ' ἄριστος»).

οὐμός (=ὁ ἐμός. 'Ιλ. Θ, 360+).

ῥήμεϊς (=καὶ ἡμεῖς. 'Ιλ. B, 238+).

καὐτῇ (=καὶ αὐτῇ. 'Οδ. Z, 282+).

οὔνεκα (=οὐ ἔνεκα) καὶ τοὔνεκα (=τοῦ ἔνεκα) § 123.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ «κ α ὕ τ ὅ ς ὀ ν ῆ σ ε α ι» ('Ιλ. Z, 260) γράφεται ὑπ' ἄλλων «κ' α ὕ τ ὅ ς ὀ ν ῆ σ ε α ι» (=κε. § 410). Ἀντὶ δὲ τοῦ «τ ᾱ δ ε κ α ὕ τ ὅ ς ὀ ῖ ε α ι» ('Οδ. Γ, 255) ἀναγινώσκεται ὑπ' ἄλλων «τ ᾱ κ α ἰ α ὕ τ ὅ ς».

'Αποκοπή.

§ 72. Παρ' Ὀμήρῳ αἱ προθέσεις ἀνά, κατά, παρὰ καὶ ὁ σύνδεσμος ἄρα πᾶσιν ἀποκοπῇ τοῦ τελικοῦ φωνήεντος. 'Αποκοπὴ δ' εἶναι πάθος ἐν τέλει λέξεως συμβαῖνον.

παρ ξίφεος ('Ιλ. Γ, 272)=παρὰ ξίφεος.

παρθήμενοι ('Οδ. B, 237)=παρθέμενοι.

ἀν στόμα τε ('Οδ. E, 456)=ἀνὰ στόμα τε.

χρυσέῳ ἀν σκήπτρῳ ('Ιλ. A, 15. 374)=χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

ἐπαρ-θέμενος ('Ιλ. Φ, 535+)=ἐπαναθέμενος.

κάτ-θαρε ('Ιλ. Φ, 107), κατ-φάλαρα ('Ιλ. Π, 106+).

§ 73. Τὸ Ν τῆς ἀνά πρὸ μὲν τοῦ Κ (καὶ Ξ) μεταβάλλεται εἰς Γ, πρὸ δὲ τοῦ Β, Π, Φ μεταβάλλεται εἰς Μ, πρὸ δὲ τοῦ F, Λ, καὶ Μ ἀφομοιοῦται.

ἀγκρεμάσασα ('Οδ. A, 440)=ἀναγκρεμάσασα.

ἀγξερᾶνῃ ('Ιλ. Φ, 347)=ἀναγξερᾶνῃ, κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον ἀνγερᾶνῃ.

ἀμβαίνειν ('Οδ. I, 178)=ἀναβαίνειν.

ἀμ πεδίον ('Ιλ. E, 87)=ἀνὰ πεδίον.

ἀμπεύρας ('Ιλ. B, 426+)=ἀναμπεύρας, ἀμπήδησε ('Ιλ. A, 379+).

ἀμ φόνον ('Ιλ. K, 298)=ἀνὰ φόνον.

ἀFFέρυσαν ('Ιλ. A, 459. B, 422. κτλ.)=ἀνFέρυσαν, αὐέρυσαν.

ἀμμίξας ('Ιλ. Ω, 529)=ἀναμίξας.

ἀλλύεσκεν ('Οδ. B, 105. Ω, 140)=ἀν-λύεσκεν (ἀναλύεσκεν).

ἀλλεγον ('Ιλ. Ψ, 253+)=ἀν-λεγον (=ἀνάλεγον), ἀλλέξαι ('Ιλ. Φ, 321+)=ἀν-λέξαι (=ἀνα-λέξαι).

Μένει δὲ τὸ Ν ἀμετάβλητον πρὸ τοῦ Δ, Τ καὶ Σ, ὡς

ἀν δ' Ὀδυσσεὺς ('Ιλ. Ψ, 709. 755. πρβλ. καὶ 812. Ὀδ. Θ, 110. 115. 118). βῆ δ' ἔμειν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ('Ιλ. Ε, 167). ἀν στόμα τε ῥῖνός τε (Ὀδ. Ε, 456).

§ 74. Τὸ Τ τῆς κατὰ πρὸ παντός συμφώνου (πλὴν πρὸ τῶν δασέων Θ καὶ Φ) ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτό, ὡς

κάθβαλεν ('Ιλ. Ε, 343. Μ, 206) = κατὰβαλεν.

καὶ γόνυ ('Ιλ. Υ, 458) = κατ γόνυ (κατὰ γόνυ).

καὶ δέ ('Ιλ. Β, 160. Ξ, 435) = κατ δέ (κατὰ δέ).

καδδῦσαι ('Ιλ. Τ, 25+) = κατ-δῦσαι, καταδῦσαι.

κακ κεφαλῆς ('Ιλ. Σ, 24) = κατ κεφαλῆς (κατὰ κεφαλῆς).

κακκείοντες ('Ιλ. Α, 606. Ψ, 58. Ὀδ. Α, 424. Η, 229. Ν, 17) = κατ-κείοντες (κατα-κείοντες).

κάλλιπον ('Ιλ. Ι, 364. Ὀδ. Χ, 156) = κατ-λιπον (κατὰλιπον).

καλ λαπάρην ('Ιλ. Ξ, 447. 517) = κατ λαπάρην (κατὰ λαπάρην).

καμ μέσον ('Ιλ. Α, 172) = κατ μέσον (κατὰ μέσον).

καμ-μονίην ('Ιλ. Χ, 257. Ψ, 661) = κατ-μονίην (καταμονίην).

καινεύσας (Ὀδ. Ο, 464+) = κατ-νεύσας (κατανεύσας).

καπ πεδίον ('Ιλ. Ζ, 201. Α, 167) = κατ πεδίον (κατὰ πεδίον).

καπ φάλαρα ('Ιλ. Π, 106+), κάτ-θαρε ('Ιλ. Φ, 107).

κάππεσον ('Ιλ. Α, 593. κτλ.) = κατ-πεσον (κατάπεσον).

καρ ρόον ('Ιλ. Μ, 33+) = κατ ρόον (κατὰ ρόον).

καρρέζουσα ('Ιλ. Ε, 424+) = κατ-ρέζουσα (καταρέζουσα).

§ 75. Τὸ Τ τῆς κατὰ πρὸ δύο συμφώνων ἀποβάλλεται, ὡς

κάσχεσθε ('Ιλ. Α, 702+) = κάτ-σχεσθε (κατάσχεσθε).

καστορνῦσα (Ὀδ. Ρ, 32+) = κατ-στορνῦσα (καταστορνῦσα).

κάκτανε ('Ιλ. Ζ, 164+) = κάτ-κτανε (κατάκτανε).

§ 76. Ἀπαξ εὐρίσκεται ἀποκεκομμένη ἢ ἀπὸ πρόθεσις καὶ ἡ ὑπό, ὡς

ἀππέμψει (Ὀδ. Ο, 83+) = ἀπο-πέμψει.

ὑβάλλειν ('Ιλ. Τ, 80+) = ὑπ-βάλλειν (ὑποβάλλειν).

Συγκοπή.

§ 77. Συγκοπή εἶναι ἡ ἀποβολὴ βραχέος φωνήεντος ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως, ὡς τίπτε, (=τίποτε), γ. λακτο-φάγος ('Ιλ. Ν, 6+ = γαλακτο-φάγος), (δεμ-, δμ-) μεσό-δμ-η, (φερ-, φρ-) δί-φρ-ος, κτλ. Ἡ συγκοπή εἶναι συχνότερα παρ' Ὀμήρῳ ἢ παρ' Ἀττικοῖς.

§ 78. Ἐνίοτε συμβαίνει συγμοπή καὶ ὅλης συλλαβῆς, ὡς γυναι-
μαι-μανῆς ('Ιλ. Γ, 39. Ν, 769=ἀντὶ τοῦ γυναικομανῆς), κε-
λαιρεφῆς ('Ιλ. Β, 412. Α, 397. κτλ. ἀντὶ τοῦ κε.λαιο-ρεφῆς),
αἰγίωχος ('Ιλ. Α, 202. 222. Β, 157. 348. κτλ. ἀντὶ τοῦ αἰ-
γίδ-σοχος), αἰ-πόλος ('Ιλ. Β, 474. Δ, 275. κτλ. ἀντὶ τοῦ
αἰγ-πόλος), αἰ-πόλιος ('Ιλ. Β, 474. Α, 678. κτλ.), ἡλί-βατος
(‘Ιλ. Ο, 273. 619. Π, 35. κτλ. ἀντὶ τοῦ ἡλιτό-βατος παρὰ
τὸ ἀ.λιτεῖν τὸ ἀμαρτάνειν, πρβλ. ἡλιτόμηρον ‘Ιλ. Τ, 118+ =
τὸν ἀστοχῆσαντα τοῦ μηνός, προώρως γεννηθέντα), θάρσυνος ('Ιλ.
Ν, 823. Π, 70 ἀντὶ τοῦ θαρσόσυρος), κέντωρ ('Ιλ. Δ, 391. Ε,
102 ἀντὶ τοῦ κεντήτωρ ἐκ τοῦ κεντέω), κέν-τρον ('Ιλ. Ψ, 387.
430 ἀντὶ τοῦ κέντη-τρον), λαίψηρός (=ταχύς. ‘Ιλ. Κ, 358.
Ξ, 17. Υ, 93. κτλ. ἀντὶ τοῦ λαίλαψηρός), κτλ.

Μετάθεσις.

§ 79. Ἡ μετάθεσις φωνήεντος μετὰ ὕγρου (συνήθως μετὰ τοῦ
ρ) εἶναι συχνοτέρα παρ’ Ὀμήρῳ ἢ παρ’ Ἀττικοῖς, ὡς τέταρτος
καὶ τέτρατος.

§ 80. Ἡ μετάθεσις ποτὲ μὲν γίνεται ἄνευ ἐκτάσεως, ποτὲ δὲ
μετ’ ἐκτάσεως. Ἄνευ ἐκτάσεως γίνεται ἐν τοῖσδε

ἀτρᾶπιτος καὶ ἀταρπός, ἀταρπιτός.

βρετὸς (παρὰ τὸ μέρος, λατ. mors, mortalis).

δρέπω, δόρπον, δορπέω.

θρόνος (ἐκ θέματ. θερ-, ὅθεν θόρ-ναξ=ὑποπόδιον. Ἡσύχ.).

κρᾶδίη καὶ καρδίη (λατ. cor, cord-is. πρβλ. καὶ κραδαίω,
κραδαίνω, κέρδαξ).

κερκίς (ἐκ ῥήματ. κρέκω).

Κράπαθος ('Ιλ. Β, 676)=Κάρπαθος.

κρᾶ'τος καὶ κάρτος.

κρᾶτερός καὶ καρτερός, ὑπερθετ. κάρτιστος.

τέτρᾶτος καὶ τέταρτος (λατ. quartus).

§ 81. Μετάθεσις δὲ μετ’ ἐκτάσεως συμβαίνει ἐν τοῖσδε.

(βαλ-), βάλλω, βέβληκα, βέβλημαι, ἀβλής.

(γεν-), γίγνομαι, γήσιος.

(βορ-, βορά), βι-βρώσκω, βέβρωκα.

(δεμ-, δέμας, δόμος), δέμω, δέδημαι.

(δαμ-), δάμ-νημι, δέδημαι, ἐδμήθηρ, ἀδμής.

(θαν-), θνήσκω, τέθνηκα, θνητός.

(θορ-), θρώσκω, θρωσμός.

(καλ-), καλέω, κέκλημαι, κλητός.

(καμ-, κάματος) κάμνω, κέκμηκα, άκμής.

(μολ-, έμολον) βλώσκω (μόνον σύνθετον προβλώσκω και καταβλώσκω).

(μαν-, μεν-, μένος, λατ. mens) μιμνήσκω, μέμνημαι, μνήμα.

(πορ-, έπορον, λατ. portio=μέρος), πέπρωται.

(στορ-), στορέννυμι, έστρωτο.

(ταλ-, τάλας, λατ. tolero, tollo), τλητός, τλήναι τλήμων, Τληπόλεμος.

(τερ-, τέρετρον) τείρω, τρητός.

ΣΗΜ. Περί άλλων τινών κακώς νομιζομένων ότι έγιναν εκ μεταθέσεως όρα § 86.

Σύμφωνα.

Εϋφωνικά ή κινητά σύμφωνα.

§ 82. Παρ' 'Ομήρῳ τὸ λεγόμενον εϋφωνικόν (ἡ κινητόν) τελικόν σύμφωνα Ν και Σ γράφεται τότε μόνον, όταν εἶναι ανάγκη νά εκλίπη ή χασμωδία ή όταν βραχεῖα συλλαβή εἶναι ανάγκη νά γίνη θέσει μακρά. 'Οθεν δύναται νά τίθεται και πρό συμφώνου και νά παραλείπεται πρό φωνήεντος (§ 63).

§ 83. Πλην τοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ γνωστοῦ εϋφωνικοῦ (ἡ κινητοῦ) Ν εὐρίσκεται παρ' 'Ομήρῳ τοιοῦτον Ν και εἰς τὰ εἰς -θε(ν) ἐπιρρήματα, εἰς τὴν κατάληξιν -φι(ν), εἰς τὸ γῆν και ἐγκλιτικόν νῦ, εἰς τὸ νόσφι(ν) και εἰς τὸν δυνητικόν κέ(ν).

§ 84. Εϋφωνικόν ή κινητόν Σ ὑπάρχει παρ' 'Ομήρῳ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπιρρήμασι, πολ.λᾶ'κι(ς), ὄσ(σ)ᾶ'κι(ς), τοσσᾶ'κι(ς), μεσ(σ)η-γύ(ς), ἀτρέμα(ς), ἄντικρυ(ς), ἰθὺ(ς), μέγρι(ς) (παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε μέγρι). Περί δὲ τοῦ ἄχρυ(ς) και ἀμφί(ς) όρα § 120. 118.

§ 85. Τὸ ἀρνητικόν ἐπίρρημα οὐκ ἐν τέλει τοῦ στίχου ὃν δὲν ἀποβάλλει τὸ κ, ὡς γίνεται παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἐπεκτείνεται εἰς τὸ οὐκί, ὡς

ἡ κεν νοστήσας ἀποτίσεται ἡὲ και οὐκί ('Οδ. Α, 268).

Οἱ συμφωνοειδεῖς φθόγγοι Α, Ν, Ρ.

§ 86. Οἱ συμφωνοειδεῖς φθόγγοι λ και ρ μετὰ συγκοπὴν φω-

νήεντος μετὰζὺ συμφώνων (καὶ ἐνίοτε πρὸ φωνήεντος) εὐρισκόμενοι ἐμφανίζονται ὡς α.λ ἢ .λα, αρ ἢ ρα, ὡς

(δερχ- δρ_οκ) εἰδραχον, εἰδρα'χων, εἰδραχ_ομα..

(δρ_οθ-) δαρθ-α'ρω, εἰδραθον.

(αστερ-, αστρ_ο-) ἀστέρος, ἀστρα'ειν.

(βρ_οδ-) βραδὺς καὶ βάρδ-ιστος.

(δερ-) δέρω, εἰδρατὸς (=δρ_ο-τός).

(περθ-, πρ_οθ-) πέρθω, εἰπραθον.

(τερπ-, τρ_οπ-) τέρω, εἰταρπον.

(τρειπ- τρ_οπ-), τρέπω, εἰτραπον, εἰτραπόμην.

(φθειρ-, φθ_ρο-) φθείρω, εἰφθαρμαι, φθαρτός.

(τελ-, τλ_ο-, τέλλω) ἐτέταλτο.

(βελ-, βέλως, βλ_ο-) βάλλω (=βλ_ο-jω).

(Fελ-, Fλ_ο-), Fέλλομαι καὶ εἰλέω, εἰFάλην.

§ 87. Ὁ συμφωνοειδὴς φθόγγος N ἄτονος μὲν ὢν ἐμφανίζεται ὡς α, ἔντονος δὲ ὡς αν, ὡς

(τεν-, τν_ο-) τείνω (τέν-jω), τέταται, τατὸς (λατ. tentus).

(φεν- φν_ο-), ἄφρ. εἰφρονον, πέφαται, πρόσ-φατος, ὀδονή-φατος, μυ.λή-φατος. Ἀρηήφατος.

(γεν- γν_ο-) γί-γνομαι, γέγαα, γη-γάτος (ἀντὶ τοῦ νεηγάτος).

(μεν- μν_ο-, μένος, λατ. mens) μέμονα καὶ μέμαα.

(ποιμεν-, ποιμν_ο- ποιμην-) ποιμαίνω (=ποιμάν-jω).

(πενθ-, πν_οθ-, εἰπαθον) πάσχω, πείσομαι, πέποιθα.

(τεκτον-, τεκν_ο-, τεκταν-) τεκταίνομαι.

(βέβλην νοται, βέβλην_οτο) βεβλή-αται, βεβλή-ατο.

(ὄνομν_ο, λατιν. nomen) ὄνομα καὶ ὀνομαίνω (=ὄνομν_ο-jω), γῶνυμος (γῆ-γνυμ_ο-ος), ὀνόμασι (=ὄνόμν_ο-σι).

(φρεν-, φρν_ο-) φρήν, φρεσί (=φρν_ο-σι=φρασί).

(ἀγκων-, ἀγκον-, ἀγκν_ο-) δοτ.πληθ. ἀγκάσι (=ἀγκν_ο-σι. πρβλ. καὶ δοτικ. πληθ. ἀγκοίησιν ἐξ ὀνομ. ἀγκοίη =ἀγκόν-jη).

Μεταβολαὶ συμφώνων.

§ 88. Τὰ ὀδοντόφωνα πρὸ τοῦ Σ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ διαλέκτῳ δὲν ἀποβάλλονται, ἀλλ' ἀφομοιοῦνται, ὡς ποσσί (=ποδ-σι). § 249.

ΣΗΜ. Τοῦτο συμβαίνει παρ' Ἀττικαῖς μόνον ἐν τῷ κ α σ σ ὡ (ὅπερ καὶ κ α τ τ ὡ λέγεται) =κατ-σ ὡ.

§ 89. Οὐρανισκόφωνα κ καὶ χ ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ δὲν μετα-

βάλλεται εἰς γ, ὡς ἀκ-αγ-μέρος, ἀκ-μή, αἶγ-μή, δέγ-μερος, ἔγ-μα, ἰκμάς, ἱκ-μερος, ἰώγ-μός, λιχμάω, λικ-μητήρ, λόγ-μη, μυγ-μός, πλογ-μοί, ῥώγ-μός, συνταγμός.

§ 90. Ὅδοντόφωνον πρὸ τοῦ μ μεταβάλλεται ἐν τοῖς ῥήμασι κατ' ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προσώπου εἰς Σ, ὡς (καδ-), κεκασ-μέρος, (πυθ-) πέπυσμαι, κτλ., συνήθως ὅμως μένει ἀμετάβλητον, ὡς ἰδ-μειν, εἰλήλουθ-μειν, ἐπέπιθ-μειν, κεκορυθ-μέρος, ἀρθ-μός, ἀρθ-μός, ἀρθμῖος ἀριθμός, γναθμός, ἐλκηθμός, εὔσκαρθμῖος, ἴσθ-μῖος, κευθμός, κηληθμός, κλανθμός, κρυζηθμός, μεσό-δμη, μη-ριθμός, μυκηθμός, ὀδμή, οἶδη, ὄρχηθμός, πότμος, στάθμη, φράδμων.

§ 91. Παρ' Ὁμήρῳ τὸ σ πρὸ σ προελθόντος ἐκ κλίσεως δὲν ἀποβάλλεται, ὡς παρ' Ἀττικοῖς, ὡς ἔπεισ-αι, ἐτέλεσ-σα, κτλ. Εὐρίσκονται ὅμως καὶ νεώτεροι τύποι παρ' αὐτῷ μεθ' ἐνὸς σ.

Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς δοτικὰς πληθυντικὰς τῆς τρίτης κλίσεως καὶ εἰς τὸν μέλλοντα καὶ ἀόριστον τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα τ, δ, θ καὶ σ (§ 249).

§ 92. Ἐκτὸς τούτων μετὰ διπλοῦ σ εὐρίσκονται καὶ αἱ ἐπόμε-ναι λέξεις παρ' Ὁμήρῳ.

ᾄσ(σ)ος, ᾠδός(σ)ος, ὁσ(σ)άκις, καὶ ὁσάτις ('Ιλ. Ε, 758+).

τόσ(σ)ος, τοσ(σ)άκις (ἐκ ῥίζ. τοτ-, τότ-ιος, λατ. tot, toti).

τοσ(σ)όσδε, τοσ(σ)οῦτος.

μέσ(σ)ος (λατιν. medius).

πρόσ(σ)ω, πρόσσωθεν (1).

ὀπίσ(σ)ω, τὸ ἐξοπίσω ὅμως πάντοτε δι' ἐνὸς σ.

ρέμεσάω, ρεμεσητός, ρέμεσις ('Ιλ. Ζ, 335+). ἄλλως δὲ πάντοτε δι' ἐνὸς σ ρέμεσις ('Ιλ. Γ, 156. Ζ, 351. Ν, 122. Ξ, 80. κτλ.).

Ὀδυσ(σ)εὺς (ὅρα τὸ ῥῆμα ὀδύσσομαι. § 253, 2).

ΣΗΜ. Ὅταν ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχῃ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων, τοῦτο προέρχεται ἐξ ἀπλοποιήσεως τῶν δύο σσ (ῥ sj) ἢ ἐκ μεταβολῆς τοῦ τ πρὸ τοῦ ι (ὅρα Ἡμετ. Διδακτ. Γραμμ. Ἀττικ. διαλέκτ. § 147)· διότι ἄλλως τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται.

§ 93. Τὸ Σ μεταξὺ δύο συμφώνων, ὧν τὸ πρῶτον δὲν εἶναι

(1) Τοῦτο εὐρηγται ἄπαξ καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ο π ρ ό σ σ ο θ ε ν ('Ιλ. Ψ, 533), ἀλλ' ἴσως τὸ χωρίον γραπτέον ὥδε:

ἔλκων ἄρματα καλὰ, ἐλκύνων πρόσσωθ' ἴππους.

ἐκ τοῦ π ρ ό σ σ ω θ ε (πρβλ. π ρ ό σ θ ε καὶ π ρ ό σ θ ε ν, κτλ.). ὅρα § 83, 177.

ὀδοντόφωνον, ἀποβάλλεται. Ἐξαιρεῖται τὸ κακὸς ὡς γινόμενον σκ, ὡς διδάσκω (= διδάχ-σκω, λατ. doceo), (ἀλυκ-) ἀλύσκω (μέλλων ἀλύξω), (λακ-, ἔλακ-ον) λάσκω (ἤχῳ, κροτῶ=λάκ-σκω, λατιν. loquor), (τυκ-) τι-τύσκομαι (τι-τύκ-σκομαι), (Fix-) Fέισκω (FεFix-σκω), (δFix-), δεδFίσκομαι (=δεδFix-σκομαι) § 100.

§ 94. Τὸ π διπλαῖται εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας τὰς ἀπὸ τοῦ ὀπ- ἀρχομένης καὶ τὰ ἀναφορικὰ ἐπιρρήματα.

ὀπποῖος, ὀππόσος (προσέτι καὶ ὀπόσ(σ)ος), ὀππότερος, ὀπ(π)ως, ὀπ(π)ότε, ὀπ(π)η, ὀπ(π)όθι (προσέτι καὶ ὀπου), ὀππότερ.

Οὕτως εὐρίσκεται καὶ ἀντὶ τοῦ ὅ,τι συγγένεις τὸ μετὰ διπλοῦ ττ ὅττι (§ 399).

ΣΗΜ. Αἱ διὰ δύο ππ καὶ δύο ττ ἐκφοραὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν εἶναι ἀρχαιότεραι, αἱ δὲ δι' ἑνὸς εἶναι νεώτεραι.

Ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις καὶ ἀφομοιώσις.

§ 95. Τὸ F, j καὶ σ λέγονται συριστικὰ γράμματα ἢ συριστικοὶ φθόγγοι.

§ 96. Συριστικὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μετὰ ὑγροῦ εὐρέθεν ἢ 1) ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτὸ ἢ 2) ἀποβάλλεται μετ' ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγουμένου βραχέος φωνήεντος ἢ 3) ἀπλῶς ἀποβάλλεται ἄνευ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως.

Τὸ πρῶτον γίνεται ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ, τὸ δεύτερον ἐν τῇ Ἰωνικῇ καὶ τὸ τρίτον ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς ἐκ τοῦ ξέν-Fος γίνεται Αἰολικῶς μὲν ξέντος, Ἰωνικῶς δὲ ξείντος καὶ Ἀττικῶς ξένος.

Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τῶν τριῶν τούτων μορφῶν εὐρίσκονται παραδείγματα. Οὕτως ἐκ θέματος Fοθ- (συγγενοῦς τῷ Fοθῶ) γίνεται τὸ ἐν-Fοσι-, ἐξ οὗ τὰδε προέρχονται

ἐννοσί-γαιος (Ἰλ. Η, 455. Θ, 201. 440. Ι, 362. κτλ.).

εἰνοσί-φυνλος (Ἰλ. Β, 632. 757. Ὀδ. Ι, 22. Α, 315).

ἐνοσί-χθων (Ἰλ. Η, 445. Θ, 208. Α, 750, Ν, 10) κτλ.).

Οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου θέματος ἐσ- τοῦ εἰμὶ γίνεται τὸ εἴμεναι (=ἔσ-μεναι), εἰμὶ καὶ εἰμὲν (=εἰσ-μί, ἐσ-μὲν) καὶ εἴ-με-ραι (=ἔσ-μεναι).

ΣΗΜ. 1. Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ἀκριβῶς, ἂν αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ εἶναι προϊόντα τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου ἢ ὀφείλουσι τὴν γένεσιν αὐτῶν εἰς τὴν αὐθαίρεσιν τῶν μετὰ ταῦτα καὶ εἰς γραφικὰ ἀμαρτήματα.

ΣΗΜ. 2. Ἰγνὴ τῆς ἀφομοιώσεως ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ διπλασιασμῷ τοῦ ρ κατὰ τὴν αὔξησιν καὶ σύνθεσιν καὶ εἰς τὸ ἄρρην ("Ὀμηρος δὲ ἄρρην) θαρρῶ ("Ὀμηρος δὲ θαρρῶ) κτλ. Ὅρα Ἡμετ. Διδακτικ. Γραμμ. Ἀττ. Διάλεκτ. § 150. 172. Ἐπί-

σης καὶ τὸ πολλ- (=πολF-) καὶ καλλ- (=καλj-) οὕτως ἔγιναν.
 Ὁμοίως τὰ χαρακτηριστῆρα ἔχοντα λ ὑπολόγητα, ὡς στέλλω (=στέλ-jω)
 καὶ τὰ ἔχοντα χαρακτηριστῆρα σ ἢ λ εἰς MI, ὡς ἐννυμι (=ἐσ-νυμι), ὄλλυμι
 (=ὄλ-νυμι).

Ἀναπληρωτικῇ ἔκτασις συμβαίνει εἰς τὸ εῖρηκα (=Fῆ-Fρηκα,
 πρβλ. καὶ εἴληφα, εἴληχα καὶ συν-είλογα) καὶ εἰς τὸν ἀόριστον τῶν ὑπολόγητων, ὡς ἔσσεια, (=ἔσσεια), Αἰολικῶς
 ἔσσεια, ἐνεμα (=ἐνεμα=ἐνεμα).

§ 97. Παρ' Ὀμήρῳ εἶναι πάντοτε μακροὶ αἱ συλλαβαὶ τῶν
 ἐπομένων λέξεων, αἵτινες παρ' Ἀττικοῦς εἶναι βραχεῖαι. Εἶναι
 δὲ αὗται.

εἰρωτάω (=εἰρωτάω-ω) (§ 101).

ξεῖρος (=ξένος) =ξένFος (§ 96).

γονυὸς γενικ. (=γόνυτος) =γονFός.

δουρὸς γενικ. (=δόρυτος) =δορFός.

οὐρεὺς (=ὄρευς) =ὄρFεύς.

καλὸς (=Ἀττικ. καλός).

ικᾶ'ρω (=ἰκνοῦμαι).

κιγᾶ'ρω (=εὐρίσκω).

κοῦρος (=κόρος) =κόρFος.

κούρη (=κόρη) =κόρFη.

μόνος (=μόνος), ἄλλα καὶ μονωθεῖς (Il. A, 470+), =μόνFος.

οὐλόμενος (=ὀλέθριος). § 516. 519. 35.

οὔλος (=ὀλέθριος) =ὀλ(ο)Fός.

οὔλος (=ὄλος. Ὁδ. P, 343. Ω, 118) =σόλFος, λατ. sollus.

πῖ'ρω (=Ἀττικ. πῖ'ρω).

φθᾶ'ρω (=Ἀττικ. φθα'ρω).

Ἐκτασις πρὸ τοῦ σ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ρούσος (=Ἀττικῶς
 ρύσος) καὶ εἰς τὸ ἴσος (Αἰολικ. ἴσος, Ἀττικ. δὲ ἴσος=FῖσFος,
 «γισγόν=ἴσος Λάκωνες». Ἡσύχ.).

ΣΗΜ. 1. Τὸ ικᾶ'νω καὶ κιγᾶ'νω δὲν εἶναι Ἀττικά, πάντα
 δὲ τὰλλα Ἀττικά ῥήματα εἰς -ανω ἔχουσι τὸ Α βραχύ.

ΣΗΜ. Τὸ οὐλόμενος γίνεται ἐκ τοῦ ὀλ-νόμενος, ἐξ οὗ
 ὀλλόμενος, οὐλόμενος (πρβλ. βόλ-νομαί, βόλλο-
 μαί, βούλομαί, δωρικ. βώλομαί).

§ 98. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται καὶ ἐκτε-
 ταμέναι καὶ συνεσταλμέναι.

δουλεῖς καὶ δουλεῖς (τὸ πρῶτον μόνον ἐν συνθέσει καὶ ἐν τῷ
 κυρίῳ Δουλέγιον πρβλ. ἐν-δελεχ-ής=διαρκής).

ἐρύω(=Fερύω) καὶ εἰρύω (ὄρα § 101).

κουλεόν και κολεόν (λατ. culeus).

Οὐλυμπος και Ὀλυμπος (ὄρα Ἡμέτ. Λεξικ. Ῥημάτ. σ. 261, α).

οὐνομα (=ὄ-γνομα) και ὄνομα (ἐν συνθέσει δὲ ω, ἐπώνυμος).

οὐρος και ὄρος (=ὄρFος).

ᾠήρ και ᾠ'ρήρ (=Ἀττικ. ᾠ'ρήρ).

εὐλήλουθα και ἐλήλουθα (Ἰλ. Ο, 81+) =Ἀττικ. ἐλήλυθα (ξ 496, 4).

εὐᾶτος και ἔᾶτος (=ἐνFατος).

εἵρεκα και ἔρεκα, ἀλλὰ και ἔρεκεν (Ὁδ. P, 288. 310) =ἐνFεκα.

εἶρια (μαλλία) και ἔριον (=Fέριον, λατιν. vellus. Ὁδ. Δ, 124+, ὄρα ξ 99).

κειρός (ὡς πρώτη τοῦ στίχου λέξις) και κενεός (ξ 229) =κενFός.

Λέξεις ἀπὸ F ἀρχόμεναι.

ξ 99. Λέξεις, αἵτινες παρ' Ὀμήρῳ ἄρχονται ἀπὸ F, εἶναι αὗται.

Fάγνυμι (=συντρίβω. Ἰλ. Π, 769. κτλ.).

Fᾶ'δος (τὸ =κόρος, ἀηδία. Ἰλ. Α, 88+).

Fᾶ'δην (=ἀρκούντως. Ὁδ. Ε, 290. κτλ.).

Fᾶ'δῃσα (=ἀηδίασα. Ὁδ. Α, 134), FεFᾶδῃκώς (Ἰλ. K, 98. 312. 399. Ὁδ. M, 281., ὅπερ γράφεται ἀδῃκότες ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐαδῃκότες =κεκορεσμένοι, ἀηδῶς διακείμενοι και κατὰ θέ-βλημένοι).

Fᾶ'λις (=ἀρκούντως. Ἰλ. B, 90. Ὁδ. N, 136. κτλ.).

ΣΗΜ. Πλημμελῆ τινα χωρία γραπτὰ ὥδε· κατ' αὐτοὶ F ἄλεις (Ἰλ. Φ, 236. 344). ὁ F ἄλεις (Ἰλ. P, 54).

Fαλῶραι (=συλληφθῆναι, φρονεσθῆναι. Ἰλ. M, 172. κτλ.).

Fάραξ (=βασίλευς. Ἰλ. Α, 7. κτλ.) (1).

Fάρασσα (Ὁδ. Z, 149+) =βασίλισσα, δέσποινα.

Fαράσσω (=βασίλεύω. Ἰλ. Α, 38. κτλ.) (1).

KαλλήFάρασσα (Ἰλ. Σ, 46+).

(1) Τινὰ χωρία ἔχουσι πλημμελῶς, ἐν οἷς φέρεται τὸ ἄναξ και ἄνασσω ἄνευ τοῦ F, ἀλλὰ ταῦτα γραπτὰ ὥδε· « ἄρμα F ἀνάκτων » (Ἰλ. Π, 371. 507), « Ποσειδάων F ἀνάκτι » (Ἰλ. Υ, 67), « δεῖμαντο F ἀνάκτι » (Ἰλ. Ω, 449. 452), « ἀντιθέου τε F ἀνάκτος » (Ὁδ. Ξ, 40), « θυμὸν δ' ἱαίνε F ἀνάκτος » (Ὁδ. Ο, 438), « ἦς τε F ἀνάσσεις » (Ὁδ. Ω, 30).

Fardā'rw (=ἀρέσκω. 'Ιλ. Α, 24. κτλ.), *FēFādōs* (=εὐάρεστος, κεχαρισμένος. 'Ιλ. Ι, 173. 'Οδ. Σ, 422), ἀόρ. *ēFFadon* (εὐαδόν 'Ιλ. Ξ, 340, Ρ, 647. 'Οδ. Π, 28., οὐχὶ δὲ *ēFadon*, διότι θὰ ἦτο τρίβραχυς), *Fásmeos* (=χαίρων, εὐηρεστημένος).

Fāraiōs (=ἀδύνατος, λεπτός, στενός. 'Ιλ. Ε, 425. κτλ.).

Fāra (αἰτίατ. τοῦ ἀμνός), *Fāre*, *Fāres*, *Fāras* ('Ιλ. Γ, 103. κτλ. § 267), *ipōrrhos* (=οἷς ἔχουσα ἀρνίον γαλαθηνόν = ὑπόFρηνος 'Ιλ. Κ, 216+).

ΣΗΜ. 'Ως ὀνομαστική εἶναι τὸ ἀρνεός (=κριός), ὅπερ ἀεὶ εἶναι ἄνευ τοῦ F, ὡς

ὑστάτος ἀρνεός μήλων ἔστειχε θύραζε ('Οδ. Ι, 444).

πρῶτος ὑπ' ἀρνεοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους ('Οδ. Ι, 463). ἀλλὰ πολύρρην (=πολύFρην) καὶ πολύFαρνι Θυέστη ('Ιλ. Β, 106+).

Fásmeos ὅρα *Fardārw* (§ 99).

Fástv (=πόλις. 'Ιλ. Β, 801. κτλ.), *Fastoí* (=πολιταί. 'Ιλ. Α, 242. 'Οδ. Ν, 192) καὶ *Fastvánaξ*, *Fastválos*, *Fastv-roos*, *Fastv-pulos*, *Fastv-gh*. *Fastv-ghia*, *Fastvboóthēs* (=κήρυξ ἐν πόλει. 'Ιλ. Ω, 701+).

Fē (προσωπικ. ἀντωνυμ. =αὐτόν). *Fōs* (κτητικ. ἀντων. =ὁ ἐαυτοῦ), πρβλ. καὶ *seFōs* § 376.

Fearós ὅρα *Fénny* (§ 99).

Féar (=τὸ ἔαρ, ἄνοιξις. 'Ιλ. Ζ, 148. κτλ.), *Feariōs* (=ἑαρινός. 'Ιλ. Θ, 307. κτλ.) (1).

Fedarós (=εὐάρεστος, γλυκύς. 'Ιλ. Ξ, 172+).

Fédra (=τὰ δῶρα τὰ ὑπὸ τοῦ νυμφίου τῷ πατρὶ τῆς νύμφης διδόμενα. 'Οδ. Α, 117. κτλ.), Παρασχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ *ēFedra* ('Ιλ. Π, 170 καὶ ἀλλαχοῦ), *anéFedros* (=ἡ ἄνευ ἔδνων κόρη. 'Ιλ. Ι, 146. 288. Ν, 366., ὅπερ κακῶς γράφεται «ἀνἀ-εδρος»), *ēFedrotai* (=πενθεροὶ δεχόμενοι δῶρα παρὰ τῶν νυμφίων διὰ τὴν νύμφην. 'Ιλ. Ν, 382+), *ēFedrósaito* ('Οδ. Β, 53+).

FēFískw ὅρα *Fískw* (§ 99).

FēFouka ὅρα *Fískw* (§ 99).

Fēthros (=τὸ πλῆθος. 'Ιλ. Β, 87. κτλ.).

Fēthw (=συνηθίζων) ὅρα *Fēthos* (§ 99).

Féidomai ὅρα *Fidein* (§ 99).

(1) Ἀντὶ τοῦ «ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ» ('Ιλ. Β, 471. Π, 643) γραπτόν «ὥρῃ Fειαρινῇ».

Feĩdos· ὄρα Fιδεῖν (§ 99).

Fείδω.lor· ὄρα Fιδεῖν (§ 99).

Fείκε.λος· ὄρα Fίσκω (§ 99).

Fείκοσι (εἴκοσι, λατ. viginti. 'Οδ. B, 355. κτλ.). Παρασχηματισμός εἶναι τὸ εἰFείκοσι ('Ιλ. A, 309. κτλ.).

Fείκω (=ὑποχωρῶ. 'Ιλ. K, 238. κτλ.).

Fειλέω (=συνωθῶ, πιέζω, σφίγγω. 'Ιλ. B, 294. κτλ.), ἄορ. ἄπαρ. Fέ.λσαι (ὡς ἐξ ἐνεστ. Fέ.λλω, πρβλ. κέ.λλω, κέ.λσαι) ('Ιλ. A, 409. κτλ.). Παρασχηματισμός εἶναι τὸ εἰFέ.λσαι ('Ιλ. Φ, 295+, ὅπερ δύνανται νὰ γραφῇ α.λαὺρ Fέ.λσαι), ἄορ. παθ. Fa.λῆραι 'Ιλ. Φ, 571. κτλ.), παρὰκ. FέFει.λμαι ('Ιλ. Σ, 287. κτλ.) καὶ FέF.λῶμαι ('Οδ. Γ, 352. κτλ., ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται αε.λ.λάταιν). Fει.λῶγάω (=συστρέφω. 'Ιλ. A, 156+). Fει.λφάζω (=συστρέφω. 'Ιλ. Υ, 492+).

ΣΗΜ. Καὶ F: λ λ ἄς (=σχοινίον ὡς συνεστραμμένον. 'Ιλ. N, 572+) ἐνταυθ' ἀνήκει, καὶ τὸ εἴ λ ὕ μ α (=κάλυμμα. 'Οδ. Z, 179+) ἔννευ τοῦ F. Fοῦ.λος (=FόλFος, =οὐλόθριζ, δασύς.) ('Ιλ. Ω, 646. κτλ.), τὸ δὲ οὐ.λοκάρηρος (=οὐλόθριζ. 'Οδ. T, 246+) ἔννευ τοῦ F. Fου.λαμὸς ἀνδρῶν (=στῖφος ἀνδρῶν. 'Ιλ. Δ, 251. κτλ.).

Fεῖμα (=ἰμάτιον): ὄρα Fέ.ννυμι (§ 99).

Fείρω (=λέγω. 'Οδ. A, 137. B, 162. N, 7).

Fεκάβη ('Εκάβη. 'Ιλ. Z, 293. κτλ.).

Fεκάς (=μακράν. 'Ιλ. E, 791. κτλ.), Fέκᾱθεν (=μακρόθεν. 'Οδ. P, 25. κτλ.), FεκάFεργος (=ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν. 'Ιλ. A, 474. ὄρα Fέργον κτλ.) καὶ Fεκηβό.λος (=ὁ μακρόθεν βάλλων. 'Ιλ. A, 14. κτλ.), ἅτινα εἶναι ἐπίθετα τοῦ 'Από.λλωρος. Παρασχηματισμός εἶναι τὸ Fέκᾱτος ('Ιλ. H, 83. κτλ.), Fεκα.τηβό.λος ('Ιλ. E, 444. κτλ.), Fεκατηθε.λέτης ('Ιλ. A, 75. κτλ.), Fεκηβολίη (=μακρόθεν τόξουσιν, εὐστοχία. 'Ιλ. E, 54), Fεκα.μήδη ('Εκαμήδη. 'Ιλ. A, 624. Ξ, 6).

Fέκαστος (ἐκαστος. 'Ιλ. A, 550. κτλ.).

Fεκάστοθε (=ἐν ἐκάστω μέρει. 'Οδ. Γ, 8+).

Fεκά.τερθεν (=ἐκατέρωθεν. 'Οδ. Z, 19. κτλ.).

Fέκη.λος (=ἥσυχος, ἀτάραχος. 'Ιλ. E, 759. κτλ.). Παρασχηματισμός εἶναι τὸ εἰFκη.λος (=εἰF(έ)κηλος. 'Ιλ. A, 554. κτλ.).

Fέκητι (=βουλήσει, ἔνεκα. 'Οδ. O, 319. κτλ.). ἀFέκητι (=ἀκουσίως. 'Ιλ. M, 8. 'Οδ. Γ, 28. κτλ.), ἀFεκαζόμενος (=παρὰ τὴν θέλησιν πράττων, ἀναγκαζόμενος. 'Οδ. Σ, 135, T, 133. κτλ.).

Φεκϋρός και Φεκϋρή (=πενθερός, πενθερά. 'Ιλ. Γ, 172. Χ, 451. Ω, 770).

Φεκών (=θέλων. 'Ιλ. Δ, 43. κτλ.) ἀφέκων ("ἄκων, μὴ θέλων. 'Ιλ. Π, 264. 369. κτλ.).

Φέλδομαι (ἐπιθυμῶ. 'Ιλ. Ε, 481. κτλ.). Παρασχηματισμὸς εἶναι τὸ ἐφέλδομαι ('Ιλ. Α, 409. κτλ.).

ἐφέλδωρ (τὸ =ἐπιθυμία. 'Ιλ. Α, 41. κτλ.).

Φελεῖν (=λαθεῖν. 'Ιλ. Β, 332. Ε, 118. 210. 576., ἀλλ' ὁμῶς εἰς πλείστας περιστάσεις εὐρηται ἄνευ τοῦ Φ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Φέλωρ (τὸ =λεία. 'Ιλ. Ε, 488. 684. Ρ, 151. κτλ.). καὶ τὸ Φελώρια (τὰ =λεία. 'Ιλ. Α, 4+).

Φελίσσω (=στρέφω, τυλίσσω. 'Ιλ. Α, 317. κτλ.), ἐφέλιξα ('Ιλ. Α, 530. κτλ., ἐνθα γράφεται ἐλέλιξα). Φεφέλιγμα ('Ιλ. Α, 39. Ν, 558), ἐΦελεξάμην ('Ιλ. Β, 316+), ἐΦελέγηρ ('Ιλ. Ζ, 109. κτλ.). (1). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιθέτον Φέλικες βόες (=βόες μεθ' ἐλικοειδῶν κεράτων. 'Οδ. Α, 92. κτλ.), ἀμφιΦέλισσαι νῆες (=νῆες καθ' ἑκατέραν πλευρὰν καμπύλαι. 'Ιλ. Β, 165. Ν, 174. κτλ.). Πιθανῶς δὲ συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ Φελίκωπες Ἀχαιοὶ (Ἀχαιοὶ μετ' ὀφθαλμῶν καμάρωτων (ὄφρυον) ἢ μετ' ὀφθαλμῶν γοργῶν. 'Ιλ. Α, 389. Γ, 190. κτλ.), θηλ. Φελικόπιδα κούρην ('Ιλ. Α, 98+). (2)

Φελέω (=ἐλκω. 'Οδ. Α, 580. κτλ.). Ἐκ τούτου καὶ τὸ Φώλξ (ἡ=χύλαξ. 'Ιλ. Μ, 707. 'Οδ. Σ, 375).

Φέλω (=ποιῶ τινα ἐλπίζειν. 'Οδ. Β, 91. Ν, 380), Φέλωμαι (=ἐλπίζω. 'Ιλ. Ι, 40. κτλ.), παρακ. Φέωλω ('Οδ. Β, 275. κτλ.). Παρασχηματισμὸς ἐΦέλωμαι ('Ιλ. Θ, 196. κτλ.). Φελπῖς ('Οδ. Τ, 84+) καὶ Φελπωρή ('Οδ. Β, 280. κτλ.). Φελπήνωρ ('Ελπήνωρ. 'Οδ. Α, 51. Μ, 10. κτλ.), ἀΦελπής (=ἀνέλπιστος. 'Οδ. Ε, 408+), ἀΦελπτεόντες (=μὴ ἐλπίζοντες. 'Ιλ. Η, 310+), ἐνθα γραπτέον «ἀΦελπτεῦντες».

Φέλωρ (τὸ=λεία) καὶ Φελώρια ὅρα Φελεῖν (§ 99).

Φέρνυμι (=ἐνδύω. 'Ιλιάδ. Δ, 432. 'Οδ. Ε, 229. κτλ.). Φεῦρός (ὁ=ἐσθής. 'Ιλιάδ. Ξ, 178. κτλ.), ἡ Φεσθής (=τὸ ἱμά-

(1) Ἀντὶ τοῦ ἐΦελ- ὑπάρχει ἐν τοῖς χειρόγραφοις οὐχὶ ὁρθῶς τὸ ἐλέλιξα, ἐλέλικτο, ἐλέλιξάμενος, ἐλέλιχθεν. Ὅρα Cobet Mnemos. 1874 σελ. 214—216.

(2) Ταῦτα ἄλλοι ἐκ ῥίξ. σελ-, (σέλας, σελήνη), ἐλικός ('Ήσυχ.), ἐλίζω ψ=ἐνὸφθαλμος.

τιον. 'Οδ. Α, 165. κτλ.), τὸ *Φεῖμα* (=ἰμάτιον. 'Ιλ. Β, 261. κτλ.). τὸ *Φέσθος* ('Ιλ. Ω, 94+).

Φέπος (τὸ=ὁ λόγος. 'Ιλ. Α, 108. κτλ.). *Φόπα* (αἰτίατ.=φωνήν, φθόγγον, 'Ιλ. Α, 604. Δ, 435. Π, 76. κτλ.), *εὐρόΦοπα* (=ὁ μακρὸν βοῶν, μεγάλῳφωνος). *Φόσσα* (=Φόπ-ja ἢ Φόκ-ja, λατ. vox, vocis=φωνή. 'Οδ. Α, 282. κτλ.). *ἔΦειπον* ἄόρ. (=εἶπον 'Ιλ. Α, 85. 286. κτλ.).

Φεργάζομαι (ἐργάζομαι. 'Ιλ. Σ, 469. κτλ.).

Φέργω (=ἔργον, πρᾶξις, ἐργασία, 'Ιλ. Α, 115. κτλ.). *ἀΦεργός* (=ἄργος. 'Ιλ. Ι, 320. 'Οδ. Τ, 27), *ἀΦεργή* (=ἄργία. 'Οδ. Ω, 261+) *ἐΦεργής* (=καλῶς ἐργασμένος), *ὄβριμοΦεργός* (=ὁ φοβερὰ ἐργαζόμενος), *ΦεκάΦεργος* (=ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν), ὅπερ ἴσως ὀφείλει νὰ τονισθῇ *ΦεκαΦεργός*, *κακοΦεργή* (=κακουργία. 'Οδ. Χ, 374+), *κακοΦεργός* (=κακοῦργος, ἐπιβλαβής. 'Οδ. Σ, 54+), *κλυτοΦεργός* (=ἔνδοξος τεχνίτης. 'Οδ. Θ, 345+), *ὄβριμοΦεργός* (=δυναστικός. 'Ιλ. Ε, 403. Χ, 418), *ταλαΦεργός* (=πρέποντος, καρτερικός. 'Ιλ. Ψ, 654. 662. 666. κτλ.), *αἰσυλοΦεργός* (=ἄνοσιουργός, κακοῦργος. 'Ιλ. Ε, 403+).

Φέργω (=ἐγκλείω, περιορίζω. 'Ιλ. Ξ, 411. κτλ.). *Παρασχηματισμός* εἶναι τὸ *ἐΦέργω* ('Ιλ. Β, 617. κτλ.). *ἔρκος* (τὸ=περίφραγμα, περίβολος) οὐδὲν *Φ* ἔχει.

Φέρδω (=πράττω. 'Ιλ. Ξ, 261. κτλ.), ἄόρ. *Φέρξα* ('Ιλ. Ε, 650. κτλ.), *παρὰκ. ΦέΦοργα* ('Ιλ. Β, 272. κτλ.).

Φερέω (μέλλ.=Ἀττικ. *ἐρῶ*. 'Ιλ. Α, 204. κτλ.).

Φέριον (=μαλλίον, λατ. vellus. 'Οδ. Δ, 124: *αμαλακοῦ Φέριον*). Τὸ δὲ *εἴριον* (=ἔ-*Φ*(ε)ριον. § 101) καὶ *εἶρος* (=ἔ-*Φ*(ε)ρος) εἶναι ἄνευ τοῦ *Φ* γενόμενα κατ' ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν μετὰ τοῦ προθέματος *Ε*.

Φέρρω (=πορεύομαι, ἀπέρχομαι. 'Ιλ. Ι, 364. κτλ.), *ἀπέΦερσε* (=ἀφώρπασα, παρέσυρα. 'Ιλ. Ζ, 348., ἐνθα γράφεται *ἀπόΦερσε*) =ἀπόΦερσε).

Φέρση (=δρόσος. 'Οδ. Ν, 245+). 'Ο ἄλθης τύπος εἶναι *ἐΦέρση* ('Ιλ. Ψ, 598. κτλ.). *ἐΦερσήεις* (=δρροσερός. 'Ιλ. Ω, 419). Οὕτω δὲ γραπτέον καὶ τὸ 'Ιλ. Ξ, 348 (1). καὶ 'Ιλιᾶδ. Ω, 757 (2).

(1) Λωτὸν ἐΦερσήμεν' ἡδὲ κρόκον ἡδ' ὑάκινθον ('Ιλ. Ξ, 348.).

(2) Νῦν δὲ μ' ἐΦερσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροις ('Ιλ. Ω, 757.).

Φερϋ'ω (=σύρω, ἔλκω. 'Ιλ. Α, 190. κτλ.). Παρασχηματισμός εἶναι τὸ εἰρῶν ἄνευ τοῦ F ('Ιλ. Π, 863. 'Οδ. Β, 389. Θ, 85. κτλ.), περὶ οὗ ὅρα § 101. 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιθετον Φερυσάρματα ἵπποι (=οἱ τὸ ἄρμα σύροντες ἵπποι. 'Ιλ. Ο, 354. Π, 370).

Φέσπερος (ὁ=ἑσπέρα=λατ. *vesperus*. 'Οδ. Α, 422. κτλ.), Φεσπέριος (=ἑσπερινός. 'Ιλ. Φ, 560. κτλ.).

Φέτης (ὁ=ἑταῖρος, σύντροφος. 'Ιλ. Ζ, 239. κτλ.). 'Εν τῷ ἑταρος καὶ ἑταῖρος οὐδὲν ἔχνος τοῦ F ὑπάρχει.

Φέτος (τὸ ἔτος. 'Οδ. Η, 261. κτλ. λατ. *vetus*).

Φετώσιος (=μάταιος, ἀνωφελής. 'Ιλ. Ε, 854. κτλ.).

Φηδός (ἡδύς, γλυκύς. 'Οδ. Δ, 746. κτλ.). Παρασχηματισμός εἶναι τὸ Φήδυμος, εἰς ὃ μεταγράφεται ὑπό τινων τὸ παρ' Ὀμήρῳ δωδεκάκις ἀπαντῶν ρήδυμος ἑπτος ('Ιλ. Β, 2. Κ, 91. 187. κτλ. ὅρα 'Ημέτ. Λεξικ. 'Αττικ. Ρημᾶτ. σ. 176, β' σημ. 1.). Φηδυεπής (=γλυκύς εἰς τοὺς λόγους. 'Ιλ. Α, 248+). Φηδέποτος (=γλυκύς εἰς τὴν πόσιν. 'Οδ. Β, 340. κτλ.). μέλιΦηδής (=γλυκύς. ἡδύς ὡς τὸ μέλι. 'Ιλ. Κ, 495. κτλ.).

Φῆθος (ἡθος, κατοικία. 'Ιλ. Ζ, 511. κτλ.), εἶωθα (=ἔσθωθα, πρῶλ. ῥήγ-, ἔρρωγα), Φέθων (μετοχ.=συννηθίζων. 'Ιλ. Ι, 540. Π, 260).

Φῆκα (ἐπιρρ.=ἡσύχως. 'Ιλ. Ω, 508. κτλ.). Τὸ F δὲν εἶναι ἀσφαλές ἐν αὐτῷ (πρῶλ. τὸ γερμαν. *schwach*=ἀδύνατος). Τὸ δὲ ἡσσων (=ἡκ-ἰων. 'Ιλ. Π, 722. 'Οδ. Ο, 364. κτλ.) οὐδὲν F ἔχει, καὶ ὑπερθ. ἡκιστος ('Ιλ. Ψ, 531+, ὅπερ ὁ Ἀρίσταρχος ἀνέγνω ἡκιστος μετὰ ψιλῆς).

Φήροσι χαλκῷ (=στίλβοντι χαλκῷ. 'Ιλ. Π, 408. κτλ.).

Φῆρα (αἰτιατ.=ὑπηρεσίαν, βοήθειαν. 'Ιλ. Ξ, 132. 'Οδ. Ι, 154. Π, 375.), ἐπὶ Φῆρα φέρειν ('Ιλ. Α, 572. 578. 'Οδ. Σ, 56).

Φηρίον (=τύμβος, τάφος. 'Ιλ. Ψ, 126+).

Φηγή (ἡχος. 'Ιλ. Ν, 834. 837. κτλ.) καὶ τὰ ἐπιθετα Φηγήεις (=ἡχηρός. 'Ιλ. Α, 157. 'Οδ. Δ, 72), πολυΦηγής, δυοΦηγής (=ὁ φθεβεῖς ἡχῶν).

Φιδεῖν, ἔΦιδον (ιδεῖν, εἶδον. 'Ιλ. Α, 330. κτλ., λατ. *video*). Φεῖδομαι (=λάμπω, φέγγω, φαίνομαι. 'Ιλ. Α, 228. κτλ.), ἔΦεσσάμην ('Ιλ. Β, 215. κτλ.). 'Ενταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ οὐσιαστικά Φεῖδος (=ὄψις, μορφή. 'Ιλ. Γ, 39. Ω, 376, 'Οδ. Δ, 14. κτλ.). Φεῖδωλον (=εἶδωλον. 'Ιλ. Ε, 449. Ψ, 72. 104. κτλ.).

Ἄφιδης (Ἄδης), θεοφειδής (θεοειδής), μυλοφειδής (= ὁμοιος μύλη), ἡεροφειδής (= ὁμιχλώδης). Φιοφειδής (= ὁμοιος μέλανι ἰω). ἄφιδ-η.λος (ἐνεργ. μὲν= ἀφανίζων, παθητ. δὲ= ἀφανής, ὡς Ἴλ. Β, 318), πρβλ. Φέχ-η.λος (ὡς πρὸς τὴν παραγωγ. κατάληξιν). Φοῖδα (= οἶδα. Ἴλ. Α, 343. Ὀδυσ. Β, 332 «τίς Φοῖδ' εἴ κε». κτλ.). Φίστωρ (= γινώσκων, ἔμπειρος. Ἴλ. Σ, 504. Ψ, 486), ἄφιστος (= ἄφαντος), ἄφιστώ (= ἄφαντον ποιῶ. Ὀδ. Γ, 79). Φίδρις (= ἔμπειρος. Ὀδ. Η, 108. κτλ.), ἄφιδρις (= ἄπειρος), ρῆφικ (= ἄδαχής, ἄπειρος. Ἴλ. Η, 198. Ὀδ. Θ, 179), Φιδρῖ' η (= γνῶσις, ἐμπειρία. Ἴλ. Η, 198. Π, 359), ἄφιδρῖ' η (= ἄγνοια, ἀπειρία), πολυφιδρῖ' η (= πολυμαθία, πολυπείρια) (1).

Φιδρώ (= ἰδρῶ. Ἴλ. Δ, 27. κτλ.), ἀλλὰ τὸ ἰδρὼς παρ' Ὀμήρῳ κεῖται ἄνευ τοῦ Φ.

Φιφάρασσα καὶ Φιφάριρα (= Ἰάνασσα καὶ Ἰάνειρα. Ἴλ. Σ, 47+).

Φιφάρω (= κραυγάζω, βοῶ, ἤχῳ. Ἴλ. Δ, 506. κτλ.) καὶ τὸ Φιφάρι (= κραυγή, βοή. Ἴλ. Δ, 456. κτλ.).

Φί' εμαι (= ὀρμῶμαι, προθυμοῦμαι, ἐπιθυμῶ, σπεύδω. Ἴλ. Β, 589. κτλ.), μετοχ. Φιέμενος Ἴλ. Β, 154. κτλ.), μέλλ. Φί' σομαι (εἴσομαι. Ἴλ. Ξ, 8. κτλ.), ἄορ. ἐΦισάμην (εἰσάμην. Ἴλ. Δ, 138. Ο, 415. 544. Ε, 538. Ρ, 518). ὄρα § 557, 7.

ΣΗΜ. Νομίζουσι τινες ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι τὸ μέσον τοῦ ἴημι καὶ ὀφείλει νὰ γράφηται σίσεμαι. Καὶ εὐρηται ὄντως καὶ μετὰ συριστικοῦ γράμματος καὶ μετὰ τοῦ ἰ μακροῦ, ὡς

οὐδ' εἶα ἴεμενα ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμενα (Ἴλ. Χ, 206).

Ἀλλὰ προσέτι τὸ μέσον τοῦ ἴημι ὑπάρχει ἄνευ συριστικοῦ γράμματος καὶ μετὰ βραχέος Ι, ὡς Ἴλ. Δ, 77:

λαμπρόν' τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἴενται.

Ὅρα καὶ Ὀδ. Χ, 304.

Φιχάριος (= Ἰχάριος. Ὀδ. Α, 329. κτλ.).

Φίκελος (= ὁμοιος) ὄρα Φίσκω (§ 99).

Φε'λιος (ἡ=τὸ Ἴλιον. Ἴλ. Β, 216. κτλ.), κακοΦε'λιος (Ὀδ. Τ, 260. 597. Ψ, 19).

Φιλιωρὲς (Ἰλιωρὲς. Ἴλ. Ξ, 489. 492. 501).

(1) Καθὼς ταῦτα γράφονται διὰ τῆς διφθόγγου ΕΙ, Φιδρεῖη, ἄφιδρεῖη, πολυφιδρεῖη. Τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐπ' ἄλλων ἕνεκα τοῦ μακροῦ ἰ (ἴδρις, ἴδρι-ος, ἴδρι-ῖ' η, ἴδρι' η), ὡς οἰκτιρῶ (= οἰκτιρ-ω, πρβλ. οἰκτιρ-μός, οἰκτιρ-μω ν), κτλ. γραφέντων διὰ τῆς διφθόγγου ΕΙ, ὡς οἰκτεῖρω. Ὅρα καὶ Ἡμέτ. Λεξικ. Πημ. σ. 525, 6'.

Fῆλος (Ἰλος. Ἰλ. K, 415. κτλ.).

Fῆλλος (σχοινίον). ὅρα Fελλέω (§ 99).

Fινδάλλομαι (=φαίνομαι. Ὀδ. T, 224. κτλ.).

Fωρίων (=αὐχὴν, τράχηλος. Ἰλ. E, 73. κτλ.). ὅρα Fῖς (§ 99).

Fίωρ (ἴον. Ὀδ. E, 72. κτλ.).

Fιώειν (=ιοειδής. Ἰλ. Ψ, 850+, ἀλλὰ καὶ Ἰλ. E, 36 κατὰ Nauck ἀντὶ τοῦ «ἡϊόεντι»).

Fιοδρεφής (=σκοτεινόχρους. Ὀδ. Δ, 135. I, 426).

FιοFειδής (=σκοτεινόχρους. Ἰλ. A, 298. κτλ.).

Fῖρις (Ἰρις. Ἰλ. B, 786. κτλ.).

Fῖρος (Ἰρος. Ὀδ. Σ, 73. κτλ.).

Fῖς (ἥ=ἰσχύς, δύναιμι. Ἰλ. A, 668. Ὀδ. I, 538. κτλ.), ὁργανικ. πτώσις Fῖφι (Ἰλ. A, 38. κτλ.), πληθ. Fῖρες (=μύες. Ἰλ. Ψ, 191. Ὀδ. A, 219). Ἐνταῦθα ἀνέχουσι καὶ τὰδε: Fινίον (=ὁ αὐχὴν, τράχηλος. Ἰλ. E, 73. Ξ, 495). Fῖ'γμα μῆλα (=ἰσχυρά, παχέα πρόβατα. Ἰλ. E, 556. κτλ.). Fῖρις, FῖριFά-
ρασσα, Fῖριμέδεια (γυναικεῖα ὀνόματα). Fῖριδάμας, Fῖρικλος (ἐπιθετ. Fῖρικ.ληϊός), Fῖρίτοος, Fῖ'φῖτος (1), πατρωνυμ. Fῖρι-
τί'ωρ καὶ Fῖριτί'δης, ὀνόματα ἀνδρῶν.

Τὸ ἐπιθετον ζφθιμος, ὅπερ ἴσως οὐδόλως ἀνήκει εἰς τὸ θέμα τοῦτο, οὐδὲν F ἔχει.

Fίσκω (=ὀμοιω, μεταποιῶ. Ἰλ. A, 799. κτλ.). Παρὰ σχημα-
τισμὸς αὐτοῦ εἶναι μετ' ἀναδιπλώσεως κατ' ἐνεστώτα τὸ FεFί-
σκω (Ἰλ. Γ, 197. Ὀδ. Δ, 148. Υ', 362. κτλ.), FεFοικα (=ὀ-
μοιᾷζω τινί, φαίνεται. Ἰλ. A, 47. κτλ.).

Fίκελος (=ὁμοιος. Ἰλ. Δ, 86. κτλ.) καὶ Fείκελος (Ἰλ. Δ, 253. κτλ.), ἐπιFείκελος (=ὁμοιος), ἐπιFεικῆς (=πρέπων, προσήκων), μετοFεικῆς (=ἐπαρκής, ἀρμό-
ζων τῇ θελήσει), ἀFεικῆς καὶ ἀFεικέλιος (=ἀπρεπής), ἀFεικίζω (=ἀπρεπῶς μεταχειρίζομαι τινι, ὑβρίζω), θεοFείκελος (=ὁμοιος θεῷ).

Fῖσος (=Ἀττικ. ἴσος. Ἰλ. A, 163. κτλ. § 97). Παρὰ σχη-
ματισμὸς εἶναι ἐFῖσος ἐν ταῖς φράσεσι «δαιτὸς ἐFῖσης» (Ἰλ. A, 468. κτλ.), «πάντος' ἐFῖσηρ» (Ἰλ. Γ, 347. κτλ.), «ῆες' ἐFῖ-
σαι» (Ὀδ. E, 175. Z, 271), «ῆός ἐFῖσης» (Ὀδ. A, 508), «φρέας . . . ἐFῖσας» (Ὀδ. A, 337 καὶ Σ, 249).

(1) Ἐν Ἰλ. B, 518, γραπτέον «υῖες Ἰφίτσου», ἔνθα καὶ τὸ φι μακρόν.

Φισόθεος (=ἴσος θεῶ. 'Ιλ. Γ, 310. κτλ.).

Φισάζω (=ποιῶ ἴσον. 'Ιλ. Μ, 435. Ω, 607).

Φίστωρ (=ἐμπειρος). ὅρα Φιδεῖν (§ 99).

Φιτέαι (=ἰτέαι, λατ. vitex (=λύγος), vitis. 'Ιλ. Φ, 350. 'Οδ. Κ, 510).

Φί' τινος (ἡ=περιφέρειαι, γῦρος τοῦ τροχοῦ. 'Ιλ. Α, 486 καὶ Ε, 724).

Φίφια, Φίφισ κτλ. ὅρα Φ' ἱς (§ 99).

Φιωὴ καὶ Φιωκὴ (=θόρυβος 'Ιλ. Δ, 276. Ε, 521. κτλ.).

Φοᾶ' ρων (γενικ.), Φοάρεσσιν (=σύζυγος. 'Ιλ. Ι, 327 καὶ Ε, 486),

Φοᾶρίζω (=συζῶ, φιλικῶς συνομιλῶ. 'Ιλ. Ζ, 516 καὶ Χ, 127).

Φοᾶριστής (=σύντροφος, ὁμιλητής. 'Οδ. Τ, 179+). Φοαριστὺς (=οἰκεία ὁμιλία, συνδιατριβή. 'Ιλ. Ν, 291 καὶ Ρ, 228), εἰς δὲ τὸ 'Ιλιάδ. Ξ, 216 δὲν ὑπάρχει Φ.

Φοῦδα (=γινώσκω, οἶδα). ὅρα Φιδεῖν (§ 99).

Φοῖκος (=οἶκος. 'Ιλ. Β, 158 κτλ.) καὶ Φοικίον ('Ιλ. Ζ, 15. κτλ.),

Φοικέω (=κατοικῶ, οἰκῶ. 'Ιλ. Δ, 18. κτλ.), Φοικεὺς (=οἰκέτις, οἰκέτης. 'Οδ. Ρ, 533. κτλ.).

Φοῖρος (οἶρος. 'Ιλ. Γ, 269. κτλ.).

Φοιρένς (Οἰρεύς. 'Ιλ. Ι, 581. κτλ.).

Φοιρίζομαι (=προμηθεύομαι οἶνον. 'Ιλ. Θ, 506. κτλ.)⁽¹⁾.

Φοιροβαρείων ('Οδ. Ι, 374. κτλ.) καὶ οἰροβαρὴς ('Ιλ. Α, 225+ = μεμεθυσμένος).

Φοιρωθεὺς (=μεθυσθείς. 'Οδ. Π, 292 καὶ Τ, 11).

Φοιρόμαος (Οἰρόμαος. 'Ιλ. Μ, 140. κτλ.).

Φοιρόπεδον (=ἀμπελών. 'Ιλ. Ι, 579. κτλ.),

Φοιροπληθὴς (=πολύοινος. 'Οδ. Ο, 406+).

Φοιροποτάζω (=οἶνοπότης εἰμί. 'Ιλ. Υ, 84. κτλ.).

Φοιροποτήρ (=οἶνοπότης. 'Οδ. Θ, 456+).

Φοιροχόος (=οἶνοχόος. 'Ιλ. Β, 128 κτλ.).

Φοιροχούω (=εἰμί οἶνοχόος. 'Ιλ. Β, 127. κτλ.).

Φοιροχόει ('Ιλ. Α, 598. 'Οδ. Ο, 141. παρατατ.) καὶ

εΦοιροχόει ('Ιλ. Δ, 3. 'Οδ. Γ, 255).

Φοῖρονψ (=οἶνόχρους. 'Ιλ. Β, 613 κτλ.).

Φουλαμὸς (=στῆφος). ὅρα Φειλέω (§ 99).

Φοῦλος (=οὐλόθριξ). ὅρα Φειλέω (§ 99).

(1) Τὸ ἐν 'Ιλιάδ. Η, 472 γραπτέον ὦδε:

ἐνθ' ἄρα Φοινίζοντο κάρη κομόωντες Ἀχαιοί.

Γόπα (=φωνήν)· ὅρα Fέπος (§ 99).

Γόσσα (=φωνή)· ὅρα Fέπος (§ 99).

Γός (=ὁ ἐχυτοῦ)· ὅρα Fέ (§ 99).

Γώλξ (=αὔλαξ)· ὅρα Fελκέω (§ 99).

Γώς (ὦς), ὅταν ἐπηται τῇ λέξει, εἰς ἣν ἀνήκει, ὡς ὄριθες ὦς ('Ιλ. Γ, 2) καὶ θεός ὦς ('Ιλ. Γ, 230). § 397.

§ 100. Τὸ F μετὰ συμφώνου ἀποτελεῖ δύο σύμφωνα καὶ ποιεῖ τὴν προηγουμένην συλλαβὴν θέσει μακρὰν ἐν ταῖς ἐξῆς λέξεσιν.

δεδFίσσομαι (δεδίσσομαι=φοβῶ καὶ δειλιῶ. 'Ιλ. N, 810, κτλ.).

δέδFοικα (δεδοικα=φοβοῦμαι), μέλλων δFείσομαι, ἀόριστος ἐδFεῖσα (ἐδδεδεῖσα) καὶ ἐδFιωρ ('Οδ. I, 236. 'Ιλ. E, 566. κτλ.).

δFέος (δέος. 'Ιλ. A, 515. κτλ.).

δFειρός (δειρός. 'Ιλ. Γ, 172. κτλ.).

δFειλός (δειλός. 'Ιλ. E, 574. κτλ.), 'Αττικ. δειλαιοσ.

δFεῖμος (δέος. 'Ιλ. A, 37. κτλ.) καὶ δFεῖμα ('Ιλ. E, 682).

ΔFεισῆγωρ (Δεισῆγωρ. 'Ιλ. P, 227+).

δεδFήμωρ (δεδήμωρ=δειλός. 'Ιλ. Γ, 56+).

ἀδFεῆς (ἀδδεδεῆς=ἄφοβος, τολμηρός).

θεοδFής (θεουδής=θεοσεβής, δεισιδαιμών).

δεδFίσκομαι (δεδίσκομαι=δεδFίξ-σκομαι=δεξιοῦμαι, χαίρει-τίξω), παρκα. δέδFεγμαι (δεῖδεγμαι) § 464.

δFῆρ καὶ δFηρόν, πιθανῶς δὲ καὶ τὸ δFηθᾶ (δῆρ, δηρόν, δηθά), ἐπιρρ.=ἐπὶ πολὺν χρόνον ('Ιλ. A, 416. κτλ. 'Ιλ. I, 415. κτλ.).

δFηγαιός (πολυχρόνιος, μακρόβιος. 'Ιλ. E, 407+).

Τὸ δηθῦ'ρω (βραδύνω) παρ' 'Ομήρῳ δὲν δύνανται νὰ διαγινωσθῇ, ἂν εἴχῃ F (ὅρα 'Ιλ. A, 27. Z, 503. 'Οδ. M, 121).

§ 101. Τὸ F ὑπάρχει καὶ ἐν ταῖς ἐπομέναις λέξεσι κατὰ παρασχηματισμὸν γενομένας, αἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ Fε. Τοιαῦται δὲ εἶναι αὗται, ἐFεδρα, ἐFείκοσι, ἐFέλδωμαι καὶ ἐFέλδωρ, ἐFέλπομαι, ἐFέργω, ἐFέρση καὶ ἐFερσήεις, ἐFέλσαι, εὐ-κηλος (ἀντὶ τοῦ ἐF(ε)κηλος), ἐFίσος.

Τὸ εἰρύω (ὅπερ δὲν ἔχει F) γίνεταί ἐκ τοῦ Fερύω κατὰ παρασχηματισμὸν ἐF(ε)ρύω μετὰ συγκοπῆς καὶ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως.

Τὸ δὲ FεFίσκω (FεFίξ-σκω § 93) πλὴν τοῦ Fίσκω (=Fίξ-σκω) ὀφείλει νὰ θεωρῇται ὡς ἐνεστώς ἀναδεδιπλωμένος.

Καὶ τὸ 'Ιωνικὸν εἰρωτάω (§ 97) ἴσως οὕτως ἐγένεν, Fερωτάω, ἐF(ε)ρωτάω, εἰρωτάω· πρβλ. Fεῖρω (λέγω) καὶ Fερέω (=έρω).

Λέξεις ἀπὸ Σ ἀρχόμεναι

§ 102. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις ἀρχικῶς εἶχον Σ, ὧν τινες παρ' Ὀμήρῳ ὁφείλουσι μετὰ τοῦ Σ ἐνίοτε νὰ προφέρωνται.

σάλα (τὴν ἄλα, αἷτιατ. Ἰλ. Β, 165. κτλ.), *ἐν σαλί* (*εἰν ἀλί*. Ὀδ. Α, 162), *ἐπὲρ σάλα* (*ἐπεῖρ ἄλα*. Ὀδ. Δ, 172. Ι, 254. Ἰλ. Ψ, 227. Ω, 13).

ΣΗΜ. Πιθανῶς, ὡς ἐκ τοῦ ἐπὲρ σάλα γίνεται τὸ ἐπεῖρ ἄλα, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἀνέρρειπτον σάλα τὸ ἀνερρίπτουεν ἄλα (Ὀδ. Ν, 78+).

ἐρσάλιος (*εἰράλιος*), *ἀρχί(σ)αλος*, *ἀμφί(σ)αλος*, *ὠκέ(σ)αλος*.

Τὸ ἀλμυρὸς ἀπέβαλεν ἥδη τὸ Σ.

σαῖτο (*ἄλτο*) ἄόρ., λατ. *saluit*, (Ἰλ. Α, 532 κτλ.), *μετοχ. ἐπι(σ)άλμενος* (§ 53, σημ. 1).

Τὸ ἄλσo γενόμενον ἐκ τοῦ ἄλλομαι ἀπέβαλεν ἥδη τὸ Σ.

σάμᾱ (*ἄμᾱ*=ἄμοῦ, λατ. *simul*. Ἰλ. Γ, 376. κτλ.).

σά-λοχος (*ἄλοχος*=σύζυγος. Ἰλ. Ζ, 299 κτλ.).

σα-τάλαντος (*ἄτᾶλαντος*=ἰσοβαρής. Ἰλ. Β, 169. κτλ.).

σέδος (*ἔδος*=ἔδρα, λατ. *sedes*. Ἰλ. Ω, 544. κτλ.).

Τὸ ἰῶω (*σεδ-*, *σδ-*, *σί-σδ-ω*, λατ. *sido*) καὶ *καθίῶω* ἀπώλεσαν τὸ Σ.

σεφόος (*ἐφόος*, λατιν. *suus*. Ἰλ. Α, 533. κτλ.), μακρότερος τύπος ἐκ τοῦ *σφόος*.

σέξ (*ἔξ*, λατ. *sex*. Ἰλ. Ε, 270. κτλ.).

Τὸ ἐξήκοῦτα ἄνευ τοῦ Σ. Ἴσως ἡ παρ' Ὀμήρῳ ἐκφορὰ εἶναι *φέξ*, ὅπερ φαίνεται ἐν Δωρικαῖς ἐπιγραφαῖς.

σέπω, *σέπομαι* (*ἔπω*, *ἔπομαι*), *ἀμφί(σ)έπω* (Ἰλ. Α, 776. κτλ.), λατ. *sequor*. Εἰς πολλὰ δὲ ἐξέπεσε τὸ Σ, ὡς *ἀμθεπορ*, κτλ.

σέλω (*ἔλω*. Ἰλ. Ε, 752. Κ, 264. Σ, 580. Τ, 49 κτλ.).

Ἀντὶ τοῦ *εἶγον* δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ *ἐ(σ)εγον*, ὡς ἐν Ὀδ. Α, 270 (1). Εἰς πολλὰ δὲ χωρία ἐξέπεσε τὸ Σ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 505. Δ, 133.

βέλδς σεγεπυκές (*ἔχεπευκές*. Ἰλ. Α, 51. Δ, 129. πρβλ. καὶ τὸ *περιπευκής* Ἰλ. Α, 845+).

συννεγές (=συν-σεγές. Ἰλ. Μ, 26. Ὀδ. Ι, 74).

ἐπείρεγον (=ἐπέρσεγον. Ἰλ. Β, 426+), *ἐπείρεγεν* (=ἐπέρ-

(1) τὴν εἶχ' Ἀμφιτρούωνος υἱὸς=τὴν ἔσεχ', ὑπ' ἄλλων δὲ: τὴν ἔχεν.

σεχεν. 'Ιλ. Γ, 210 καὶ Ε, 433) (=ὑπερεῖχον, ὑπερεῖχεν),
ὑπεύροχος (=ὑπέροσχος. 'Ιλ. Ζ, 207. Λ, 335. 783), 'Υπει-
ροχίδης ('Ιλ. Α, 672+).

παρέλγη (=παρ-σέχγη. 'Οδ. Τ, 113).

Καὶ ἐν τῇ λέξει "Εκτωρ ἐν τισι χωρίοις ὑπάρχει ἀρχικὸν Σ (ὡς
'Ιλ. Χ, 206) καὶ τὸ ὁδός (=σοδός), ἐξ οὗ εἰνόδιος 'Ιλ. Π, 260
=ἐνσόδιος).

§ 103. Μετὰ τοῦ Σ καὶ ἄνευ αὐτοῦ εὐρίσκονται παρ' 'Ομήρῳ
αἱ ἐπόμεναι τρεῖς λέξεις.

σκιόδημι ('Αττικ. σκεδάννυμι=σκορπιζω. 'Οδ. Α, 274. κτλ.),
ἀλλὰ καὶ κίδναται ('Ιλ. Ψ, 227), κεδάσθην ('Ιλ. Β, 398. Ν,
739. Ο, 328. 657. Π, 306), ἐκέδασσε ('Ιλ. Ε, 88. Ρ, 283.
285. κτλ.),

σμικρός ('Ιλ. Ρ, 757+), ἀλλὰ μικρός ('Ιλ. Ε, 801 καὶ 'Οδ. Γ, 296).

ΣΗΜ. Τὸ 'Ιλ. Ε, 801 καὶ 'Οδ. Γ, 296 εἶναι ἀμφίβολα· διότι ὁ "Ο-
μηρος ἀντὶ τοῦ σμικρὸς ἢ μικρὸς μεταχειρίζεται σχεδὸν πάντοτε
τὸ τυτθός ('Ιλ. Ζ, 222. κτλ.) καὶ ὁλίγος ('Οδ. Υ, 259. 'Ιλ. Β,
529. κτλ.).

σῦς (χοῖρος. 'Ιλ. Ν, 471. κτλ.) καὶ μετὰ τοῦ νεωτέρου ἔς ('Ιλ.
Κ, 264 κτλ.).

Λέξεις διττῶς φερόμεναι.

§ 104. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις φέρονται παρ' 'Ομήρῳ διττῶς, ὡς
αἶα (γαῖ), ἀλλὰ καὶ γαῖα (1).

δοῦπος (κτύπος), δουπέω, ἄορ, ἐγδοῦπῃσαν ('Ιλ. Α, 45+).
ἐρί· δουπος καὶ ἐρί·δουπος.

εἶβω (στίζω, χέω), ἀλλὰ καὶ λείβω (λατ. libo).

ἴα (θηλ. τοῦ εἶς), ἀλλὰ καὶ μία.

νέφος, νεφέλη, ἀλλὰ καὶ κρέφας καὶ δροφερός, Φωδρεφής.

σόν, ἀλλὰ καὶ ξόν, ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις εἶναι ἀμφοτέραι αἱ
προθέσεις εὐχρηστοί.

ΣΗΜ. Οὐχὶ ὁρθῶς νομίζεται ὅτι καὶ τὸ αἰψήρὸς (αἰψα) ἐγίνεν ἐκ
τοῦ λαίψήρὸς (§ 78) κατ' ἔκπτωσιν τοῦ λ' «αἰψήρᾱ καὶ σὺν
τῷ λάβδᾱ λαίψήρᾱ» ('Ησύχ.).

(1) Ἀμφοτέρα ἐγιναν ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ, γΓαῖα, ἐξ οὗ Γαῖα αἶα καὶ γαῖα
κατὰ τινας. «γαῖα γεννήτειρα ἂν εἴη ὁρθῶς κεκλημένη, ὡς
φησὶν "Ὁμηρος"· τὸ γὰρ γεγάσι γεγεννησθαὶ λέγει» (Πλάτ.,
Κρατύλ. 410, γ').

§ 105. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις φέρονται παρ' Ὀμήρῳ μετὰ τοῦ Τ (ἢ μετὰ τοῦ Θ) καὶ ἄνευ αὐτοῦ.

πόλις, πο.λίεθρον, πο.λίπορθος, ἀλλὰ πόλις.

πόλεμος, πο.λεμίζω, πο.λεμιστής, ἀλλὰ πόλεμος, πο.λεμίζω.

μαλθακός ('Ιλ. Ρ, 588+), ἀλλὰ καὶ μαλᾶκός.

χθαμαλός, χθών, καταχθόνιος ('Ιλ. Ι, 457+), ἀλλὰ καὶ χῆμαι (=κατὰ γῆς, λατ. humus=γῆ).

διγθά, τριγθά, τετραγθά, ἀλλὰ καὶ δέγθα, τρέγθα.

μογθέω, ἀλλὰ καὶ μογέω. ὅρα § 470. 471.

Α) Ἀκλιτα μέρη τοῦ λόγου.

1) Προθέσεις.

§ 106. Αἱ προθέσεις παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται καὶ μετὰ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ἐπιρρηματικῆς σημασίας, τιθέμεναι ὡς αὐτοτελεῖς ἄνευ πτώσεως.

§ 107. Αἱ προθέσεις μετὰ τῆς ἐπιρρηματικῆς αὐτῶν σημασίας κείνται ὡς τοπικά ἐπιρρήματα, ὡς

ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν ('Ιλ. Ζ, 292).

§ 108. Ἐκ τῶν προθέσεων ἐπιρρηματικὴν σημασίαν ἔχουσιν ἡ ἀμφὶ (ἀμφίς), ἐν (ἐνί), ἐπὶ, μετὰ, παρά, περί, πρὸς καὶ ἐπὶ.

§ 109. Τὰ ἐκ προθέσεων σύνθετα ῥήματα χωρίζονται ἀπὸ τῶν προθέσεων αὐτῶν διὰ μιᾶς ἢ πλειόνων λέξεων, καλεῖται δὲ τοῦτο *τριῶσι* καὶ προῆλθεν ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἐπιρρηματικῆς τῶν προθέσεων σημασίας, ὡς

καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε ('Ιλ. Α, 475)=ἐπῆλθεν.

ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ἔστη ('Ιλ. Β, 100)=ἀνέστη.

κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἡελίοιο ἦσθιον ('Οδ. Α, 8)=κατήσθιον.

Ἐκτὸς δὲ τῶν συνθέτων ῥημάτων συμβαίνει *τριῶσι* παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιρρήματι διαμπερές γινομένου διὰ δ' ἀμπερές ('Ιλ. Α, 377. Ρ, 309. Ὀδ. Φ, 422).

§ 110. Αἱ προθέσεις πολλάκις δὲν προτίθενται τοῦ ὀνόματος, μεθ' οὗ συντάσσονται, ἀλλ' ἐπιτίθενται αὐτῷ, ὅτε καὶ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον εἰς τὴν προηγουμένην συλλαβὴν, καλεῖται δὲ τοῦτο *ἀναστροφή*.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀντὶ μὲν τῆς ἐν λέγεται πάντοτε ἐνί, ἡ δὲ ἐξ καὶ ἐς γίνονται ὀξύτονοι, πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι προθέσεις παροξύνονται πλὴν τῆς ἀμφί, ἀντί, ἀνὰ καὶ διὰ.

τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ἔπερ ('Ιλ. Η, 449. κτλ.).

ὃν τε μέγα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλλα κίδναται ἡὼς ('Ιλ. Ψ, 227).

ἐπεσσεύονοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων ('Ιλ. Β, 207. κτλ.).

Κικόνων ἔπο δρωθέντες ('Οδ. Ι, 66. κτλ.).

ἵπποι ἔλος κατά βουκολέοντο ('Ιλ. Υ, 224. κτλ.).

ποταμὸν πάρα βοσκομένων ('Ιλ. Ο, 691).

§ 111. Ὅταν ἡ προθέσις ὑπάρχῃ μετὰ τὴν πτώσιν, δύνανται καὶ μικραὶ τινες λέξεις νὰ παρεμβάλλωνται, ὡς τοῦ δ' ἔκ φασι γενέσθαι ('Οδ. Α, 220=ἐκ τοῦ δέ φασι γενέσθαι).

τὰς δὲ μέτ' ἐξέφερον ('Ιλ. Ψ, 377=μετὰ τὰς δέ).

§ 112. Ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου τῆς προθέσεως δὲν συμβαίνει, ὅταν αὕτη παρεντίθεται μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου, ὡς ('Ιλ. Β, 162. 178) γάλης ἀπὸ πατρίδος (πρβλ. καὶ 'Ιλ. Ν, 696. Ο, 335. κτλ.), μάγης ἀπὸ δακρυόεσσης ('Ιλ. ΙΙ, 436. κτλ.), ῥῆος ἐπ' ἀλλοτρίης ('Οδ. Ι, 535).

ΣΗΜ. Ὁ ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς τονισμὸς τῶν προθέσεων ἦτο ὁ κύριος αὐτῶν τόνος, ὃν εἶχον αὐταὶ τὸ πρῶτον ὡς ἐπιρρήματα καὶ διεφύλαξαν ἐν τῇ ἀναστροφῇ, ὡς προθέσεις δὲ ἦσαν λέξεις προκλιτικά, ὡς κατ' ἐμοῦ, παρ' ἐμοί, κατὰ σοῦ, κτλ.

§ 113. Αἱ προθέσεις τίθενται κατ' ἀναστροφὴν καὶ εἰς τὰ σύνθετα ῥήματα, ὡς ὁλέσας ἄπο πάντας ἐταίρους ('Οδ. Ι, 534)=ἀπολέσας· λούσῃ ἄπο βρότον αἰματόεντα (=ἀπολούσῃ. 'Ιλ. Ξ, 7), ψυγῶν ἔπο ῥηλεῖς ἡμῶν ('Ιλ. Φ, 57. 'Οδ. Ι, 47=ὑποφυγῶν), κτλ.

§ 114. Αἱ προθέσεις χωρίζονται τῆς πτώσεως δι' ἄλλων λέξεων παρεμβεβλημένων, ὡς

τὰ σε προτὲ φασιν Ἀργελλῆος δεδιδᾶσθαι ('Ιλ. Α, 834).

εὗροι δ' ἐνὶ πῆματα οἴκῳ ('Οδ. Ι, 535. Α, 445).

παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοόσῃ ('Οδ. Ε, 155).

Ταῦτα δὲ=πρὸς Ἀργελλῆος, ἐνὶ οἴκῳ. παρ' ἐθελοόσῃ.

§ 115. Ἐν πολλαῖς προθέσει συμβαίνει μεταστροφῆς. Μεταστροφῆς δ' εἶναι, ὅταν ἡ ἀπλὴ πρόθεσις κεῖται ἀντὶ τοῦ μετ' αὐτῆς συνθέτου ῥήματος. Προθέσεις δέ, ἐν αἷς παρ' Ὀμήρῳ συμβαίνει μεταστροφῆς, εἶναι αὗται.

ἄνα (=ἀνάστηθι), ὡς αἶνα, μηδ' ἔτι κεῖσθαι ('Ιλ. Σ, 178. πρβλ. καὶ 'Ιλ. Ζ, 331. Ι, 247. 'Οδ. Σ, 13).

ἐνι (=ἐνεστι καὶ ἐνεισι), ὡς αὐτ' Φοι ἐνι φρένες αὐδ' ἡβαιαῖν ('Ιλ. Ξ, 141. 'Οδ. Φ, 288. πρβλ. καὶ 'Ιλ. Ξ, 246. Σ, 53. Υ, 248. 'Οδ. Ι, 126. Σ, 355).

ἐπι (=ἐπεστι), ὡς «οὐ τοι ἐπι δέος» (Ίλ. Α, 515), «οὐδ' ἐπι φειδῶα» (Ὀδ. Ξ, 92. πρβλ. καὶ Ὀδ. Μ, 209).

μέτα (=μέτεστι, ὑπάρχει), ὡς «οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνήρ» (Ὀδ. Φ, 93).

πάρα (=πάρεστι καὶ πείρεσι), ὡς «τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γέ θεῶν» (Ίλ. Ε, 603), «οὐ γάρ Κυκλώπεςσι νέες πάρα» (Ὀδ. Ι, 125. πρβλ. καὶ Ίλ. Ε, 604. Ι, 43. Ὀδ. Γ, 324).

πέρυ (=περίεστι), ὡς «πέρυ τοι μένος οὐδ' τι γυνὴ κάμνεις» (Ὀδ. Μ, 279. πρβλ. καὶ Ίλ. Κ, 244).

ὑπο (=ὑπεστι), ὡς «μάλα πῦρ ὑπ' οὐδας» (Ὀδ. Ι, 135. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 60).

§ 116. Παρ' Ὀμήρῳ προθέσεις τινὲς ἔχουσι πολλὰς μορφάς, τοιαῦται δὲ εἶναι αὐταὶ

προτί, πρός καὶ ποτί.

Σχεδὸν ἄνευ ἐξαίρεσεως ἡ π ρ ὀ ς κεῖται πρὸ φωνήεντος, ἀντὶ δὲ τῆς π ο τ ῖ δύναται νὰ γίνηται χρήσις τῆς π ρ ο τ ῖ. Ὡστε φαίνεται ὅτι ἴσως παρ' Ὀμήρῳ ἦτο μόνον ἡ π ρ ο τ ῖ (καὶ πρὸ φωνήεντος π ρ ο τ ῖ) εὐχρηστος· ὑπαί, ὑπὸ (λατιν. sub).

παραί, παρά. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ παραί ἔχει κατ'ἀλήθειαν τῆς τοπικῆς πτώσεως, παρελχόμενον δὲ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὡς παραιράμενος, παραιράσις, παραιπαίθησι, παραιβάται.

κατὰ καὶ καταὶ μόνον ἐν συνθέσει ἐν τῷ καταυαταὶ (Ὀδ. Ν, 110 +).

εἰς καὶ ἐς. Τό τε εἰς καὶ τὸ ἐς ἔγιναν ἐκ τοῦ ἐν-ς, ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον μετ' ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως, τὸ δὲ δεύτερον ἄνευ αὐ-τῆς (§ 96).

ἐνί, ἐν (πρὸ φωνήεντος, ἡτις ἴσως ἐν' ὀφείλει νὰ γράφῃται), εἰς τινος δὲ περιπτώσεις εἶναι εἰν.

Ἡ ἔκτασις τοῦ ἐν εἰς εἰν γίνεται χάριν τοῦ μέτρου. Ἡ πρόθεσις εἰν κεῖται ὅπου ἔπονται δύο βραχεῖαι συλλαβαί (§ 44, 2). ὅρα καὶ § 102.

Οὕτως εὐρίσκεται εἰν ἀγορῇ (Ίλ. Η, 382. κτλ.), εἰν Ἀἶδαο (Ίλ. Χ, 52. κτλ.), εἰν ἐνὶ δέγγῳ (Ίλ. Ε, 160. κτλ.), εἰν Ἰθάκῃ (Ὀδ. Β, 256. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰν ἀλλ (Ὀδ. Α, 162. § 102) προτιμητέον τὸ ἐν σαί, ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ εἰνάλιος τὸ ἐν-σάλιος. Τὸ εἰν Ἀρίμοισ' (Ίλ. Β, 783), εἰν ἱερῇ (Ίλ. Ε, 446), εἰν ὕδατι (Ὀδ. Ι, 392) καὶ εἰν ἑλεοῖσι (Ὀδ. Ξ, 432) εἶναι μοναδικά.

Εἰς πέντε χωρία εὐρίσκεται καὶ ἡ παράδοξος πρόθεσις *εἰρή*, ὡς *εἰρή θρόνῳ* ('Ιλ. Θ, 199 καὶ Ο, 150) καὶ *εἰρή θήρησι* ('Οδ. Ι, 417. Κ, 310 καὶ Μ, 256).

§ 117. Ἀντὶ τῆς ὑπὲρ εὐρίσκεται καὶ ἡ ὑπεῖρ ἐν τισὶ φράσεσι προελθούσα ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως διὰ τὸ σ τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς ὑπεῖρ ἄλλα ἢ ὑπὲρ σάλα ('Ιλ. Ψ, 227. Ω. 13. 'Οδ. Δ, 172. Ι, 254. ὅρα § 102), ὑπεῖρέγω (=ὑπερσέχω), ὑπεῖροχος (=ὑπέροχος). § 102.

Μοναδικὸν εἶναι τὸ ὑπερέβαλον ('Ιλ. Ψ, 637), ἀνθ' οὗ προτιμητέον μᾶλλον τὸ ὑπὲρέβαλον (§ 44, 2).

§ 118. Προθέσεις τινὲς ἔχουσιν ὅλως ἰδίαν παρ' Ὀμήρῳ σύνταξιν. Τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἐξῆς.

ἀνὰ μετὰ δοτικῆς, γρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ ('Ιλ. Α, 15. 174), ἔνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «γρυσέω ἀν σκήπτρῳ» (§ 72), κτλ.

μετὰ μετὰ δοτικῆς, ὡς μετὰ Φοῖσι γάλοισι ('Οδ. Α, 19=ἐν τῷ μέσῳ), κτλ.

μετὰ μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνουσα σκοπόν, ὡς πλέων ἐς Τεμέσσην μετὰ χυλόν ('Οδ. Α, 184), κτλ.

ἀμφὶ (=εἰς τὰ δύο μέρη) μετὰ τῶν τριῶν πλεονάζοντων πτώσεων, μετὰ γενικῆς δὲ σπανίως (καὶ μόνον ἐν 'Ιλιάδ. Β, 384. Π, 825. 'Οδ. Θ, 267).

Ἡ μακροτέρα πρόθεσις ἀμφὶς συνήθως κεῖται ἐπιρρηματικῶς (=ἀμφοτέρωθεν, χωριστῶς, μακράν, ἐν τῷ μέσῳ), ὡς ὀλίγη δ' ἔεν ἀμφὶς ἄρουρα (=ἐν μέσῳ Ἀττικ. 'Ιλ. Γ, 115). Διάρρονον δὲ τὸ «Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες» (=περὶ τὸ Κρόνον. 'Ιλ. Ξ. 274. Ο, 225) καὶ «ἀμφὶς ὁδοῦ δραχμέτην» ('Ιλ. Ψ, 393=ἐκτός, μακράν. 'Ορὰ καὶ 'Ιλ. Θ, 444. 'Οδ. Ξ, 352).

περὶ σημαίνει ὑπεροχὴν (=τῇ ὑπὲρ μετὰ αἰτιατικῆς) καὶ συνπίσσεται, γενικῇ ἢ τίθεται ἄνευ πτώσεως, ὡς περὶ πάντων ἐμμεναί ἄλλων ('Ιλ. Α, 287), οὐ κεῖνον μὲν ἄφιστον ἐποίησαν περὶ πάντων ἀνθρώπων ('Οδ. Α, 235. πρβλ. καὶ 'Ιλ. Α, 417. Δ, 375. κτλ.).

ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δὲ ἱερὰ θεῶν

ἀθανάτοισιν ἔδωκε ('Οδ. Α, 66).

Ἐν τῷ συνθέτῳ περιέγμι καὶ περιγέγημαι τινας ὑπάρχει αὐτῇ ἢ σημασίᾳ τῆς περὶ προθέσεως, διαμείνασα καὶ ἐν τῇ μετὰ ταῦτα γλώσσῃ.

§ 119. Οὐχὶ σπανίως δύο προθέσεις καὶ ἐνίοτε τρεῖς ὁμοῦ εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ, ὡς

ἀμφὶ περὶ κρήνην ('Ιλ. Β, 305. κτλ.).

πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη ('Ιλ. Α, 559).

τιτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν ('Ιλ. Η, 334).

ὄρτο δι' ἐκ προθέρου ('Ιλ. Ο, 124).

παρ' ἐξ ὁδοῦ ('Ιλ. Κ, 349., ὅπερ ἄλλοι ἀπαρέξν).

ἀλλὰ καὶ ἀμφιπεριστροφῇ ('Ιλ. Θ, 348+), ἀμφιπεριστρέφεται ('Ιλ. Θ, 175+), παρεκπροφεύγω ('Ιλ. Ψ, 314+), πο. λὲ δ' ὕδωρ κα.

ἐπεκπρόρειν ('Οδ. Ζ, 87+), πρβλ. καὶ ὑπεκπροθέω, ὑπεκπ.

λέω, ὑπεκπροφεύγω, κτλ.

§ 120. Πλὴν τῶν κυρίων προθέσεων ὑπάρχουσι καὶ καταχρηστικαὶ προθέσεις μετὰ γενικῆς πάντοτε συντασσόμεναι. Τοιαῦτά ἐστιν αἱ ἐπόμεναι.

ἄντι (=ἀπέναντι, ἀντικρὺ, ἐναντίον), τὸ δὲ εἰσάγα τῇ εἰσάγει ('Ιλ. Ρ, 334. 'Οδ. Π, 458 κτλ.) εἶναι ἐπίρρημα, ὡς καὶ ἄναντα, κάτ' ἵτα, πάραντα, ὡς ('Ιλ. Ψ, 116+):

πολλὰ δ' ἄναντα, κάτ' ἵτα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἤλθον.

ἄλλυ (πλησίον), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίρρημα (§ 181).

ἄτερ (=ἔνευ). π. λήρ ('Οδ. Θ, 207+), ἄνεν, ἄνευθε(ν) ἀπάνευθε(ν).

Ἐκὰς καὶ ῥόσφι (μακράν), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίρρηματα.

ἔμπληρ (=πλησίον. 'Ιλ. Β, 526+).

ἰθύ(ς) (=κατ' εὐθείαν = Ἀττικ. εὐθύ).

χάριν (=χάριν. 'Ιλ. Ο, 744 ῥόνον).

Ἐέκητι (τῇ βουλήσει τινός, ἐνεκά τινος), οὐ ἀντίθετον ἀἘέκητι (λατιν. invite).

ἄγρι (=ἔως. 'Οδ. Σ, 370+). Ὡς ἐπίρρημα ἄγρις = ἐντελὲς ἔως τέλους ('Ιλ. Δ, 522. Π, 324. Ρ, 599).

μέγρι(ς) (=ἔως. 'Ιλ. Ν, 143 καὶ Ω, 128).

Τὸ ἄγρι(ς) καὶ μέγρι(ς) παρ' Ὀμήρῳ δὲν εὐρίσκονται ἄλλοι κείμενα. Μετὰ ὁμοίας σημασίας εἶναι καὶ τὸ μέγρι (=μέγρις ἔως. 'Ιλ. Θ, 508+).

ἔπαιθα (=πληγίως. 'Ιλ. Φ, 255. Σ, 421), ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα ('Ιλ. Ο, 520. Χ, 141).

μεσ(σ)ηγὺς (=μεταξύ). Ἐν ἐνὶ χωρίῳ ('Ιλ. Α, 156+) φέρεται «μεταξύ», ὅπερ γραπτέον «μεσηγύ».

προπάροισ(ι) (=πρό), ὡς ἐπίρρημα δὲ τὸ πάρος.

§ 121. Τὸ οὐδέτερον οὐσιαστικὸν δέμας (=σῶμα) ἔγινε παρ' Ὀμήρῳ καὶ ὡς πρόθεσις, ὡς παρ' Ἀττικοῖς τὸ δίκην, ἐν

πράξει «ἐμάργναντο δέμας πυρός» ('Ιλ. P, 366) ἢ ἐμάργναντο δέμας πυρός αἰθομένους ('Ιλ. A, 596. N, 673. Σ, 1) = μαρνάμενοι ἐδείκνυν δέμας πυρός ἢ μαρνάμενοι ἥσαν δέμας πυρός ('Αστωπ. Περίοδ. B', σ. ιδ').) = ἐμάρναντο δίκην πυρός (λατ. instar).

§ 122. Ἀξιωματίζοντες εἶναι καὶ τὸ γῆ μετὰ αἰτιατικῆς (=ὡς, λατ. sicut, σανσκαρ. vā), ὡς γῆ κέματα ('Ιλ. B, 144), γῆ κώδειαν ('Ιλ. Ξ, 499. ?).

§ 123. Ἀντὶ τοῦ ἔνεκα ὑπάρχει συγχάκις τὸ εἵνεκα (=ἐν-Φεκα, ἐξ οὗ τὸ Λεσβ. εἵνεκα). Ἐκ δὲ τοῦ «οὐδ' ἔνεκα» ἔγινε τὸ οὔνεκα, ὡς 'Οδ. Γ, 60 :

δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι

οὔνεκα δεῦρ' ἐκόμεσθα θοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.

Συνήθως δὲ σημαίνει τὸ δῶτι, ὡς 'Ιλ. A, 11 :

οὔνεκα Χρύσην ἠτίμησεν ἄρητῆρα.

καὶ τὸ ὅτι (ὄρα 'Οδ. E, 246. H, 300. κτλ.).

Καὶ ἐκ τοῦ «τοῦ ἔνεκα» ἔγινε τὸ τοὔνεκα, ὡς 'Ιλ. A, 96 :

τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε Φεακθόλος ἡδ' ἔτι δώσει.

πρβλ. καὶ 'Ιλ. A, 291. 'Οδ. H, 303. κτλ.

§ 124. Ἡ πρόθεσις ὡς μετὰ αἰτιατ. προσώπων τιθεμένη (καὶ παρ' Ἀτικοῖς εὐχρηστος) παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει μόνον ἄπαξ, ὡς ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον ('Οδ. P, 248).

2). Ἐπιρρήματα.

§ 125. Ὡς ἐπιρρήματα λαμβάνονται καὶ αἱ προθέσεις ἐνίοτε (§ 106—107).

§ 126. Ἐπιρρήματα εἰς -ως εἶναι σπάνια παρ' Ὀμήρῳ. ὅστις ἀντὶ τούτων μεταχειρίζεται συγχάκις τὸν ἐνικόν τοῦ οὐδέ-τέρου ἐπιθέτου ἢ τὸν πληθυντικόν, ὡς

μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσι ('Ιλ. Z, 362).

οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ ('Ιλ. Z, 326).

Τοιαῦτα ἔτι εἶναι καὶ τὸ ἀσκελές, ἀσπεργές, ἀσπετον, ἀσφαλές, ἀσπεργές, ἐνέπριον, σφεδανόν, ἔξορα (καὶ ἀπλοῦν ὄρα καὶ ὄρ'). ῥιθιά, πρῶϊα, καταλοφάδεια ('Οδ. K, 169+), κοῦφα (προβι-θας=ἐλαφρῶς. 'Ιλ. N, 158+), κτλ.

§ 127. Ἐπιρρήματα εἰς -α λήγοντα εἶναι καὶ τὸ (λιγύς). λίγᾱ. (ὠκύς) ὠκᾱ, (ταχύς) τήγᾱ, (σφοδρής) σάγᾱ, (ρέω) ρέα καὶ ρείᾱ. (ρίπτω) ρίμγᾱ, (πυκ) πύκᾱ, ἡλιθᾱ, μίνυθᾱ, ἐπόδρα (ἐκ τοῦ ἔδρα-κορ τοῦ δέδρομαι ἀντὶ τοῦ ἐπόδρακ, ἐνθα ἀπεβλήθη τὸ κ ὡς ἐν

τῇ κλητικῇ. γέναι (= γύναικ-), ἄνα (ἄνακ-), κτλ.), κτλ.

§ 128. Τὸ ἐπιρρήμα *μάλα* προσδιορίζει καὶ τὸ ῥῆμα ἐξαίρων τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ (οὕτω παρ' Ἀττικοῖς *οὕτωκα μάλα, καὶ μάλα, οὐ μάλα, πώμαλα*), ὡς Ὀδ. Ζ, 43 κ. εἰ.

οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὐτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὐτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ *μάλ'* αἶθρη
πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.
Θαρσύνσας *μάλα* εἰπέ (Ἰλ. Α, 85).

Φεύγει *μάλ'*, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται (Ἰλ. Α, 173).

ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, *μάλα* τ' ἐχλυσεν αὐτοῦ (Ἰλ. Α, 218).

§ 129. Ἐπιρρήματα παρ' Ὀμήρῳ εἰς -δόν εἶναι ταῦτα, ἀ-
ραστα-δόν, βοτρυν-δόν, διακρι-δόν, ἐμβα-δόν, ἐξαγαγαν-δόν, ἐπι-
στα-δόν, ἰλα-δόν, καταφνυ-δόν, κατωμα-δόν, κταγγη-δόν,
κρυφν-δόν, ὀμίλα-δόν, παραστα-δόν, παρθυμα-δόν, παρακλιδόν,
περιωταδόν, περγηδόν, ραν-δόν.

§ 130. Ἐπιρρήματα εἰς -δα εἶναι τὸ κρύβ-δα, μίγ-δα. Τινὰ
δὲ διαφοροῦνται αὐτοσχεδόν καὶ αὐτοσχεδά, ἀποσταδόν καὶ ἀποστα-
δά, ἀμφαδόν καὶ ἀμφαδά, ἀγαγανδόν καὶ ἀγαγαδά.

§ 131. Ἐπιρρήματα εἰς -δην εἶναι παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἀμβολά-
δην, ἄδην, ἀναβλήδην, βά-δην, ἐμπλήδην, ἐξορμακλήδην, ἐπι-
γράβ-δην, ἐπλή-δην, ἐπιστροφάδην, ἐπιτρογάδην, κλήδην, λίγδην,
μεταδρομάδην, ὁμαρτήδην, παραβλήδην, προτροπάδην, τμήδην,
ὑποβλήδην.

§ 132. Ἐπιρρήματα παρ' Ὀμήρῳ εἰς -ξ εἶναι ταῦτα, γνέξ,
ἐπιμύξ, ἐνράξ, κορυξίξ, λάξ, μονράξ, οδάξ, πύξ.

§ 133. Ἐπιρρήματα παρ' Ὀμήρῳ εἰς -ι καὶ -τι εἶναι ταῦτα,
ἀμαγνῆτι, ἀμογνῆτι, ἀναιμωτί, ἀνιδρωτί, ἀνουτητί, ἀνωϊστί, ἀσπονδί,
αὐτορυγί, διαμελεῖστί, ἐρηγηγορτί, μεγαλωστί, μελεῖστί, μεταστοιγί,
τριστοιγί.

§ 134. Τὰ εἰς -ει εἶναι λείψανα ἀρχαίας τοπικῆς πτώσεως,
ὡς ἀθεεῖ (ἔνευ θεοῦ, Ὀδ. Σ, 353+).

§ 135. Παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἐπιρρήματα διὰ πλείονα ἔμφανιν
προστίθενται εἰς σύστοιχα ἐπίθετα, ὡς

μέγας μεγαλωστί (Ἰλ. Π, 776. Σ, 26. Ὀδ. Ω, 40).

οἶσθεν οἶος (= καταμόναχος. Ἰλ. Η, 39. καὶ 226).

Ἐνίοτε καὶ ἐπιρρήματα μόνον, ὡς αἰρόθεν αἰρώς (= κινότατα,
κἀκιστα. Ἰλ. Η, 97+). § 175.

§ 136. "Αξια μνείας εἶναι προσέτι τὰ ἐπόμενα ἐπιρρήματα, ἅτινα παρ' Ὀμήρῳ φέρονται.

αἰψά (ταχέως), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθετον *αἰψήροος*.

Φάλις (ἄλις ἀρκούντως, πρβλ. ἄορ. ἐ*Φάλην* τοῦ *εἰλέω*).

ἄφαρ καὶ *εἶθαρ* (εὐθύς, παραχρῆμα).

ἄψ (πάλιν, ὀπίσω), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθ. *ἄφορρος* καὶ *ἀψόρρος*.

αἰέν, *αἰεὶ* (= Ἀττικ. *αἰεὶ*). ἅει δὲ παρ' Ὀμήρῳ σπανίως (Ἰλ. M, 211. Ψ. 648 καὶ Ὀδ. O, 379).

ἀκήρ (ἡσύχως, σιωπηλῶς), *ἀκήρ* ἐγένοντο *σιωπῇ ἢ ἀκήρ ἔσαν*. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπίθετον *ἀκέωρ* ⁽¹⁾.

ἄντην (ἀπέναντι, ἀντικρὺ, προδῆλως).

δΦήρ, *δΦηρόν*, *δΦηθά* (ἐπὶ μακρὸν χρόνον).

ἐμπης (Ἀττικ. ὅμως). Τὸ δὲ ὅμως φέρεται ἄπαξ παρ' Ὀμήρῳ «ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης» (Ἰλ. M, 393+), ἀλλὰ τοῦτο διορθοῦται ὥδε· «ὃ δ' οὐδ' ὧς λήθετο χάρμης».

ἐπισηρεῶ (κατὰ συνέχειαν, ἐρεξῆς, κατὰ σείραν).

εὔτε (= ὅτε, ἀλλὰ καὶ=ὥς. Ἰλ. Γ, 10 καὶ T, 386).

ἤκα (ἦκα=ἡρέμα, ἡσύχως) § 99.

ἦτε (=ὥς, ὅρα καὶ τὸ *εὔτε*).

θαῦμά (=συγχάνεις), ἐξ οὗ τὸ ἐπίθ. *θαμέες* καὶ τὸ ῥῆμα *θαμιζώ*.

ἔνα (=ὅπου) Ἰλ. B, 558 : «στῆσε δ' ἄγων ἔν' Ἀθηναίων ἱσταίτο φάλαγγες». Αὕτη ἦν ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ *ἔνα*, ἐκ δὲ τῆς τοπικῆς σημασίας προήλθεν ἡ τελικὴ (§ 158).

λάθρη (=Ἀττικῶς *λάθρα*, § 29, 6). *λίην* (=λίαν).

ὁμῶς (=ὡσαύτως, ὁμοίως Ἀττικῶς).

ὁμόθεν (=ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους), *ὁμόσε* (=εἰς τὸ αὐτὸ μέρος).

ὁμοῦ (=ἐν τῷ αὐτῷ μέρει). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπίθετον *ὁμός* (=ὁ αὐτός, ὡς ὁμός θρόνος, ὁμὴ αἶσα, τιμὴ, ὁδός, σορός, ὁμὸν γένος, κτλ.), *ὁμαρτῇ* (ὁμοῦ, σύναμα).

πάγχυ (=Ἀττικ. πάνυ).

πάλην (=ὀπίσω, παρ' Ἀττικοῖς δὲ τὸ πάλιν=ἐκ δευτέρου, πάλιν).

πέρην (Ἀττικ. *πέρην*).

(1) Τοῦτο κυρίως εἶναι μετοχή, γίνεται δ' ἐκ τῆς βίβης τοῦ ἀκείνομαι (ἱατρῶν) πιθανῶς διότι παρ' Ἡσυχίου φέρεται ἀκνή : ἡ συχία, θεραπεύειν. Ἐκ τῆς σημασίας τῆς ἱατρείας, θεραπείας προέρχεται ἡ σημασία τῆς ἡσυχίας. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἔγινε καὶ τὸ ἀνακῶς ἔχω (Ἡροδ. A, 24, II, 109. Θουκ. II, 102) ἀνῆσυχός εἰμι, φροντίζω τινός.

πρόγνυ (ἐν τοῖς γόνασι, γονυκλινῶς, πρόρριζον, παντελῶς)⁽¹⁾.
 πρῖν καὶ πάρος (=πρότερον, πρὸ τοῦ, πρὶν ἤ).
 τοῦσδε δ' ἔα φθινύθαι, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιοὶ
 νόσφιν βουλεύωσ', ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν,
 πρῖν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρῖν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γινώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴ τε καὶ οὐκί (Ἰλ. Β, 346-9).
 σρεδὼν (=πλησίον, Ἀττικῶς δὲ=περίπου), ὡς
 τὸ μὲν δουρὶ βχλῶν, τὸν δὲ σρεδὼν ἔορι τύψας (Ἰλ. Υ', 462).
 τῆλε (=μακρὰν) καὶ τηλοῦ, τηλόθι, τηλόθεν (μακρόθεν) τηλόσε (εἰς
 μακρὰν ἀπόστασιν) καὶ ἀποτηλοῦ (πολὺ μακρὰν. Ὁδ. Ι, 117+).
 τῆμος . . . ἥμος (=τότε—ότε).
 τῆος . . . ἥος (=Ἀττικ. τέως—ἔως).
 τόσση . . . ὅσση (ἐπὶ τοσοῦτον . . . ἐφ' ὅσον), τὸ δὲ
 ὅσση εἶναι καὶ σύνδεσμος τελικὸς (§ 158).

3/. Σύνδεσμοι.

§ 137. Σύνδεσμοι συμπλεκτικοὶ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι οὗτοι τέ, καί, οὔτε, μήτε, οὐδέ, μηδέ, ἡμεῖν—ἡδέ, ἰδέ.

§ 138. Παρ' Ὀμήρῳ ὁ οὐδὲ δὲν καίται ὡς παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε μετὰ ἄρνησιν, ὡς οὐ παρελεύσασαι οὐδέ με πείσεις (Ἰλ. Α, 132. κτλ.), καὶ μετ' ἐπιδοτικῆς σημασίας, ὡς οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης (Ἰλ. Α. 90. κτλ.), ἄλλ' ἔχει καὶ ἀντιθετικὴν ἐννοιαν, ὡς ἐπ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐάνθαρεν, οὐδὲ ποθ' Ἥρη (Ἰλ. Ω, 25=οὐ ποτε δ' Ἥρη. Ἰλ. Ε, 138. κτλ.) καὶ ἀπλῶς συμπλεκτικὴν=καὶ οὐ, ὡς ἄψ' δ' ἐς κοινὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησεν (Ἰλ. Α, 220=καὶ οὐκ ἀπίθησεν). Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὸ μηδέ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ «ὁ δ' οὐδ' οὐ παίδος ἀμύνει» (Ἰλ. Π, 522) γραπτέον «οὐ Φοῦ παίδος».

§ 139. Τὸ ἡδὲ καίται καὶ ἄνευ προηγούμενου ἡμεῖν καὶ ἔχει τότε καὶ τὸν βραχυτέρον παρασχηματισμὸν ἰδέ, ὡς

Πάνδαρε ποῦ τοι τόξον ἰδέ πτερόεντες οἵστοι (Ἰλ. Ε, 171).

(1) Γίνεται ἐκ τοῦ γόνυ, ἐξ οὗ καὶ γνύ-ξ, πρό-γνυ (εἰς γόνυ, γονατιστά), ἱ-γνύ-α (ἄνιξα), λατ. genu. Ἡ σημασία αὕτη ἀρμόζει εἰς τὸ «πρόγνυ καθεζομένη» (Ἰλ. Ι, 570), δὲν ἀρμόζει δὲ εἰς τὸ «πρόγνυ ἀπολίσσθαι κακῶς» (Ἰλ. Φ, 460. Ὁδ. Ξ, 69)=πρόρριζον, παντελῶς· διὰ τοῦτο ἄλλοι παράγουσιν ἐκ ῥίζης προκ- (πρόκλ. πρόξ προκός=ἔλαφος), λατ. procax (ταχύς) μετὰ προσφύματος -νυ, πρόκ-νυ (πρόκλ. λυκ-, lux lucis, λύχ-νος, κτλ.).

§ 140. Σύνδεσμοι διαίρετικοί εἶναι οὗτοι· ἢ, ἢέ, εἴτε—εἴτε, ἢ—ἢ, ἢ κερ—ἢ κερ (ὥς ἢ κέρ με δαμάσσειται ἢ κερ ἐγὼ τόν· 'Ιλ. Φ, 226).

§ 141. Ἐνίοτε συνδέεται ὁ ἢ καὶ ὁ τέ, ὥς

ὥς τε γάρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆρά τε γυναικες

ἀλλήλοισιν ὀδύροντο οἶκόν δε νέεσθαι ('Ιλ. Β, 289-290).

§ 142. Σύνδεσμοι ἀντιθετικοί εἶναι οὗτοι· μὲν, δέ, μέντοι, ἀλλὰ, εἰ καί, καίπερ, ἔμπης, αὖ, ἀντάρ (καὶ ἀτάρ ἐν τῇ ἄρσει), μήν (ἐν ταῖς φράσεσι οὐ μήν, καὶ μήν, ἢ μήν) καὶ γε μὲν (= Ἀττιζ. γε μήν· 'Ιλ. Β, 703. 709. Ὀδ. Ε, 88).

§ 143. Παρ' Ὀμήρῳ τὸ καίπερ μετὰ μετοχῆς φέρεται μόνον ἄπαξ, ὥς Ὀδ. Η, 224 :

ὥς κ' ἐμὲ τὸν δῶστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης

καίπερ πολλὰ παθόντα.

Ἀντ' αὐτοῦ δὲ ὁ Ὀμηρος μετὰ μετοχῆς μεταχειρίζεται τὸ περ, ἵνα σημαίνῃ ἔνστασιν (= καίπερ Ἀττιζ.), ὥς

... τότε δ' οὔτι δυνήσεται ἀγνόμενός περ

χραίσμεν ('Ιλ. Β, 241).

οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες ('Ιλ. Ε, 94).

§ 144. Εἰς τὰς ἐναντιωματικὰς μετοχὰς τὰς ἐκφερομένας διὰ τοῦ περ τίθεται καὶ τὸ ἔμπης, ὥς

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πύρριτά περ ἔμπης ('Ιλ. Ξ, 1).

Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι γιγνέσθαι περ ἔμπης

ἐνθάδ' ἐπαρμένεμεν ('Ιλ. Ο, 399-400). κτλ.

§ 145. Τὸ ὅμως ἄπαξ παρ' Ὀμήρῳ ἄπαντ', ἀλλὰ διορθοῦται τὸ χωρίον εἰς «ὅ δ' οὐδ' ὥς λήθετο χάρις» ('Ιλ. Μ, 393+). ὅρα § 136.

§ 146. Σύνδεσμοι σελ.λογιστικοί εἶναι οὗτοι· ἄρα, οἶν (συνδεόμενος μετὰ ἄλλων, ἐπεὶ οἶν, μὲν οἶν, ὥς οἶν, μήτ' οἶν, αὐτ' οἶν, γάρ οἶν), δὴ, τοιγάρ, ὥστε.

§ 147. Τὸ δὴ εἶναι καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα. οὐδέποτε δὲ τίθεται ἐν ἀρχῇ, εἰ μὴ ἐν ταῖς φράσεσι «δὴ τότε, δὴ γάρ, δὴ πάμπαν».

§ 148. Τὸ ὥστε ὥς σύνδεσμος παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκειται μόνον μετ' ἀπαρεμφάτου, ὥς Ὀδ. Ρ, 20-21 :

οὐ γάρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί.

ὥστ' ἐπιτελαμένῳ σημαντόρι πάντα πιθέσθαι.

ΣΗΜ. Τὸ ὥστε ἐφέρετο καὶ ἐν 'Ιλ. Ι, 42., ἀλλ' ὁ Nauck ἀντὶ τοῦ «ὥστε νέεσθαι» γράφει «ἀπο νέεσθαι».

§ 149. Σύνδεσμοι αἰτιολογικοί εἶναι οὗτοι· γάρ, ὅτι καὶ ὅτι,

ὥς, ἐπεὶ (ἐπεὶ ἄρα, ἐπεὶ γε, ἐπεὶ οὐν, ἐπεὶ τοι, ἐπεὶ ἢ ἢ ἐπειδή, ἐπεὶ δὴ ἢ ἐπειδὴ, ἐπεὶ περ, ἐπεὶ τε), δ ('Οδυσ. Α, 382. κτλ.). καὶ ὅτε ('Οδ. Θ, 78. 'Ιλ. Α, 244. 412. κτλ.).

§ 150. Τὸ γὰρ γίνεται μακρόν διὰ τὸ ἐπόμενον F, ὡς *Λητοά γ' ἄρ Fέλκησε* ('Οδ. Λ, 580). Ἀντὶ δὲ τοῦ (ἐν 'Ιλ. Β, 39)

θῆσιν γ' ἄρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
γραπτέον ὧδε :

Θησέμεναι γὰρ ἔμελλεν ἔτ' ἄλγεά τε στοναχάς τε.

§ 151. *Σύνδεσμοι ὑποθετικοὶ εἶναι οὗτοι· εἰ, αἰ, ἢν.*

Ὁ αἰ ἀντὶ τοῦ εἰ ὑπάρχει εἰς δύο μόνον περιστάσεις.

1) Εἰς τὸ αἰ κέ(r) = ἦν, ὡς 'Ιλ. Δ, 353 :

ὦψαι, ἦν ἐβέλθη καὶ αἰ κέρ τοι τὰ μεμῆλη.

2) Εἰς τὸ ι γὰρ ἢ αἴθε ἐπὶ εὐχῆς, εἰς ὃ ἔπεται εὐκτική ἢ τὸ ὠφέλιον μετ' ἀπαρεμφάτου.

αἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο ('Οδ. Θ, 339).

αἴθ', ὅσων ἦσσαν εἰμὶ, τόσων σέο φέρτερος εἶην ('Ιλ. Π, 722).

αἴθ' ὄφελος παρὰ ναυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων

ἦσθαι ('Ιλ. Α, 415—416).

§ 152. *Σύνδεσμος δηρητικὸς εἶναι ὁ ἄν, κέ(r) καὶ κ'.*

Ἀντὶ δὲ τοῦ ἄν ὁ Ὅμηρος συνήθως μεταχειρίζεται τὸν κέ(r) ἢ κ' ἐκτεθλιμμένον.

ΣΗΜ. Εἰς ἅπαντα ὅμως τὰ χωρία, ἐν οἷς δυνατόν ἦτο, ὁ ἄν ἐξέβαλε τὸν κέ (v). Ὅθεν φέρεται σχεδὸν ἅπανταχοῦ τὸ οὐ κ ἄν ἀντὶ τοῦ μόνον ὀρθοῦ οὐ κ ε ν. Οὕτω καὶ ἐν τῷ ('Ιλ. Δ, 353):

ὦψαι, ἢν ἐβέλθη καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμῆλη.

τὸ μὲν αἰ κεν μένει ἀμετάβλητον, διότι δὲν ἤρμοζε τῷ μέτρῳ ὁ ἐάν ἢ ὁ ἦν, τὸ δὲ ἄλλο μετεβλήθη ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ αἰ κ ε θ ἐ λ η σ θ α. Διδακτικὰ παραδείγματα πρὸς τούτοις εἶναι καὶ τάδε· ὦ φ ρ' ἄν ἐγὼ βῆω προτὶ 'Ιλιον ('Ιλ. Ζ, 113) ἀντὶ τοῦ ὦ φ ρ α κ' ἐ γ ώ. ὦ φ ρ' ἄν μὲν κεν ὁ ρ ᾱ ('Ιλ. Α, 187) ἀντὶ τοῦ ὦ φ ρ α κ ε μ ἐ ν τ' ὁ ρ ᾱ. ὦ φ ρ' ἄν ἐκ εἶθι ('Οδ. Ρ, 10) ἀντὶ τοῦ ὦ φ ρ α κ ε κ εἶθι.

153. Ὁ δυνητικὸς ἄν εἰς δύο χωρία γίνεται θέσει μακρὸς διὰ τὸ ἐπόμενον F, ὡς 'Ιλ. Θ, 21 :

ἀλλ' οὐκ ἄν φερούσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε.

ὅτ' ἄν Fῶ πατρὶ μάχεται ('Ιλ. Θ, 406).

§ 154. *Σύνδεσμοι χρονικοὶ εἶναι οὗτοι, ὅτε, ὅτ' ἄν, ὅπ(π)ότε, ὁπότε ἄν, ἐπεὶ, ἐπεὶ κεν* ('Ιλ. Ν, 285, ἀνθ' οὗ κοινῶς γράφεται *ἐπειδὴν*. 'Ιλ. Β, 475), *ἐπεὶ ἄν* ('Ιλ. Ζ, 412), *ἐπὶ ἥρ, ἐπὶ ἥκα* ('Οδ. Χ, 198+), *ἥος, εἰς ὃ κέ(r)*, (= Ἀττικ. *ἕως ἄν*) καὶ *πρίν*.

§ 155. Ὁ πρίν εἴκοσι καὶ πέντε φορές ἔχει τὸ I μακρόν παρ'

Ὁμήρῳ, δέκα τέσσαρας δὲ φορές βραχὺ ἐν Ἰλιάδι καὶ πέντε ἐν Ὀδυσσεΐ. Δις δὲ δίχρονον ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ. ὥς

τὸ πρῶτον ἐπ' εἰρήνης, πρῶτον ἐλθόμεν υἱας Ἀχαιῶν
(Ἰλ. I, 403. X, 156).

§ 156. Σύνδεσμοι εἰδικοί εἶναι οὗτοι· ὅτι (ἢ ὅττι), ὥς, ὅ (Ἰλ. E, 433. Θ, 32. I, 493. κτλ.), ὅ τε (=ὅτι τε. Ἰλ. E, 331. κτλ.).

§ 157. Σύνδεσμοι τελικοί εἶναι οὗτοι· ἔνθα, ὅπως, ὥς, ὅθρα.

§ 158. Τὸ ἔνθα εἶναι καὶ ὥς τοπικὸν ἐπίρρημα (=ὅπου), τὸ δὲ ὅθρα καὶ ὥς ἐπίρρημα. ὅρα § 137.

§ 159. Σύνδεσμοι ἐρωτηματικοὶ εἶναι οὗτοι· εἰ, ἤν, εἴ κε, ἐπὶ δὲ συνθέτου ἐρωτήσεως ἢ (ἢ)... ἢ (ἢ) (=Ἀττικ. πότερον-ἢ), ὥς σὺ δὲ φράσαι εἴ με σωώσεις (Ἰλ. A, 83).

ἔρχομαι πεισόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο,

ἢν τις τοι εἴπῃσι βροτῶν (Ὀδ. A, 281. B, 215).

τίς οἶδ' εἴ κε ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν (Ὀδ. Γ, 216).

Τὸ δὲ ἢ (ἢ)-ἢ (ἢ) τίθεται καθ' ὑποτακτικὴν μὲν, ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἀρκτικὸς χρόνος, κατ' εὐκτικὴν δέ, ὅταν ὑπάρχῃ ἱστορικὸς χρόνος, ὥς

ὥς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,

ἢ ἐμένω παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,

ἢ ἤδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος (Ὀδ. T, 524-6).

διάνδιχα μερμήριζε,

ἢ ὅγε φάσανον ὅζῃ Φερυσσάμενος παρὰ μηροῦ

τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρεΐζοι,

ἢ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητόσειέ τε θυμὸν (Ἰλ. A, 189. κ. ε.).

§ 160. Παρ' Ὁμήρῳ εὐρίσκονται καὶ τινὰ μόρια, δι' ὧν ὁ λόγος ἢ λέξις τις λαμβάνει ἔμφασιν τινὰ. Τοιαῦτα δὲ εἶναι ταῦτα.

ἄρα (ἄρ, ῥα ἐγκλιτικὸν καὶ κατ' ἐκθλιψιν ῥ').

ῥε (ἐγκλιτικὸν=τοῦλάχιστον, βεβαίως).

θῆν (ἐγκλιτ.=βεβαίως, δηλαδὴ).

τέ (ἐγκλιτικὸν=λατιν. que).

πέρ (ἐγκλιτ.=πολύ, ἀκριβῶς, τοῦλάχιστον).

Ὁ σύνδεσμος τέ (§ 137) δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ ἀόριστον τοῦτο τέ, περὶ οὗ ὅρα § 397, σημ.

ΣΗΜ. Ἄν καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς ἐπικῆς διαλέκτου νὰ προσθέτῃ τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια εἶναι μεγάλη, αὕτη ὅμως ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων μεταγραφῶν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἐπηυξήθη πλεόν τοῦ πραγματικοῦ· ἡ δὲ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ F καὶ τῶν ἄλλων ὀρθογραφικῶν ἰδιοτήτων ἐλαττοῦται ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ποιήμασιν.

4) Ἐπιφωνήματα.

§ 161. Ἐπιφωνήματα παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται μόνον τὰςδε:

1) Τὸ ἐκπληκτικὸν ᾧ, ὡς ᾧ δειλὲ ('Ιλ. Α, 441. 452. Π, 837. Ρ, 201. Ω, 518. Ὀδ. Α, 617. Σ, 388. κτλ.).

2) Τὸ κλητικὸν ᾧ, ὡς ᾧ Ἀχιλεῦ ('Ιλ. Α, 74. κτλ.), κτλ.

3) Τὸ θαναστικὸν ᾧ, ᾧ πόποι, ('Ιλ. Α, 254. Β, 157. 272. 337. κτλ.), ᾧ μοι ('Ιλ. Α, 149. 414. Δ, 370. Η, 96. κτλ.).

§ 162. Τὸ κλητικὸν ᾧ τίθεται πολλάκις μετὰ τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς φίλος ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Δ, 189), διατρεφὲς ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Κ, 43. Ὀδ. Δ, 26. 561), ἀγαλακτεὺς ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Ρ, 716), πατήρ ᾧ ξεῖνε ('Ὀδ. Θ, 408. Σ. 122) (1). Διὰ πλείονα δ' ἔμφρασιν ἐπαναλαμβάνεται τὸ ᾧ, ὡς ᾧ πέποιρ, ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Ζ, 55). Προσέτι δὲ χωρίζεται τὸ ᾧ τῆς κλητικῆς διὰ λέξεως παρεμβολομένης καὶ προσδιορίζουσας αὐτήν, ὡς «ᾧ μέγ' ἀναιδέες» ('Ιλ. Α, 158=ᾧ ἀναιδέστατε).

§ 163. Παρ' Ὀμήρῳ μετὰ τὸ ᾧ μοι τίθεται καὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἐγώ, ὡς ᾧ μοι ἐγώ, τί παθω ('Ιλ. Α, 404). ᾧ μοι ἐγὼ δειλή, ᾧ μοι δυσαριστοτόκεια ('Ιλ. Σ, 54) ᾧ μοι ἐγὼ παράποσμοξ ('Ιλ. Ω, 255).

B) Κλιτὰ μέρη τοῦ λόγου.

Πτώσις.

§ 164. Πλὴν τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ εὐχρήστων ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται καὶ ἄλλας τινὰς πτώσεις, τοιαῦται δ' εἶναι ἡ ὀργανικὴ πτώσις, ἡ ἀφαιρετικὴ καὶ ἡ τοπικὴ.

§ 165. Ἡ ὀργανικὴ πτώσις ὁμοιάζουσα κατὰ σημασίαν τῇ ὀργανικῇ ἀφαιρετικῇ τῶν Λατίνων καταλήγει εἰς -γῆν, ὡς ἀγέληφι (ἐκ τοῦ ἀγέλη. 'Ιλ. Β, 480. Π, 487).

Γῆφι βίηφι (ἐκ τοῦ Γῆ βίη. 'Ιλ. Χ, 107).

δακρυόφιρ (ἐκ τοῦ δάκρυον. 'Ιλ. Ρ, 696).

(1) Καθὼς γράφεται ἐνταῦθα ἀπ' ἄ τ ε ρ ᾧ ξ εῖ ν ε ς, ὅπερ ἀντιμάχεται τῷ μέτρῳ. Ὁρθῶς μόνον ἔχει τὸ «ἀπ' ἄ τ ἡ ρ ᾧ ξ εῖ ν ε ς» διότι παρ' Ὀμήρῳ παραλαμβάνεται, ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ἡ ὀνομαστικὴ πολλάκις ἀντὶ τῆς κλητικῆς (ὅρ. § 244).

ὄρεσθαι (ἐκ τοῦ ὄρος. 'Οδ. Δ, 533).

ναῦσθαι (ἐκ τοῦ ναῦς. 'Ιλ. Β, 794).

Ἔσθαι (ἐξ ὀνομαστικῆς Ἔς. 'Ιλ. Α, 38).

§ 166. 'Εν τῇ πρώτῃ κλίσει τὸ ἄ ἐκτείνεται εἰς η, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ κλίσει καὶ ἐν τοῖς ἔχουσι χαρκατῆρα σ ἐκ τῆς τρίτης κλίσεως προστίθεται εἰς τὸ θέμα ἢ κατάλληλως -φι(ν). 'Εκ τῶν ἐχόντων δὲ χαρκατῆρα ἄφωνον καὶ ὑγρόν τριτοκλίτων οὐδὲν ἔχει ὀργανικήν πτώσιν πλὴν τοῦ πρὸς κοτυληδοφόρον ('Οδ. Ε, 433+).

§ 167. 'Οργανικὴν πτώσιν ἔχοντα πρωτόκλιτα εἶναι ταῦτα, ἀ γ ἐ λ η φ ι, ἀ γ λ α ῖ η φ ι, ἀ ν α γ κ α ῖ η φ ι, β ῖ η φ ι (ν), γ ε ν ε ῖ η φ ι (ν), δ ε ξ ῖ η φ ι (ν), ἐ τ ε ρ η φ ι, εὐ ν ῖ η φ ι (ν), ἡ ν ο ρ ε ῖ η φ ι, ἡ φ ι (Fῆ-φ ι), θ ὤ ρ η φ ι, κ ε φ α λ ῖ η φ ι, κ λ ῖ σ ῖ η φ ι, κ ρ α τ ε ρ ῖ η φ ι, ν ε υ ρ ῖ η φ ι, π α λ ᾶ μ η φ ι (ν), Φ θ ῖ η φ ι, φ α ι ν ο μ ῆ ν η φ ι, φ ρ ῖ η φ ι. 'Εκ δὲ τοῦ ἐσχατῆ ἔγινε κατ' ἀναλογίαν τῶν δευτεροκλίτων τὸ ἐσχαρόφιν ('Οδ. Ε, 59. Η, 169. Τ, 389).

§ 168. 'Η ἐκ δευτεροκλίτων ὀργανικῇ πτώσει ὑπάρχει ἐν τοῖσδε ἄριστερόφιν, αὐτόφιν, δακρυόφιν, δεξιόφιν, ζυγόφιν, ἱκρίόφιν, ἱλιόφιν, θεόφιν, μελαθρόφιν, ὀστεόφιν, πασσαλόφιν (ν), παντόφιν, πτυόφιν, στρατιόφιν, χαλκόφιν.

§ 169. 'Εκ τοιοκλίτων θεμάτων μετὰ χαρκατῆρος σ ὀργανικῇ πτώσει ὑπάρχει ἐν τοῖσδε ἑ ρ ε ῖ θ ε σ φ ι ν, ὄ χ ε σ φ ι ν, ὄ ρ ε σ φ ι (ν), σ τ ῆ θ ε σ φ ι (ν), κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτων καὶ τὸ ἐκ τοῦ κ ᾶ ρ η κ ρ ᾶ τ ε σ φ ι ('Ιλ. Κ, 156+).

ΣΗΜ. Κατὰ τὸ ν α ῦ φ ι (ν) καὶ ἱ φ ι ἔγινε καὶ τὸ ἐπίρρημα ν ὀ σ φ ι (ν) καὶ ἀ π ο ν ὀ σ φ ι (ν).

§ 170. 'Η ὀργανικῇ πτώσει κατὰ σημασίαν ἐνίοτε ὁμοιάζει τῇ δοτικῇ (δι' ἧς καὶ ἐν τῷ μετὰ τὸν Ὅμηρον ἑλληνισμῷ ἐκφέρεται) ἢ τῇ γενικῇ, ὡς 'Ιλ. Β, 363:

φρήτρη φρήτρηφι ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.

ἄμ' ἠδὲ φαιτομένηφι ('Ιλ. Ι, 618).

θεόφι μῆστωρ ἀτάλαντος ('Ιλ. Η, 366).

κατὰ 'Ιλιόφι κλυτὰ τεύχεα (κατὰ 'Ιλίου κλυτὰ τεύχεα) γράφει ὁ Nauck. 'Ιλ. Φ, 295+).

'Εν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει συνήθως τίθεται μετὰ προθέσεων, ὡς παρ' ὄρεσθαι ('Ιλ. Ε, 28), ἐκ θεόφι ('Ιλ. Ρ, 401), ἀπ' αὐτόφι ('Ιλ. Α, 44=ἀπ' αὐτῶν) (1).

(1) Φέρεται παρ' Ὁμήρου καὶ «ἐπ' αὐτόφιν ἦατο» ('Ιλ. Τ, 255, ὅπερ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τινῶν=ἐπ' αὐτῶν (=ἐρ' ἑαυτῶν, καθ' ἑαυτούς) ἐκ ἑαυτοῦ, κατ' ἄλλους δὲ=ἐπ' αὐτοῖς, ἐν τούτοις, ἢ=ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὁ Nauck

§ 171. Ἡ εἰς -φι(ν) ὀργανικὴ πτώσις ἔχει καὶ πληθ. σημασίαν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ θεόφιν ('Ιλ. P, 101) καὶ τοῦ δακρυόφιν ('Ιλ. P, 696. 'Οδ. Δ, 705).

§ 172. Ἡ ἀφαιρετικὴ πτώσις, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὸ ἐρώτημα πόθεν, καταλήγει εἰς -θεν, ὡς

ἀγορήθεν (ἐκ τοῦ ἀγορή. 'Ιλ. B, 264. 'Οδ. M, 439).

ἀγρόθεν (ἐκ τοῦ ἀγρός. 'Οδ. N, 268. O, 427).

φοῖκοθεν (ἐκ τοῦ φοῖκος. 'Ιλ. H, 364. 391. κτλ.).

σαλόθεν (ἀλόθεν = ἐκ τῆς θαλάσσης, θέμ. σαλ-, ἀλ-, 'Ιλ. Φ, 335+).

ἐμέθεν (ἐξ ἐμοῦ. 'Ιλ. A, 525. B, 26. 63. κτλ.).

σέθεν (ἐκ σοῦ. 'Ιλ. A, 180. 186. 230. Δ, 127. 169. κτλ.).

φέθεν (ἐξ αὐτοῦ. 'Ιλ. A, 114. Γ, 128. E, 56. κτλ.).

§ 173. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τῆδε, ἀγορήθεν, Αἰσύμηθεν, δαίτηθεν, εὐνῆθεν, Θρήκηθεν, Ἰδηθεν, κλισίηθεν, Οἰχάλιηθεν, πρύμνηθεν, Σιδονίηθεν, Τροίηθεν· ἀγρόθεν, αἰνόθεν, δημόθεν, ἡώθεν, θεόθεν, Ἰλιόθεν, νεϊόθεν, οἰκόθεν, οἰόθεν, οὐρανόθεν, πεδίοθεν, κατ'ἀναλογίαν τῶν ὑποίων καὶ τὸ (σ)άλόθεν, Διόθεν, Κυθηρόθεν, λειμωνόθεν, πατρόθεν.

§ 174. Ἡ ἀφαιρετικὴ πτώσις, ἰδίᾳ τῶν ἀντωνυμιῶν, συμφωνεῖ κατὰ τὴν σημασίαν τῇ γενικῇ, ἥτις ἀνεπλήρου αὐτὴν ὕστερον.

§ 175. "Αἷα μνείας εἶναι ταῦτα (ὄρα καὶ § 135).

οἰόθεν οἶος (= ὅλως μόνος. 'Ιλ. H, 39 καὶ 226).

αἰρόθεν αἰρώς (= ὅλως δεινός. 'Ιλ. H, 97+).

§ 176. Ἡ ἀφαιρετικὴ πτώσις ἐκφέρεται καὶ διὰ προθέσεων, ὡς ἀπ' οὐρανόθεν ('Ιλ. Θ, 365. Φ, 199. 'Οδ. A, 18. M, 381), ἐξ οὐρανόθεν ('Ιλ. Θ, 19. 21), ἀπὸ Τροίηθεν ('Ιλ. Ω, 492), ἐξ Αἰσύμηθεν ('Ιλ. Θ, 304+), ἐκ σαλόθεν (ἐξ ἀλόθεν. 'Ιλ. Φ, 335+), πρὸ ἔθεν ('Ιλ. E, 96), ἀλλὰ καὶ πρόσθε ἔθεν ('Ιλ. E, 56), ἐπερ σέθεν ('Ιλ. Z, 524), ἄγευ ἔθεν ('Ιλ. P, 407), ἀέκτητι σέθεν ('Οδ. Γ, 213), κατ' ἄκρηθεν ('Ιλ. Π, 548. 'Οδ. A,

προτείνει νὰ γραφῇ «ἐπ' αὐτόθι ἡ αὐτο» = αὐτόθι ἐφῆντο, καὶ «εκτενέειν παρ' αὐτόφιν» ('Ιλ. N, 42 = παρ' αὐτοῖς) καὶ «ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται» ('Ιλ. Γ, 140 = καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς), «τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφιν λείπετ' ἄεθλα» ('Ιλ. Ψ, 640 = παρ' αὐτοῖς), ἄτινα ὁ Nauck καὶ ἄλλοι γράφουσι «παρ' αὐτόθιν». Καὶ «εὐρησι παρ' αὐτόφιν βώτορας ἄνδρας» ('Ιλ. M, 302 = παρ' αὐτοῖς, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ Nauck προτείνει νὰ γραφῇ «παρ' αὐτόθιν».

588., ὅπερ κακῶς γράσσεται κατὰ κρήθεν πρβλ. § 317, 3), ἐξ ἡμόθεν ('Οδ. Ε, 477+).

§ 177. Ἐντεῦθεν ἔγιναν καὶ τὰ εἰς -θεν ἐπιρρήματα τὰ ση-μαίνοντα τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν (παρὰμείναντα καὶ ἐν τοῖς μεθ' "Ομηρον), ὡς ἀλλοθεν, ἡμόθεν, αὐτόθεν, κεῖθεν, ὅθεν, ὑπόθεν, πόθεν, ποθέν, καθ' ἃ καὶ πάντοθεν. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὰ εἰς -θεν ἐπιρρήματα ἀποβιβάζουσιν ἐνίοτε τὸ Ν, ὡς ὑπερθε ('Ιλ. Ε, 503) καὶ ὑπερθεν ('Ιλ. Α, 424), ἔρτοσθε ('Ιλ. Δ, 434, 'Οδ. Β, 424, Μ, 241. κτλ.) καὶ ἔρτοσθεν ('Ιλ. Ζ, 364, Μ, 455. κτλ.), προπάροιθε ('Ιλ. Β, 92. 811. Δ, 348. Ζ, 307. κτλ.) καὶ προ-πάρωθεν ('Ιλ. Γ, 22. Ξ, 297. Σ, 614. κτλ.), ὀπισθε ('Ιλ. Ι, 332. Α, 397. 612. κτλ.) καὶ ὀπισθεν ('Ιλ. Δ, 362. Ε, 595. κτλ.), κτλ. ὅρα § 82. 83.

§ 178. Ἡ τοπικὴ πτώσις εἰς ἡ καταλήγουσα, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ, ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ Φοῖκοι (οἴκοι. 'Ιλ. Α, 113. Ω, 240. 'Οδ. Α, 12. κτλ.), γαμαὶ ('Ιλ. Δ, 482. 526. Ε, 442. 583. 588. κτλ.), Πυθοῖ (=ἐν Δελφοῖς. 'Ιλ. Ι, 405. 'Οδ. Θ, 80), ἅτινα εἶναι εὐχρηστικά καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα. Συγχάκις δὲ ἡ τοπικὴ πτώσις εὐρίσκειται μετὰ τοῦ προσφύματος -θι, ὡς Κορινθόθι (ἐν Κορίνθῳ. 'Ιλ. Ν, 664+), ρειόθι ('Ιλ. Φ, 327+), οἴκοθι (=οἶκοι. 'Ιλ. Θ, 513. 'Οδ. Γ, 303. Τ, 237. Φ, 398), Ἀβυδόθι ('Ιλ. Ρ, 584+), Ἰλιόθι ('Ιλ. Θ, 557. Κ, 12. Ν, 349. 'Οδ. Θ, 584), κηρόθι (=ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐξ ὀνομαστ. τὸ κῆρ. 'Ιλ. Ι, 300. Φ, 136. 'Οδ. Ε, 284. Ι, 480. κτλ.), οὐρανόθι ('Ιλ. Γ, 3+), ἡώθι ('Ιλ. Α, 50. 'Οδ. Ε, 469. Ζ, 36), ἢ συμπίπτει τῇ δοτικῇ, ὡς Ἀργεῖ μέσσω ('Ιλ. Ζ, 224=ἐν Ἀργεῖ).

ΣΗΜ. Τὸ Ἰλιόθι, οὐρανόθι καὶ ἡ ὡθι ἔχουσιν ἐπιφερομένην τὴν πρὸ πρόθεσιν ἐπιρρηματικῶς κειμένην=ἐμπροσθεν (τοπικῶς) καὶ πρὸ τερων (χρονικῶς), ὡς Ἰλιόθι πρὸ ('Ιλ. Θ, 561. Κ, 12. Ν, 349. 'Οδ. Θ, 584=ἐν τῇ Ἰλίῳ ἐμπροσθεν), οὐρανόθι πρὸ ('Ιλ. Γ, 3+=ἐν τῷ οὐρανῷ ἐμπροσθεν, ὑπὸ τὸν οὐρανόν), ἡ ὡθι πρὸ ('Ιλ. Α, 50. 'Οδ. Ε, 469. Ζ, 36=ἐν τῇ ἡοῖ πρότερον, πρὸ τῆς ἡμέρας, κοι-νῶς πρῶτῃ, ἀνθ' οὗ ὁ Nauck εἰκάζει ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῇ «ἡ ὡ-θεν» (ἡ ἡ ὁ ὡθεν) πρὶν (1).

§ 179. Ἡ τοπικὴ πτώσις ὑπάρχει καὶ ἐν συνθεσίσι ὡς πρῶτον συνθετικόν. Ὄνόματα δὲ μετὰ τοπικῆς πτώσεως κατὰ τὸ πρῶτον συνθετικόν παρ' Ὁμήρῳ εἶναι τὰδε:

(1) Ὅρα καὶ Ἀσωπ. Περίοδ. Β'. σελ. 894, § 111—112. Μαυροῦρ. Δοξίμ. Ἑλλ. γλ. σ. 672—673.

όδοι-πόρος ('Ιλ. Ω, 375+), όδοι-πόριον ('Οδ. Ο, 506+).

Πελοι-γενής ('Ιλ. Β, 54 και Ψ, 303).

χοροί-τυπία ('Ιλ. Ω, 261+).

άλοοί-τρογος (=ΦολΦοί-, λατ. volvo=ό έν περιστροφή τρέχων, στρογγύλος λίθος. 'Ιλ. Ν, 137+).

παροι-τερος (=πρότερος. 'Ιλ. Ψ, 459. 480, έκ τοπικῆς πτώσεως άρσεν. παροι-, ώς έκ θηλ. τὸ παραι, πρβλ. πάρος), έντεϋθεν δέ και πάροι-θεν και προπάροιθεν.

Κλυται-μήστρη (=κλυτοτέχνης. Πλημμελώς γράφεται Κλυταιμνήστρη § 515,9).

μεσαι-πόλιος (ό μεταξύ τῶν μελαινων τριχῶν ἔχων και πολιάς (λευκάς). 'Ιλ. Ν, 361+, πρβλ. και τὸ μεσάλευκος χιτῶν (Ξεν. Παιδ. Η', θ', 13).

χαμαι-εὔραι ('Ιλ. Π, 235+), χαμαι-ενράδες ('Οδ. Κ, 243. Ξ, 15).

Πυλαι-μένης ('Ιλ. Β, 851. 865. Ε, 576. Ν, 643).

§ 180. Και ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ ἔχει ἔτι συχνάκις τὴν άρχικὴν αὐτῆς τοπικὴν σημασίαν, ώς

τόξ' ὁμοιοῖν ἔχων άμφορεφέα τε φαρέτρην ('Ιλ. Α, 45).

τοῖσι δ' άνέστη (=έν αὐτοῖς, μεταξύ αὐτῶν. 'Ιλ. Α, 68).

§ 181. 'Εν τῇ 'Αττικῇ διαλέκτῳ τὸ πρόσφυμα -θι ὑπάρχει μόνον έν τῷ αὐτόθι και ἄλλοθι. Τὰ πλεῖστα τῶν παρ' 'Ομήρῳ εἰς -θι ληγόντων άνεπληρώθησαν ὕστερον διὰ τῶν εἰς -ον ἐπιρρημάτων. Εὐρίσκονται δέ παρ' 'Ομήρῳ και τάδε:

πόθι (= 'Αττικ. ποῦ); ποθι (άόριστ. = 'Αττικ. ποῖ)

ὄθι (= 'Αττικ. οὐ). τόθι (=αὐτοῦ).

ῥῥι ἢ ῥῥόθι (= 'Αττικ. ῥῥοῦ).

τῆλε, τηλόθι και τηλοῦ και ἀποτηλοῦ. "Ορα § 136.

ἄγχι και ἀρχόθι και ἀγγοῦ (= 'Αττικ. ἐγγύς).

ἐγγύς ἢ ἐγγύθι (= 'Αττικ. ἐγγύς).

ἐνδοθι (= 'Αττικ. ἐνδορ). ἔκτοθι (= 'Αττικ. ἐκτός).

κεῖθι (= 'Αττικ. ἐκεῖ).

ἀποπρό (μακρύν. 'Ιλ. Η, 334. Π, 669) και ἀπόπροθι ('Ιλ. Ψ, 832. 'Οδ. Δ, 757. 811. Ε, 80. Ι, 18. 35).

"Αξιον μνείας ἰδίξ εἶναι τὸ αὐθι ἢ αὐθ' ('Ιλ. Α, 48. Μ, 85. 'Οδ. Β, 369. κτλ.) και αὐτόθι (= 'Αττικ. αὐτόθι ἢ αὐτοῦ), ὅπερ δέν πρέπει νά συγχέηται πρὸς τὸ αὐτίς ἢ αὐτ' (πρὸ δασυνομένου δέ φωνήεντος και αὐθ', ώς 'Ιλ. Α, 370) = 'Αττικ. αὐθίς.

§ 182. Εἰς -ον ἐπιρρήματα παρ' 'Ομήρῳ εὐρίσκονται, ώς αὐ

τοῦ ('Ιλ. Α. 428. Δ, 292. 364. κτλ.), ποῦ, ποῖ, τηλοῦ, ὑψοῦ, ὁμοῦ, ἀγροῦ (ὄρα § 338, σημ. 2). Ἀντί δὲ τοῦ αὐτοῦ πολλαχρὸς δύνανται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ αὐθι.

§ 183. Διὰ τὸ ἐρώτημα ποῦ παρ' Ὀμήρῳ τίθεται ἀπλῇ αἰτιατικῇ ἄνευ προθέσεως, ὡς

ἔρρεσθον κλισίην (= εἰς κλισίην. 'Ιλ. Α, 322).

κρίση δ' οὐρανὸν ἔκε ('Ιλ. Α, 317) = εἰς οὐρανόν.

Ἄργος ἰκέσθαι (= εἰς Ἄργος. 'Ιλ. Β, 115), κτλ.

ΣΗΜ. Τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ, ὡς *Italiam venit* (Verg. Aen. 1, 2). *ibimus Afros* (Verg. Eclog. 1, 65), κτλ. Συμβαίνει δὲ τοῦτο καὶ παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς (Αἰσχύλ. Προμ. 709. 717. 724. 731. 735. 808. Σοφοκλ. Τραχ. 58. Οἰδ. Τ. 35. Ἠλέκτρ. 893. κτλ.).

§ 184. Διὰ τὴν εἰς τόπον κίνησιν συνήθως προσκολλᾶται τῇ αἰτιατικῇ τὸ πρόσφυμα -δε, ὡς *σάλαδε* (*ἄλαδε*. 'Ιλ. Α, 308. Ε, 598. Ι, 358. κτλ.), *ἀγορήδε* ('Ιλ. Α, 54. Β, 51. 207. κτλ.), *φοῖκόνδε* ('Ιλ. Α, 606. Β, 158. 174. κτλ.) καὶ *φοῖκαδε* ('Ιλ. Α, 19. 170. 179. Β, 154. κτλ.), *ἀγρόνδε* ('Οδ. Ο, 369. 378. 503. Φ, 370), *φόρδε* *δόμονδε* ('Ιλ. Π, 445. 'Οδ. Α, 83. κτλ.), *θήραζε* (= θύρασδε. 'Ιλ. Ε, 694. Π, 408. κτλ.), *ἐραζε* ('Ιλ. Μ, 156. Π, 459. κτλ.), *γαμᾶζε* ('Ιλ. Γ, 29. Δ, 419. Ε, 111. κτλ.), *οὐδάσδε* (= κατὰ γῆς. 'Ιλ. Ρ, 457. 'Οδ. Κ, 440).

ΣΗΜ. Τοιαῦτα ἔτι εἶναι τὰ κ λ ι σ ί η ν δ ε ('Ιλ. Α, 185. Κ, 148. κτλ.), λ ε κ τ ρ ο ν δ ε ('Οδ. Θ, 292. Ψ, 254), π ε δ ί ο ν δ ε ('Ιλ. Ζ, 393. Θ, 21. Κ, 188. κτλ.), π ό λ ι ν δ ε ('Ιλ. Ε, 224. Ζ, 86. Κ, 209. κτλ.), ἄ σ τ υ δ ε ('Ιλ. Κ, 104. Ο, 502. Π, 331. κτλ.), Α ὕ γ υ π τ ό ν δ ε ('Οδ. Δ, 483. Ξ, 246. κτλ.), Θ ρ ή κ η ν δ ε ('Οδ. Θ, 361+), Κ ρ ή τ η ν δ ε ('Οδ. Τ, 186+), Π ά ρ ν η σ ό ν δ ε ('Οδ. Τ, 394. 411. 466. κτλ.), Π υ θ ώ δ ε ('Οδ. Α, 581+), Φ θ ί η ν δ ε ('Ιλ. Α, 169. Τ, 330).

§ 185. Τὸ *φύγαδε* (= εἰς φυγὴν. 'Ιλ. Θ, 157. 257. Α, 446. Π, 657. 697) καὶ *οἴκαδε* (§ 184) γίνονται ἀνωμαλῶς ὡς ἐκ τριτοκλίτων ὀνομαστικῶν (*φύξ* καὶ *οἶξ*).

§ 186. Τὸ *ἡμέτερόνδε* (= εἰς τὸν ἡμέτερον οἶκον. 'Οδ. Θ, 39. Ο, 513. Ω, 267) καὶ *ὑμέτερόνδε* ('Ιλ. Ψ, 86) κατ' ἑλλειψιν τοῦ *δόμον* ἢ *οἶκον* ἔγιναν ὡς οὐσιαστικά.

§ 187. Τὸ πρόσφυμα -δε προσκολλᾶται καὶ εἰς γενικὴν μόνον ἐν τῷ Ἀἰδόσδε ('Ιλ. Η, 330. Π, 856. Υ, 294. Χ, 362. Ψ, 137. κτλ.), ἐνθα ἑλλείπει ἡ αἰτιατ. *δόμον* (= Αἶδος [δόμον] δε), πρὸβλ. τὸ Ἀττικ. εἰς Ἄδον ἀφικνεῖσθαι (Πλάτ. Φαίδωνι 69, γ').

καὶ τὰ Ὅμηρ. εἰς Ἀἶδαο ἰέναι (Ὅδ. K, 512), εἰς Ἀἶδαο προ-
πέμπειν (Ἰλ. Θ, 367), κτλ.

§ 188. Τὸ πρόσφυμα -δε δὲν σημαίνει μόνον τὴν εἰς τόπον κί-
νησιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας σχέσεις, ἃς δύναται νὰ σημαίνη ἡ εἰς, ὡς
φρόσδε (=εἰς φῶς. Ἰλ. Γ, 103. Ὅδ. A, 223. κτλ.), βουλυτόνδε
(=περὶ τὸν βουλυτόν. Ὅδ. I, 58. Ἰλ. II, 779), τέλοσδε (=εἰς
τέλος. Ἰλ. I, 411. N, 602), ὑσμίνηνδε (=εἰς τὴν μύχην. Ἰλ.
B, 477+), πόλεμόνδε (Ἰλ. 443. 589. 872. Δ, 264. κτλ.),
φρόβορδε (=εἰς φύγην. Ἰλ. Θ, 439. O, 666. P, 579).

§ 189. Τινὰ ἐπιρρήματα ἀντὶ τοῦ προσφύματος -δε ἔχουσι τὸ
-σε. Τοιαῦτα δὲ εἶναι ταῦτα.

ἄλλοσε (Ὅδ. Ψ, 184).	ὀππόσε (Ὅδ. Ξ, 139+).
ἀμφοτέρωσε (Ἰλ. A, 6).	πάντοσε (Ἰλ. Γ, 347).
ἐτέρωσε (Ἰλ. Θ, 306).	πόσε (Ὅδ. II, 422).
κεῖσε (Ἰλ. Γ, 410).	τηλόσε (Ἰλ. Δ, 455).
κυκλώσε (Ἰλ. A, 212).	ὕψοσε (Ἰλ. A, 307).
ὁμόσε (Ἰλ. M, 24).	

Ἐν τῷ ἐπιρρήματι ἐνθάδε τὸ πρόσφυμα -δε εἶναι καὶ κινήσεως
σημαντικόν (Ἰλ. B, 287. Z, 256. Ὅδ. A, 173. κτλ. = Ἄττ.
δεῦρο, ἀλλὰ καὶ ἐνθάδε) καὶ στάσεως (=ἐρταῦθα. Ἰλ. A, 171.
B, 296. II, 836. Ὅδ. B, 51. κτλ.).

§ 190. Πλὴν τοῦ προσφύματος -δε ὑπάρχουσι παρ' Ὁμήρῳ
λέξεις τινὲς μετὰ προσφύματος -δι, ὡς

χαμᾶ'δις (=χαμᾶζε. Ἰλ. Γ, 300. Z, 147. κτλ.).

ἄλλυδις (=ἄλλοσε. Ἰλ. A, 486. 744. κτλ.).

Μετὰ τοῦ αὐτοῦ προσφύματος εἶναι ἐσχηματισμένα καὶ τᾶδε·
ἀμοιβηδὶς (Ἰλ. Σ, 506. Ὅδ. Σ, 310 = ἀμοιβαδόν), ἐπαμοιβᾶδις
(Ὅδ. E, 481+) καὶ ἀμυδὶς (=ἄμυ. Ἰλ. M, 385. N, 336.
Ὅδ. Δ, 659. κτλ.).

Ἀριθμός

§ 191. Ὁ δυνῆκος ἀριθμὸς εὐρίσκεται πολλὰκις μόνον παρ' Ὁ-
μήρῳ (μάλιστα δ' ἐν τῇ Ἰλιᾷδι) καὶ παρ' Ἀττικαῖς.

§ 192. Ὁ δυνῆκος ἀριθμὸς παρ' Ὁμήρῳ φυλάττει τὴν κυρίαν
αὐτοῦ σημασίαν τιθέμενος ἐπὶπραγμάτων ἐννοουμένων κατὰ ζεύγη,
ὡς χεῖρε, πόδες, πῆγε, ὄφθαλμοί, τέροντε, μηρῶ, ὦμοι, ἢ ἐπὶ
δύο πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένων ἀνθρώπων ἢ ζώων, ὡς Ἀτρεΐδα
(Ἰλ. A, 16), Αἶαντε κορυστὰ (Ἰλ. Σ, 163), κτλ. ἀλλήλοισι δὲ

τῶγε ('Αθήνη καὶ 'Απόλλων) συναρτέσθην παρὰ φηγῶ ('Ιλ. Η, 22), παρθένος ἡθέος τ' ἀαρίζετο ἀλλήλου ('Ιλ. Χ, 128), κτλ.

§ 193. Πολλὰς ὁμοῦς ἐπὶ δυνάμει ὑποκειμένου ἐγένετο χρήσις πληθυντικῶς ῥήματος, ὡς δὴ ἀνέρε θωρήσσοντο ('Ιλ. Π, 218 ἀντὶ τοῦ θωρησάσθην), τῶγε προβοῶντε μάχην ὄτρυνον 'Αχαιῶν ('Ιλ. Μ, 277), κτλ. Συχνή δ' εἶναι παρ' Ὀμήρῳ ἡ μετὰ βαςις ἐκ δυνάμει εἰς πληθυντικὸν καὶ τάναντι, ὡς

ἀμφιτέρῳ δ' Αἴαντε καλευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
πάντοσε φροῖτην, μένος ὀτρύνοντες 'Αχαιῶν ('Ιλ. Μ, 265-6).
ὄσρα καὶ εἰν 'Αἰδῶ φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
ἀμφιτέρῳ κριερού τεταρπόμεσθα γόοιο ('Οδ. Α, 211).

αὐτὸ δὲ Φοῖ ἵπποι

ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην ('Ιλ. Ψ, 392-393).

Παράξενος καὶ δοῦρε δύω κεκορυθμένα γαλῶ ('Ιλ. Γ, 18, Α, 43), ὅσσε φρενὶ ('Ιλ. Ν, 435), αἱματόεστα ('Ιλ. Ν, 617), ἀλκιμα δοῦρε ('Ιλ. Α, 43, Π, 139), κτλ.

Γένος καὶ κατὰ λήξιν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων

§ 194. Πολλὰ τῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων εἶναι διγενῆ καὶ διακρίνηται, ὡς ἀκοίτης, ἄκοιτις, παρακοίτης, παράκοιτις, ταμῆς, ταμίη, ἐκυρός, ἐκυρή, ἡθεῖος, ἡθείη, κοῦρος, κοῦρη, δμῶς, δμῶή, Τρώς, Τρῶή, κυνῶπις, κυνῶπις, ἐλίκωψ, ἐλικῶπις, ἄναξ, ἀνασσα, βασιλεύς, βασίλεια, ἱερεύς, ἱερεῖα, δροστήρ, δροστειρα, γαμειῶναι, γαμειωνάδες, κουρίδιος, κουριδίη, νεηνίης, νεήνιος, μνηστήρ, μνηστή, κτλ.

§ 195. Τινὰ οὐσιαστικὰ ἔχουσιν ἰδιαιτέρον ὄνομα διὰ τὸ θηλυκόν, ὡς πόσις (ἄρσ.), δάμαρ καὶ ἄλογος (θηλ.). δαήρ (= ἀνδράδελφος), θηλ. γαλῶν· ἡθεός, ἀλλὰ θηλ. παρθένος· γαμβρός, γαμβρη (γυνὸς δὲ = γαμβρη υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ), ἀλλὰ καὶ γαμβρός.

ΣΗΜ. Τὸ πατρὸς καὶ γυνήτος (πατρὸς δὲ μετὰ τὸν Ὀμηρον) καὶ μητρός εἶναι ἄνευ θηλυκῶν. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ οἱ εἶναι κοινὸν γένους, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀρσενικὸν λέγεται καὶ πατρὸς, ἀρσενίος καὶ πατρίος. Τὸ δὲ θεός εἶναι θηλυκὸν τριπλοῦν θεός, θεῖα καὶ θεῖα.

§ 196. Τινὰ εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ μόνον θηλυκὰ, ὡς πότνια καὶ πότνα, δέσποινα, δημίτεια, καύστεια, κυδιάντεια, ληϊβότεια, πολυβότεια, βροδιάντεια, εἰπατέρεια, δυσαριστοτόκεια, ἡριγένεια, ἵππυδάτεια, ἰοχέαιρα, γαίαιρα, ὀρθόκραιρα, βροῶπις,

βλοσυρῶπις, γλυνκῶπις, εὐῶπις, κναρῶπις, ἡεροργίτις, εὐπλόκαμος καὶ εὐπλοκαγῆς.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

§ 197. Ἡ παρ' Ὀμήρῳ πρώτη κλίσις καταλήγει ἐν μὲν τοῖς ἀρσενικοῖς εἰς -ης, ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς εἰς -η καὶ εἰς -ᾶ.

§ 198. Αἱ παρ' Ὀμήρῳ τυπικαὶ καταλήξεις τῶν πρωτοκλίτων εἶναι αὗται.

	Ἀρσεν.	Θη.λυκ.	Π.ληθυντ.	Δυϊκός
Ὀν.	-ης	-η. ᾶ	-αι	-ᾶ
Γεν.	-ᾶο, -εῷ	-ης (¹)	-ᾶ'ων, -εῷων	-αῖν
Δοτ.	-η	-η	-ησι(ν)	-αῖν
Αἰτ.	-ην	-ην, -ᾶν	-ᾶς	-ᾶ
Κλητ.	-ᾶ, -η	-η, ᾶ	-αι	-ᾶ

§ 199. Ἐκ τῶν ἀρσενικῶν πρωτοκλίτων μόνον τρία κύρια παρ' Ὀμήρῳ καταλήγουσιν εἰς -ας ἐν τῇ ἐνικῇ ὀνομαστικῇ τὸ Αἰεΐας, Αἰγείας καὶ Ἑρμείας.

§ 200. Ὡς ὀνομαστικῇ ἀρσενικῶν πρωτοκλίτων ἐπὶ ὀρισμένων τινῶν ὀνομάτων εἶναι καὶ ἡ κατάληξις -ᾶ ἀντὶ τῆς -ης. Ταῦτα δ' εἶναι τὰ ἑξῆς.

ἀκάκητα Ἑρμείας (Ἰλ. II, 185. Ὀδ. Ω, 10).

εὐρύφοπᾶ Ζεὺς (Ἰλ. E, 265. Θ, 442. I, 419, 682. κτλ.).

ἱππηλάτᾶ Νέστορ. Φοῖνιξ, Φοῖνις, Τυδεὺς (Ὀδ. Γ, 436. 444. Ἰλ. I, 432, 581. II, 196. T, 311. Δ, 387).

ἱππότᾶ Νέστορ. Φυλῆς (Ἰλ. B, 336. 433. 601. 628. Δ, 317. E, 126. H, 170. κτλ.)

κναρογαῖτα Ποσειδάων (Ἰλ. N, 563. Ξ, 390. O, 174. 201. κτλ.).

μητίετᾶ Ζεὺς (Ἰλ. A, 175. B, 197. 324. Z, 198. 478. κτλ.).

ρεφ.ληγρέτᾶ Ζεὺς (Ἰλ. A, 511. 517. 560. Δ, 30. E, 764. κτλ.).

Μοναδικὰ εἶναι τὸ αἰγυγῆτα (Ἰλ. E, 197+), ἡπέτᾶ (Ἰλ. II, 384+), Θυέστᾶ (Ἰλ. B, 107+) καὶ στεροπηγρέτᾶ Ζεὺς (Ἰλ. II, 298+).

(1) Καὶ 0 εἰς ᾶς (Ἰλ. B, 182. 807. N, 396. Z, 400. K, 50. 512. κτλ.) καὶ Φεῖς ᾶς (Ἰλ. II, 135+).

ΣΗΜ. Κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς προπαροξύνεται τὸ εὐρύο-
π ᾱ, μ η τ ε τ ᾱ καὶ ἄ κ ἄ κ η τ ᾱ. Ὁμοιάζουσι δὲ τὰ εἰς -ᾱ ταῦτα ἄρ-
σενικὰ τοῖς Λατινικοῖς ἀρσενικοῖς, agricola, scriba, poeta, nauta, κτλ.

§ 201. Πλὴν τῆς ὀνομαστικῆς κναρογαῖτα εὐρίσκεται καὶ ἡ ὀνο-
μαστικὴ κναρογαίτης ('Ιλ. Υ', 144. 'Οδ. Ι, 536).

§ 202. Ἐκ τῶν θηλυκῶν οὐσιαστικῶν καταλήγουσιν εἰς -ᾱ μὲν
τὰ κύρια *Ναυσικάᾱ* καὶ *Ρέᾱ* ⁽¹⁾ καὶ τὸ οὐσιαστικὸν *θεᾱ* (γεν.
θεᾶς = Ἀττικ. ἡ θεὸς καὶ θεά), ἀλλ' ὁμῶς *Εἶδο-θέη* ('Οδ. Δ,
366+), *Λεω-θέη* ('Οδ. Ε, 334. 461) καὶ *Ἀμφο-θέη* ('Οδυσ.
Τ, 416+).

§ 203. Τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ κατ' ὀνομαστικὴν μακρὸν
ᾱ ἔχοντα θηλυκὰ παρ' Ὀμήρῳ καταλήγουσιν εἰς -η (§ 29, 1).

§ 204. Τὸ κατ' ὀνομαστικὴν βραχὺ α τῶν θηλυκῶν πρωτοκλί-
των δὲν μεταβάλλεται εἰς -η παρ' Ὀμήρῳ, ὡς ἡδεῖα, πῦσα. *Εἰ-
ρέτρια*, *Ἰστία*, *ἄγνυα*, *ἐργανάγνυα*, *ὄργνυα*, (δῖος) δῖα (= δῖα *Ἰᾶ*
= *θεῖα*, λαμπρῆ), *ἱέρεια*, *βασίλεια*, *Θέσπεια* ('Ιλ. Β, 498), *Πη-
ρελόπεια*, κτλ. § 27.

Ἐξαίρεται τὸ *Σκέλη* (= *Σκέληα*) ⁽²⁾, κατ' ὄση (= Ἀττικ.
κνήσα) καὶ τὰ εἰς -εῖα καὶ -οῖα γινόμενα ἐκ τῶν εἰς -ης καὶ -ων
ἐπιθέτων, ἅτινα παρὰ τῷ Ὀμήρῳ καταλήγουσιν εἰς -εῖη καὶ -οῖη.
ὡς *ἀληθείη* ('Ιλ. Ψ', 361. 'Οδ. Η, 297. κτλ.), *εὐπλοῖη* ('Ιλ. Ι,
362+), *ἀφεικείη* ('Ιλ. Ω, 19), *εὐκλείη* ('Οδ. Ξ, 402. κτλ.),
ἀναιδείη ('Ιλ. Α, 149. Ι, 372), κτλ.

ΣΗΜ. Καὶ παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς φέρονται ἐνίοτε τὰ εἰς -εῖ ᾱ καὶ
-οῖ ᾱ μετὰ μακροῦ Α, οὗ ἕνεκα δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ παρ' Ὀμήρῳ
διὰ τοῦ Η ἐκφορὰ αὐτῶν, ὡς *εὐκλεῖαν* (Αἰσχύλ. Ἐπτ. 685), *ἀ-
ναιδεῖα* ('Αριστοφ. Ἀποσπ. Ι, 450. 226), *εὐγλεῖα* ('Αριστοφ.
Ὀρν. 604), *πλοουθυεῖαν* ('Αριστοφ. Ὀρν. 731), *προνοῖα*
(Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 226 ἢ κατ' ἄλλους *παρανοῖα*), *ἀγνοῖα* (Σοφοκλ.
Φιλοκτ. 129. Τραγ. 349), *ἀληθεῖα*, *ἱερεῖα* (Χοιροβοσκ., Βεακ.
'Ανέκδ. σ. 1314. Ἡρωδίων. Β, 454, 20. Μοῖρις σ. 199, 15).

§ 205. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ τῶν ἀρσενικῶν πρωτοκλίτων σχημα-
τίζεται διὰ τοῦ προσφύματος -αο, ἐξ οὗ γίνεται -ᾱο (= α-σῖο).
Ἡ δὲ τυπικὴ κατὰ λήξιν αὐ διὰ μεταθέσεως τῆς ποσότητος τῶν
φωνηέντων γίνεται εἰω (κατὰ συνίζησιν πάντοτε προσφερόμενον), ὡς

(1) Καὶ τὸ *Φεῖα* μόνον κατὰ γενικ. *Φεῖας* ('Ιλ. Η, 135+).

(2) Κακῶς λέγεται ὑπὸ τινῶν ὅτι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι *Σκυλλὰ* καὶ *Σκυλ-
λή*, διότι παρ' αὐτῷ εἶναι μόνον *Σκυλλή*, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέτρου ('Οδ. Μ,
85, 235, 245, 319, καὶ κατ' αἵτιας. 'Οδ. Μ, 223, 231, 261, 445. Ψ, 328).

'Αἰδῶο *πυλάργωο* ('Ιλ. Θ, 367. 'Οδ. Α, 276), 'Ατρεΐδῶο ('Ιλ. Α, 203. Β, 9. 192. Γ, 193. 347. κτλ.), ἀλλὰ καὶ 'Αἰδέω ('Ιλ. Θ, 16. 'Οδ. Μ, 17. κτλ.), 'Ατρεΐδεω ('Ιλ. Β, 185. Α, 180. 231. κτλ.), 'Α.τεῶο ('Ιλ. Φ, 85+) καὶ 'Α.τεω ('Ιλ. Φ, 86+).

ΣΗΜ. 'Αντὶ τοῦ «Κρόνου παῖς ἁγαυόμῃ τε ω» ('Ιλ. Β, 205. 319. Δ, 75. Ι, 37. Μ, 450. Π, 431. Σ, 293. 'Οδ. Φ, 415) γραπτέον «Κρόνου παῖς ἁγαυόμῃ τε ις».

§ 206. 'Αντὶ τοῦ -εω γράσσεται -ω, ὅταν προηγῇται φωνῆεν, ὡς 'Ερμείω ('Ιλ. Ο, 214), Αἰρεΐω ('Ιλ. Ε, 534, ἐνθα ὁμοῦς ὁ Nauck γράσσει «Αἰρεΐω»). βῆρεω ('Ιλ. Ψ, 692. Ξ, 395. 'Οδ. Ξ, 533), ἐῤῥυμείω *Πριάμειω* ('Ιλ. Δ, 47).

ΣΗΜ. 1. 'Επειδὴ τὸ -εω εὐρίσκεται σχεδὸν μόνον πρὸ φωνῆεντος, πιθανῶς δύνανται νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ κατ'ἐκκλίψιν τοῦ -εω γραφὴ εἰς -α, ὡς

Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιδεω ἀποτίσῃ ('Ιλ. Σ, 93).

"Αλτεω, ὅς Αελέγεσσι φιλοπτολέμοισι Φανίσσαι ('Ιλ. Φ, 86).

ῥτοι: «Μενοίτῃ δ' ἄ πατίσῃ» καὶ «'Αλτ' ἄ», ὅς». Σπανιώτατα δὲ τὸ -εω εὐρίσκεται πρὸ συμφώνου, ὡς

Ζηγὸς ἐριθρεμέτεω χαλεπὴν ἐδφέισατε μῆνιν ('Ιλ. Ν, 624).

ΣΗΜ. 2. 'Εν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ, ἐν τῇ τὸ α̅ εἰς α̅ συναιρεῖται, ἡ γενικὴ σχηματίζεται εἰς α̅, τοῦθ' ὁπερ ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ 'Αττικῇ διαλέκτῳ εἰς τὸ β̅ ορρ̅ α̅ς, μ̅ α̅ ν̅ δ̅ ο̅ α̅ γ̅ ὀ̅ α̅ς, ὁ̅ ρ̅ ν̅ ι̅ θ̅ ὀ̅ ῥ̅ α̅ς, μ̅ η̅ τ̅ ρ̅ α̅ λ̅ ο̅ ῥ̅ α̅ς καὶ π̅ α̅ τ̅ ρ̅ α̅ λ̅ ο̅ ῥ̅ α̅ς, κτλ. "Ορ̅ α̅ 'Ημεῖ. Διδ̅ α̅ κ̅ τ̅. Γραμ̅ μ̅. τῆς 'Αττ. διὰ λ. § 263.

§ 207. 'Η πρωτικὴ κατὰ λήξιν τῆς ἐνικῆς γενικῆς τῶν θηλυκῶν πρωτοκλίτων εἶναι -F̅ς.

ΣΗΜ. Διὰ τῆς κατὰ λήξιν ταύτης ἐρμηνεύεται καὶ ἡ ἐν τῇ ἐνικῇ γενικῇ ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις τοῦ βραχέος α εἰς μακρόν καὶ ἡ 'Αρκαδικὴ γενικὴ, τ̅ α̅ς ζ̅ α̅ μ̅ ῥ̅ α̅ς, τ̅ α̅ς ἐ̅ σ̅ δ̅ ο̅ κ̅ α̅ς, τ̅ α̅ς ἐ̅ ρ̅ γ̅ ω̅ ν̅ ῥ̅ α̅ς, τ̅ α̅ς οἰ̅ κ̅ ῥ̅ α̅ς.

§ 208. 'Η ἐνικὴ κλητικὴ τῶν ἀρσενικῶν πρωτοκλίτων λήγει εἰς -η, ὡς ὦ 'Ατρεΐδῃ ('Ιλ. Α, 59. 232. 282. κτλ.), ἡν̅ α̅ γ̅ ὀ̅ ρ̅ η̅ ('Οδ. 85. 303. Ρ, 406), αἰν̅ α̅ ρ̅ ῥ̅ ῥ̅ η̅ ('Ιλ. Π, 31+), ἀλλὰ καὶ εἰς -ἄ, (κυνώπης) κυν̅ ὦ̅ π̅ ἄ ('Ιλ. Α, 159+), (παρθενόπιπης) παρθ̅ ε̅ ν̅ α̅ π̅ ἰ̅ π̅ ἄ ('Ιλ. Α, 385+), (τοξότης) τοξ̅ ὀ̅ τ̅ ἄ ('Ιλ. Α, 385+), (συσώτης) συσ̅ ὠ̅ τ̅ ἄ (πυλλάνης καὶ μόνον ἐν 'Οδυσσεΐ), (ἡπεροπενούτης) ἡπερ̅ ο̅ π̅ ε̅ ν̅ ο̅ ὑ̅ τ̅ ἄ ('Ιλ. Γ, 39. Ν, 769), μητίετ̅ ἄ Ζεῦ ('Ιλ. Α, 508. Ι, 377. Κ, 104. Α, 278. Μ, 279. 292), κτλ.

ΣΗΜ. 1. 'Η ἐνικὴ κλητικὴ δ̅ ο̅ λ̅ ο̅ μ̅ ῥ̅ ῥ̅ ἄ ('Ιλ. Α, 540) καὶ π̅ ο̅ ι̅ κ̅ ῥ̅ ῥ̅ ἄ ('Οδ. Ν, 293) γραπτὰ κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν δ̅ ο̅ λ̅ ὀ̅ μ̅ ῥ̅ ῥ̅ ἄ, π̅ ο̅ ι̅ κ̅ ῥ̅ ὀ̅ μ̅ ῥ̅ ῥ̅ ἄ.

ΣΗΜ. 2. Καὶ ἡ φερομένη πρωτοκλίτος αἰτίζεται π̅ ο̅ ι̅ κ̅ ῥ̅ ὀ̅ μ̅ ῥ̅ ῥ̅ ἄ

(Ίλ. Α, 482. 'Οδ. Γ, 163. Η, 168. Χ, 115. 202. 281) μεταβλητέα
εἰς τριτόκλιτον «ποικίλομητιν».

§ 209. Τινὰ πρωτόκλιτα παρ' 'Ομήρῳ ἔχοντα ἐνικὴν κλητι-
κὴν εἰς -ᾶ εἶναι μοναδικά. ὡς

νήμρᾶ φίλη (Ίλ. Γ, 130. 'Οδ. Δ, 743) ἐξ ὄνομ. *νήμρῃ*.

ἄτᾶ (πᾶτερ, γέρον. Ίλ. Ι, 607. Ρ, 561. 'Οδ. Η, 31. 57.
130. Ρ, 599. Φ, 369).

πάππᾶ φίλε (πᾶτερ φίλε. 'Οδ. Ζ, 57+).

τέτᾶ (πατέριον, πατρίδιον, παππία. Ίλ. Δ, 412+).

Ζεῦ Φάτᾶ (Ίλ. Γ, 351. Η, 233. 'Οδ. Ρ, 354) βραχυτέρα
κλητική ἐκ τοῦ *Φάταξ* κατ' ἀναλογία τῶν πρωτοκλιτῶν.

§ 210. Ἡ γενικὴ πληθ. τῶν πρωτοκλιτῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέ-
των, ἀντωνυμιῶν καὶ μετοχῶν καταλήγει εἰς *-ῶν*, ὡς *μονασῶν*,
ἀγορῶν, *θεῶν*, *πολλῶν* (Ίλ. Β, 117. Ι, 24), *πασῶν*
(*'Οδ. Ζ, 107*), *θρασειῶν* (Ίλ. Α, 552. 570. Ν, 134. κτλ.),
ἐλκομενῶν (Ίλ. Ξ, 100) ἢ εἰς *-έων* (πάντοτε μετὰ συνιζήσεως),
ὡς *ἀγορέων* (Ίλ. Ι, 441), *πυλέων* (Ίλ. Η, 1. Μ, 340), *θυρέων*
(*'Οδ. Φ, 47. 191*), *πολλέων* (Ίλ. Β, 131. Ι, 540. 'Οδ. Δ,
813), *πασέων* (Ίλ. Ι, 330. Σ, 431. κτλ.), *Ἀθηνέων* (*'Οδ. Γ,*
278), κτλ.

ΣΗΜ. Ἡ ἀρχικὴ καταλήξις ἦτο -ᾶ' σ ω ν (Λατ. -arum), ὡς *θεῶν* -
(σ) ω ν=λατ. *dearum*, κτλ., ἐκ δὲ τοῦ [-ή ω ν] ἔγινε τό -έ ω ν.

§ 211. Ἡ γενικὴ πληθ. εὐρίσκεται ἐνίοτε καὶ σνηρημένη, ὡς
τὸ *θελ. ἄρθρον τῶν* (Ίλ. Κ, 253. 'Οδ. Μ, 64), *παρεῖων* (*'Οδ.*
Δ, 198. 223. Α, 528. Η, 190. Ίλ. Ω, 794), *τρυφαλειῶν*
(Ίλ. Μ, 339), *Σκαιῶν* (Ίλ. Γ, 263. Ζ, 307).

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ «σ ὦ ν ἐ φ ε τ μ ε ὦ ν» (Ίλ. Ε, 818, ἀλλ' ὁ
'Αρίσταρχος ἀντ' αὐτοῦ ἔγραψε «σ ε ὦ ν ἐ φ ε τ μ ε ὦ ν».

§ 212. Ἡ τυπικὴ καταλήξις τῆς δοτικῆς πληθυντικῆς τῶν
πρωτοκλιτῶν εἶναι -ησιν καὶ -ησι καὶ δι' ἐκθλίψεως -ησ' (ὅπερ
πλημμελῶς γράφεται -ης).

ΣΗΜ. Ὀλίγα χωρία, εἰς ἃ ἡ δοτικὴ πληθ. τελευτᾷ εἰς -ης πρὸ ἐπο-
μένου συμφώνου, εἶναι διεφθαρμένα, ὡς

χρυσείης ῥάβδοις διηνεκέσιν περὶ κύκλον (Ίλ. Μ, 207),
ἀνθ' οὗ γραπτέον ὦδε:

χρυσέησιν ῥάβδοις διηνεκέσιν περὶ κύκλον (1).

(1) Τοιαῦτα εἶναι καὶ τᾶδε: «*νηυσί τε σῆς καὶ*» (Ίλ. Α, 179., ἔνθα γρα-
πτέον «*νηί τε σῆς καὶ*»), «*ἐν παλάμῃς φορέουσιν*» (Ίλ. Α, 238., ἔνθα
γράφει «*ἐν παλάμῃ*»), «*οὔτῃς σὺν νηυσί*» (Ίλ. Ε, 641. ἀνθ' οὗ γραπτέον

§ 213. Εἰς δύο ὀνόματα ἀκταῖς ('Ιλ. Μ, 284) καὶ θεαῖς (ἡ μᾶλλον θεαῖσ'. 'Οδ. Ε, 119) ὑπάρχει ἡ τυπικὴ κατ'ἀληθείας -αῖς (ἡ αῖς').

ΣΗΜ. Τὸ «ἄμφι δὲ πύσας δειρήσι βρόχοι ἤσαν» ('Οδ. Χ, 471) εἶναι διεφθαρμένον, ἀνθ' οὗ ὁρθῶς ὑπ' ἄλλων γράφεται «ἄμφι δὲ πασέων δειρήσιν βρόχοι ἤσαν».

§ 214. Ἐκ τοῦ δυνικοῦ τῶν πρωτοκλίτων εὐρηται παρ' 'Ομήρῳ μόνον ὁ εἰς -α τύπος, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ εἰς αὐν, ὡς Ἀτρείδᾳ ('Ιλ. Α, 16. 375), κορυπᾶ ('Ιλ. Ν, 201. Σ, 163), ὠκυπέτᾳ ('Ιλ. Θ, 42. Ν, 24), προφανείσᾳ ('Ιλ. Θ, 378).

§ 215. Τὰ παρ' Ἀττικαῖς συνηρημένα πρωτόκλιτα παρ' 'Ομήρῳ εὐρίσκονται ἀσυναίρετα.

Εὐρίσκονται δὲ καὶ τινὰ παρ' αὐτῷ συνηρημένα, ὡς γῆ, γῆς, γῆ, γῆρ, Ἑρμῆς, Ἑρμῆ, Ἑρμῆρ, συκῇ ('Οδ. Ω, 245) καὶ συκαῖ ('Οδ. Η, 116. Α, 589) καὶ τὸ ἐπιθετὸν διπλῆρ ('Ιλ. Κ, 134. 'Οδ. Τ, 226). Τοῦ δὲ ἀσυναίρετου βορέης μόνον συνηρημένα εὐρίσκονται τὸ βορρῆς ('Ιλ. Ι, 5) καὶ δοτ. βορρῆ ('Ιλ. Τ, 195).

§ 216. Πρωτόκλιτα ἔχοντα τὸ δίχρονον μακρόν παρ' 'Ομήρῳ εἶναι τὰ ἐπόμενα, ἀξί'ρη, δι'ρη, θωπ'ρη, ἐν'πῆ, κνί'ση, μυρ'κη (τὸ μακρόν ἐν τῇ θέσει, βραχὺ δὲ ἐν τῇ ἄρσει), ρι'κη, ὀλολυγῆ, ὀλῦραι, ῥιπῆ, Πί'πη, σιγῆ, στί'θῃ, Σῦ'μη, ὑσμῖ'ρη, φῶ'ση, ψῦ'ρή.

ΣΗΜ. Τὸ χορύνη παρ' 'Ομήρῳ ἔχει τὸ Υ βραχὺ, ἐν ᾧ παρ' Ἀττικοῖς εἶναι μακρόν.

Ἀνώμαλα πρωτόκλιτα μεταπλαστὰ

§ 217. Ἀνώμαλα πρωτόκλιτα μεταπλαστὰ παρ' 'Ομήρῳ εἶναι ταῦτα.

«οἷησιν νηυσίν», «χρυσείης δ' ἐνετῆσι» ('Ιλ. Ξ, 180, ἀνθ' οὗ γραπτέον «χρυσέησιν δ' ἐνετῆσι»), «βήσσης βαθέην» ('Ιλ. Π, 766., ἀνθ' οὗ γράφει «βήσσησι βαθύνη»), «πέτρης πρὸς μέγῳ λησι» ('Οδ. Η, 279., ἀνθ' οὗ γραπτέον «πρὸς μέγῳ λησι πέτρῃσι»), «ἐν προχοῇς ποταμοῦ» ('Οδ. Α, 242., ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «εἰς προχοᾶς ποταμοῦ»), «ἐν θαλίῃσι καὶ» ('Οδ. Α, 603., ἀνθ' οὗ γράφει «ἐν θαλίῃ καὶ»), «πολλῆς φλῆσι» ('Οδ. Ρ, 221., ἀνθ' οὗ γραπτέον «πολλῆσι θύρῃσι»), «ἐν προχοῇς δὲ βάλοιο» ('Οδ. Υ, 65., ἀνθ' οὗ γραπτέον «ἐν δὲ βάλοι προχοῇς»), «ἐυξέστης σάνιδεσσιν» ('Οδ. Φ, 137. 164., ἐνθα γραπτέον «ἐυξέστησι σάνιδεσσιν»), «ἄφραδίης μέγα» ('Οδ. Χ, 288., ἐνθα γραπτέον «ἄφραδίῃ μέγα»).

1. 'ΑΦίδης (= 'Αττικ. "Αδης" παρ' 'Ομήρῳ πάντοτε ⁽¹⁾ σημαίνει πρόσωπον (τὸν θεὸν τοῦ "Αδου, τὸν Πλούτωνα), κλίνεται δὲ κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, γεν. 'ΑΦιδᾶο καὶ 'ΑΦιδεῶ, δοτικ. 'ΑΦιδῶ, αἰτιατ. 'ΑΦίδῃ, ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμόν ἐκ βραχυτέρου θέματος 'ΑΦιδ- σχηματίζει γενικήν "ΑΦιδος καὶ δοτικ. "ΑΦιδι.

'Η γενική 'ΑΦιδᾶο ὡς καὶ ἡ "ΑΦιδος εἶναι συχνή, σπανιωτέρα ἢ 'ΑΦιδεῶ. 'Η δοτική ἐν μὲν τῇ 'Ιλιᾷ εἶναι πάντοτε "ΑΦιδι, ἐν δὲ τῇ 'Οδυσσεΐ 'ΑΦιδῶ ('Οδ. Κ, 534 καὶ Λ, 47).

'Ως ὀνομαστική εἶναι καὶ τὸ 'ΑΦιδωνεύς ('Ιλ. Γ, 61+) καὶ ὡς δοτικ. τὸ 'ΑΦιδωνῆι ('Ιλ. Ε, 90+).

2. ἀλκή (ισχύς), ἀλκής, ἀλκῇ ('Οδ. Ω, 509+), ἀλκήν, ἀλλ' ὁμως καὶ κατὰ μεταπλασμόν ἡ δοτικὴ ἀλκὶ πεποιθώς ('Ιλ. Ε, 299. Ν, 471. Ρ, 61. Σ, 158 καὶ 'Οδ. Ζ, 130).

Ἐντεῦθεν καὶ ἀλκίμος (ισχυρὸς) καὶ 'Αλκί'ροος.

3. εὐρύβοτα (μεγαλόφωνος) ὅρα § 200. "Ἐχει ὁμως καὶ ἐνικήν αἰτιατ. εὐρύβοτα (ὡς ἐξ ὀνομαστ. εὐρύβοις), «εὐρύβοτα Κρονίδην» ('Ιλ. Α, 498. Ω, 98) καὶ «εὐρύβοτα Ζῆν» ('Ιλ. Θ, 206. Ξ, 265. Ω, 331).

4. Φωκή ('Ιλ. Ε, 740+ = ἰωχμός, ὁ θόρυβος τῶν τε μαχόμενων καὶ τῶν ὀπλων), αἰτ. πληθ. ἰωκάς ('Ιλ. Ε, 521+), ἀλλ' ἐνική αἰτιατ. ἰώκα ('Ιλ. Λ, 601+).

5. ὑσμίνη (μάχη), ὑσμίνης, ὑσμίνῃ, ὑσμίνην, ὑσμῖναι ('Οδ. Λ, 611+), ὑσμίνας, ἀλλ' ἡ ἐνική δοτικὴ καὶ ὑσμῖνι μάχεσθαι ('Ιλ. Β, 863. Θ, 56).

'Ελλειπτικά πρωτόκλιτα

§ 218. 'Ελλειπτικά πρωτόκλιτα κατ' ἀριθμὸν εἶναι τᾶδε:

1. ἀγκοῦναι (ἀγκάλλαι), μόνον δοτ. πληθ. ἀγκοῖνῃσι(r) ('Ιλ. Ξ, 243. 'Οδ. Λ, 260. 267).

2. ἀπειλάι (= ἀπειλή, ἀνύχσεις) μόνον πληθ. ἀπειλαί, γεν. ἀπειλῶν καὶ αἰτ. ἀπειλᾶς ('Ιλ. Ι, 244+).

(1) Ἐξαιρεῖται τὸ 'Ιλ. Ψ, 244:

θῆμεν, εἰς ὃ κεν αὐτὸς ἐγὼν "Αἰδι κεῦθωμαι,
ὅπερ ἴσως γραπτέον ὦδε:

θῆμεν, εἰς ὃκ' ἐν αὐτὸς γ' εἰν "Αἰδὸς κεῦθωμαι.

3. *ἑδρωταὶ* (πενθεροὶ ὡς δεχόμενοι τὰ ἔδνα παρὰ τοῦ νυμφίου διὰ τὴν νύμφην. ὅρα § 99) μόνον ἢ ὄνομ. πληθ. ('Ιλ. N, 382+).

4. *ἔθειραι* (τρίχες τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου) μόνον ἢ ὄνομ. πληθ. καὶ δοτ. *ἐθείρησιν* ('Ιλ. Θ, 42. N, 24) ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ.

5. *εὐλαὶ* (αἰ=σκώληκες. 'Ιλ. X, 509. Ω, 414) καὶ *εὐλάς* ('Ιλ. T, 26+) μόνον.

6. *κριθαὶ* (αἰ=κριθή. 'Οδ. I, 110+), *κριθέων* ('Ιλ. Α, 69+) καὶ *κριθὰς* ('Οδ. T, 112+) μόνον.

7. *μέτασσαι* (αἰ=ἄρνια γεγεννημένα μεταξὺ τῶν πρωίμων καὶ ὀψίμων, μεσαῖα. 'Οδ. I, 221+, πρβλ. «*τρὶς γὰρ τίττει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν*» ('Οδ. Δ, 86).

8. *ράπαι* (φάραγγες, κοιλάδες κατὰφυτοί. 'Ιλ. Θ, 554. Π, 300) μόνον.

9. *ὀλῦραι* (εἶδος καρποῦ εἰς φορβὴν τῶν ἵππων), μόνον αἰτιατ. *ὀλῦρας* ('Ιλ. E, 196. Θ, 560).

10. *οὐλαὶ* (κριθαὶ μεθ' ἄλων μεμιγμέναι καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι), μόνον αἰτιατ. τὰς *οὐλάς* ('Οδ. Γ, 441+).

11. *οὐλόγηται* (=οὐλαί), μόνον ἢ αἰτιατ. τὰς *οὐλόγους* ('Ιλ. Α, 449. 458. B, 410. 421. 'Οδ. Γ, 445. 447. Δ, 761).

12. *συνθεσίου* (συμφωνία, συνθήκη, ἐντολή. 'Ιλ. B, 339+) καὶ γενικὴ *συνθεσιῶν* ('Ιλ. E, 319+) μόνον.

13. *χαμαιεῶναι* (οἱ=χαμαὶ κοιμώμενοι, Σέλλοι. 'Ιλ. Π, 235+) μόνον.

14. *χοροιτυπία* (αἰ=χοροπηδήματα), μόνον *χοροιτυπῆσιν* ('Ιλ. Ω, 261+) (1).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

§ 219. Ἡ δευτέρα κλίσις παρ' Ὀμήρῳ ἔχει τὰς ἐπομένους τυπικὰς καταλήξεις.

(1) Ἐνορίσαμεν εὐκολώτερον νὰ καταλέγωμεν τὰ ἀνώμαλα ὀνόματα οὐχὶ πάντα ὁμοῦ ἀλλὰ κατὰ κλίσεις, εἰς ἃς ἀνήκουσι. Τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Γραμματικῆς.

Ἀρσενικὸν καὶ Θηλυκόν		Οὐδέτερον
Ὄνομ.	-ος	-ον
Γενικ.	-οιο (-οο) ἢ -ου	-οιο (-οο) ἢ -ου
Δοτικ.	-ω	-ω
Αἰτιατ.	-ον	-ον
Κλητ.	-ε ἢ -ος	-ον
Δυνικός		
Ὄνομ. καὶ Αἰτ.	-ω	-ω
Γενικ. καὶ Δοτ.	-οῦν	-οῦν
Πληθυντικός		
Ὄνομ.	-οι	-ᾶ
Γενικ.	-ων	-ων
Δοτικ.	-οισι(ν)	-οισι(ν)
Αἰτιατ.	-ους	-ᾶ
Κλητ.	-οι	-ᾶ

§ 220. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ τῆς δευτέρας κλίσεως σχηματίζεται διὰ τοῦ προσφύματος -οιο. Τὸ δὲ j ἢ γίνεταί ι, ὅθεν ἡ γενικὴ εἰς -οιο ἢ ἀποβάλλεται, ὅθεν ἡ γενικὴ εἰς -οο, ἐξ ἧς ὕστερον ἐγενεν ἡ συνηρημένη γενικὴ εἰς -ου.

§ 221. Ἡ εἰς -οο γενικὴ δὲν εὑρίσκεται ἐν ταῖς Ὀμηρικοῖς ποιήμασιν, ὀφείλει δὲ αὕτη εἰς διάφορα χωρία νὰ ἀποκατασταθῇ, ὡς ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅ ο κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται ('Ιλ. Β, 325). ἀντίθεον Πολύφημον, ὅ ο κράτος ἔσκε μέγιστον ('Οδ. Α, 70). οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἅ δ ε λ φ ε ὅ ο κταμένοιο ('Ιλ. Ε, 24). ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἅ δ ε λ φ ε ὅ ο φρένας ἥρωος ('Ιλ. Ζ, 61. Η, 120. Ν, 788). νήπιον, οὗ πω εἰδὲθ' ὅ μ ο ι ὅ ο πτολέμοιο ('Ιλ. Ι, 440. Ν, 358). ὃς πολέμου ἔραται ἐ π ι δ η μ ὅ ο κρούεντος ('Ιλ. Ι, 64). δᾶερ ἐμείο κυνὸς κ α κ ο μ η χ ἄ ν ο ο κρουέσσης ('Ιλ. Ζ, 344). ἔην εἰς Α ἰ ὅ λ ο ο κλυτὰ δώματα ('Οδ. Κ, 70 πρὸς καὶ 36).

Προσέτι δ' εἰσκατέει καὶ αὗται. Ἰ λ ὅ ο ('Ιλ. Ο, 66. Φ, 104. Χ, 6 = Φιλῶο), ἄ γ ρ ὅ ο ('Ιλ. Χ, 313), δ ἡ μ ο ο ('Οδ. Ξ, 239), ἄ ν ε - φ ὅ ο ('Ιλ. Ο, 554), Ἰ φ ὅ ο (= Φιφῶο. 'Ιλ. Β, 518), Ἀ σ κ λ η - π ὅ ο ('Ιλ. Β, 731).

Οὐχί σπανίως καίται γενικὴ εἰς -ου πρὸ β ο ο κ ο λ ι χ ῆ ς δ ι α τ ρ ῆ - σ ε ω ς, ὀφείλουσα νὰ μεταγραφῇ εἰς -οο, ὡς

νηα ἄλλος χρυσοῦ καὶ χαλκός οὐ νηγεύσθω ('Ιλ. Ι, 137).

ὄρθας πᾶρ ποταμοῖο Σκαμάνδροο, τῇ ῥα μάλιστα ('Ιλ. Α, 499).

ἀσπίδας εὐκύκλους σχεθόν αὐτόσ' τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι ('Ιλ. Ε, 428).

οὐδὲν Φόρβαντος πολυμήλοο, τὸν ῥα μάλιστα ('Ιλ. Ε, 490).

εἰπέμεναι μοι, Τρῶες, ἄγαυόο 'Ιλιονῆος ('Ιλ. Ε, 501), κτλ.

ΣΗΜ. 1. Τὰ χωρία ἐν 'Οδυσσεΐα τάδε:

μάντιος ἄλᾱοῦ, τοῦ τε φρένες ἐμπεδοί εἰσιν (Κ, 493),

μάντιος ἄλᾱοῦ, Θηβαίου Τειρεσίᾱο (Μ, 267),

ἅτινα παρέχουσι μετρικὰς δυσκολίας, ὑπὸ τινων μὲν γράφονται «μάντιος ἄλᾱόσ», ὑπ' ἄλλων δὲ «μάντηος ἄλαοῦ» κατὰ τὸ πόληος.

ΣΗΜ. 2. Ἡ εἰς -οιο γενικὴ οὐδέποτε ἐκθλίβεται, ἢν καὶ εἶναι ἀρμοδιὰ εἰς ἐκθλίψιν. Ἡ γενικὴ εἰς -οο καίται σχεδὸν πάντοτε πρὸ φωνῆεντος ἢ ἐν τῇ ἄρσει. Ὅθεν γίνεται δῆλον ὅτι ἡ εἰς -οο γενικὴ, ὅπου ἦτο δυνατόν, εἰς τὰ Ὀμηρικὰ κείμενα παρερσεφθάρη, ἐν ᾧ αἱ γνήσιαι γενικαὶ ἦσαν εἰς -οιο καὶ -οο (κατ' ἐκθλίψιν δὲ -οι' καὶ -ο') καὶ μόνον κατ' ἐξαίρεσιν ἡ εἰς -οο, ὡς

εἰς ἄλα (σῆλτο βαθεῖαν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου ('Ιλ. Α, 532).

§ 222. Ἀντὶ τῆς εἰς -ε κλητικῆς τῶν δευτεροκλίτων ὑπάρχει καὶ ἡ ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ εἰς -ος, ὡς

αἱ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Δ, 189).

Τοιαῦται εἶναι καὶ τὸ ἥλιος ('Ιλ. Γ, 277), ᾧ φίλος ('Οδ. Γ, 199. 313. 375. Ρ, 17. 415. Θ, 413. 'Ιλ. Ι, 601. Φ, 106. Ψ, 313. 627. 'Οδ. Α, 311).

ΣΗΜ. Εἰς δὲ τὰ ἐπόμενα χωρία ἀντὶ τῆς εἰς -ε φερομένης κλητικῆς πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ εἰς -ος, ὡς καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ καὶ ἡ χαρμωδιὰ ἀναγκάζει, φίλος ἐκυρός ('Ιλ. Γ, 172., ἔνθα ὁμως δύναται νὰ μενῇ καὶ τὸ φίλε ἐκυρό, διότι δὲν κωλύει τὸ μέτρον = φίλε σφ'κυρ'ε δφ'εινός), ᾧ υἱός ('Ιλ. Δ, 338), Πηλεΐος υἱός ('Ιλ. ΙΙ, 21), νηπύτιος ('Ιλ. Φ, 474), Τηλέμαχος ('Οδ. Γ, 230), Ὀλύμπιος ('Οδ. Α, 60).

§ 223. Ἡ κλητικὴ τῶν οὐδετέρων εὐρίσκεται καὶ εἰς ἐπὶ ἐπιθέτων κατὰ τὸ ροούμενον σῆμα, ὡς φίλε τέκνον (= φίλε παῖ. 'Ιλ. Χ, 84. 'Οδ. Β, 363. Γ, 184. Ο, 509) καὶ τέκνον φίλε ('Οδ. Ο, 125), ἀλλὰ καὶ ᾧ τέκνον φίλον ('Οδ. Ψ, 26).

§ 224. Ἡ τυπικὴ κατὰληξις τῆς δοτικῆς πληθυντικῆς εἶναι -οισι καὶ -οισι (καὶ κατ' ἐκθλίψιν -οισ'. ὅρα § 60, 3. 63). Εὐρίσκεται δὲ καὶ δοτικὴ πληθ. εἰς -οις, ὡς θεοῖς (πρὸ συμφώνου. 'Ιλ. Ε, 606. Υ, 290).

ΣΗΜ. Ἡ εἰς -οις δοτικὴ νομίζεται οὐχὶ Ὀμηρικῇ, διὰ τοῦτο τὰ χωρία, ἐν οἷς εὐρίσκεται -οις πρὸ συμφώνου, θεωροῦνται ὡς πλημμελῆ, πρὸ δὲ φωνήεντος γράφεται αὕτη οὐχὶ -οις, ἀλλ' -οις'.

§ 225. Ἐν τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τοῦ δυνικοῦ τῶν δευτερο-

κλίτων παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει ἡ τυπικὴ κατὰλληξις -οῦν, ἥτις παρ' Ἀττικοῖς ἔγενεν -οιν, ὡς τοῦν (=τοῖν. Ἰλ. Ν, 66. Ψ, 336. Ὀδ. Σ, 34), ἱπποῦν (Ἰλ. Ε, 13. 107. Τ, 396. Ὀδ. Ο, 182), βλεφροῦν (Ἰλ. Κ, 187. Ὀδ. Ρ, 490), ὀφθαλμοῦν (Ὀδ. Δ, 115. 154).

§ 226. Τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ συνηρημένα δευτερόκλιτα παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται μόνον ἀσυναίρετα, ὡς νόος (Ἰλ. Β, 192. Α, 842. κτλ.), γενικ. νόοιο (Ἰλ. Κ, 122. Ὀδ. Β, 236. κτλ.), ὁστέος (Ἰλ. Δ, 460. Ε, 66. κτλ.), γρόσσεος (Ἰλ. Ζ, 320. Θ, 495. κτλ.), κτλ.

ΣΗΜ. 1. Χωρὶς τινά, ἐν αἷς φέρονται τύποι συνηρημένοι, εἶναι διεφθαρμένα. Εἶναι δὲ ταῦτα.

καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἔεν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ (Ὀδ. Κ, 240), ἔνθα πρέπει νὰ γραφῇ «ἀλλὰ νοός γ' ἔεν».

Πάνθου (Ἰλ. Ο, 522. Ρ, 9. 23. 59) καὶ Πάνθω (Ἰλ. Ρ, 40), ἔνθα ὀφείλουσι νὰ εἶναι «Πάνθου» καὶ «Πάνθω».

χρειαῖροι (Ἰλ. Α, 493), χρειαῖρρῳ (Ἰλ. Ε, 88), χρειαῖρροι (Ἰλ. Δ, 452), ἅτινα μεταγραπτέα εἰς τὸ «χρειαῖροι», χρειαῖρρῳ καὶ χρειαῖροι ὅρα § 41.

ΣΗΜ. 2. Συνηρημένον εὐρίσκεται τὸ ἐύξου (ἐὰν ἡ γραφὴ εἶναι ὀρθή), ὡς

δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐύξου δουρὸς ἀκωκὴ (Ἰλ. Κ, 373), ἀντὶ τοῦ ἐύξου (Ὀδ. Α, 128).

§ 227. Ἐν τοῖς ἀσυναίρετοις γίνεται συχναῖς συνίλησις (§ 69), ὡς χρυσῷ δέπαι Λιτάνευε (Ἰλ. Ψ, 196).

§ 228. Ἀντὶ τοῦ σιδήρεος, χάλκεος, καὶ χρυῖστος, εὐρίσκονται συχναῖς καὶ ἄλλοι τύποι εἰς -ειος, σιδήρειος, χάλκειος, χρυσειος.

ΣΗΜ. Ὁ εἰς -ειος τύπος (πρὸς ἀνθρώπειος, ἱππείος, κυνείος, κτλ.) γίνεται ἐκ τοῦ -ειος. Τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ τοῦ κἀνεόν, ὡς κἀνεῖα χρύσεια (Ὀδ. Κ, 355).

§ 229. Παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχουσι τρεῖς λέξεις ἄξιαι μνείας μετὰ θέματος -εο, ἀδελφεός (περὶ τοῦ ὅτι ἡ γενικὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀδελφειῶ ὅρα § 221), δένδρεον καὶ κετός (= Ἀττικ. ἀδελφός, δένδρον, κετός).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀδελφῆ ἔγινε τὸ Ἀττικὸν ἀδελφός, ἐκ τούτου δὲ παλινδρομικῶς τὸ ἀρσενικὸν ἀδελφός (οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἀδελφός, διότι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀδελφούς), ὡς ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔταρος ἔγινε πρῶτον τὸ ἐταίρα (ἐτάρ-ja), ἐκ τούτου δὲ τὸ ἐταῖρος.

§ 230. Ἡ Ἀττικὴ καλουμένη δευτέρα κλίσις παρ' Ὀμήρῳ δὲν εἶναι συνήθης, διότι παρ' αὐτῷ λέγεται λαός (Ἰλ. Β, 99.

809. *ατλ.*), *ρηός* ('Ιλ. Α, 39. 476. *ατλ.*), *πλεώς* ('Οδ. Δ, 319).
= 'Αττικ. *λεώς*, *ρεώς*, *πλεώς*.

§ 231. Κατὰ τὴν 'Αττικὴν δευτέραν κλίσιν εὐρηνται παρ'
'Ομήρῳ τὰ ἑξῆς.

1) κύρια τινα εἰς -εως, γενικ. -εω ἢ -εωσ, δοτ. -εω καὶ αἰτιατ. -εωσ, ὡς 'Αγέλεως ('Οδ. Χ, 131. 247), 'Αναβησάνεως ('Οδ. Θ, 113), 'Ακρόνεως ('Οδ. Θ, 111), Βριάρεωσ ('Ιλ. Α, 403), Πετεῶσ ('Ιλ. Β, 552), Πηλέεωσ ('Ιλ. Β, 494. Ξ, 496. Ρ, 597), Πηγελέωσ ('Ιλ. Ξ, 489), Πηλέεω ('Ιλ. Ξ, 487), Πηγελέωσ ('Ιλ. Ν, 92), γεν. Τυνδάρεω ('Οδ. Α, 297. Ω, 198), δοτ. Τυνδάρεω ('Οδ. Α, 298).

2) Τὸ οὐσιαστικὸν *γάλος* (αἰτιατ. *πλήθ.* κατὰ Cobet ἐν 'Οδ. Ε, 260+) 'Αθώω γεν. (= 'Αθω. 'Ιλ. Ξ, 229+) καὶ ὀνομαστ. *γαλόω* ('Ιλ. Χ, 473., ὅπερ ἴσως γραπτέον *γάλοω* ἐξ ὀνομαστ. *γάλοος* = 'Αττικ. *γάλος*).

3) ἐπιθετά τινα, ὡς ἰνψίκερων *ἐλαφον* ('Οδ. Κ, 158), *ἀγήρω* ('Ιλ. Μ, 323. Ρ, 444. ἀνθ' οὗ γραπτέον μᾶλλον *ἀσυναίρετον ἀγήρῳσ*), *ἀθάνατος* καὶ *ἀγήρως* ('Οδ. Ε, 218), *ἀθαρράτοις* ὄντας καὶ *ἀγήρως* ἡμᾶτα πάντα ('Οδ. Η, 94), *ἀρεως* καὶ *ἀρεσ*.

§ 232. 'Αντὶ τοῦ σ ὦ σ ('Ιλ. Ν, 773 Ρ, 367. 'Οδ. Ε, 305. Ο, 42. Η, 131) ἀναγνωστέον σ ᾠ σ. Τὸ 'δ' ἐν 'Ιλ. Χ, 331—2 :

'Εκτορ, ἄτ' ἔρ' ἐφ' ἧς Πατροκλῆ' ἐξαναρῖζων

σ ὦ σ ἔ σ σ ε σ θ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίξ' οὐ νόσφιν ἐόντα.

γραπτέον «ζ ω ὅ σ ἔ σ ε σ θ'», ἐμὲ δ' οὐδ' ἐν». Τὸ δὲ ἐν 'Ιλ. Η, 445 :

αἶ κεν ζ ὦ ν πέμψης Σαρπηδόνα Φῶνδε δέμονδ'.

γραπτέον «αἶ κε σ ᾠ σ ν πέμψ' ἧς». 'Αντὶ δὲ τοῦ ἐν 'Ψ, Ε, 887 :

ἧ κεν ζ ὦ σ ἄμεν' ἡνός ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.

ἀναγνωστέον ὡδε :

ἧ ζωός κ' ἄμεν' ἡνός ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.

§ 233. Τρία οὐσιαστικά, ἅτινα ἐν τῇ 'Αττικῇ διαλέκτῳ κλίνονται κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν. τὸ μάρτεος (μάρτερος), ἔρωσ (ἔρωτος) καὶ γέλωσ (γέλωτος), παρ' 'Ομήρῳ κλίνονται κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν, ὡς

μάρτερος (ὁ. 'Οδ. Η, 423+) καὶ *πλήθ.* μάρτεροι ('Ιλ. Α, 338. Β, 302. Γ, 280. *ατλ.*) μόνον.

ἔρος ('Ιλ. Ξ, 315+), ἔρω ('Οδ. Σ, 212+), ἔρων ('Ιλ. Α, 469. Β, 432. *ατλ.*).

γέλωσ ('Οδ. Θ, 326. 'Ιλ. Α, 599), γέλω ('Οδ. Σ, 100+), γέλωσ ('Οδ. Υ, 8. 346. Σ, 350).

Διφορεῖται δὲ τὸ γέλωξ, ὅπερ καὶ γέλωκος (ὁ) λέγεται, γωλά-

κοισ ('Οδ. Ο, 231+), *φύλακον* ('Ιλ. Ζ, 35+) καὶ *φύλακος* ('Ιλ. Ω, 566+) καὶ *φύλακωρ*, *φύλακῶσι*, *φύλακας* ('Ιλ. Κ, 97+).

ΣΗΜ. Φέρεται δὲ παρ' Ὀμήρῳ καὶ ὀνομαστ. γέλως, ὡς

ὡς ἔφατ', ἐν δὲ γέλωι ὤρετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωι ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ ('Οδ. Θ, 343-4).

ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «ἐν δὲ γέλωι σφ' ὤρετ' κτλ.» καὶ «γέλωι (σ) ἔχε» ἢ «γέλωι F ἔχε». Δύναται δὲ νῦν εἶναι καὶ «ἐν δὲ γέλωι ὤρετ'», διότι τὸ λῶς γίνεται μακρόν διὰ τὴν τομὴν. Ἀντὶ δὲ τοῦ πληθ. μάργυροι ὁ Ζηνόδοτος ἔγραψε τὸ μάργυροις.

§ 234. Δευτερόκλιτα ἔχοντα πρὸ διχρονον μακρόν παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ταῦτα: ἔριθος, ἐρίνηος, ἐρίνον, ἐρίτιμος, εἰθῆμος, ἐρήθμος, κἄλως (= Ἀττικ. κἄλως), λῆρος, μῆθος, μῆλος, ξυρός (= κοι- νός), οἰζυρός, οἰῆλος, πέδιλα, πῆλος, πῦλον, πῦνον καὶ πῖνος, ρῆμος, Σκῆρος, σῆκος, τῆρος, φῆλος, χῆλινός, χρεσός, ψῆλος, ἴσος (= Ἀττικ. ἴσος).

2) ἔχουσι τὸ ἰ μακρόν τὰ εἰς -ινος, προμνηστῆρος, κτλ.

Ἀνώμαλα δευτερόκλιτα.

§ 235. Ἀνώμαλα δευτερόκλιτα εἶναι ταῦτα παρ' Ὀμήρῳ.

1. ἀγκιστρον (ἄγκιστρον), οὐ τινος μόνον ἡ δοτ. πληθ. ἀγκιστροῖσιν ('Οδ. Δ, 369. Μ, 332).

2. ἀνδράποδον (ἀνδράποδον), μόνον ἡ δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν ἀνδραποδῶσι ('Ιλ. Η, 475+).

3. δέμνια (τὰ=κλίνη, κρέβατος), μόνον οὗτος ὁ τύπος παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται ('Ιλ. Ω, 464. Ὀδ. Δ, 297. 301. κτλ.).

4. δεσμὸς (δεσμός, 'Ιλ. Ε, 391. Ὀδ. Θ, 317), δεσμοῖο ('Οδ. Θ, 360. Ν, 100), δεσμῶ, δεσμῶν, δεσμοὶ ('Οδ. Θ, 296. 340. Λ, 293), δεσμῶν ('Ιλ. Α, 401. Ὀδ. Μ, 200), δεσμοῖσι ('Οδ. Θ, 336. Μ, 54. 164. 196), δεσμονς ('Ιλ. Σ, 379. Ὀδ. Θ, 274), ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τὰ δέσματα (=δεσμοί, δεσμὰ, 'Ιλ. Χ, 468. Ὀδ. Α, 204. Θ, 278).

5. διδύμοι (διδυμοί, 'Ιλ. Ψ, 641+) καὶ δοτ. διδύμοισι ('Οδ. Τ, 227+) μόνον.

6. δίπτυχος (ὁ δύο ἔχων πτυχάς, διπλοῦς), μόνον ἡ ἐνικ. αἰτιατ. δίπτυχον ('Οδ. Ν, 224+) καὶ κατὰ μεταπλασμὸν αἰτιατ. δίπτυγα ('Ιλ. Α, 461. Β, 424. Ὀδ. Γ, 458. Μ, 361).

7. ἐγκατα (τὰ ἐντόσθια) μόνον (ἐνίοτε) καὶ ἡ δοτικ. πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν ἐγκᾶσι ('Ιλ. Α, 438+).

ΣΗΜ. Γίνεται ἴσως ἐκ τοῦ ἐν καὶ κύτος, «ἐγκυτον: εγκυτον
Λάκωνες» ('Ψούλ.).

8. *ἐνῶρα* (τὰ σκυλα) μόνον (δεκάκις) καὶ ἡ γενικ. πληθ. *ἐνῶ-
ρων* ('Ιλ. Ζ, 68. Ι, 188. Ρ, 231).

9. *ἐνδῖνα* (τὰ ἐγκατα, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τὰ ἐντὸς τῶν ὀπλῶν
μῆλη) μόνον ἡ γενικ. πληθ. *ἐνδίνων* ('Ιλ. Ψ, 806+).

10. *ἐνεραι* (οἱ καταχθόνιοι), μόνον ἡ γενικ. *ἐνέρων* ('Ιλ. Γ,
6+) καὶ ἡ δοτ. *ἐνέροιςιν* ('Ιλ. Ο, 188+).

11. *ἐνώπια* (τὰ κατασκευὰς τοῦ πωλῶνος φαινόμενα μέρη τῆς
οἰκίας. ὅρα Πολυδ. Β, 53) μόνον* ὁ τύπος οὗτος ('Ιλ. Θ, 435.
Ν, 261. 'Οδ. Δ, 42. Χ, 121).

12. *ἐρίηρος* (προσφιλής, πιστός. 'Ιλ. Δ, 266), αἰτιατ. *ἐρίηρον*
(*'Οδ. Α, 346. Θ, 62. 471*), ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν *ἐρίη-
ρες* ἑταῖροι ('Ιλ. Γ, 378. Θ, 332. *κτλ.) καὶ αἰτιατ. *ἐρίηρας*
(*'Ιλ. Γ, 47. 'Οδ. Ι, 100. 193. κτλ.*).

13. *ἐρίθαι* (μισθωτοί, ἐργάζται. 'Ιλ. Σ, 550+) καὶ δοτ. πληθ.
ἐρίθοισιν ('Ιλ. Σ, 560+).

14. *ἐρπετά* (=ζῷα ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ* ἔρπω = περιπατῶ)
μόνον ('Οδ. Δ, 419+).

15. *εἰληρα* (τὰ ἡνία, τῶν χαλινῶν οἱ ἡμῶντες) μόνον ('Ιλ. Ψ,
418+).

ΣΗΜ. Ἐκ ἑξῆς *ἑλ-* (=ἐλίσσω), τὸ δὲ ε εἶναι πρόθεμα: *ἑ-ἑλῆρα*,
λατ. *lorum* (=vlorum), πρβλ. αὐλήρα καὶ ἄβληρα παρ' Ἡσυχ.

16. *ζωάγρια* (ἀμοιβὴ διδομένη ὑπὸ τοῦ αἰγμυλῶτου τῷ νικητῇ,
διότι ζῶν αὐτὸν διετήρησε) μόνον ('Ιλ. Σ, 407. 'Οδ. Θ, 462).

17. *ἡνῖα* (τὰ =λωρία τῶν χαλινῶν) μόνον ('Ιλ. Γ, 261. 311.
Ε, 230. 262. 322, 365. 840. 851. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θέματος ἡνο- (=στόμα, πρόσωπον) ἴσως, ἐξ οὗ καὶ τὸ
ἀπ-ηνής, πρ-οσ-ηνής, ὕπ-ηνη, πρ-ηνής, κατ' ἄλλους δὲ
ἄλλως. ὅρα ἡμέτ. Λεξικ. Ἀττικ. Ῥημ. σ. 178, 6'.

18. *ἡνίοχος* (ἡνίοχος), *ἡνιόχοιο*, *ἡνιόχῳ*, *ἡνιόχοι**, *ἡνιόχοι*
(*'Ιλ. Σ, 225 καὶ Ψ, 132*), *ἡνιόχοισι* ('Ιλ. Ρ, 487+), *ἡνιόχους*
(*'Ιλ. Α, 164+*), ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. *ἡνιόχη* ('Ιλ. Θ, 312. Π,
737. Τ, 401). πληθ. *ἡνιόχες* ('Ιλ. Ε, 505+).

19. *θρέπτρα* (τὰ τροφῆα) μόνον αἰτιατ. πληθ. *θρέπτρα* ἀποδι-
δόναι ('Ιλ. Δ, 478 καὶ Ρ, 302).

20. *θρόνα* (τὰ =ἄνθη κεντητὰ) μόνον αἰτιατ. πληθ. *θρόνα*
(*'Ιλ. Χ, 441+*).

ΣΗΜ. «τρώνα: ἀγαλματα ἢ ῥάματα ἄνθινα» ('Ἡσύχ.)

καὶ «θρόνα: ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα» (αὐτόθ.), ἵσως δὲ καὶ τὸ ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης ποικιλόθρονος.

* 21. θύσθ.λα (τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου) μόνον αἰτίατ. πληθ., θύσθ.λα ('Ιλ. Ζ, 134+).

22. ἱκρία (τὰ = τὰ καταστρώματα νεῶς καὶ τὰ πλευρὰ αὐτῆς) μόνον οὗτος ὁ τύπος ('Ιλ. Ο, 676. 685. 729. 'Οδ. Ε, 163. 252. Μ, 229) καὶ ἡ ὄργαν. πτώσις ἱκρίων ('Οδ. Γ, 353. Μ, 414. Ν, 74. Ο, 282. 551).

23. ἰός (ὁ = βέλος) ὀμαλόν, ἀλλὰ πληθ., καὶ ἰὰ ἄπαξ ('Ιλ. Υ, 68+).

24. ἱγρία (τὰ ἱγρή) μόνον ('Ιλ. Ν, 71. Σ, 321. Ψ, 764. 'Οδ. Β, 406. Γ, 30. Ε, 193. Η, 38. Τ, 436), ἀλλὰ δευτ. πληθ., ἱγρεια (ἐκ τοῦ ἱγρός. 'Οδ. Ρ, 317+).

25. κίγκαρα (τὰ ξηρὰ ξύλα) μόνον ('Ιλ. Φ, 364. 'Οδ. Σ, 307).

26. κέλευθος (θηλ. ὁδός) μόνον γεν. κελεύθου ('Ιλ. Μ, 262. 'Οδ. Α, 195. Δ, 380. κτλ. τὸ δὲ 'Ιλ. Α, 504 δύνάται νῆ γράφῃ κελεύθοο), κελεύθου ('Ιλ. Μ, 399. 411. 418. κτλ.), κέλευθοι ('Ιλ. Κ, 66. 'Οδ. Κ, 86), κελεύθους ('Ιλ. Γ, 406 Ν, 335. 'Οδ. Ε, 383. Η, 272), ἀλλὰ καὶ τὰ κέλευθα ('Ιλ. Α, 483 Μ, 225. Ξ, 17. Ο, 620 κτλ.).

27. κή.λα (τὰ = τὰ βέλη) μόνον κή.λα θεοῦ ('Ιλ. Α, 53. 383. Μ, 280).

28. λαισήϊα (τὰ = ἄσπις ἐλασρὰ ἐκ λασίου δέρματος κατεσκευασμένη) μόνον ('Ιλ. Ε, 453. Μ, 426).

29. λέπαδρα (τὰ = ζυγώωρα) μόνον ('Ιλ. Ε, 730 καὶ Τ, 393).

30. μέ.λια (τὰ = ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς νόμης διδόμενα δῶρα) μόνον ('Ιλ. Ι, 147. 289).

31. μέ.ληθρα (τὰ = τέρεψις, ἥδυσμα) μόνον τὸ «μέ.ληθρα κενῶν» ('Ιλ. Ν, 233. Ρ, 255. Σ, 179).

32. μοιράγρια (τὰ = ποινή φωραθέντος μοιγῶ) μόνον ('Οδυσ. Θ, 332+).

33. ὄνειρος (ὁ = ὄνειρον), ὄνειρον ('Ιλ. Χ, 199. 'Οδ. Α, 206. κτλ.), ὄνειρον ('Ιλ. Β, 80. 'Οδ. Ζ, 49. Τ, 535. 555. κτλ.), ὄνειρε ('Ιλ. Β, 8+), ὄνειροι ('Ιλ. Τ, 560+), ὄνείρων ('Οδ. Τ, 562. Ω, 12), ὄνείρους ('Ιλ. Ε, 450+), ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμόν αἰτίατ. ὄνείρατα ('Οδ. Υ, 87+). Οὐδέτερον δὲ μόνον τὸ ὄνειρον ('Οδ. Δ, 844+).

34. Πάτροκλος ('Ιλ. Α, 345. Ι, 490 κτλ.), Πατρόκλω ('Ιλ.

- Θ, 476. Γ, 113. κτλ.) καὶ Πατρόκλον (Ίλ. Π, 478. 699. Ω, 6. 756. Τὸ δὲ ἐν Ίλ. Π, 647. Τ, 412. Ψ, 192 δύναται νὰ γραφῇ Πατρόκλοο), Πατρόκλω (Ίλ. Ι, 616. Π, 490. 581. 724. κτλ.), Πάτροκλον (Ίλ. Ι, 201. 220. Ο, 65. Π, 815 κτλ.), Πάτροκλε (Ίλ. Π, 11. 80. 830. κτλ.), ἀλλ' ὅμως καὶ κατὰ μεταπλασμὸν γενικ. Πατροκλέος (Ὀδ. Α, 467. Ω, 16. Ίλ. Π, 554. Ρ, 670. Ψ, 65. 105. 221), αἰτιατ. Πατροκλέα, (Ίλ. Α, 681. Π, 125. 818. Χ, 331), κλητ. Πατρόκλεε (Ίλ. Α, 337. Α, 822. Π, 7. 49. 126. 584. 693. 707. 754. 839. 859).
35. πῶδ' ἔλα (σαγδᾶλια) μόνον κατὰ τὸν τύπον τοῦτον (Ίλ. Β, 44. Κ, 22. 132. κτλ. Ὀδ. Α, 96. Β, 4. Δ, 309. κτλ.).
36. πλευρά (τᾶ=πλευρά) μόνον (Ίλ. Δ, 468+).
37. πλοῖμοι (οἱ=πλόκαμοι) μόνον (Ίλ. Ρ, 52+), αἰτιατ. δὲ (ἐκ τοῦ πλόκαμος) πλοκάμους (Ίλ. Ξ, 176+).
38. ποδάριπτρα (τᾶ=ὑδωρ πρὸς νύκτιν πῶν ποδῶν) μόνον (Ὀδ. Τ, 343. 504).
39. πρόβατα (τᾶ=βροσκήματα, θρέμματα) μόνον (Ίλ. Ξ, 124. Ψ, 550).
40. πρόσωπον (πρόσωπον. Ίλ. Σ, 24), πληθ. πρόσωπα (Ίλ. Σ, 414. Τ, 285. Ὀδ. Θ, 85. Ο, 332. Σ, 173. Τ, 361. Υ, 352) καὶ κατὰ μεταπλασμὸν προσώπ' αἶα (Ὀδ. Σ, 192+) καὶ δοτικ. πληθ. προσώπασι (Ίλ. Η, 212+).
41. πρότοροι (οἱ=καλῶδια) μόνον ἢ δοτ. πληθ. προτόροιαι (Ίλ. Α, 434. Ὀδ. Β, 425. Ο, 290) καὶ αἰτιατ. πληθ. προτόρους (Ὀδ. Μ, 409+).
42. ῥύπα (τᾶ=ῥύποι) μόνον (Ὀδ. Ζ, 93+).
43. ῥύ' σια (τᾶ=λάφυρα) μόνον (Ίλ. Α, 674+).
44. ῥωπήϊα (=θήμνοι) μόνον (Ίλ. Ν, 199. Φ, 559. Ψ, 122. Ὀδ. Ξ, 473).
45. σάρτα (τᾶ=καλῶδια) μόνον (Ίλ. Β, 135+).
46. σπλάγγνα (τᾶ=ἐντόσθια) μόνον (Ίλ. Α, 464. Β, 426. 427. Ὀδ. Γ, 9. 461. Μ, 364. Υ, 252) καὶ γεν. σπλάγγνων (Ὀδ. Γ, 40. Υ, 260).
47. Τάρταρος (τόπος σκοτεινὸς ὑπὸ τὴν γῆν, κόλασις) μόνον (Ίλ. Θ, 481+) καὶ αἰτιατ. Τάρταρον (Ίλ. Θ, 13+).
48. εἶός. Τοῦτο κλίνεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς ἐξῆς.
- | | |
|-----------------------|------------------------------------|
| Ὄνομ. ὁ εἶός, | Δοτ. τῷ εἰέ' ἢ εἶα |
| Γεν. τοῦ εἰός ἢ εἶος, | Αἰτ. τὸν εἶον ἢ εἶα |
| | Κλητ. ὦ εἶε καὶ εἶός (Ίλ. Δ, 338). |

Δυνικός	<i>vīe</i>		
Πληθ. ὄν.	<i>vīes</i> , σπανίως <i>vīées</i>	Δοτ.	<i>vīá</i> 'σι(r)
Γενικ.	<i>vīōr</i>	Αἰτιατ.	<i>vīās</i> , σπανίως <i>vīéas</i>
		Κλητ.	ὦ <i>vīes</i> ('Ιλ. E. 464).

Ἐν τισι χωρίοις εὐρίσκονται καὶ τυποὶ διχόροιοι. ὡς αἰτ. *vīá* ('Ιλ. N. 350+) γενικ. *vīōr* ('Οδ. X. 238+) καὶ δοτ. *πληθ. vīōsair* ('Οδ. T. 418+).

49. *φάλαρα* (τά=ἀσπιδίσκια κοσμοῦντα τὴν περιεσφελιαν) μόνον ('Ιλ. II. 106+).

ΤΡΙΤΗ ΚΑΙΣΙΣ

§ 236. Αἱ παρ' Ὀμήρῳ καταλήξεις τῶν τριτοκλίτων εἶναι αὗται.

Ἀρσενικὸν καὶ Θηλυκόν		Οὐδέτερον
Ὄνομ.	- ῆ -ς	—
Γενικ.	-ος	-ος
Δοτικ.	-ι	-ι
Αἰτιατ.	-α ῆ -ν	—
Κλητ.	—	—
Δυνικός		
Ὄνομ. καὶ Αἰτ.	-ε	-ε
Γενικ. καὶ Δοτ.	-οῖν	-οῖν
Πληθυντικός		
Ὄνομ.	-ες	-ᾶ
Γενικ.	-ων	-ων
Δοτικ.	-εσσι(ν) ῆ -σι(ν)	-εσσι(ν) ῆ -σι(ν)
Αἰτιατ.	-ᾶς	-ᾶ
Κλητ.	-ες	-ᾶ

§ 237. Ἡ ἐνική γενική πάντων τῶν τριτοκλίτων καταλήγει παρ' Ὀμήρῳ εἰς -ος.

§ 238. Τὸ I τῆς ἐνικῆς δοτικῆς ἦτο ἀρχικῶς μακρόν (ὡς καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ), ἐν ᾧ τῆς τοπικῆς πτώσεως τοῦ ἐνικοῦ ἦτο βραχὺ

ἢ. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία πιθανῶς, ἔνεκα τῆς ὁποίας τὸ ι τῆς ἐνικῆς δοτικῆς τῆς τρίτης κλίσεως παρὰ τῷ Ὁμήρῳ εὐρίσκεται συγχώνυς μακρόν.

ΣΗΜ. Τὸ Ι μακρόν εἶναι ἐν ταῖς ἐπομέναις δοτικαῖς, Ἀ γ δ ι (1), Α ὕ α ν τ ι (Ἰλ. Ξ, 459. Ρ, 123), Ἀ χ ι λ λ ῆ ι (Ἰλ. Α, 283), ἔ τ ε ι (Ὀδ. Τ, 484. Ψ, 102. 170), Ζ η ν ι (Ἰλ. Ο, 104), Ἡ ρ α κ λ ῆ ι (Ὀδ. Θ, 224), κ ὀ ρ υ θ ι (Ἰλ. Χ, 314), κ ρ ᾶ τ ε ι (Ἰλ. Η, 143), λ ῖ θ α κ ι (Ὀδ. Ε, 415), ν η ι (Ὀδ. Ι, 194), Ὀ δ υ σ σ ῆ ι (Ἰλ. Ι, 180), π α τ ῆ ρ ι (Ἰλ. Ε, 156), π τ ὀ λ ι ι (Ἰλ. Ω, 707), σ ᾶ κ ε ι (Ἰλ. Θ, 267. Α, 572. Φ, 241), σ θ ἔ ν ε ι (Ἰλ. Ο, 108), ὑ π ε ρ μ ε ν ἔ ι (Ἰλ. Β, 116. Ι, 23. Ξ, 69).

§ 239. Πάντοτε τὸ ι εἶναι μακρόν ἐν τῇ φράσει Δι' ἡμίλειος. Πολλάκις δὲ συμβαίνει καὶ χασμωδία (§ 56).

§ 240. Ἡ ἐνικὴ αἰτιατικὴ τῶν εἰς -ις βαρυτόνων ἀφωνολόγων μετὰ χαρακτῆρος δ λήγει εἰς ν καὶ συνήθως εἰς -ᾶ, ὡς ἔρις, ἔριδα (Ἰλ. Γ, 7. Ε, 861. Α, 3. 529. κτλ.) καὶ ἔριν (Ὀδ. Γ, 136. Π, 292. Τ, 11.), Κῆρυδα (Ἰλ. Ε, 458. 883) καὶ Κῆ-πριν (Ἰλ. Ε, 330+), ἀνάλκιδα (Ἰλ. Θ, 153. Ι, 35. Ν, 777. Ξ, 126. κτλ.) καὶ ἀνάλκιν (Ὀδ. Γ, 375+), ὀπίδα (Ὀδ. Ξ, 82. Υ, 215) καὶ ὀπιν (Ἰλ. Π, 388. Ὀδ. Φ, 28), φιλώπιδα (Ὀδ. Α, 313+) καὶ φιλώπιν (Ἰλ. Δ, 15. 65. Ε, 496. Ζ, 105. Α, 213. κτλ.), γλυνώπιδα (Ἰλ. Θ, 373+) καὶ γλυνκῶπιν (Ὀδ. Α, 156+), ἐνώπιδα (Ὀδ. Ζ, 113. 142), ἐλικώπιδα (Ἰλ. Α, 98+), ῥήιδα (Ἰλ. Η, 108+), Ἥκιδα (Ὀδ. Δ, 635. Ν, 275. Ο, 297. Ω, 430. Ἰλ. Β, 615. Α, 676), λευκώσιπιδά (Ἰλ. Χ, 294+) καὶ κάλπιν (Ὀδ. Η, 20+).

Οὕτω δὲ καὶ κόρυθα (Ἰλ. Ν, 188. Α, 375. Σ, 610. κτλ.) καὶ κόριν (Ἰλ. Ν, 131. Π, 215).

Τὸ γάρρις ἔχει αἰτιατ. γάρριν (Ἰλ. Δ, 95. Ε, 211. 874. Ι, 609. Α, 243. Ξ, 235. Φ, 458. κτλ.), τὸ δὲ θέμις (καὶ ὡς κύριον) ἔχει θέμιστα (Ἰλ. Ε, 761. Υ, 4).

§ 241. Ἡ εἰς -ιν καὶ -ιν αἰτιατικὴ ἐκ τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα ὀδοντόφωνον εἶναι νεωτέρα τῆς εἰς -ᾶ καὶ τίθεται κατ' ἀναλογίαν τῶν θεμάτων τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα j καὶ F (ὄρα § 295. 308).

§ 242. Ἡ ἐνικὴ κλητικὴ τῶν τριτοκλίτων σχηματίζεται ὡς παρ' Ἀττικοῖς, ὡς μῆτερ δόσμητερ (Ἰλ. Ψ, 97), πάτερ, ἀνερ (Ἰλ. Ω, 725), δᾶερ (Ἰλ. Ζ, 344), θύγατερ (Ὀδ. Υ, 61), Ἐκτορ (Ἰλ.

(1) Ἰλ. Ψ, 244., ἀλλὰ τοῦτο διωρθώσαμεν (ὄρα § 217, 1).

B, 802. κτλ.), δῶτορ ('Οδ. Θ, 335), Ἐλπῆτορ ('Οδ. Α, 57), Διόμηδες ('Ιλ. K, 477), διογενὲς ('Ιλ. B, 173), πέτορ, Ἀγάμεμνον, κύορ, περίφρορ, Ἀπολλορ ('Ιλ. B, 374, κτλ.), γέρορ ('Ιλ. Α, 26), Κάληϊρ ('Ιλ. Α, 86), Θύϊρ 'Ιλ. N, 222), Αἶϊρ ('Ιλ. H, 288. M, 366. N, 68. P, 120), Πολυδάμϊρ (κατὰ Nauck. 'Ιλ. M, 231. N, 751. Ξ, 470. Σ, 285), Αἰωδάμϊρ ('Οδ. Θ, 141. 153 κατὰ Nauck), ῥυσσάραπι ('Οδ. E, 87), ῥλανκῶπι ('Ιλ. Θ, 420), κτλ.

§ 243. Τὸ Ποσειδάωρ ἔχει κλητ., Ποσειδαορ ('Οδ. Θ, 350, κτλ.), τὸ δὲ Πάτροκλος ἔχει καὶ Πατρόκλης ('Ιλ. Α, 337. κτλ. ὡς ἐξ ὀνομαστ. Πατροκλήης) § 235, 34.

§ 244. Πολλάκις ἡ κλητικὴ σχηματίζεται ὁμοίᾳ τῇ ἐνικῇ ὀνομαστικῇ, ὡς ὁ Ποσειδάωρ ('Ιλ. Ξ, 357), ὁ περίφρορ ('Οδ. T, 357), ὁ Θέτις ('Ιλ. Σ, 385. 424. Ω, 88), ὁ Αἶας ('Ιλ. Ψ, 493. Οὕτως ὀφείλει νὰ γραφῇ, ὁ δὲ Nauck γράφει «Αἶαρ τ'»). βοῶπις ('Ιλ. Θ, 471. O, 49. Σ, 357), κτλ.

§ 245. Τοῦ δὲ ἄναξ ἡ κλητικὴ εἶναι ἐπὶ μὲν θεοῦ ὁ ἄνα (§ 209), ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς ὁ ἄναξ ('Ιλ. B, 360. 434. I, 96. 163. 673. 693. κτλ.).

§ 246. Ἡ παρ' Ὀμήρῳ δοτικὴ πληθ. ἔχει δύο καταλήξεις, τὴν μακροτέραν -εσσ(ν) καὶ τὴν βραχυτέραν -σι(ν).

πόες, πόδεσσ(ν) ('Ιλ. Γ, 407. K, 346. Γ, 157. κτλ.).

ὄνυξ, ὄνυχεσσ(ν) ('Ιλ. Θ, 248. M, 202. 220. κτλ.).

Αἶας, Αἰάντεσσ(ν) ('Ιλ. Δ, 273. 280. M, 353. κτλ.).

Γέπος, Γεπέεσσιν ('Ιλ. Γ, 249. Δ, 233. E, 893. κτλ.).

βοῆς, βόεσσιν ('Ιλ. H, 474. Α, 673. O, 587. 634. κτλ.).

§ 247. Ἡ κατάληξις -εσαι(ν) γενομένη ἐκ τῶν εἰς -σ ληγόντων θεμάτων, ὡς βέλεσ-σιν, ἔπεσ-σι, νέφεσ-σι, στήθεσ-σιν, ἐπέξετάθη ὕστερον καὶ εἰς ἄλλα.

1) εἰς οὐρανισκόφωνα θέματα, ὡς αἶγες-σι, Αἰθῆρες-σι, Θρήκες-σι, κηρύκες-σι, Κιλίκες-σι, μυλάκες-σι, οἰήκες-σι, ὀνύχες-σι, πτερύγες-σι, σάφκες-σι, σκυλάκες-σι, σφήκες-σι, Φαιήκες-σι, φυλάκες-σι.

2) εἰς χειρολόφωνα θέματα, ὡς Αἰθιόπες-σι, γυπες-σι, Δολόπες-σι, μερόπες-σι, ῥίπες-σι.

3) εἰς ὀδοντόφωνα θέματα, ὡς ἀκούοντες-σι, ἰμάντες-σι, κλαίωντες-σι, κορύθες-σι, Κρήτες-σι, νιφάδες-σι, ὀρνίθες-σι, πάντες-σι, πόδες-σι, σάνιδες-σι, σπευδόντες-σιν, Χαρίτες-σι.

4) εἰς ὑγρόληκτα θέματα, ὡς ἄρνες-σι, ἡγεμόνες-σι, κύνες-σι, λιμῆνες-σι, πλέονες-σι, ἄλγες-σι, ἄνδρες-σι, θύρες-σι.

σι, θυγάτρεςσι, μακάρεσσιν, χεῖρεςσι.

δ) εἰς θέματα μετὰ χαρακτηρισ, ὡς ἐπέεσσιν, νεφέεσσιν, ὀμηγερέεσσιν, τεκέεσσιν, δεπάρεσσιν, κεράεσσιν, τεράεσσιν.

6) εἰς θέματα φωνηεντόλητα, ὡς ὀέεσσιν, πολίεσσιν, νεκυέσσιν, σύεσσιν, σταχυέσσιν, ἀριστήεσσιν, βόεσσιν, ὀμώεσσιν, ἡρώεσσιν, νέεσσιν, νήεσσιν, ταχέεσσιν, Τρώεσσιν.

§ 248. Ἡ βραχυτέρα κατὰληξις -σιν ὑπάρχει εἰς τὰ ἔχοντα χαρακτηρισ ὁδοντόφωνον καὶ σ, ὃ δὲ χαρακτηρισ ἀφρομοιοῦται, ὡς ποσσίν (= ποδ-σιν, Ἰλ. Η, 212, I, 124, κτλ.), ἱρισσιν (= ἱριδ-σιν, Ἰλ. Α, 27+), Γέπεσσιν (Ὁδ. Δ, 484, 597, 706, κτλ.), κατ' ἀναλογία τῶν ὁμοίων καὶ πελέκε-σαι, ποδέ-σαι, πίτε-σαι, γένε-σαι, νέκυ-σαι, ἣ ἀποβάλλεται ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ὡς ποσίρ (Ὁδ. Α, 131, Δ, 136, κτλ.), Γέπεσσιν (Ἰλ. Α, 77, 150, 211, Β, 73, κτλ.), κτλ. § 91.

§ 249. Εἰς μοναδικὰ τίνα χωρία δὲν ὑπάρχει κατὰληξις -εσσιν ἢ -σιν, ἀλλ' -εσσιν μετὰ τὸ θέμα καίμενον, ὡς οἴ-εσσιν (Ὁδ. Ο, 386+), χεῖρ-εσαι (Ἰλ. Γ, 468+), Φανάκτ-εσσιν (Ὁδ. Ο, 557+), Φέρ-εσσιν (Ἰλ. Ψ, 191+) καὶ αἰγ-εσσιν (Ἰλ. Κ, 486+).

§ 250. Ἡ αἰτιατικὴ πληθ. ἔχει κατὰληξιν ἀρχικὴν -ις, ἐξ ἧς μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ν δι' ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως ἐγίναν τὰ γένε, νέκυς, σός, ὄρυς, ἐριός, ἰρθός, κλιτός, ὄρης, γραπτός, ἐκ δὲ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ α ἐκ τοῦ ν, (§ 87) τὰ νέκυās, ἰρθίās, ὄρηās, πόλιās, πόσιās, ῥησιās, γλυκέās, ποδέās, πελέκεās, βόās.

§ 251. Τὸ πόσιās (Ἰλ. Ζ, 240), Τρώās (Ἰλ. Μ, 288), δεδφ' ὁτās (Ἰλ. Γ, 45), παμμέλανās (Ὁδ. Γ, 6) ἔχουσι τὸ Α μακρόν ἐν τῇ θέσει (§ 43).

§ 252. Ἡ κατὰληξις τῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς τοῦ δυόκου τῶν τριτοκλίτων καταλήγει ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς εἰς -ε, ὡς γῆπε, φῶτε, παῖδε, στάντε, φέοτε, κύνε, χεῖρε, βῶε οἴτροπε (Ἰλ. Ν, 703), πῆγε (Ἰλ. Ε, 314), εἰρέε, ταγέε, πηληγέτε (Ἰλ. Θ, 455), προφανέτε (Ἰλ. Θ, 378), ἀνέρε καὶ ἀνδρε, λέγε (Ἰλ. Ω, 648), φάρε (Ἰλ. Ω, 580), κτλ.

ΣΗΜ. Τὸ ἄσσαν ἰόνθ' (Ἰλ. Α, 567), ὅπερ νομίζεται δυϊκός (ὅρα Ἀσωπ. Π. Β', σελ. 855, § 93), εἶναι αἰτιατ. τοῦ ἐνίκου (= ἄσσαν ἰόντα). Περὶ δὲ τοῦ ἄμμε, ὕμμε, σφέ ὅρα § 358.

§ 253. Ἡ κατὰληξις τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς τοῦ δυόκου εἶναι -οῖν (= Ἀττικ. -οιν), εὐρίσκεται δὲ μόνον εἰς τὸ ποδοῖν (ὀπάκις, Ἰλ. Ε, 228, 477, Θ, 18, Σ, 537, Φ, 271, Ψ, 770, Ὁδ. Η, 6, Τ, 444) καὶ Σειφῆναι (Ὁδ. Μ, 52 καὶ 167).

Τριτοκλίτα μετὰ χαρακτήρος χειλεοφώνου

§ 254. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτήρος χειλεοφώνου ἔχουσι τὸ δίχρονον μακρὸν τὸ ἦ' (=σκόληξ, ὅπερ μόνον κατ' ὄνομα πληθ. ἔπεσ 'Ιλ. Φ, 395+), ρῖ' (πλέγμα καλῶμενον, ψί-αθος, ὅπερ μόνον κατὰ δοτ. πληθ. ρῖ' πεσσι 'Οδ. Ε, 256+) καὶ γῦ' (ἀρπακτικὸν ὄρνεον, λατ. vultur), ὅπερ μόνον ἐν τοῖς τύποις γῦπε ('Οδ. Α, 577+), γῦπεσ ('Ιλ. Δ, 237. Π, 836. Σ, 271. κτλ.) καὶ γῦπεσσιν ('Ιλ. Α, 162+).

§ 255. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτήρος χειλεοφώνου τὰ ἐπόμενα εἶναι ἑλλειπτιζά.

1. Αἰθίοπεσ (ἡ=ἡτοιμασμένη παρὰ τὸν Ὠκεανόν) μόνον τὸ Αἰθίοπων ('Ιλ. Ψ, 206. 'Οδ. Ε, 282). Αἰθίοπεσσιν ('Οδ. Ε, 287+). Αἰθίοπας ('Οδ. Α, 22, 23) καὶ κατὰ μεταπλασμὸν Αἰθιοπῆας ('Ιλ. Α, 423+).

2. ἑλίκοι' (ὄρα §. 99 ἐν λ. *Felicio*) μόνον τὸ ἑλίκωπεσ ('Ιλ. Α, 389. Γ, 190. Ω, 402) καὶ ἑλίκωπας ('Ιλ. Γ, 234. Π, 569. Ρ, 274).

3. καλαῦροι' (ἡ=ποιμενικὴ βέβδος=καλὴ *Fro* ἐκ τοῦ κάλος καὶ ῥέπω) μόνον ἡ αἰτ. καλαῦροπα ('Ιλ. Ψ, 845+).

4. κόλλοι' (ὁ=ὁ στρόφυξ τῆς λύρας) μόνον ἡ ἐνικ. δοτικὴ κόλλοπι ('Οδ. Φ, 407+).

5. κώληψ' (ἡ=ἡ κοιλότης ἡ ὀπισθεν τοῦ γόνατος, ἀγκύλη) μόνον ἡ αἰτιατ. κώληπα ('Ιλ. Ψ, 726+).

6. λαῖλαψ' (ἡ=καταιγίς, θύελλα) μόνον λαῖλαπι ('Ιλ. Α, 746. Μ, 375. Π, 384. κτλ.) καὶ λαῖλαπα ('Ιλ. Δ, 278 καὶ Π, 365).

7. μέροψ' (λαλὼν ἢ θνητός) μόνον τὸ μέροπεσ ('Ιλ. Σ, 288+), μερόπων (πολλάκις) καὶ μερόπεσσι ('Ιλ. Β, 285+).

8. μῆλοψ' (ζιτρινωπός) μόνον ἡ αἰτ. μῆλοπα ('Οδ. Α, 404+).

9. ρῶροψ' (στιλπνός, ἐπιθ. τοῦ χαλκοῦ) μόνον τὸ ρῶροπι ('Ιλ. Η, 206. Ν, 406. Π, 130) καὶ ρῶροπα ('Ιλ. Β, 578. Α, 16. Ξ, 383. κτλ.).

10. οἶροψ' (οἶνόχρους, ἐπιθετον τοῦ πόντου καὶ τοῦ βοός) μόνον τὸ οἶροπος ('Οδ. Φ, 144+), οἶροπι ('Ιλ. Ψ, 316. 'Οδ. Ε, 132. 221. κτλ.), οἶροπα ('Ιλ. Α, 350. Β, 613. κτλ.) καὶ δυῖα. οἶρῶπε βόε ('Ιλ. Ν, 703. 'Οδ. Ν, 32) = *Φοῖροπος*, κτλ.

11. ὄρνξ' (ὄρνις), μόνον ἡ δοτ. πληθ. ὀνέγεσσι ('Ιλ. Θ, 248. Μ, 202. 'Οδ. Β, 153. Ο, 161).

12. ὄρηξ (ὁ=βλαστός, κλάδος), μόνον αἰτιατ. πληθ. ὄρηκας γένος ('Π. Φ, 38+).

13. ὄψ (ἡ Fῶψ=φωνή=λατ. vox), μόνον ἡ γένικ. ὅπως ('Π. II, 76. X, 451), δοτ. ὅπι ('Π. A, 604. 'Οδ. E, 61. K, 221. κτλ.), αἰτιατ. ὄπα ('Π. B, 182. Δ, 435. K, 512. κτλ.).

14. παραβλώψ (ἀλλοίθωρος), μόνον παραβλώπεις ('Π. I, 503+).

15. σκώψ (ὁ=εἶδος γλαυκός), μόνον σκώπεις ('Οδ. E, 66+).

16. φλέψ (ἡ=πλέψ, ἀροτή), μόνον τὸ φλέβα ('Π. N, 546+).

17. φέρνις (ἡ=ῥόδωρ πρὸς νύκτιν), μόνον αἰτιατ. φέρνιδα ('Οδ. A, 136. Γ, 440. 445. Δ, 52. κτλ.).

18. ὦψ (ὁρθαλμός, πρόσωπον), μόνον κατ' αἰτιατ. ἐν τῇ φράσει «εἰς ὦπα» (ιδεῖσθαι, εἰκε. 'Π. B, 158. I, 373. O, 147. 'Οδ. A, 441. X, 405. Ψ, 107).

Τριτοκλίτα μετὰ χαρακτηριστικῶς οὐρανισκοφώνου

§ 256. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτηριστικῶς οὐρανισκοφώνου ἔχρουσι τὸ διχρονον μακρὸν τὰ ἐπόμενα.

1. κήρυξ (οὗ ἄπασαι αἱ πτώσεις ὑπάρχουσι πλην τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς τοῦ δυνάου).

2. φοῖνιξ (φοῖνιξος) (φυτόν. 'Οδ. Z, 163+) καὶ φοῖνιχα (=πορφύρεα. 'Π. Δ, 141. Z, 219. κτλ.).

3. φριξ (κύμανσις, φρικίασις) καὶ φρικός, φρικί, φρίκα.

4. κορυθαίξ (ὁ αἰσίων τὴν κόρυν, κορυθαίολος, οὗ μόνον ἡ δοτ. κορυθαίχι. 'Π. X, 132+).

5. πολυαίξ (=πολὺ αἰσίων, πολυτάραχος, οὗ μόνον ἡ ὄνομ. καὶ γενικὴ πολυαίχος. 'Π. A, 165. Γ, 328. κτλ.).

§ 257. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτηριστικῶς οὐρανισκοφώνου ἑλλειπτικὰ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. ἐριβώλαξ (=ἐριβώλος, ὁ μεγάλους βώλους ἔχων, εὐφρορὸς) μόνον ἐριβώλαχος ('Π. E, 44. N, 793. κτλ.), ἐριβώλαχι ('Π. A, 155. Z, 315. κτλ.), ἐριβώλαχι ('Π. B, 841. Γ, 74. κτλ.).

2. θώρηξ (ὁ=Ἀττικ. θώρηξ), θώρηκος, θώρηκι ('Π. E, 282+), θώρηχα, θώρηκες, θωρήκων ('Π. N, 342+), θώρηκας ('Π. B, 544+).

3. ἱρηξ (=Ἀττικ. ἱέρᾱξ), ἱρηκος ('Π. Φ, 494+), ἱρηκι ('Π. O, 237. II, 582), ἱρηκεῖ ('Οδ. E, 66+), ἱρήκων ('Π. N, 819+).

4. κλιμαξ (κλιμαξ) μόνον τὴν κλιμακα ('Οδ. A, 330. K, 558. A, 63. Φ, 5).

5. καλλιγόναικα (τήν=τήν ἔχουσιν καλὰς γυναῖκας, ἐπιθ. τῆς Ἀγαίας, Ἑλλάδος καὶ Σπάρτης. Ἰλ. Β, 683. Γ, 75. 258. Ι, 447. Ὀδ. Ν, 412) μόνον ἐνικ. αἰτιατική.

6. καταϊνέξ (κόρυξ ἄφαιλος καὶ ἄλοφος. Ἰλ. Κ, 258+) μόνον ὀνομαστική ἐνική.

7. λάρραξ (αἰθωτός, κέλη), μόνον τήν λάρρακα (Ἰλ. Σ, 413. Ω, 795).

8. μάστιξ (ἡ=μάστιξ), μόνον μάστιγι (Ἰλ. Ε, 748. Θ, 392. κτλ.), μάστιγα (Ἰλ. Ε, 226. 840. Ρ, 479. κτλ.), μάστιγας (Ἰλ. Ψ, 362+). Φέρεται δὲ καὶ δοτικ. «μάστι δ' αἶεν» (Ἰλ. Ψ, 500) καὶ αἰτιατ. «μάστιν βάλεν» (Ὀδ. Ο, 182), ἀνθ' οὗ γραπτέον ὁρρότερον «μάστιγ' αἶεν» καὶ «μάστιγ' ἔβαλεν».

9. μώνυχες (οἱ μίαν ὀπλὴν καὶ οὐχὶ διχῆλον ἔχοντες, ἐπιθ. τῶν ἱππῶν=σμώνυχες, σμίχ=μία καὶ ὄνυξ) μόνον ὄνομ. πληθ. καὶ αἰτιατ. μώνυχας (πολλάκις).

10. οἴηξ (=Ἀττικ. οἴζιξ) μόνον ἡ δοτ. πληθ. οἴηκεσιν (Ἰλ. Ω, 269+).

11. ὄμφαξ (ἄφρος, σταφυλή) μόνον ὄμφακες (Ὀδ. Η, 125+).

12. πήληξ (κόρυς) καὶ πήληκι (Ἰλ. Θ, 308. Ξ, 498 κτλ.) καὶ πήληκα (Ὀδ. Α, 256. Ἰλ. Ν, 527. Π, 797) μόνον.

13. πιδάξ (ἡ=βρύσις) μόνον πιδάκος (Ἰλ. Π, 825+).

14. πόρταξ (ἡ=δάμαλις) μόνον πόρτακι (Ἰλ. Ρ, 4+).

15. πτόξ (πτύχῃ), μόνον πτόγι (Ἰλ. Γ, 22+), πτόγες (Ἰλ. Σ, 481), πτόγας (Ἰλ. Η, 247. Α, 77. Υ, 269. 270. Ὀδ. Τ, 432).

16. ῥάθρα μινγες (αἱ=ῥανίδες. Ἰλ. Α, 536. Υ, 501. Ψ, 502) μόνον.

17. σμῶδιξ (ἡ=μῶλωψ. Ἰλ. Β, 267+) καὶ σμῶδιγγες (Ἰλ. Ψ, 706+).

18. στίξ (ἡ=σειρά, τάξις), μόνον στίγος (Ἰλ. Π, 173. Υ, 362), στίγες (πολλάκις) καὶ στίγας (πολλάκις).

19. σφρίγιξ (αὐλός καὶ γωρυτός), μόνον σφρίγγος (Ἰλ. Τ, 387+), σφρίγγων (Ἰλ. Κ, 13+), σφρίγγει (Ἰλ. Σ, 526+).

20. ροῖνιξ (ἡ=μέτρον σιτηρῶν ἀρχοῦν διὰ μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα ἄνθρωπον), μόνον ἡ γεν. ροῖνικός (Ὀδ. Τ, 28+).

21. ὠλκα (τήν=αὐλακα. Ἰλ. Ν, 707. Ὀδ. Σ, 375) μόνον.

Τριτοκλίτα μετὰ χαρακτηρισ ὀδοιπορώων

§ 258. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων τῶν ἐχόντων χαρακτηρισ δ ἔχουσι τὸ Ι μακρὸν τὰ ἐπόμενα ὀνόματα.

1. ἀψί'ς, ὅπερ μόνον κατὰ δοτ. πληθ. ἀψίσι ('Ιλ. Ε, 487+).
2. κληΐς (=κληΐς, λατιν. clavis=κλείς). ὅπερ κλίνεται οὕτω, κληΐδος, κληΐδι, κληΐδα, κληΐδες, κληΐδεσσιν καὶ κληΐσιν(r).
3. κρημΐς ('Ιλ. Φ, 592+) καὶ κρημΐδας (ἐνίοτε) μόνον.

Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ σύνθετον ἐκκρήμΐδες (πολλὰκ.) καὶ ἐκκρήμΐδας (πολλὰκ.) καὶ τὸ χαλκοκρήμΐδες ('Ιλ. Η, 41+).

4. πλοκαμΐς, οὕτινος εὐρηται μόνον τὸ σύνθετον ἐκπλοκαμΐδες Ἀργαίαι ('Οδ. Β, 119. Τ, 542).

5. χειρΐς, οὕτινος τὸ χειρΐδας ('Οδ. Ω, 230+) μόνον.

6. ἔφηΐς, οὕτινος μόνον τὸ ἔφηΐδες ('Ιλ. Φ, 260+).

§ 259. Τὸ ὄρνις κατ' ὄνομαστ. ἔχει τὸ ι καὶ μακρόν καὶ βραχὺ ('Ιλ. Κ, 277. Ψ, 857. 'Οδ. Ε, 51. Ω, 311. 'Ιλ. Μ, 218. Ω, 219), ὄρνιθος, ὄρνιθι ('Ιλ. Κ, 277+), ὄρνιθες, ὄρνιθων ('Ιλ. Β, 459. Ο, 690), ὄρνιθεσσιν ('Ιλ. Ρ, 757. 'Οδ. Χ, 303) καὶ ὄρνισιν ('Ιλ. Η, 59+), ὄρνιθας ('Ιλ. Β, 764. 'Οδ. Β, 155. 159. Μ, 331).

μέρμης (λεπτόν σχοινίον), οὕτινος μόνον ἡ δοτικὴ τῇ μέρμηθι ('Οδ. Κ, 23+).

§ 260. Τὸ ἱρι (οὐράνιον τόξον) ἔχει τὸ ἀρχικόν ι μακρόν, εὐρίσκεται δὲ μόνον τὸ ἱριν ('Ιλ. Ρ, 547+) καὶ δοτ. πληθ. ἱρισσιν ('Ιλ. Λ, 27+. § 249). Ὡς κέριον δὲ κατ' ὄνομαστ., αἵτιατ.

ἱριν καὶ κλητ. ἱρι.

§ 261. Τὸ χαρακτηῖρα ὀδοντόφωνον ἔχον ποῖς (ἀπαντῶν καθ' ἀπᾶσας τὰς πτώσεις πλην τῆς ὀνομαστ. καὶ αἵτιατ. τοῦ δυνικοῦ, μετὰ δοτικῆς δὲ πληθ. πόδεσσι καὶ ποσ(σ)ί γίνεται ἐκ θέματος ἰσχυροῦ πουδ- καὶ ἀσθενοῦς ποδ-.

Ἐν συνθέσει δὲ λέγεται μόνον μετὰ βραχείας ληρούσης, ὡς

1. ἀελλόπος (=θυελλῆς πόδας ἔχων, ταχύπους. 'Ιλ. Θ, 409. Ω, 77. 159. μόνον).

2. ἀρτίπος (ὁ ἀρτίπους πόδας ἔχων. 'Ιλ. Ι, 501. 'Οδ. Θ, 310. μόνον). Πολλὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ποῖς ἀπαντῶσι μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν, ὡς

3. ἀεραίοδες ('Ιλ. Γ, 237 καὶ Ψ, 475) καὶ ἀεραιοπόων ('Ιλ. Σ, 532) μόνον.

4. ἀριπτόποδες ('Ιλ. ΙΙ, 235+) μόνον.

5. ἀργίποδας (ἐπιθ. κυνῶν. 'Ιλ. Ω, 211+) μόνον.

6. εἰλίποδες (ἐπιθ. βοῶν ὡς συστρεφόντων τοὺς πόδας ἐν τῷ

βαδίζειν κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀερισπόδων ἵππων) καὶ δοτ. εἰλεπό-
δεσαι μόνον.

7. ποικίλοδος (=ὀκτάποδος. 'Οδ. Ε, 432+) μόνον.

8. ταναίποδα (μῆλα = μακρόποδα, λεπτόποδα πρόβατα
'Οδ. Ι, 464+) μόνον.

9. χαλκίποδε ἵπποι ('Ιλ. Θ, 41 Ν, 23) μόνον.

10. ὀκτίποδες (ταχύποδες), ὀκυπόδων, ὀκυπόδεσσι ('Ιλ. Β, 383 καὶ Ψ, 304) καὶ ὀκτίποδας ('Ιλ. Ε, 732 καὶ 'Οδ. Ψ, 245) μόνον.

Λέγεται δὲ καὶ ἐπτάποδος θρῆνος ('Ιλ. Ο, 729+) καὶ Οιδί-
πόδαο (=Οιδιπόδος. 'Ιλ. Ψ, 679. 'Οδ. Α, 270) κατὰ τὴν
πρώτην κλίσιν.

§ 262. Τὰ ἐπόμενα τριτόκλητα μετὰ χαρακτηρισ ὁδοντοφώνου
εἶναι ἑλλειπτικὰ.

1) ἐπηγερίδεσαι ('Οδ. Ε, 253+ = ταῖς ἀπὸ πρῶρας εἰς πρύ-
μνην ἐπενεχθείσαις σάνισιν) μόνον.

2. ἰθμάτα (τά = βήδισμα. 'Ιλ. Ε, 478+) μόνον.

3. Κλωθεε (αἱ = μύραι. 'Οδ. Η, 197+) μόνον.

4. μελίγματα (θυμῶν = καταπραυντικὰ. 'Οδ. Κ, 247+) μόνον.

5. μελεθῆματα (=φροντίδες. 'Ιλ. Ψ, 62. 'Οδ. Δ, 650. Ο,

8. κτλ.) μόνον.

6. νέποδες (αἱ = ἐπόγονοι, τέκνα. πρὸς λ. λατ. nepotes = ἐκ-
γονοί, βλαστοί. 'Οδ. Δ, 404+) μόνον.

7. πραπίδες (=φρένες), οὔτινος μόνον τὸ πραπίδων ('Ιλ. Ν, 412. Ρ, 349. κτλ.) καὶ πραπίδεσαι ('Ιλ. Α, 608. Σ, 380. 482. κτλ.).

8. γαμμεγάδες (ἐπιθ. τῶν σωῶν, αἵτινες χαμαὶ κοιμῶνται.
'Οδ. Κ, 243. Ξ, 15) μόνον.

Τριτόκλητα ὀγρόκλητα

§ 263. Τὰ εἰς -ις -ιτος ὀγρόκλητα ἔχουσι τὸ ι μακρόν, ὡς

1. ἐρμῆς (στήθριγμα, πούς κλίνης), οὔτινος μόνον τὸ ἐρμῆτα
('Οδ. Ψ, 198+) καὶ ἐρμῆσιν ('Οδ. Θ, 278+).

2. θῆς (σωρὸς ἄμμου. 'Οδ. Μ, 75+), θῆρι καὶ θῆρα μόνον.

3. ῖς (Fίς. λατ. vis, μῖς, δύναμις), ἔτα ('Ιλ. Ε, 245. κτλ.),
ἔτες ('Οδ. Α, 218+), ῖνεσιν ('Ιλ. Ψ, 191+).

4. ῥηγμῆς (κῶμα χέρσω ῥηγνύμενον καὶ αὐτὸς ὁ τόπος = Φρηγ-
μῖς), μόνον τὸ ῥηγμῆτος ('Ιλ. Υ, 229), ῥηγμῆτι (πολλάκι). ῥηγ-
μῆτα ('Οδ. Μ, 214+).

5. ῥ'ις (=μύτη=σφίν-ς), μόνον τὸ ῥίνος, ῥίνα, ῥίνας ('Ιλ. Ξ, 467+), ῥινῶν ('Ιλ. Τ, 39+) καὶ ῥίνας (πολλάκι.).

6. σταμ'ις (τὸ ξύλον, ἐφ' οὗ ἐπίκεινται αἱ σανίδες τῆς νεώς), μόνον τὸ σταμ'ι' ρεσσιν (ταῖς. 'Οδ. Ε, 252+), ἐνθα τὸ ι συστέλλεται διὰ τὸ μέτρον.

7. τριγ'ις (ὁ ἔχων τρεῖς ἀκωκὰς οἰστός), μόνον τὸ τριγ'ι' ρι'νι ('Ιλ. Ε, 393. Λ, 507).

8. χαλκογ'ις (μελὶα μετὰ χαλκῆς αἰχμῆς), μόνον τὸ χαλκογ'ι' ρι'νι ('Ιλ. Χ, 225+).

9. ὠδ'ις (πόνος τοκετοῦ), μόνον τὸ ὠδ'ι' ρας ('Ιλ. Λ, 271+).

§ 264. Τὰ ἐπόμενα μετὰ χαρακτηριστοῦ ὕγρου εἶναι ἀνώμαλα περὶ τὴν κλίσιν αὐτῶν.

1. ἀγκῶν (ἀγκών, ἀγκάλη), μόνον τὸ ἀγκῶνος ('Ιλ. Κ, 80. Λ, 252. Π, 702. Υ, 479. 'Οδ. Ξ, 494), ἀγκῶνι ('Οδ. Ξ, 485+), ἀγκῶνα ('Ιλ. Ε, 582+), δοτ. πληθ. ἀγκάσι ('Ιλ. Ε, 371. Ξ, 346. 353. Ψ, 711. Ω, 227. 'Οδ. Η, 252), ἀγκῶνας ('Ιλ. Ψ, 395+).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ἀ γ κ ἄ σ ι ἢ ἀ γ κ ἄ σ' γράφεται ἀ γ κ ἄς καὶ νομιζέται ἐπίρρημα (ὅρα § 87)· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀ γ κ ἄς δ' ἀ λ λ' ἡ λ ω ν λ α β ἔ τ η ν ('Ιλ. Ψ, 711) γράφει ἀ γ κ ἄ σ ι δ' ἀ λ λ' ἡ λ ω λ α β ἔ τ η ν» (ὅρα πρόλογ. σελ. ιζ.).

2. ἀήρ (θηλυκ. παρ' Ὁμήρῳ=ἀήρ, σκότος, ὁμίλη. 'Οδ. Ι, 144. Η, 143. 'Ιλ. Ε, 864), ἡέρος ('Ιλ. Ξ, 288. Ρ, 645), ἡέρι (πολλάκι.), ἡέρα (πολλάκι.) ἄνευ ἄλλων.

3. αἰθήρ (θηλυκ. παρ' Ὁμήρῳ=ὁ ὑπὲρ τῶν νεφῶν ἀήρ. 'Ιλ. Θ, 552. 554. Π, 300), αἰθήρος (ἐνίοτε), αἰθέρι (ἐνίοτε), αἰθέρῃ (ἐνίοτε) ἄνευ ἄλλων.

4. αἰῶν (ὁ καὶ θηλυκ. ἐν 'Ιλ. Χ, 58=ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου), αἰῶνος ('Ιλ. Ω, 225. 'Οδ. Ι, 523 καὶ θηλυκ. 'Ιλ. Χ, 58), αἰῶνα ('Οδ. Σ, 204+) ἄνευ ἄλλων.

5. ἄλς (ὁ=ἄλας), οὔτινος μόνον γεν. τοῦ ἄλός ('Ιλ. Ι, 214+), αἷτ. ἄλα ('Οδ. Ρ, 455+) καὶ δοτ. πληθ. ἄλεσι ('Οδ. Λ, 123. Ψ, 270). Τοῦ δὲ θηλ. ἡ ἄλς (=θάλασσα) μόνον ὑπάρχει γενικ. τῆς ἄλός (πλειστάκι.), δοτ. ἄλι (ἐνίοτε), αἷτ. ἄλα (πλειστάκι.).

6. Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος, Ἀπόλλωνι, Ἀπόλλωνα, Ἀπολλῶν.

7. δαῖρ (ὁ=ἀνδράδελεφος, λατ. levir. 'Ιλ. Γ, 180+), δαίρα ('Ιλ. Ξ, 156+), κλητ. δαῖρ ('Ιλ. Ζ, 344. 355), γεν. πληθ. δαίρων ('Ιλ. Ω, 762., ἐν δὲ τῷ 'Ιλ. Ω, 769 εἶναι διὰ συνίζησης δισύλλαβον).

8. δάμαρ (ἡ=σύζυγος. 'Ιλ. Ξ, 503. 'Οδ. Δ, 126), δάμαρτι

(Ἰλ. Γ, 122+), δάμαρτα (Ὀδ. Υ, 290. Ω, 124).

9. εἰράτρες (αἰ=σύννυμφοι, λατ. janitrices. Ἰλ. X, 473+), καὶ εἰρατέρων (Ἰλ. Ζ, 378. 383. Ω, 769) μόνον.

10. θηρητῆρ (=θηρευτής, κυνηγέτης. Ἰλ. Α, 292. Ο, 581), θηρητῆρος (Ἰλ. Φ, 254. 574), θηρητῆρα (Ἰλ. Ε, 51. Ω, 316), θηρητῆρων (Ἰλ. Ρ, 726+), θηρητῆρας (Ἰλ. Μ, 170+) καὶ κατὰ μεταπλασμόν θηρητορας (Ἰλ. Ι, 544+).

11. ἰγὼρ (ὁ=θεῖον αἷμα, αἱματώδες ὑγρὸν τῶν θεῶν. Ἰλ. Ε, 340. 416) καὶ αἰτίατ. κατὰ μεταπλασμόν ἰγῶ (Ἰλ. Ε, 416+) ὡς ἐξ ὀνομαστ. ἰγῶς (πρβλ. αἰδῶς, ἡῶς).

12. κυκεῶν (ὁ=μῆγμα ἐξ οἴνου, τυροῦ καὶ ἀλφίτων), οὔτινος μόνον ἢ κατὰ μεταπλασμόν αἰτίατ. κυκεῶ (Ὀδ. Κ, 290. 316) καὶ κυκεῶ (Ἰλ. Α, 624. 641) ὑπάρχει.

13. κῖων (ὁ, ἐξάκις δὲ θηλυκόν. λατ. canis) κλίνεται ὡς παρ' Ἀττικοῖς ἄλλ' ἄνευ δυνικοῦ, μετὰ δοτικ. δὲ πληθ. κυσὶ(ν) (ἐνίοτε) καὶ κλέρεσσ(ν) (Ἰλ. Α, 4. Μ, 41. Ρ, 725. Ψ, 183).

14. μείς (ὁ=μῆν, λατ. mensis, Ἰλ. Τ, 117+), μηνός (Ὀδ. Ξ, 162. Τ, 307), μηνί (Ὀδ. Ω, 118+), μῆνα (Ἰλ. Β, 292. Ὀδ. Μ, 325. Ξ, 244), μῆρες (Ὀδ. Α, 294. Ξ, 293), μηνῶν (Ὀδ. Κ, 470. Τ, 153. Ω, 142), μῆρας (Ἰλ. Ε, 387. Ὀδ. Ρ, 408).

ΣΗΜ. Θέμα μ η ν σ-, μηνσ-ος ἐξ οὗ Αἰολ. μηννός, ἐξ οὗ μηνός καὶ με ν σ-, ἐξ οὗ τό με ἰς, λατ. mens-is.

15. πολέαρρι (τῷ=πολύφαρρι=πολυθρέμμοι, ἐπιθ. τοῦ θυέστου. Ἰλ. Β, 106+). ὅρα § 99.

16. Ποσειδάων (=Ποσειδῶν), Ποσειδάωρος, Ποσειδάωρι, Ποσειδάωρα, Ποσειδάων.

17. Σαρπηδῶν (βασίλειος τῶν Λυκίων), Σαρπηδόρος, Σαρπηδόρι (Ἰλ. Ε, 629. Π, 649), Σαρπηδόνα, κλητ. Σαρπηδον (Ἰλ. Ε, 633+), ἄλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμόν Σαρπήδοτος (Ἰλ. Μ, 379. Τ, 800), Σαρπήδοτι (Ἰλ. Μ, 392+).

18. χεῖρ (ἡ=χείρ) κλίνεται ὅπως παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ στερεῖται γενικῆς καὶ δοτικῆς τοῦ δυνικοῦ, ἡ δὲ ἐνική δοτικὴ εὐρίσκειται καὶ χερὶ (Ἰλ. Θ, 289. Υ, 182. Ω, 101) καὶ ἡ δοτ. πληθ. χείρεσσ(ν) (πολλάκις) καὶ χείρεσσ(ν) (Ἰλ. Π, 704. Μ, 382. Υ, 468).

19. χελιδῶν (ἡ=λατίν. hirundo), μόνον δοτικ. χελιδόνι (Ὀδ. Φ, 411. Χ, 240).

§ 265. Ὀνόματά τινα εἰς -ηρ ἔχουσι τριπλοῦν θέμα, ισχυρόν, μέσον καὶ ἀσθενές. Ταιαῦτα δὲ εἶναι τὰ πατήρ, μήτηρ, θυγάτηρ,

γαστήρ, Δημήτηρ καὶ ἀνὴρ, ὡς πατήρ-, πατερ-, πατρ-, κτλ.

Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἀστήρ (ἀστερ-, ἀστρ-, ἀστρ-οr), αἰθήρ (αἰθερ-, αἶθρ-, αἶθρ-η).

Κλίνονται δὲ ταῦτα ὡς ἐξῆς.

Ὅν. πατήρ

μήτηρ

Γεν. πατὴρ καὶ πατέρος (Ὁδ. Α, 501+) μητὴρ καὶ μητέρος (ἐνίοτε)

Δοτ. πατρί καὶ πατέρι ('Ιλ. Ε, 156. μητρὶ καὶ μητέρῃ (ἐνίοτε)

Ω, 37. Ὁδ. Γ, 39).

Αἰτ. πατέρα

μητέρα

Κλ. πατερ καὶ πατήρ (§ 162)

μητερ

Γεν. πατέρων καὶ πατρῶν ('Ὁδ. Δ, 687.

Θ, 245).

Αἰτ. πατέρᾱς

μητέρᾱς

θυγάτηρ

ἀνὴρ (ᾱ)

θυγάτρος καὶ θυγάτερος

ἀνδρὸς καὶ ἀνέρος

θυγατρί

ἀνδρὶ καὶ ἀνέρι

θυγάτερα καὶ θυγάτρα

ἀνδρα καὶ ἀνέρα

θυγάτερ

ἀνερ

ἀνδρε καὶ ἀνέρε

θυγάτερες καὶ θυγάτρες

ἀνδρες καὶ ἀνέρες

θυγατρῶν

ἀνδρῶν

θυγάτερεςσι(r)

ἀνδρῶ σι καὶ ἀνδρεςσι(r)

θυγάτερας καὶ θυγάτρας

ἀνδρας καὶ ἀνέρας.

γαστήρ, γαστὴρ ('Ὁδ. Ο, 343+) καὶ γαστέρος ('Ὁδ. Ρ, 473+), γαστρί καὶ γαστέρι, γαστέρα καὶ πληθ. γαστέρες ('Ὁδ. Σ, 44+) μόνον.

Δημήτηρ, Δήμητρος ('Ιλ. Β, 696. Ξ, 326) καὶ Δημήτερος ('Ιλ. Ν, 322. Φ, 76) μόνον, τὸ δὲ Δήμητρι ἢ Δημήτερι, Δήμητρα καὶ Δημήτερα, Δήμητερ καὶ Δημήτης εὐρίσκονται μόνον ἐν τῷ Ὅμηρ. ὅμω εἰς Δήμητρα.

ἀστήρ, ἀστέρι ('Ιλ. Ζ, 401. Ε, 5), ἀστέρα ('Ιλ. Δ, 75. Χ, 26), ἀστρά'σι ('Ιλ. Χ, 28. 317) μόνον.

§ 266. Τὸ ἄγρα ('Ιλ. Γ, 119. Χ, 310), δυν. ἄγρε ('Ιλ. Γ, 246. 103), πληθ. ἄγρες ('Ιλ. Θ, 131. Χ, 263. Ὁδ. Δ, 85), ἀγρῶν (πληθ.), ἄγρ-εσσι ('Ιλ. Π, 352+), ἀγρας ('Ιλ. Γ, 117. 310. Ὁδ. Ι, 226) γίνεται ἐξ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς ἀρήρ (=Φαρήν. § 99), ὡς ὀνομαστικὴ δὲ εἶναι τὸ ἀρρειός (=αρι-ός). ὅρα § 99.

§ 267. Ἐκ τῶν ὑγρολήκτων θεμάτων ἀξιοσημειώτα εἶναι πολυάριθμά τινα οὐδέτερα. Πλὴν τοῦ *ἄραρος* (= *Ἑσάρος* § 99. λατ. *veris*. Ἰλ. Ζ, 148. Ὀδ. Τ, 519 μόνον κατὰ γενικὴν) καὶ τοῦ *πῶρ* (καὶ γεν. *πυρός*, δοτ. *πυρὶ* καὶ ὄνομ. πληθ. *πυρά* μόνον), ἄτινα εἶναι εὐχρηστοὶ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διχλέκτω, εὐρίσκονται πολλὰ θέματα εἰς -ρ, τινὰ δὲ κατὰ παρασχηματισμὸν γενόμενα θέματα εἰς -ατ (ὡς *ὑδωρ*, *φρέαρ*, *ὑπαρ*).

Τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. *ἄλειαρ* (ἄλευρον), οὐ μόνον τὸ *ἀλείατα* (Ὀδ. Γ, 108+) ὑπάρχει.

2. *ἄλειψαρ* (ἄλοιψή), οὐ μόνον τὸ *ἀλείφατος* καὶ *ἀλείφατι* εὐρηται παρ' Ὀμήρῳ.

3. *ἄλκαρ* (ἄμυνα, ὑπεράσπισις, προπύργιον) ὀνομαστ. καὶ αἰτ. μόνον.

4. *ἄσρ* (τὸ ξίφος) καὶ δοτ. *ἄσρι* μόνον.

5. *ἐφέλδωρ* (ἐπιθυμία) ὄνομ. καὶ αἰτίατ. μόνον.

6. *εἶδαρ* (ἔδεσμα, φαγητόν) καὶ πληθ. *εἶδατα* μόνον.

7. *ἐλδωρ* (ἔρκος, ὀχύρωμα) μόνον ἐνικ. αἰτιατικῇ.

8. *ἐλωρ* (*Ἑλωρ*, ἐκ τοῦ *Ἑλεῖν*=*λεία*) καὶ πληθ. *ἐλωρα* (Ἰλ. Σ, 93+) μόνον, λέγεται δὲ καὶ *ἐλώρια* (Ἰλ. Α, 4+).

9. *ἦμαρ* (ἡμέρας (Ὀδ. Κ, 86+), *ἦματι*, *ἦματα* καὶ *ἦμασι*), σπανίως ἢ *ἡμέρη*. Σύνθετα *ἐξῆμαρ*, *ἐννῆμαρ*, *αὐτῆμαρ*, *ποσσημαρ*.

10. *ἦπαρ* (συνώτιον) καὶ *ἦπατι* (Ὀδ. Σ, 83+) μόνον.

11. *ἦτορ* (καρδία, στήθος) ὡς ὄνομ. καὶ αἰτίατ. μόνον.

12. *θέτᾱρ* (τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τῶν δακτύλων μέρος τῆς χειρός), μόνον ἢ γενικὴ τοῦ *θέταρος* (Ἰλ. Ε, 339+).

13. *κῆρ* (=καρδία, ἀντὶ τοῦ *κῆρδ*, λατ. *cor*, *cordis*) (καὶ *κέαρ* μεταγενέστερον) καὶ δοτ. *κῆρι* καὶ τὸ *κηρόθι*, εἶναι παρασχηματισμὸς ἐκ τοῦ *κράδῃ* (=Ἀττικ. *καρδία*). Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ *θηλυκ*. ἢ *κῆρ* (=μοῖρα, *κηρός*, *κῆρα*, κτλ.).

14. *κτέαρ* (κτῆμα, περιουσία), οὐ μόνον δοτ. πληθ. εἶναι εὐχρηστος *κτεάτεσσιν*.

15. *ρέκτᾱρ* (ὁ θεῖος οἶνος) καὶ γεν. *ρέκτᾱρος* (Ὀδ. Ι, 359+) μόνον.

16. *ὄνᾱρ* (ὄνειρον, οὐ ἀντίθετον τὸ *ὑπαρ*), πληθ. *όνείρατᾱ*. Παρασχηματισμὸς εἶναι ὁ *ὄνειρος* (§ 235).

17. *ὄνειᾱρ* (ὄφελος, βοήθεια) καὶ *όνείατα* (*όνείατ'*, *όνείαθ'*) μόνον.

18. *οὔθᾱρ* (μαστός, λατ. *uber*. Ἰλ. Ι, 141. 283) καὶ *οὔθατα* (Ὀδ. Ι, 440) μόνον.

19. *πείρα* (πέρας) καὶ *πείρατα* καὶ *δοτ.πείρασι* ('Οδ. I, 284+).
20. *πέλωρ* (τεράστιον τι πρᾶγμα), *πληθ. πέλωρα* ('Ιλ. B, 324. 'Οδ. M, 219). Λέγεται δὲ καὶ τὸ *πέλωρον*. 'Εντάϋθα καὶ τὸ ἐπίθ. *πελώριος* ἢ *πέλωρος* ἀνήκει.
21. *πίαρ* (λίπος· οὐδέτερον ἐπίθετον τοῦ *πίωρ*, *πίερα*) μόνον ὄνομ. καὶ αἰτιατ.
22. *στέαρ* (ὀξύγγιον), οὐ μόνον ἡ γενικ. *στέατος* ('Οδ. Φ, 178. 182) εὐρίσκεται.
23. *τέκνωρ* (τέρμα, ὄριον, τεκμήριον) μόνον ὄνομ. καὶ αἰτιατ.
24. *ῥῶαρ* ὡς *παρ'* Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἐλλείπει ὁ δυνικός καὶ ἡ γενικ. πληθυντικὴ *παρ'* Ὀμήρῳ.
25. *ῥῥᾶρ* (πραγματικότητα) ὄνομ. καὶ αἰτιατ. μόνον (οὐ ἀντιθετον τὸ ὄνᾶρ).
26. *φρέαρ* (πηγάδιον), οὐ μόνον τὸ *φρέατα* ('Ιλ. Φ, 197+).

Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος σ

§ 268. Τὰ *παρ'* Ἀττικοῖς συνηρημένα τριτόκλιτα *παρ'* Ὀμήρῳ κανονικῶς εἶναι ἀσυναίρετα.

§ 269. Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος σ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

α) Οὐδέτερα εἰς -ος

§ 270. Τῶν εἰς -ος οὐδετέρων εἰς τινὰς περιστάσεις ἡ ἐνικ. γενικὴ εὐρίσκεται συνηρημένη εἰς -εως, ὡς *θάμβεως* (=θάμβους. 'Οδ. Ω, 394+), *θάρσεως* ('Ιλ. P, 573+), *θέρεως* ('Οδ. Η, 118+), *ἑρέβεως* ('Ιλ. Θ, 368. 'Οδ. Λ, 37), *γένεως* ('Οδ. Ο, 533+).

§ 271. Ἐκ τῶν εἰς -ος οὐδετέρων εὐρίσκεται ἐνίοτε ἡ ἐνικ. δοτικὴ συνηρημένη εἰς -ει μόνον ἐν τῇ ᾄρσει πρὸ φωνήεντος, ἀλλὰ δύναται αὕτη νὰ γραφῇ κατ' ἐκθλιψιν τοῦ ι εἰς -ε'.

ΣΗΜ. Εἶναι ὀλίγαι αἱ περιστάσεις, ἐν αἷς εὐρίσκεται ἡ δοτικὴ εἰς -ε ι πρὸ φωνήεντος, ὡς ο ὕ δ ε ι ('Ιλ. E, 734. Η, 145. Θ, 385. Λ, 144. M, 192. Π, 612. P, 437. 528. T, 92. Ψ, 719. Ω, 527), θ ᾱ ρ σ ε ι ('Ιλ. Z, 126), ρ ᾱ ε ι ('Οδ. Φ, 429, τὸ δ' ἐν 'Ιλ. P, 647 φ ᾱ ε ι εἶναι πρὸ συμφώνου), τ ε ἰ χ ε ι ('Ιλ. N, 764. P, 404. 558. X, 299. Ψ, 81), χ ῆ τ ε ι ('Οδ. Π, 35), τὸ δὲ π ε λ ᾱ γ ε ι ('Οδ. Γ, 91+) ὑπάρχει πρὸ συμφώνου, ἔ τ ε ι ('Οδ. Δ, 82), κ ᾱ λ λ ε ι ('Ιλ. I, 130. 272. Ψ, 742), ν ε ἰ κ ε ι ('Ιλ. Η, 95), σ θ ε ν ε ι ('Ιλ. N, 678. T, 361), χ ε ἰ λ ε ι ('Ιλ. M, 52+).

§ 272. Τὸ δὲ δ' *φόος* (φόβος) καὶ *σπέος* (¹) = σπήλαιον) κλίνονται ὡς ἑξῆς.

δ'φόος, γενικ. *δ'φέρος* μόνον.

σπέος, γενικ. *σπέρος*, δοτ. *σπέει*, δοτ. πληθ. *σπέεσσι* καὶ *σπέεσι* μόνον.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τούτων φέρονται ἐν τοῖς κειμένοις τοῦ Ὀμήρου οἱ ὅλως ἀνερμηνευτοὶ τύποι γεν. *δέειος* (Ἰλ. Κ, 376. Ο, 4., ἐνθα ὁμοῦς ὁ Nauck ἔγραψε *δέειος*) καὶ *σπεείος* (Ὀδ. Ι, 141. 330. 462. Ε, 68. 226. Μ, 93., ἐνθα ὁ Nauck πανταχοῦ ἔγραψε *σπέειος*) καὶ δοτ. *σπῆει* (Ἰλ. Σ, 402. Ω, 83. Ὀδ. Β, 20. Μ, 210., ἐνθα ὁ Nauck γράφει *σπέει*), δοτ. πληθ. *σπήεσσι* (Ὀδ. Ι, 400. Κ, 404. 424. Η, 232., ἐνθα ὁ Nauck γράφει *σπέεσσι*) καὶ *σπέεσι* (Ὀδ. Α, 15. 73. Ε, 155. Δ, 403. Ι, 30. 144. Ψ, 335., ἐνθα ὁ Nauck γράφει *σπέεσι*).

§ 273. Τὸ παρ' Ἀπτιζοῖς *φῶς* παρ' Ὀμήρῳ εἶναι δυσλόλθον *φᾶος* (πρβλ. *φασείω*, *φασεινός*), δοτ. *φᾶει* (Ἰλ. Ρ, 647. Ὀδ. Φ, 429. § 271), πληθ. *φᾶ'εα* (= ὀφθαλμοί. Ὀδ. Η, 15. Ρ, 39. Τ, 417).

ΣΗΜ. Εἷς τινὰ χωρίᾳ ὑπάρχει *φόως* (Ἰλ. Β, 49. Ζ, 6. Θ, 282. Α, 2. 797. Ο, 669. 741. Η, 39. Τ, 2. Ψ, 226. Ὀδ. Ε, 2. Ψ, 348) καὶ *φάωσδε* (Ἰλ. Β, 309. Η, 188. Τ, 103. 118. Ὀδ. Α, 222), ἀνθ' ὧν ἀναγνωστέον πανταχοῦ *φάος* καὶ *φάωσδε*. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Τ, 64)

νήησαν ξύλα πολλὰ, φάωσ ἤδ' ἐθέρεσθαι

γράφτεον διὰ μικρᾶς μεταθέσεως ὥδε:

νήησαν ξύλα πόλλ', ἔμεναι φάος ἤδ' ἐθέρεσθαι.

§ 274. Τὸ δὲ *φῶς* (ὁ ἀνὴρ) ἀρσενικὸν κλίνεται τοῦ *φωτός*, τῷ *φωτί*, τὸν *φῶτα*, τῷ *φῶτε*, οἱ *φῶτες*, τῶν *φωτῶν*, τοὺς *φῶτας*.

§ 275. Τὰ ἐπόμενα εἰς -ος οὐδέτερα εἶναι ἑλλειπτικά.

1. *ἑλέγχος* (ὄνειδος) καὶ τὰ *ἐλέγχα* μόνον.

2. *ἔντεα* (τὰ = ὄπλα, σκεύη = ἐντεῖα ἐκ τοῦ ἐντέρω) καὶ δοτικ. πληθ. *ἔντεσιν* μόνον.

3. *ἔρνος* (βλαστός. Ἰλ. Ρ, 53. Ὀδ. Ζ, 163) καὶ δοτικὴ *ἔρνεϊ* μόνον.

4. *ἔσθος* (= *φέσθος*) μόνον (Ἰλ. Ω, 94+), τὰ δ' ἑλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ (*ἐσθής*) *ἐσθῆτος*, *ἐσθῆτι*, *ἐσθῆτα*.

5. *ἔτος* (Ῥέτος, λατιν. *vetus, eris* = παλαιός), *ἔτεος*, *ἔτει*, *ἔτεα*, *ἐτέων* (Ἰλ. Α, 690+) μόνον.

(¹) Ἀντὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Ε, 194+)

ἔξον δὲ σπέος γλαφυρόν θεός ἤδ' καὶ ἀνὴρ
γράφτεον ὥδε.

ἔξον δὲ σπέος ἐς γλαφυρόν θεός ἤδ' καὶ ἀνὴρ.

6. ἡδος (ἡδονή, ὕφελος) μόνον κατ' ὀνομαστικήν.
7. θύ'ος (θυμίαμα, θυσία); μόνον γεν. πληθ. θύέων ('Οδ. Ο, 261+) καὶ δοτ. θύέεσσι(ν) ('Ιλ. Ζ, 270. Ι, 499).
8. κάλλος (ὠραιότης=κάλῃος), κάλλεος καὶ κάλλει (καὶ κάλλει 271) μόνον.
9. κέρδος (κέρδος) καὶ κέρδεά, κερδέων ('Οδ. Θ, 164+) καὶ κέρδουσιν ('Ιλ. Ψ, 515. 'Οδ. Ν, 299) μόνον.
10. κλέος (φήμη, δόξα) μόνον καὶ πληθ. κλέα (1) ('Ιλ. Ι, 189. 520. 'Οδ. Θ, 73)=κλέφος (ἐκ τοῦ ἐκλύον=ἤκουσα).
11. κῦδος (δόξα, τιμή, εὐδαιμονία) καὶ κύδει μόνον.
12. μέλος (τοῦ σώματος), μόνον πληθ. μέλεα, μέλεων καὶ δοτ. μελέεσσι ('Οδ. Ν, 432+).
13. μένος (ὀργή, δύναμις, ὀρμή, κτλ.), μένεος, μένει, μένος, μένεα, μένων ('Ιλ. Θ, 361), μένεα (πρβλ. λατ. mens, mentis =νοῦς, βουλή, ψυχή).
14. μῆδος (σκέψις, βουλή, ἀπόφασις), μόνον τὸ πληθ. μῆδεα (πλειστέλλ., πρβλ. μέδων καὶ λατ. meditor=σκέπτομαι).
15. μῆκος (μῆκος) μόνον ('Οδ. Ι, 324. Α, 312. Υ, 71).
16. μῆγρος (μέσον, μηχανή, τρόπος) μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.
17. ρείκος (ἔρις, μάχη), ρείκεος, ρείκει ('Ιλ. Η, 95) καὶ ρείκει μόνον.
18. ρέφος, ρέφει, ρέφεα, ρεφίων, ρεφέεσσι(ν) μόνον.
19. ὄρειδος, ὀρεΐδεια καὶ ὀρεΐδεις ('Ιλ. Γ, 438) μόνον.
20. ὄρος, ὄρεος, ὄρει ('Ιλ. Ν, 754+), ὄρεα, ὀρέων καὶ ὄρεσσι(ν) μόνον, λέγεται δὲ καὶ οἶρος (=ὄρφος), ἐξ οὗ ὑπάρχει τὸ οὔρεος, οὔρει ('Οδ. Α, 243+), οὔρεα καὶ οὔρεσι(ν) μόνον.
21. ὄφελος μόνον κατ' ὀνομαστικήν μετὰ τοῦ εἶναι καὶ γίνεσθαι ('Ιλ. Ν, 236. Ρ, 152. Χ, 543).
22. ὄχος (=ὄχημα) μόνον πληθ. ὄχεα, ὄχέων, ὄχέεσσι ('Ιλ. Ε, 722), ὄχεσσι(ν), ὄχεα.
- ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ F ε χτ, λατ. veho (ὄχω), F ὄχος, ἀλλὰ παρ' Ὀμήρῳ δὲν διεισώθη τὸ F.
23. πέλαγος (πληθὺς κυμάτων [πρβλ. 'Οδ. Α, 335], πέλαγος), πελάγει ('Οδ. Γ, 91+) καὶ δοτ. πληθ. πελάγεσσι ('Οδ. Ε, 335+) μόνον.
24. πλῆθος (πληθός) μόνον ἢ δοτ. πλῆθει ('Ιλ. Ρ, 330. Ψ,

(1) ἴσως ὀφείλει νὰ γραφῇ «κλέε»=κλέεα.

639), ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι τὸ θηλ. ἡ πληθὺς, πληθύ'ος ('Ιλ. I, 641+), πληθυῖ ('Ιλ. X, 458. 'Οδ. II, 105) καὶ πληθυῖν μόνον.

25. ῥάκος (ἐσχισμένον τεμάχιον, ῥάκος), ῥάκα, ῥακίον, ῥακέαι ('Οδ. T, 507+) καὶ ῥακίσιν μόνον.

26. ῥίγος (Frīgος, λατ. frīgus=κρύος) μόνον (ὡς ὄνομ. 'Οδ. E, 472+).

27. σθένος (ἰσχύς, δύναμις), σθένης, σθένει καὶ σθένει (§ 271) μόνον.

28. σκέλος (σκέλος) μόνον αἰτιατ. ('Ιλ. II, 314+).

29. σπέος (σπήλαιον) ὄρα § 272.

30. τεῖρεα (σημεῖα ἐν οὐρανῷ, ἀστέρες, λατ. sidera) μόνον ('Ιλ. Σ, 485+).

31. τρύφος (θύρμα, κομμάτιον) μόνον ('Οδ. Δ, 508+).

32. γῆρος (σινδών, ἔνδυμα, μανδύας), γῆρεϊ καὶ γῆρεα μόνον.

33. χεῖλος (χεῖλος τοῦ στόματος, ἄκρα πράγματος), χεῖλει ('Ιλ. M, 52+), χεῖλα καὶ χεῖλεσι(ν) μόνον.

34. γῆτος (σπέρησις, ἔλλειψις), μόνον κατὰ ἐνικ. δοτικ. γῆτεϊ ('Ιλ. T, 324. Z, 463) καὶ γῆτει (πρὸ φωνήεντος. 'Οδ. II, 35. § 271).

§ 276. Ἐκ τῶν εἰς -ος οὐδετέρων ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης μακρόν τὸ κῆδος, πῖσος, ῥῆθος, ψῆθος, γῆρος, γῆκος.

§ 277. Τῶν εἰς -ος τὸ -εα πολλάκις προφέρεται κατὰ συνίτησιν, ὡς σάκεα ('Ιλ. Δ, 113), τεύγεα ('Ιλ. H, 207., ἐνθα ὁμαως ὁ Nauck γράφει τεύγη). Συνίτησις συμβαίνει καὶ ἐν τῇ πληθ. γενικῇ εἰς -εων.

6'). Οὐδέτερα εἰς -ας

§ 278. Οὐδέτερα εἰς -ας ὑπάρχουσι παρ' Ὀμήρῳ πολλά. Τούτων τρία ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ε.

1. οὔδας (ἔδαφος), γενικ. οὔδεος ('Ιλ. M, 448. 'Οδ. I, 242). δοτ. οὔδει ('Ιλ. Ψ, 283. 'Οδ. I, 459) καὶ οὔδει (§ 271).

2. κῶας (δέρμα), κῶεα, κῶεαι ('Οδ. Γ, 38. Υ, 142).

3. κτέρας (κτῆμα, περιουσία), κτέρεα καὶ κτερῶν ('Οδ. A, 311+).

§ 279. Τὰ ἐπόμενα εἰς -ας εὐρίσκονται ἀνωμάλως ἐσχηματισμένα παρ' Ὀμήρῳ.

1. γέρας (βραβεῖον) καὶ πληθ. γέρα μόνον.

2. δέμας (σῶμα, ἐκ τοῦ δέμω ὡς οἶκος ψυχῆς ὄν) μόνον.

3. δέπας (ποτήριον), δέπαϊ καὶ δέπα ('Οδ. K, 316+), πληθ. δέπα ('Οδ. O, 466. T, 62. Υ, 153), δέπαω ('Ιλ. H, 480+).

δέπασσιν ('Ιλ. Ο, 86+) και δεπάεσσιν (πολλάκι.).

4. κέρας (κέρατον, τόξον), τῷ κέρα ('Ιλ. Α, 385+), τὰ κέρα, τῶν κερῶων, τοῖς κέρασι(r) και κερᾶεσσι(r) ('Ιλ. Ν, 705. 'Οδ. Τ, 563) μόνον.

5. κρέφας (σκότος), τοῦ κρέφαος ('Οδ. Σ, 369+), τὸ κρέφας.

6. κρέας (κρέας), πληθ. κρεῖα (και κρε'), κρεῖων ('Ιλ. Α, 551. Μ, 300. Ρ, 660. 'Οδ. Α, 141. Δ, 88. Ι, 9. Ξ, 28. 456. Ο, 333. 506. Ρ, 258. 412', ἐν οἷς κακῶς γράφεται κρεῖων), κρεῖα-σιν ('Ιλ. Θ, 162. Μ, 311).

7. σέβας (σέβας, αἰδώς) μόνον ὀνομαστ. σέβας ἔχει με.

8. σέλας (φῶς), σέλαϊ ('Ιλ. Ρ, 739+) και σέλα ('Οδ. Φ, 246+), σέλας.

9. σκέπας (σκέπασμα, προφυλαξίς) μόνον ὀνομ. και αἰτιατ.

10. σφέλας (θρανίον, ὑποπόδιον) μόνον ('Οδ. Σ, 393+) και πληθ. σφέλα ('Οδ. Ρ, 231+).

ΣΗΜ. Ἐκ θέματος σφέλ, λκτ. sella (ἔδρα, κοινῶς σέλλα τὸ ἐπίπ-πιον), γερμαν. Schwelle (ὁ οὐδὸς, κατώφλιον).

11. τέρας (τέρας, σημεῖον, διοσημία), πληθ. τεράα ('Οδ. Μ, 394+), τεράων ('Ιλ. Μ, 229+), τεράεσσι.

§ 280. Μόνον τὸ κρεῖα και γέρα ἔχουσι τὸ α βραχύ, ὡς φαί-νεται και ἐκ τῆς ἐκθλίψεως, ὡς κρε' ὑπερτέρα ('Οδ. Γ, 65. 470. Υ, 279), κρε' ἔδωκε ('Οδ. Ι, 297) (1).

γ') *Ονόματα εἰς τῶς

§ 281. Παρ' Ὀμήρῳ θέμα εἰς -οσ ἔχει τὸ χρώς (κρέας, δέρ-μα), ἰδρώς (=ιδρώς), ἦώς (=ἔως, =αὐγή), αἰδώς (αἰδώς), ἄτινα κλίνονται ἄνευ συναιρέσεως.

1. χρώς (ὁ), χροός, χροῖ, χροῖα (=χρο(σ)ός, κτλ.).

2. ἰδρώς, —, ἰδρόι, ἰδρόα (=ιδρό(σ)-ι, κτλ.).

3. ἦώς, ἦοος, ἦοι, ἦοα (=ἦό(σ)-ος, κτλ.).

4. αἰδώς, αἰδόος, αἰδοί, αἰδοα (=αἰδό(σ)ος, κτλ.).

ΣΗΜ. 1. Τοῦ αἰδώς και ἦώς εὐρίσκονται πλημμελῶς και συνη-ρημένοι τύποι, ὡς αἰδούς ('Οδ. Υ, 171. Γ, 14. Θ, 480), ἦοός ('Ιλ. Θ, 470. 508. 525. 'Οδ. Δ, 188. Μ, 3. Ν, 94), αἰτ. ἦω ('Ιλ. Μ, 239).

(1) Τὸ δέπα, κέρα και σφέλα ἔχουσι τὸ α μικρόν, ὅπερ ἄμους γίνεται βραχύ, διότι ἔπεται φωνῆεν (§ 32). Ἀντί δὲ τοῦ «κρέατ' ὤπτων» ('Οδ. Γ, 33) ἢ «κρέα ὤπτων» γραπτέον «κρέα τ' ὤπτων». Ἰσως δὲ, ἀντί τοῦ δέπα, κέρα, σφέλα γραπτέον δέπα', κέρα', σφέλα' μετ' ἐκθλίψεως.

I, 240. 658. Λ, 722. O, 255. 'Οδ. B, 434. I, 26. 151. 306. 436. Λ, 374. M, 7. N, 240. Π, 368. T, 50. 342. P, 497. Σ, 317. T, 342. Ψ, 246). Πλημμελείς είναι καὶ οἱ τύποι τῆς δοτικ. ἰδρῶ ('Ιλ. P, 385. 745) καὶ αἰτιατ. ἰδρῶ ('Ιλ. Λ, 620. Φ, 561. X, 2. K, 572. 574).

ΣΗΜ. 2. 'Εκ τοῦ χρῶς ὑπάρχει καὶ γενική χρῶτος ('Ιλ. K, 575+) καὶ αἰτιατ. χρῶτ' ('Οδ. Σ, 172 καὶ 179). Οὕτως ὕστερον ἔγινε καὶ παρὰ τοῖς μεθ' "Ομήρων ἰδρῶτος κτλ. καὶ ἐκ τοῦ φάος, φῶς, φωτός, κτλ.

δ.) 'Ονόματα εἰς -ης

§ 282. Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος σ εἶναι καὶ τὰ εἰς -ης οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα, ἅτινα παρ' 'Ομήρῳ εἶναι ἀσυναίρετα.

§ 283. Τὰ εἰς -κλέης κύρια (= Ἀττικ. εἰς -κλῆς) κλίνονται παρ' 'Ομήρῳ οὕτω.

'Ηρακλέος ('Ιλ. Ξ, 266. O, 25. Σ, 117. Υ, 145), 'Ηρακλέει ('Οδ. Θ, 224+), 'Ηρακλέα ('Ιλ. Ξ, 324. 'Οδ. Λ, 266. Φ, 26).

ΣΗΜ. 'Εν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις πλημμελῶς γράφεται 'Ηρακλήος, 'Ηρακλήϊ, 'Ηρακλήα. Μόνον ἐν ἐνὶ χωρίῳ ὑπάρχει ὀνομαστική τις 'Οἶκλεις ('Ἡ 'Οἶκλῆς. 'Οδ. O, 244+). Κλητική ὑπάρχει εἰς τὸ Πάτροκλος, ὅπερ σχηματιζόμενον εἰς -κλῆς (βλ. § 235) ἔχει αὐτὴν ὦ Πατρόκλεες.

§ 284. Τὸ 'Αρης παρ' 'Ομήρῳ κλίνεται ὥδε· γενικ. τοῦ 'Αρης, δοτ. τῷ 'Αρηϊ ἢ 'Αρεϊ, αἰτ. τὴν 'Αρηα, κλητ. ὦ 'Αρες καὶ 'Αρεε, ὡς 'Ιλ. E, 31. 455 :

'Αρεε 'Αρεε βροτολογεῖ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα.

Τὸ 'Αρης ἐν μὲν τῇ θέσει ἔχει τὸ α μακρόν, ἐν δὲ τῇ ἄρσει βραχὺ ('Ιλ. Γ, 128. E, 31. 455) § 43.

Εἰς τρία χωρία ('Ιλ. Δ, 441. T, 47 καὶ 'Οδ. Θ, 267) ὑπάρχει γενική 'Αρεος.

ΣΗΜ. Τὸ θέμα εἶναι 'Αρησ-, 'Αρεσ- καὶ 'ΑρεF-, ἐκ τούτου δὲ ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ τὸ 'Αρευς, 'Αρευος, 'Αρευῖ, 'Αρευα καὶ τὸ ὕστερον 'ΑρεFος, 'ΑρεFι.

§ 285. Τὰ ἐπίθετα εἰς -ης δὲν συναίρουνται παρ' 'Ομήρῳ, ὡς ἀκλεές ('Ιλ. M, 318., ἐνθα κακῶς γράφεται ἀκλειῆς), γεοτευχές ('Ιλ. E, 194), κτλ.

'Ανωμάλως εὐρίσκεται τὸ πρωτοπαγεῖς ('Ιλ. E, 194), πρωτοπαγῇ ('Ιλ. Ω, 267), ἐπιδευεῖς ('Ιλ. N, 622 καὶ I, 225., ὅπερ διορθοῦνται εἰς τὸ «ἐπίδευαις» δηλ. ἐστὶ ἢ εἰς τὸ «ἐπιδευῆν» ἢ «ἐπιδευεῖν»), πρηγεῖς ('Ιλ. Λ, 179), ζαγρηεῖς ('Ιλ. N, 684), ζαγρηῶν

(Ίλ. Ε, 525), *χειρὶ καταπρηγεῖ* (Ίλ. Π, 792), *χῶρον ἐνὶ προα-
λει* (Ίλ. Φ, 262+). Ὀμοίως καὶ τὰ ἐπιρρήματα *ἀκλειῶς* (Ίλ.
X, 304. Ὀδ. Α, 241. Ξ, 371), *εὐκλειῶς* (Ίλ. X 110), ἀνθ' ὧν
γραπτέον «*ἀκλειῶς*» καὶ «*εὐκλειῶς*».

Ἄξιον μνείας εἶναι τὸ *ρηλὲς* (νηλὲς Ίλ. Ι, 632+), *δοτικ.
νηλέξ* (Ίλ. Γ, 292. Δ, 348. κτλ.), αἰτ. *ρηλέα* (Ίλ. Τ, 229+).
Οὕτω καὶ ὑπερθεῖς (Ίλ. Ρ, 330+).

Ἀντὶ τοῦ *ἀκλέα* καὶ *δυσκλέα* ἀναγνωστέον μετ' ἐκθλίψεως *ἀ-
κλέε* (=ἀκλεέα. Ὀδ. Δ, 728) καὶ *δυσκλέε* (=δυσκαλεέα. Ίλ. Β,
115. Ι, 22).

Μοναδικὰ εἶναι τὸ *ἀκραῖ* (*ἀκραέα*? Ὀδ. Β, 424+), *αἰροπαθῆ*
(Ὀδ. Σ, 201+).

ΣΗΜ. Τὸ ἐν *αργεῖς* (Ίλ. Υ, 131. Ὀδ. Η, 201. Π, 161) γρα-
πτέον «ἐν *αργεῖς*» μετ' ἐπιρρ. *σημασίας*=ἐν *αργῶς*.

§ 286. Τὸ *δουαῖων* (Ὀδ. Ν, 99) ἐξ ὀνομαστικῆς *δουαῖε* ἔγινε
κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλῶν*.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ὅλως ἀνερμηνεύτου τύπου «ἐὺ *κλεῖα*» γραπτέον
«ἐὺ *κλεῖα*» (Ίλ. Κ, 281. Ὀδ. Φ, 331).

§ 287. Τὰ ἐπόμενα δύο ἐπίθετα εἰς -ης εὐρίσκονται μόνον
κατὰ πληθυντικόν.

1. *θαμέες* (συγχοί, πυκνοί), *θαμέσι* (Ὀδ. Ε, 252+), *θαμέας*
(Ὀδ. Ξ, 12+) μόνον.

2. *ὁμηγερέες* (ὁμοῦ συνηθροισμένοι) καὶ *ὁμηγερέεσι* (Ίλ. Ο,
84+) μόνον.

ε) Συγκριτικὰ εἰς -ων

§ 288. Τὰ εἰς -ων συγκριτικὰ ἐπίθετα σχηματίζουσι σπανίως
καὶ τύπους ἐκ χαρακτῆρος σ εἰς τὰς πτώσεις τὰς ληγούσας εἰς -ονα,
-ορες καὶ -ορας.

ἀρείονα καὶ *ἀρείω* (Ίλ. Κ, 237. Ὀδ. Γ, 250 =ἀρείο(σ)α),
ἀρείους (=ἀρείο(σ)ες. Ίλ. Π, 557. Ὀδ. Β, 277. Ι, 48).

ΣΗΜ. Τὸ ἐν τοῖς τοιούτοις σ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ Γ τῆς Λατινικῆς, ὡς
meliores, majores, κτλ.

Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος F

α) Ὀνόματα εἰς -ενς.

§ 289. Τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν εἰς -ενς ἦτο *ηF-*, παρ' Ὀμήρῳ
δὲ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι διέμεινε τὸ *η*, τὸ δὲ *F* δὲν προσφέρεται.

Όνομ. βασιλῆς ('Ιλ. Α, 80). βασιλῆες ('Οδ. Α, 394).
 Γεν. βασιλῆος ('Ιλ. Α, 440). βασιλῆων ('Ιλ. Α, 176).
 Δοτ. βασιλῆϊ ('Ιλ. Α, 9). βασιλεῦσαν ('Ιλ. Β, 214).
 Αἰτ. βασιλῆα ('Ιλ. Α, 331). βασιλῆας ('Ιλ. Β, 250).
 Κλητ. βασιλεῦ ('Ιλ. Α, 74).

ΣΗΜ. Ὁ τύπος εἰς -ε υς ἔγινεν ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου εἰς -η υς, ἐξ οὗ προήλθεν ὁ δωρικός εἰς -ης, Φύλης, Ὀρφης, Τύδης καὶ τὰ Λατινικά Ulixēs, Achillēs, Persēs. Οὕτω καὶ ἐκ τοῦ (Ζηῦς) Ζεὺς ἔγινεν ἡ αἰτία. Ζῆν ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς (Ζῆς).

ΣΗΜ. 2. Ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ἀντὶ τοῦ βασιλῆος. βασιλῆα, βασιλῆας ἔγινε διὰ μεταθέσεως τῆς ποσότητος τῶν φωνηέντων βασιλέως, βασιλέα, βασιλέας. Ἐν τῇ νέᾳ Ἰωνικῇ ἀντὶ τοῦ Ἡυάρχει Ε, ὡς βασιλέος.

§ 290. Παρ' Ὀμήρῳ εἰς -εως, εὖς σχηματίζονται μόνον κύρια ὀνόματα, ὡς

Ἀτρέες, Ἀτρέος ('Ιλ. Β, 33. κτλ.), Ἀτρέϊ ('Ιλ. Β, 105+).
 Τυδεύς, Τυδεός ('Ιλ. Β, 406. κτλ.), Τυδεῖ ('Ιλ. Δ, 372. Κ, 285), Τυδεά ('Ιλ. Ζ, 222+).

Ὀδυσ(σ)εύς, Ὀδυσσεός ('Ιλ. Δ, 491+), Ὀδυσσεά ('Οδ. Ρ, 301).
 Τυρφεύς, Τυρφέος ('Ιλ. Β, 783+), Τυρφέϊ ('Ιλ. Γ, 782+).
 Οὕτω καὶ Ἀμαρυγκέα ('Ιλ. Ψ, 630+), Θησεά ('Ιλ. Α, 265).
 Ὀδ. Α, 631), Ἰφρέα ('Ιλ. Π, 417+), Καιρέα ('Ιλ. Α, 264+),
 Πηλέος ('Ιλ. Π, 203. Σ, 18. Υ, 2. Φ, 139. Χ, 8. 250. Ὀδ. Ω, 36), κτλ. Ἐκ δὲ τῶν προσηγορικῶν εἶναι μόνον τὸ τοκέων ('Ιλ. Ο, 660. Φ, 587).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τῆς πλημμελῶς ἐχούσης γενικῆς «ἀμφότερας, Ὀδυσσεὺς δὲ λαβών» ('Οδ. Ω, 398) γραπτέον «ἀμφω, Ὀδυσσεὺς δὲ λαβών». Εἰς τρία διεφθαρμένα χωρία ἀντὶ τῆς αἰτιατικ. εἰς -ῆ ὀφείλει νὰ γραφῇ «Τυδεῖ» ἔσσειλιν» ('Ιλ. Δ, 384), «Μηκίστῃ α δὲ» ('Ιλ. Ο, 439), «ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῖ ὅσα» ('Οδ. Τ, 136). Ἐν Ἰλιάδι (Ψ, 792) φέρεται ἡ δοτικὴ Ἀχιλλεῖ, ἀλλ' ὁ στίχος (4) εἶναι ὑποπτος καὶ δι' ἄλλην αἰτίαν (ὅρα ἐριδαινῶ § 519, 17). Ἐν Ὀδυσσεῖα (Ε, 398. Ν, 35) ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσεῖ ἀναγνωστέον κατ' ἐκθλίψιν Ὀδυσῆ' (=Ὀδυσῆϊ), ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Πηλεῖ ('Ιλ. Ω, 61) πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Πηλεῖ» (=Πηλεῖϊ).

§ 291. Ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς -εσσιν εἶναι μόνον ἐν τῷ ἀριστήεσσιν ('Ιλ. Α, 227. Ε, 206. Η, 184. Γ, 334 421. Ὀδ.

(4) Ἀντὶ τῆς κοινῶς φερομένης γραφῆς ἴσως ὀφείλει νὰ ἀναγνωσθῇ ὁ στίχος κατ' εἰκασίαν Nauck ὥδε:

πρὸς μὲν ἐρίζεσθαι ἄλλοισι γὰρ πλὴν Ἀχιλλεῖ.

Ω, 85) ἐξ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς ἀριστέος (ὄρα ζ 248, 6).

ζ 292. Ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν εἰς -ενε παρὰγονται

1) κτητικὰ ἐπίθετα εἰς -ήιος, βασιλῆιος, Ὀδυσῆιος, Πηλεΐος.

2) ἀρσενικὰ πατρωνυμικὰ εἰς -εΐωρ καὶ -εΐδης ἢ -ηιάδης, ὡς Πηλεΐωρ, Πηλεΐδης, Πηληιάδης.

3) θηλυκὰ πατρωνυμικὰ εἰς -ηίς, ὡς Βροσηίς.

ζ 293. Τὸ κύριον Ἀτιφάτης, Ἀτιφάτω (Ὁδ. Κ, 105), Ἀτιφάτην, ἔχει καὶ αἰτιατ. κατὰ μεταπλασμόν Ἀτιφατήν (Ὁδ. Κ, 114+).

Τὰ δὲ ἐπόμενα εἰς -ενε εἶναι ἀνώμαλα.

1. δορακεὺς (καλαμών), μόνον ἡ αἰτ. δορακῆα (Ἰλ. Σ, 576+).

2. Ζεὺς κλίνεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς, εὐρίσκειται ὅμως καὶ γενικὴ Ζηρός, δοτικὴ Ζηρί καὶ αἰτιατικὴ Ζῆρ (Ἰλ. Θ, 206. Ξ, 265. Ω, 331) ἢ Ζῆρα (Ἰλ. Ξ, 157 καὶ Ὁδ. Ω, 472), εἰς τινα δὲ χωρία (Ἰλ. Ε, 756. Θ, 22. Ρ, 339. Ψ, 43 καὶ Ὁδ. Υ, 339) εἶναι ἀμφίβολον ἂν Ζῆρ ἢ Ζῆρ' δέον νὰ ἀναγνωσθῇ (*).

3. ἡπεροπεὺς (ἡπατεών), μόνον ἡ αἰτ. ἡπεροπῆα (Ὁδ. Α, 364+).

4. ἱερεὺς (ἱερεύς) καὶ ἱερός, ἱερεῖα, ἱερεῖς, ἱερεῖας μόνον.

5. ρομεὺς (βοσκός) καὶ ρομῆες καὶ ρομῆας μόνον.

6. οἰκεὺς (οἰκτεός, οἰκέτης), οἰκῆι, οἰκῆες (Ὁδ. Ρ, 533+), οἰκῆωρ καὶ οἰκῆας μόνον.

7. οὐρεὺς (ἡμίονος), μόνον οὐρεῖς (Ἰλ. Ψ, 115+), οὐρήωρ (Ἰλ. Κ, 84+), οὐρεῖσαι (Ἰλ. Ω, 716+), οὐρεῖας (Ἰλ. Α, 50. Ψ, 111)*.

8. ὄρεὺς (ἰμάς, πόρπη, σύρτης), ὄρηα, ὄρηες, ὄρηας μόνον.

9. πομπεὺς (πομπός, ἀκόλουθος), μόνον τὸ πομπῆες καὶ πομπῆας (Ὁδ. Υ, 364+).

10. πορθμεὺς (πορθμεύς), μόνον τὸ πορθμῆες (Ὁδ. Υ, 187+).

11. τοκεὺς (γονεύς), μόνον τὸ δυν. τοκῆε (Ὁδ. Θ, 312+), πληθ. τοκῆες, τοκῆωρ, τοκεῖται(ν), τοκῆας.

6') Ὀνόματα εἰς -ους καὶ ηνε.

ζ 294. Χαρακτῆρα F ἔχρουσι καὶ τὸ βοῦς (λατ. bos, bovis), γρηῖς (= Ἀττικ. γραῦς), νηῖς (= Ἀττικ. νᾶῦς, λατ. navis), ἀτινα κλίνονται ὡς ἑξῆς.

* (1) Ὁ Nauck γράφει κατ' ἐξέλεψιν Ζῆρ'.

1. βοῦς, βοός, βοῶν, βόε ('Ιλ. N, 703. 'Οδ. N, 32), βόες, δοτ. πληθ. βοῦσι(r) καὶ βόεσσι(r), αἰτ. βόας καὶ βοῦς.

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ αἰτιατ. βῶν ἄζαλέην ('Ιλ. H, 238), ὅπερ γραπτέον β ο ὦ ν ἄ ζ α λ έ η ν, εἶναι δὲ σφάλμα τῶν τὴν ἀρχαίαν γραφὴν BON κακῶς μεταχαρakterισάντων.

2. γρηῦς καὶ γρηῶς ('Οδ. T, 346. Ω.388), δοτ. γρηῖ, κλητ. γρηῶ ('Οδ. X, 481. 395) καὶ γρηῦ ('Οδ. T, 383. 411). Ἡ αἰτιατικὴ ἐλλείπει, ἀντὶ δὲ τῆς γενικῆς εἶναι ἡ γεν. γραίης ('Οδ. A, 438+).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ γρῖ ᾄς καὶ γρῖ ᾄς γράφεται ὑπὸ τινῶν γρῖ ᾄς, γρῖ ᾄς.

3. ρῆς, γεν. ρῆος καὶ ἐνίοτε ρέος, δοτ. ρῆϊ, αἰτ. ρῆα, ὄργαν. ραῦφι(r), πληθ. ρῆες καὶ ἐνίοτε ρέες, γεν. ρῆων καὶ ρέων, δοτ. ρήεσσι(r) καὶ ἐνίοτε ρέεσσι(r) καὶ πλειστάκις ρηυσί(r), αἰτιατικὴ ῖῆας καὶ ἐνίοτε ρέας.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται ἡ γενικὴ ρῆος πρὸς τὸ ὁ ρῆος (= Ἀττικῶς ρέως, ρᾶός).

Ἀντὶ τοῦ ἀνέμῃ μέρ μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐροσίχθων ('Οδ. I, 283) γραπτέον ἀνῆμῃ κατέαξε Ποσειδάων ἐροσίχθων.

Ἐν τῇ παραγωγῇ ὑπάρχει ἡ διφθογγος αυ, ραύτης, ὡς καὶ ἐν τῇ ὄργανικῇ πτώσει ραῦφι(r). Τὸ κτητικὸν ἐπίθετον εἶναι ρήϊος (= ναυτικός).

γ') Ὀνόματα εἰς -ος καὶ υ.

§ 295. Θέμα μετὰ χαρκτηῆρος F ἔχουσι καὶ τὰ εἰς -ος καὶ -υ οὐσιαστικά καὶ τὰ εἰς -ος καὶ -υ ἐπίθετα.

§ 296. Τὰ εἰς -ος οὐσιαστικά σχηματίζουσι τὴν αἰτιατικὴν πληθυντικὴν εἰς -υς, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, σπανίως δὲ εἰς -έας, τὴν δὲ ἐνικ. δοτικὴν πάντοτε συναيروῦσιν εἰς υι, ὡς ὀργηστός, δοτ. ὀργηστοῖ ('Οδ. Θ, 253. P, 605). Ἐξαιρεῖται μόνον τὸ δρυῖ ('Ιλ. Σ.558+) καὶ σϋτ ('Ιλ. Δ.253. A.293. P.284).

§ 297. Οὕτω κλίνονται καὶ τινὰ θηλυκὰ ῥηματικά εἰς -τός, τὴν διὰ θέσιν τοῦ ῥήματος σημαίνοντα, ὡς ἀγορητός, ἀκοιτιστός, ἀλαωτός, βοητός, βρωτός, γραπτός, ἐδητός, ἐλεητός, ἐπητός, κιθαριστός, κλιτός, μνηστής, ὁριστός, ὀργηστός, ὀτρυντός, ὄνυστακτός καὶ ταυροστός.

ΣΗΜ. Ἡ κατάληξις αὕτη ἐν ὑστέροις χρόνοις δὲν εὐρίσκεται. Ἐξαιρεῖται τὸ κ λ ι τ ὺς, ὅπερ = τόπος κατωφερής, τὰ πλάγια ὄρους, λόφος, λατ. clivus.

§ 298. Τὰ ἐπόμενα οὐσιαστικά εἶναι ἐλλειπτικά.

1. γῆρας (φωγή, κραυγή) μόνον ὄνομ. ('Ιλ. Δ, 437+).
2. θρήνη (θρανίον, ὑποπόδιον), δοτ. θρήνῃ (δυσύλλαβον. 'Οδ. P, 504+) καὶ αἰτ. θρήνῃ μόνον.
3. ἰλ'υς (βόρβορος), μόνον γεν. τῆς ἰλῦος ('Ιλ. Φ, 318+).
4. ἰξὺς (λαγών), μόνον ἢ δοτ. ἰξυῖ ('Οδ. E, 231. K, 544).
5. ἰχ'υς (ἰχθύς), ἰχθὺν ('Ιλ. Π, 407+), πληθ. ἰχθῦες, δοτ. ἰχθῦσιν, ἰχθῦας ('Οδ. X, 384+) καὶ ἰχθύς.
6. κίχες (δύναμις) μόνον ('Οδ. Λ, 393+).
7. κλιτ'υς (§ 297) μόνον τὴν κλιτ'υν ('Οδ. E, 470+) καὶ τὰς κλιτῶς ('Ιλ. Π, 390+).
8. ρέκυς (νεκρός), ρέκυος, ρέκυι (δυσύλλαβον. 'Ιλ. Π² 526. 565. Ω, 108), ρέκυρ, ρέκυες ('Ιλ. Φ, 302+), ρεκυ'ωρ, ρεκέσσει(r) καὶ ρέκυσσιν ('Οδ. X, 401. Ψ, 45), ρέκυας καὶ ρέκυς ('Οδ. Ω, 416+) μόνον.
9. στάχυς (ὁ στάχυς), μόνον δοτ. πληθ. στάχυνσσιν ('Ιλ. Ψ, 598+).

§ 299. Τὸ ἄστν (=Fάστν) κλίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἄστρος, ἄστει ('Οδ. Θ, 525+) καὶ αἰτ. πληθ. ἄστρα μόνον.

Τὸ δὲ μέθυ (ποτὸν ἢ δὴ καὶ μεθυστικόν, οἶνος) μόνον ὡς ὄνομ. καὶ αἰτίατ. παρ' Ὀμήρῳ εἶναι.

Τὸ δὲ πῶϋ (ποιμνιον) καὶ ὄνομ. πληθ. πῶεα καὶ δοτικ. πληθ. πῶεσι ('Οδ. Δ, 413+) μόνον.

Τὸ δὲ μῶλυ (φυτὸν μυθῶδες) μόνον κατ' αἰτ. ('Οδ. K, 395+).

§ 300. Τὰ θέματα τοῦ γόνυ καὶ δόρυ εἶναι γονF(ᾶτ) καὶ δορF(ᾶτ). Εἰς τὰς ἄλλας πτώσεις πλὴν τῆς ἐνικῆς ὀνδμαστικῆς τὸ ο ἐκτείνεται εἰς οὐ ἀναπληρωτικῶς διὰ τὴν ἀπόβολὴν τοῦ F. Κλίνονται δὲ οὕτω.

1. γόνυ, γεν. γονῶς καὶ σπανίως γονῶτος ('Ιλ. Φ, 571+), πληθ. γόνυα καὶ γονῶατα, γεν. γονῶων, δοτ. γονῶσσι(r) (σπανίως. 'Ιλ. I, 488. P, 451. 569) καὶ συνήθως γονῶσσι(r).

2. δόρυ, γεν. δουρὸς καὶ σπανίως δουράτος ('Ιλ. Λ, 357+), δοτ. δουρί καὶ σπανίως δουράτι ('Ιλ. N, 77. 'Οδ. E, 371), δυῖα. δοῦρε, πληθ. δοῦρα καὶ δούρατα, γεν. δούρων ('Ιλ. X, 243. 'Οδ. P, 384), δοτ. δούρεσσι ('Ιλ. M, 303. 'Οδ. Θ, 528) καὶ σπανίως δούρασιν ('Ιλ. Φ, 162+).

Τὸ ὄν ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ παράγωγα ὡς γονράζομαι καὶ γονροῦμαι (=ἐκτείνω τινὰ ἀπτόμενος τῶν γονάτων αὐτοῦ) καὶ σύν-



θεταροσθηκη (=δορατοθήκη. 'Οδ. Α, 128+), δουρ-ήνεκῆς (ο φθίνων μέχρι ἀκοντίου βολῆς. 'Ιλ. Κ, 357+).

§ 301. Τὰ εἰς -υς ἐπίθετα κλίνονται ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, οὐδέποτε δὲ συνηρημένα, ὡς

ὁ ταγύς, τοῦ ταγέος, τῷ ταγεί, τὸν ταγύν· οἱ ταγέες, τῶν ταγέων, τοῖς ταγέεσσιν, τοὺς ταγέας.

τὸ ταγύ, τοῦ ταγέος, τῷ ταγεί, τὸ ταγύν· τὰ ταγέα, τῶν ταγέων, τοῖς ταγέεσσιν, τὰ ταγέα.

ΣΗΜ. Ἐν δύο χωρίοις ('Ιλ. Η, 86 καὶ 'Οδ. Ω, 82) ἀντὶ τῆς συνηρημένης δοτικῆς «ἐπὶ πλατῆ» 'Ελλησπόντῳ ἀναγνωστέον ἀνευ συναϊρέσεως μετ' ἐκθλίψεως, «ἐπὶ·πλατῆ» 'Ελλησπόντῳ.

302. Ἐκ τοῦ εὐρύς πλήν τῆς αἰτ. εὐρὺν ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ καὶ αἰτιατ. εὐρέα κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ης ἐπιθέτων, ὡς εὐρέα πόρτον ('Ιλ. Ζ, 291. Ι, 72) καὶ εὐρέα κόλπον ('Ιλ. Σ, 440. Φ, 125. 'Οδ. Δ, 435).

§ 303. Ἐκ τοῦ αἰπὺς εὐρίσκεται οὐδέτερον πληθ. αἰπὰ ('Ιλ. Θ, 369 καὶ Φ, 9) ἀνωμάλως.

§ 304. Τὸ ἥμισυς παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται μόνον κατὰ τοὺς τύπους ἡμίσεις, ἡμίσεων ('Οδ. Ω, 463) καὶ τὸ ἥμισυ ἀνευ θη-λυκοῦ.

§ 305. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἐπίθετον ἡὺς ἢ εἰς (=ἀγαθός), αἰτιατ. ἡὺν ἢ εἰν. Οὐδέτερον ἡῦ, γενικ. εἡος καὶ γεν. πληθ. εἶα'ων ('Ιλ. Ω, 528. 'Οδ. Θ, 325. 335).

§ 306. Τὸ οὐδέτερον ἐνικὸν εἶ λαμβάνεται ὡς ἐπίρρ. = Ἀττικ. εἶ. Παρ' Ὀμήρῳ δὲ τοῦτο δισύλλαβον ὀφείλει νὰ προσφέρηται εἶ. Εἷς-τινα δὲ σύνθετα λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ εἶ τὸ ἡῦ, ὡς ἡῦκομος καὶ λῆς (ἡ λέων) ἡῦγένειος.

δ') Ἀρσενικά εἰς -ως

§ 307. Θέμα εἰς -ωF ἔχουσι καὶ τινα ἀρσενικά εἰς -ως (= -ωνος ἢ -ωFος), ὡς ἥρωας, μῆτρωας, Μότρωας, κλινόμενα ὡς ἐξῆς.

1. ἥρωας, γεν. ἥρωος ('Οδ. Χ, 185., ἐν δὲ 'Οδ. Ζ, 303 τὸ ω λαμβάνεται ὡς βραχὺ ἢ γίνεταί συνίζησης), δοτ. ἥρωϊ (ὡς βραχὺ δὲ τὸ ω ἢ ὑπ' ἄλλων γράφεται ἥρω ἐν 'Ιλ. Η, 453. 'Οδ. Θ, 483), αἰτ. ἥρωα (καὶ ἥρω· πρὸ φωνήεντος)· πληθ. ἥρωας, γενικ. ἥρώων, δοτ. ἥρώεσσι(ν), αἰτιατ. ἥρωας.

2. μῆτρωας (ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀδελφὸς τῆς μητρὸς. 'Ιλ. Π, 717+) καὶ αἰτ. μῆτρωα ('Ιλ. Β, 662+) μόνον.

3. *Mírowos* (βασίλειος τῆς Κρήτης), γεν. *Mírowos* ('Οδ. Α, 321. Ρ, 523), αἰτιατ. *Mírowa* ('Ιλ. Ν, 450. Ξ, 322. 'Οδ. Α, 567) μόνον.

ΣΗΜ. 'Εν 'Ιλ. Ξ, 322 ὑπ' ἄλλων γράφεται ἀντὶ τοῦ «Μίνωα» τὸ «Μίνω τ ε» ἢ «Μίνων τ ε».

Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος j

α) 'Ονόματα εἰς -ις

§ 308. Αἱ λέξεις εἰς -ις, αἰτινες ἔχουσι θέμα λῆγον εἰς j, κλίνονται ἄνευ τοῦ ε καὶ ἐν τῇ ἐνικῇ δοτικῇ συναιροῦνται πάντοτε εἰς i, τὴν δὲ αἰτιατ. πληθ. ἔχουσι συνήθως μὲν εἰς -ις, σπανίως δὲ εἰς ἰᾶς, ὡς

'Ονομ. *μάντις* ('Ιλ. Α, 92). πληθ. *μάντιες* ('Ιλ. Ω, 224).
Γεν. *μάντιος* ('Ιλ. Ν, 663). *μαντίων* ('Οδ. Ι, 441).
Δοτ. *μάντι* ('Ιλ. Ν, 69). *μαντῖ'εσσιν* ('Οδ. Α. 132).
Αἰτ. *μάντιν* ('Ιλ. Α, 62). *μάντις* ('Οδ. Ρ, 180).
Κλητ. *μάντι* ('Ιλ. Α, 106).

ΣΗΜ. 1. Ἡ ἄνευ τοῦ ε κλίσις εἶναι καὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ εἶναι συνήθως αὕτη εὐχρηστος εἰς τινα κύρια ὀνόματα, ὡς *Συέννεσις*, *Συέννεσιος*, κτλ. ὅρα Ἡμετέρ. Διδακτ. Γραμμ. Ἀττ. Διάλεκτ. § 364.

ΣΗΜ. 2. Ἡ ἐνικῇ δοτικῇ τῶν εἰς -ις συνήθως γράφεται πλημμελῶς εἰς -ει, ὡς καὶ ἡ αἰτιατ. πληθ. εἰς -εις.

ΣΗΜ. 3. Ὀλιγάκις μόνον ἡ ἐνικῇ δοτικῇ εἶναι ἀσυναίρετος, ὡς πτ ὀ-λ ε ῖ ('Ιλ. Ρ, 452. Ω, 707., ὅπερ ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ πτ ὀ λ ῖ i) καὶ π ὀ σ ε ῖ ('Ιλ. Ε, 71., ὅπερ ἴσως δεόν νὰ γραφῇ π ὀ σ ῖ i), ἄλλως δὲ πάντοτε π ὀ σ ῖ ('Οδ. Α, 430. Ρ, 555. Τ, 95), μάντ ε ῖ ('Ιλ. Ν, 69., ὅπερ ἴσως γραπτέον «μάντῖι»).

§ 309. Τὸ ὄϊς (ὁ καὶ ἡ=πρόβατον) εὐρίσκεται καὶ μετὰ βραχυτέρων συνακλιμένων τύπων, ὡς ὄϊος καὶ οἰός, αἰτιατ. ὄϊν, πληθ. ὄϊας, ὄϊων καὶ οἰῶν καὶ δοτ. πληθ. οἶεσιν ('Οδ. Ο, 385+), οἶεσσι(ν) ('Ιλ. Ε, 137. Ζ, 424. Κ, 486. 'Οδ. Ζ, 132. Ρ, 472) καὶ ὄεσσι ('Ιλ. Ζ, 25. Α, 106. 'Οδ. Ι, 418).

§ 310. Τὸ πόλις κλίνεται εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ὡς τὸ μάντις (§ 308), ἀλλ' ἐνίοτε πτώσεις τινὲς σχηματίζονται καὶ μετὰ τοῦ Η, ὡς γεν. πόλιος ('Ιλ. Χ, 110, κτλ.), δότικ. πόλῃ ('Ιλ. Γ, 50+), πληθ. πόληες ('Ιλ. Δ, 45. 51. κτλ.) καὶ πόληας ('Οδ. Ρ, 486+).

Πλὴν τοῦ πόλις πόλιος, πόλιν, κτλ. ὑπάρχει καὶ πτόλις, πτό-

λιος, δοτ. *πτόλει* ('Ιλ. P, 152. Ω, 707., ὅπερ ἴσως γραπτέον *πτόλι*. § 308, 3) καὶ αἰτ. *πτόλιν*. Αἱ δὲ λέξεις *πτολίεθρον* (=πόλις) καὶ *πτολίπορθος* (=πορθητὴς πόλεως) οὐδέποτε παρ' Ὀμήρῳ λέγονται ἄνευ τοῦ T (§ 105).

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ δοτική *π ό λ ε ι* ('Ιλ. E, 686. Z, 88. 297. 317. H, 345. X, 172. Ω, 706. Ὀδ. Z, 9. Θ, 569. N, 152. 158. 177. 183), καὶ ἄγούρι ('Ιλ. Π, 661. Ω, 141), ἥτις ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸ «π ό λ ι», «ἄ γ ού ρ ι», καὶ δοτ. πληθ. ἐπ ά λ ξ ε σ ι ν ('Ιλ. X, 3., ἀνθ' οὗ γραπτέον «ἐπ ά λ ξ ι σ ι ν») καὶ αἰτ. πληθ. ἐπ ά λ ξ ε ι ς ('Ιλ. M, 258. 268. 308. 375). ἀνθ' οὗ γραπτέον ἐπ ά λ ξ ι ς.

§ 311. Καὶ δύο ἐπίθετα ὑπάρχουσι παρ' Ὀμήρῳ μετὰ θέματος j τὸ ρῆσις καὶ *Φιδρις* (ἐμπειρος) μετὰ τῶν συνθέτων *ἄΦιδρις* (ἄπειρος), *πολύΦιδρις* (πολύπειρος) καὶ *ρῆΦις* (ἄπειρος). ἅτινα κλίνονται ὡς ἐξῆς.

ρῆσις (νῆ-ἐδ-τις), μόνον *ρῆσιές* ('Ὀδ. Σ, 369) καὶ *ρῆσιās* ('Ιλ. T, 156. 207).

ἰδρις (ἐμπειρος. Ὀδ. Z, 233. Ψ, 160) καὶ *ἰδριες* ('Ὀδ. H, 108+) ἐκ ῥίζης *Φιδ-*, *ἰδ-μεναι* (§ 99).

ἄΦιδρις (ἄπειρος. Ὀδ. K, 282+) καὶ δοτ. *ἀάδρει* ('Ιλ. Γ, 219+, ἀνθ' οὗ ἴσως ὀφείλει νὰ γραφῇ «ἀάδρῳ»).

πολύΦιδρις (πολύπειρος. Ὀδ. O, 458+) καὶ αἰτιατ. μόνον *πολύΦιδρῖν* ('Ὀδ. Ψ, 82+).

ρῆΦις (ἄπειρος ἀδάης. Ὀδ. Θ, 179+) καὶ αἰτιατ. μόνον *ρῆΦιδα* ('Ιλ. H, 198+).

Ἐκ τούτων γίνονται καὶ ἀφρημένα *Φιδρῖ'η* (γνώσις, ἐμπειρία, ἐκ τοῦ *Φιδρῖ-ῖ'η*), *ἀΦιδρῖ'η* (ἄγνοια, ἀπειρία) καὶ *πολύΦιδρῖ'η* (πολύπειρία), ἅτινα ἀκόως ἐν τῇ παραληγοῦσῃ γράφονται διὰ τῆς EI διφθόγγου. § 99.

§ 312. Οὐδέτερον ἐπίθετον ἐκ τῶν εἰς -ις εἶναι μόνον τὸ *τρώφι κῦμα* (=μέγα καὶ ἰσχυρὸν κῦμα) μόνον κατ' ὀνομαστικὴν ('Ιλ. Λ, 307+).

§ 313. Δυνάμεις ἀριθμοῦ ἐκ τῶν εἰς -ις δὲν ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ εὐχρηστος.

§ 314. Ἐκ τῶν εἰς -ις ἀνώμαλα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ταῦτα:

1. *ἄκρις* (ἀκρώρεα). μόνον αἰτιατ. πληθ. «δι' ἄκριας» καὶ «ἐκ' ἄκριας».

2. *κρήσις* (ῆ) = ξύστης, αὐ μόνον ἢ δοτ. *κρήσι* ('Ιλ. Λ, 640+).

3. *κόγις*, *κόγιος*, δοτ. *κόγι* καὶ *κόγιη* μόνον. Ἐν τῷ πληθυντικῷ παραλημβάνεται ἢ δοτ. *κογήη* (ἐκ τοῦ θηλ. *κογή*).

4. μῆτις (ὀργή), μῆτις (Ὁδ. Γ, 135+) καὶ αἶτ. μῆτιν μόνον.
 5. μῆτις (φρόνησις, βουλὴ, γνώμη), δοτ. μῆτι (Ἰλ. Ψ, 316. 318) καὶ αἰτιατ. μῆτιν μόνον. Ἐνταῦθα ἀνῆκουσι καὶ τὰ σύνθετα δολόμητις, δολόμητιν, κλητ. δολόμητι (ξ 208, σημ. 1), ποικιλόμητιν καὶ κλητ. ποικιλόμητι (ξ 208, σημ. 2) καὶ πολύμητις καὶ πολυμήτιος (Ἰλ. Φ, 353+).

6. ῥέμεσις (δικαίᾳ ἀγανάκτησις), δοτ. ῥέμεσσι (Ἰλ. Ζ, 335+) καὶ αἰτιατ. ῥέμεσιν μόνον.

7. ὀμήγυρις (συνάθροισις) μόνον ἢ αἰτιατ. ὀμήγυριν (Ἰλ. Α', 142+).

8. ὄφρις (ὄφρις=ὄφρις) μόνον αἰτιατ. ὄφρι (Ἰλ. Μ, 208+).

9. παράκοιτις (ἢ σύζυγος), δοτ. παρακοίτι (Ὁδ. Γ, 381+), αἰτιατ. παρακοίτην.

10. πόσις (ὁ σύζυγος), γέν. πόσιος, δοτ. πόσει (Ἰλ. Ε, 71+, ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον πόσει) καὶ πόσει (Ὁδ. Α, 429. Ρ, 555. Τ, 95., ἀνθ' οὗ γραπτέον πόσι), πόσιν καὶ αἰτιατ. πληθ. πόσιας (Ἰλ. Ζ, 240+) (πρβλ. δεσ-πότ-ης, λατ. potens καὶ πότ-ρια).

11. πόρις (δύμυλις) πόρις μόνον (Ὁδ. Κ, 410+) καὶ (πόρις) πόριος μόνον (Ἰλ. Ε, 162+).

12. τρόπις (τὸ κατώτατον μέρος τῆς νεώς, ἐφ' οὗ στηρίζονται τὰ πλευρά), τρόπιος μόνον καὶ αἰτιατ. τρόπιν.

13. φάτις (φήμη, λόγος, Ὁδ. Ψ, 362. Ζ, 29) καὶ αἰτιατ. φάτιν (Ὁδ. Φ, 323) μόνον.

β') Θηλυκὰ ὀνόματα εἰς -ω

ξ 315. Τὰ εἰς -ω θηλυκὰ ὀνόματα παρ' Ὀμήρῳ κλίνονται ὡς παρ' Ἀττικοῖς, ὡς.

Ὄνομ. ἢ Αἰτῶν (Ἰλ. Α, 36. Ὁδ. Α, 318).

Γέν. τῆς Αἰτωῖς (Ἰλ. Α, 9).

Δοτ. τῇ Αἰτωῖ (Ἰλ. Ω, 607).

Αἶτ. τῇν Αἰτῶν (Ἰλ. Φ, 497).

Κλητ. ὦ Αἰτωῖ (Ἰλ. Φ, 498).

ΣΗΜ. Αὕτη εἶναι ἡ παράδοσις τῶν ἀρχαίων. Δύναται τις ὅμως ἐν πλείστοις χωρίοις νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς ἀσυναίρετους ἀρχαιοτέρους τύπους, ὡς Αἰτῶϊα (Ὁδ. Α, 580), Αἰτῶϊος (Ἰλ. Π, 849), Αἰτῶϊ (Ἰλ. Υ, 72). Ὀλίγοι στίχοι, ἐν οἷς τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένοι, ὡς ἐν τῷ Ἰλιᾷ Α, 9. « Αἰτῶϊς καὶ Διὸς υἱὸς » ἀναγνωστέον κατ' Ἀριστόξενον « Αἰτῶϊς ἀγλαὸς υἱὸς ».

ξ 316. Τὸ Πυθῶ (ἢ πόλις τῶν Δελφῶν, ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον τοῦ

Πυθίου Ἀπόλλωνος) ἔχει δοτ. *Πυθοῖ* ('Ιλ. I, 405. 'Οδ. Θ. 80), αἰτ. δὲ κατὰ μεταπλασμὸν *Πυθῶνα* ('Ιλ. B, 519+).

Ἀνώμαλα ὀνόματα.

§ 317. Τὰ ἐπόμενα ὀνόματα εἶναι ἀνώμαλα.

1. δᾶϊ (θηλυκ. = ἐν τῇ μάχῃ, σφαγῇ. 'Ιλ. N, 286. Ξ, 387. Φ, 146 καὶ 301 (1). Ω, 739). Ἐν συνθέσει δὲ *δαΐφρων* (=γενναῖος, ἀνδρείος ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἔμφρων δὲ καὶ συνετός ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ), ἀλλὰ τοῦτο ὁρθότερον ἴσως εἶναι νὰ γίνηται ἐκ τοῦ *δαῖναι* ἄορ. καὶ *φρῆν* καὶ νὰ σημαίνη καθόλου τὸν *περίφρονα*, εἴτα καὶ τὸν *ἐμπειροπάλεμον*.

2. δάκρυ (τὸ) καὶ τὸ δάκρυον καὶ πληθ. δάκρυα, δάκρυον(α) καὶ ἀπαξ δακρύοισι ('Οδ. Σ, 173+), ἐνθα ὅμως ὑπὸ τοῦ Kayser καὶ Nauck γράφεται «δάκρυσαι». Ἄλλοι τύποι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὀμήρῳ.

3. δῶ (οἶκος. 'Ιλ. A, 426. B, 262. κτλ.), πάντοτε ὡς τελευταία λέξις τοῦ στίχου, ἀντ' αὐτοῦ δὲ συνήθως λέγεται δῶμα (δῶματα, δώματα, δώμασιν).

4. κᾶ'ρη (τὸ=κεφαλή), γεν. κρᾶτός, δοτ. κρᾶτί. Πληθ. κᾶ'ρηρα, κᾶρήρων.

Οἱ εἰρημένοι τύποι εἶναι λίαν συχνοί. Ἐκτός δὲ τούτων εὐρίσκονται καὶ οἱ ἐπόμενοι τύποι.

Γεν. κᾶ'ρητος ('Οδ. Z, 230 καὶ Ψ, 157) καὶ κᾶρήατος ('Ιλ. Ψ, 44+) καὶ κρᾶ'ατος ('Ιλ. Ξ, 177+), δοτ. κᾶ'ρητι ('Ιλ. O, 75+) καὶ κᾶρήατι ('Ιλ. T, 405 καὶ X, 205) καὶ κρᾶ'ατι ('Οδ. X, 218+), πληθ. ὄνομ. κᾶρήατα ('Ιλ. A, 309), γεν. κρᾶ'των ('Οδ. X, 309. Ω, 185), δοτ. κρᾶσιν ('Ιλ. K, 152+), αἰτιατ. κᾶρήατά ('Ιλ. P, 437) καὶ κρᾶ'ατα ('Ιλ. T, 93+) καὶ κρᾶᾶ ('Οδ. Θ, 92+), ὀργαν. πτωσίς ὑπὸ κρᾶ'τεσσι ('Ιλ. K, 156+). ἐπὶ κᾶρ (κατὰ κεφαλῆς. 'Ιλ. Π, 392+).

ΣΗΜ. 1. Ἡ γενικὴ κρᾶ'ός δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τούδε. κρᾶ'ός (=δύναμις, ἐξουσία).

ΣΗΜ. 2. Ἀντὶ τοῦ «κατὰ κρῆθιν» ('Ιλ. Π, 548 καὶ 'Οδ. A, 588) γραπτέον «κατ' ἄκρηθιν» (=ὑπὸ ἄνωθεν ὡς κατῶ, λατιν. a vertice, ἐντελὲς), ὡς

ὡς ἔφατο, Τρῶας δὲ κατ' ἄκρηθιν ἄλαβε πένθος ('Ιλ. Π, 548).

(1) Ἐνθα κακῶς γράφεται «δαΐκαταμείνων».

δενδρεα δ' ὕψιπέτηλ' αὐτ' ἄκροθεν γὰρ κερπόν ('Οδ. Α, 588). Παράβλεπε τὸ «αὐτ' ἄκροθεν ἰλίον αἰπείνῃν ἐλπίσιν» ('Ιλ. Ο, 557; 'Ορα καὶ 'Ιλ. Ν, 772. Χ, 411. Ω, 528).

5. *κρίθ' ἀνκὴν* (οὐδέτ. = κριθή. 'Ιλ. Ε, 196. κτλ.), *πληθ' δὲ κρίθαι* ('Οδ. Ι, 110+), *κριθέων* ('Οδ. Α, 69+), *κριθάς* ('Οδ. Τ, 112+).

6. *ἰῶας* (ἰ=λίθος), *γενίχ. ἰῶος*, *δοτ. ἰῶι* ('Ιλ. Π, 739+), *αἰτίατ. ἰῶαν*, *Δυίχ. ἰῶε* ('Ιλ. Ψ, 329+). *Πληθ' γεν. ἰῶων*, *δοτ. ἰῶ' εσσι(ν)*.

Διὰ τοῦ τόνου ἡ γεν. *ἰῶος* διακρίνεται τοῦ οὐσιαστικοῦ ὁ *ἰῶος*. 'Επίθετον μετρουσιαστικὸν εἶναι τὸ *ἰῶ' υρος* ('Ιλ. Γ, 57. Ι, 404. Μ, 178) καὶ *ἰῶ' υρος* ('Ιλ. Χ, 154+) καὶ ὑποκοριστικὸν *ἰῶ' υγες* ('Οδ. Ε, 433. Ζ, 95) = μικροὶ λίθοι, χάλινες.

7. *ἰίς* (λίων. 'Ιλ. Α, 239. Ο, 275. Ρ, 109. Σ, 318), *αἰτ. ἰίρ* ('Ιλ. Α, 480+), *πυθινῶς καὶ δοτ. πληθ. ἰί' εσσι* (ἀντὶ τοῦ *ἰείουσαι*. 'Ιλ. Η, 256. Θ, 592. Ε, 782). Εἶναι *παρασχηματισμὸς τοῦ ἰέων*.

8. *ὄσσε* (τῶ=ὄφθαλμῶ, 'Ιλ. Α, 104. Γ, 427. Ε, 82. κτλ.) ὡς *δυνάμει* τοῦ *ὄφθαλμοῦ* καὶ *ὄμματα*.

ΣΗΜ. 'Εκ θέματος ὁ κ- (ὀπ-)=ὄκ-je=ὄσσε, λ' ατ. oculus.

9. *οἶς* (χούτιον), *γενίχ. οἶατος* ('Ιλ. Σ, 272. Χ, 454): *οἶατα* ('Ιλ. Κ, 535. Α, 633. Σ, 378. κτλ.), *οἶασιν* ('Ιλ. Α, 109 καὶ Υ, 473). 'Αντὶ τοῦ *ὠσῖν* ('Οδ. Μ, 200) *ἀναγνωστέον οἶας*. 'Ομοίως ἀντὶ τοῦ *ὠπώετα* ('Ιλ. Ψ, 264 καὶ 513) *ἀναγνωστέον οἰάτ' εἰντα*.

Ἐπίθετα.

§ 318. Σύνθετὰ τινὰ ἐπίθετα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι *τριματάλη-ατα*, ὡς *ἀδμήτη* ('Οδ. Γ, 383. 'Ιλ. Κ, 293. Ψ, 266), *ἀθανάτη* ('Ιλ. Κ, 404. Σ, 86. 'Οδ. Ω, 47. 55), *αὐτομάτη* ('Ιλ. Ε, 749. Θ, 393), *ἀμαιμακότη* ('Ιλ. Ζ, 179. Η, 328), *ἀπριάτη* ('Ιλ. Α, 99. 'Οδ. Ξ, 317), *δορυκότη* ('Ιλ. Ι, 343+), *πολεμικήτη* ('Οδ. Δ, 770. Ξ, 64), *πολυφρόνη* ('Ιλ. Ι, 568+), *ἀριγνώτη* ('Οδ. Ζ, 108+), *ἀριζήλη* ('Ιλ. Σ, 219. 221), *ἀμφιρότη* ('Ιλ. Μ, 402. Β, 389. Α, 32. Υ, 281), *ἀβρότη* ('Ιλ. Ξ, 78+), *ἀντιθέη* ('Οδ. Ν, 378. Α, 116), *ἀμφιρότη* ('Οδ. Α, 50. 198. Α, 324. Μ, 283), *ἐμπλήη* ('Οδ. Σ, 118. Υ, 26. Χ, 3), *ειράλη* ('Οδ. Ε, 67. Ο, 479), *ἐννεγρή* ('Οδ. Γ, 178+), κτλ. Τινὰ δὲ διαφο-

ρύνται, ὡς ἀσβεστος βροή (Ψ. Α. 50, 500, Π. 267) καὶ ἀσβε-
στη γυλός (Ψ. Π. 123), ἡ ἐνέξαστος (Ψ. Σ. 276, Ὀδ. Ο. 333)
καὶ ἡ ἐνέξαστη (Ψ. Ω. 280, 590*, Φ. 137, 164, 271.), 271..

§ 319. Τούναντιόν ἄλλα ἀπλᾶ ὄντα ἢ εἰς -τος ῥηματιζῶν ἐπι-
θετα εἶναι διακατάληκτα, ὡς ἡ πίκρος (Ὀδ. Δ. 406, συνήθως δὲ
ἡ πικρή), ἡ ἀγρή (Ὀδ. Ι. 419) καὶ ἡ ἄγριος ἀτη (Ψ. Τ. 88),
ἡ ἀνεκτός (Ψ. Κ. 118), ἡ κλετός (Ψ. Β. 742, Ὀδ. Ε. 422),
ἁλὸς πολυῖος (Ψ. Υ. 229) καὶ πολυήρ ἁλᾶ (Ὀδ. Ι. 404), αἰ-
γαγής τακασίω (Ψ. Π. 589+).

§ 320. Τὰ εἰς -ος ἐπιθετα εἶναι καὶ διακατάληκτα, ὡς
ἡδὺς αἰτήρ (Ὀδ. Μ. 369), πολὺν ἐφ' ἡγήν (Ψ. Κ. 27, Ὀδ.
Δ. 709), ἡέρα πολὺν (Ψ. Ε. 776, Θ. 50), ἡ θήλυς (Ψ. Ε.
269, Κ. 216, Τ. 97, Υ. 409, Ὀδ. Ε. 467, Ζ. 122, Κ.
527, 572).

§ 321. Τὸ θηλυκὸν τοῦ ὠκύς καὶ βαθύς σχηματίζεται ὡς ἑ-
ὡς ὠκέα Εἴρις (Ψ. Β. 786, Ὀδ. Μ. 374), βαθέη (Ψ. Ε. 142,
Ο. 606, Π. 766, Φ. 213), ἄλλᾳ καὶ βαθεῖα. Ὡς θηλυκὸν δὲ
τοῦ αἰπὺς εἶναι καὶ τὸ (1) αἰπή (Ψ. Ν. 625, Ὀδ. Γ. 130), ἐκτὸς
τοῦ αἰπεῖα (Ἦρα καὶ § 303). Ἐκ δὲ τοῦ (πρόσθως) ὡς θηλυκὸν
εἶναι τὸ πρόσθᾳ (Ψ. Ε. 721, Θ. 383, Ξ. 194, 243, 271.).

§ 322. Ἐνίστα εἰς θηλυκὸν οὐσιαστικὸν ἀποδίδεται ἐπιθετον
ἄρσενικὸν θεωρούμενον ὡς κοινῷ γένους, ὡς ἐλήετι Ζακύνθῳ (Ὀδ.
Α. 246, Π. 123), ἄλλᾳ καὶ ἐλέεσσα Ζάκυνθος (Ὀδ. Ι. 24),
ἡμαθόεντος Πέλορ (Ψ. Β. 77, Ι. 153, 295, Α. 712, Ὀδ. Β.
326, Δ. 633, Ω. 151), Πέλω ἡμαθόεντι (Ὀδ. Α. 256, 458),
Πέλορ ἡμαθόεντα (Ὀδ. Α. 93 Β. 244, 359), ἀμπελόεντ' Ἐπι-
δαυρόν (Ψ. Β. 561), ποιήεντ' Ἀλάρτορ (Ψ. Β. 503), ἄλλᾳ
καὶ Πήδαρος ἀμπελόεσσα (Ψ. Ι. 152, 294, Ἦρα καὶ Γ. 184), Ἰρή
ποιήεσσα (Ψ. Ι. 150, 292).

§ 323. Ὡς θηλυκὸν τοῦ πρόφρων εἶναι πρόφρασσα (=πρό-
φρων-της, πρβλ. καὶ τὸ Περσέφωνα, -ειν καὶ Ἀττικ. Φερρέφρατα
=Φερσέφω-της, § 87).

Ἀνώμαλα ἐπιθετα.

§ 324. Ἀνώμαλα ἐπιθετα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὸ μέγας καὶ
πολύς, ἅτινα κλίνονται οὕτω.

(1) καὶ αἰπὺν Ἰλίου (κατὰ Nauck Ψ. Ο. 71) ὡς θηλυκὸν (§ 320).

* Ἀρσεν. μέγας, γεν. μεγάλοιο καὶ μέγαλον, δοτ. μέγαλω, αἰτ. μέγαν. Δυν. μεγάλω ('Ιλ. Σ, 518+). Πληθ. μεγάλοι, γενικ. μεγάλων ('Ιλ. Δ, 454), δοτ. μεγάλοισι ('Ιλ. Ω, 798), αἰτιατ. μεγάλους.

Θηλυκ. μεγάλη, γενικ. μεγάλης, δοτ. μεγάλη, αἰτ. μεγάλην. Πληθ. δοτ. μεγάλησι, καὶ αἰτιατ. μεγάλας.

Οὐδέτ. μέγα, γεν. μεγάλοιο καὶ μέγαλον, δοτ. μέγαλω, αἰτ. μέγα. Πληθ. μεγάλα, γεν. μεγάλων ('Ιλ. Κ, 401. 'Οδ. Φ, 26). δοτ. μεγάλοισι ('Ιλ. Α, 265. 541. Ν, 323. Ο, 712), αἰτιατ. μεγάλα.

Τὸ μέγας γίνεται ἐκ δύο θεμάτων μεγα- καὶ μεγαλο-. Ἐξ αὐτοῦ γίνεται τὸ ῥῆμα μεγαίρω (σθονῶ, ἀρνοῦμαι) καὶ μεγαλιόομαι (μεγαλύνομαι, ἐπαίρομαι), σύνθετα δὲ μεγα-κῆτος καὶ μεγαλ-ήτωρ (μεγαλόψυχος).

§ 325. Τὸ πολός, ὅπερ γίνεται ἐκ δύο θεμάτων πολ- (πολF-) καὶ πολλο- (πολFο) κλίνεται ὡς ἐξῆς.

* Ἀρσεν. πολός καὶ πολὺς καὶ πολλός, γενικ. πολέος, δοτικ. πολῶ, αἰτ. πολὺν καὶ πολὺν καὶ πολλόν. Πληθ. πολέες καὶ πολλοί, γεν. πολέων καὶ πολλῶν, δοτ. πολέεσσ(ν) καὶ πολέσσ(ν) καὶ πολέσσ(ν) καὶ πολλοῖσσ(ν), αἰτιατ. πολέας καὶ πολλούς.

Θηλυκ. πολλή, γεν. πολλῆς, δοτικ. πολλῇ, αἰτ. πολλήν καὶ πολὺν (§ 320). Πληθ. πολλαί, γεν. πολλῶν καὶ πολλῆων, δοτ. πολλῆσσ(ν), αἰτ. πολλῶς.

Οὐδέτ. πολ' ὅ καὶ πολλόν, γενικ. πολέος, δοτ. πολῶ, αἰτιατ. πολόν, πολὺν καὶ πολλόν. Πληθ. πολλά, γενικ. πολλῶν, δοτικ. πολέεσσιν ('Οδ. Ε, 54. Θ, 137. Σ, 123) καὶ πολλοῖσσ(ν), αἰτ. πολλά.

Ἡ φερομένη ὀνομαστική πολὺς ('Οδ. Θ, 109+), ἡ αἰτιατ. ἄρσεν. καὶ θηλ. πολὺν ('Ιλ. Ε, 776. Θ, 50. 472. Κ, 517. 'Οδ. Δ, 709 καὶ Ρ, 67) καὶ τὸ οὐδέτερον πολὺ ('Οδ. Τ, 387+) νομίζονται ὡς πλημμελεῖς παρείσαντο τύποι ἐκ γραφικοῦ ἀμάρτηματος προελθόντες, ἐντ' αὐτῶν δὲ προτιμᾶται νῦν γραφῇ τὸ πολός καὶ πολλόν.

Φέρεται καὶ ὀνομαστική πληθ. πολέες ('Ιλ. Α, 708+, ἥτις εἶναι ὑποπτος) καὶ δοτ. πληθ. πολέεσσιν ('Ιλ. Ρ, 236+), πολέσσ ('Ιλ. Ν, 452 καὶ Ρ, 308). Ἀντὶ δὲ τῆς δοτικῆς πολέας φησὶ ('Οδ. Ρ, 221) γραπτέον «πολλῆσι θέρησι».

Ἡ γενική πλήθ. *πολέων* ἐν Ἰλ.Π, 655 προφέρεται κατὰ συνίζησιν ὡς δισύλλαβος, ὡς

ὥσαιτο προτὶ Φάστν, *πολέων* δ' ἀπὸ θυμὸν ἐλουτο.

§ 326. Ἐν τοῖς ἐκ τοῦ *πολέων* πολυαριθμοῖς συνθετοῖς εὐρίσκονται ὡς πρῶτον συνθετικὸν πάντοτε τὸ *πολυ-*, εἰς τρεῖς δὲ σύνθετα, ἅτινα ἄλλως δὲν θὰ ἤρμοζον εἰς τὸν στίχον διὰ τὰς πολλὰς βραχείας συλλαβὰς, ὑπάρχει τὸ *πολυ-*, ὡς *πολυβότεια* γῆθωρ (ἡ πολλοὺς πρέφουσα. Ἰλ. Γ, 89. Λ, 770. κτλ.), *Πολυδάμας* καὶ ἡ γενική *πολυδάδοις* ('Οδ. Ε, 432+).

§ 327. Τὸ παρ' Ἀττικοῖς ἐπιθετὸν *σῶς* (σῶος) παρ' Ὀμήρῳ κλίεταί οὕτως.

Ἀρσεν. *σῶος* ἢ *σάος* ('Οδ. Τ, 300. Χ, 28), αἰπ. *σῶος* ἢ *σάος*, πλήθ. *σῶοι* ἢ *σάοι*.

Θηλυκ. *σῶη* (Ἰλ. Ο, 497+) ἢ *σάη* (κατ' ἄλλους).

Οὐδέτ. μόνον πλήθ. *σάα* ἢ *σάα* (Ἰλ. Ω, 382 καὶ 'Οδ. Ν, 364).

Ἐκ τοῦ *σῶος* ἔγινε καὶ τὸ συγκριτ. *σιώτερος* (Ἰλ. Α, 32+).

Παραθετικά ἐπίθετα.

§ 328. Τρεῖς θετικά εἰς -ος ἐπίθετα, ἃν καὶ ἔχουσι τὴν προηγούμενην συλλαβὴν μακράν, ἔχουσιν ὅμως τὰ παραθετικά διὰ τοῦ Ω. Τοιαῦτα δὲ εἶναι ταῦτα.

οἰζυρώτερος (Ἰλ. Ρ, 446+), *οἰζυρώτατος* ('Οδ. Ε, 105+).

λερώτερος ('Οδ. Β, 350+).

κακοξενιώτερος ('Οδ. Υ, 376+).

ΣΗΜ. Τὸ *ὀλωτότατος* ὁ δὲ μὴ ('Οδ. Δ, 442) εἶναι δικατάληκτον. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνιηρέστερον ('Οδ. Β, 190+) ἴσως γραπτέον ἀνιηρώτερον κατὰ τὰ προηγούμενα.

§ 329. Παρ' Ὀμήρῳ τὸ *παλαιός* ἔχει συγκριτικὸν *παλαιότερος* (Ἰλ. Ψ, 788+), τὸ δὲ γεραίος ὡς παρ' Ἀττικοῖς *γεραιότερος* (Ἰλ. Ι, 60. Ω, 149. 178. 'Οδ. Γ, 24. 362).

§ 330. Εἰς τὰ εἰς -ίωρ καὶ -ιωρ συγκριτικά τὸ Ι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι πάντοτε βραχύ. Τὰ δὲ εἰς -ίωρ συγκριτικά παρ' Ὀμήρῳ ἔχουσι μᾶλλον τοὺς εἰς -οῖα, -ορες, -οῖας τύπους ἢ τοὺς εἰς -ω καὶ -ους (ὄρα § 288).

§ 331. Παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχουσι καὶ παραθετικά ὅπως ἀλλότρια πῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

βᾶθος

βᾶθιστος (Ἰλ. Θ, 14+).

βράδυν

βάρδιστος (Ἰλ. Ψ, 310. 530).

βραχύς	βράσσων ('Ιλ. K, 226+).	
γλυκύς	γλυκίων	
κυδρός		κυδίστος.
μακρός	{μίσσων ('Οδ. Θ, 203+)	{μήκιστος.
	{μακρότερος ('Οδ. Θ. 20.	{μακρότατος ('Ιλ. Ξ, 288.
	Σ, 195)	373).
μικρός (καὶ σμικρός	μείων	
'Ιλ. P, 757+)		
οἰκτρός	οἰκτρότερος ('Οδ. Α, 381+)	{οἰκτιστός
		{οἰκτρότατος ('Οδ. Α, 421+)
ὀλίγος	{ὀλίζων ('Ιλ. Σ, 519+)	{ὀλίγιστος ('Ιλ. T, 223+).
	{ήσσων	{ήκιστος ('Ιλ. Ψ, 531+).
πάχυς	πάσσων	πᾶχιστος ('Ιλ. II, 314+).
τᾶχὺς	θᾶσσων (ἐκ τοῦ θαγγίων)	τᾶχιστα.
φιλος	{φιλιών	φιλιτατός.
	{φιλιτερός	
ώκὺς		{ώκιστος
		{ώκύτατος ('Οδ. Θ, 331+).

§. 332. Παραθετικά τινα γίνονται ἐξ οὐδετέρων οὐσιαστικῶν εἰς -ος, τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐξῆς.

τὸ ἄλγος	ἀλγιών	ἄλγιστος ('Ιλ. Ψ, 655+).
τὸ ἐλεγχος (1)		ἐλέγγιστος ('Ιλ. B, 285. κτλ.).
τὸ κέρδος		κέρδιστος ('Ιλ. Z, 153+).
τὸ κῆδος		κῆδιστος.
τὸ ῥίγος ῥιγίων (οὐδέτ. μόνον)		ῥίγιστα ('Ιλ. E, 873+).

ΣΗΜ. Τὸ ῥιγίων (φρικωδέστερος, φοβερώτερος, λατ. frigidus) ἔχει θέμα Fριγ (λατ. frigus) καὶ συγγενεῖται πρὸς τὸ φρίττω (θέμα φρικ, φρικη).

§ 333. Τοῦ ἀγαθός, ἡὺς καὶ ἐσθλός ὑπάρχουσι παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἐξῆς παραθετικά.

ἀγαθός, ἡὺς, ἐσθλός	{ ἀρείων	ἄριστος.
	{ ἀμείνων	—
	{ κρείσσων	κράτιστος.
	{ βέλτερος	—
	{ λωίτερος ἢ λωίων	—

(1) Ὑπάρχει καὶ ἐπιθετον ἐλεγγέες ('Ιλ. Δ, 242. Ω, 239), ἐξ οὗ τινες νομίζουσιν ὅτι ἔγινε τὸ ὑπερθετικόν, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ τοῦ Nauck γράφεται τὸ οὐδέτ. οὐσιαστ. «ἐλεγγεα» ἀντ' αὐτοῦ.

§ 334. Τὸ κακῶς, καλός (= Ἀττικ. κάλως), πολὺς καὶ ῥη-
διος (= Ἀττικ. ῥήδιος) ἔχουσι τὰ ἐξῆς παραθετικά.

κακῶς	{ κακίων ἢ κακώτερος	κακίστος.
	{ χειρίων ἢ χειριώτερος	
	{ χείρων ἢ χειρότερος	
καλός	καλλίων (= καλῆϊων)	καλλίστος.
πολὺς	{ πλείων, πλείον	{ (1) πλείστος.
	{ πλεον, πλέον	
ῥηδιος	ῥηίτερος	{ ῥηίτατος (Ὁδ. Τ. 577.
		{ Φ. 75).
(ἐπίρρ. ρεία καὶ ρε, α)		{ ῥήιστος (Ὁδ. Δ. 565+).

Εἰς τὸ συγκριτικὸν χερίων ἢ χείρων ἀνήκει ἡ αἰτιζτ. ῥέρηα
(Ἰλ. Δ. 400+) καὶ ἡ δοτ. ῥέρηι (Ἰλ. Α. 80+). Πληθ. ῥέρηες
(Ὁδ. Ο. 324+). Πληθ. οὐδ. ῥέρηα (Ἰλ. Ξ. 382. Ὁδ. Σ. 229.
Υ. 310). Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ συγκριτικοῦ πλείων εὐρίσκεται πληθ.
ὄνομ. πλείες (Ἰλ. Α. 395+) καὶ αἰτ. πλείας (Ἰλ. Β. 129+).

§ 335. Ἀξία μνείας εἶναι καὶ τὰ ἐπόμενα παραθετικά, ὧν τινα
γίνονται ἐξ οὐσιαστικῶν.

βασιλεύς	βασιλεύτερος	βασιλεύτατος (Ἰλ. Α. 69+).
κύων (κυν-)	κύν-τερος	κύντατος (Ἰλ. Κ. 503+).
μέσ(σ)ος	—	μέσσατος (Ἰλ. Θ. 223+).
νέος (νέΓος, λατ. novus)	—	νείατος (= ἔσχατος).
—	ὀπλότερος (νεώτερος)	ὀπλότατος.
(πρέσβυς § 321)	πρεσβύτερος	πρεσβύτατος.
—	προγενέστερος (Ἰλ. Β. 555. κτλ.).	
—	—	πῦ'ματος (τελευταῖος, λατ. postumus).

ὑπέρ	ὑπέρτερος	ὑπέρτατος.
(θέμ. ὑπ-, λατ. sup-)	—	ὑπατος (λατ. summus ἀντί τοῦ sup-mus).

§ 336. Τὰ ἐπόμενα παραθετικά εἶναι σπανιώτατα καὶ σχεδόν
μοναδικὰ παρ' Ὀμήρῳ.

ἄφαρ ἀφάρτερος (ταχύτερος. Ἰλ. Ψ. 311+).

[ἀχαρίς] ἀχαρίστερον (Ὁδ. Υ. 392+).

ἔνεροι (οἱ) ἐνέρτερος (κατώτερος. Ἰλ. Ε. 898. Ο. 225).

(1) Τὸ δὲ Ὀμηρικόν πλείεστερος εἶναι συγκριτικὸν τοῦ πλείους (= Ἀττ.
πλείους).

— ἰθύντατος (δικαιοτάτος. Ίλ. Σ, 508+).
 μάκας μακάρτερος (Ώδ. Λ, 483+) μακάρτατος (Ώδ. Ζ, 158+).
 κυῖρος (ὁ) κυρότερος (νεώτερος, ἀκμαϊότερος. Ίλ. Δ, 316 καὶ
 Ώδ. Φ, 310).

(μυχοὶ τοπ. πτώσεις) μυχοίτατος (=μυχαίτατος. Ώδ. Φ, 146+).
 (παροί, πάροι-θεν) παρούτερος (πρότερος. Ίλ. Ψ, 459 καὶ 480).
 ὀπίσ(σ)ω ὀπίστατος (Ίλ. Θ, 342. Λ, 178).
 σῶς (§ 327) σῶτερος (Ίλ. Α, 32+).

— φαίντατος (=φανότατος. Ώδ. Ν, 93+) (1).
 [φιλοκτέανος] φιλοκτεκνώτατος. Ίλ. Α, 122+).

§ 337. Ἐνίοτε ἡ συγκαριτικὴ κατὰ ληξίς -τερος κεῖται ἄνευ συγ-
 κριτικῆς σημασίας, χρησιμεύει δὲ μόνον νὰ δεικνύῃ τὴν ιδιότητά
 τινος ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλο πρόσωπον ἢ πράγμα στερούμενον
 ταύτης. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἑξῆς.

δεξιτέρως (δεξιὰ χεὶρ) κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἀριστερός.

θηλυτέρη (=θήλεια).

ἀγρότερος (=ἀγροδίαιτος).

ὄρεσ-τερος (ὄρεινός).

Ὅμοιως καὶ τὸ ἡμέτερος, ἐμέτερος, σφέτερος, ἑτερος, ἐκάτερος,
 πότερος, ἀμφότεροι, κτλ.

ΣΗΜ. Ἐνταῦθα ἀνάγεται ὑπὸ τινων καὶ τὸ θύραϊ θεώτεραϊ
 (Ώδ. Ν, 111+) = δι' ὧν μόνοι θεοὶ εἰσέρχονται (Σχολ.).

§ 338. Ἐπιρρήματα μετὰ βαθμῶν παραθέσεις εἶναι τὰ ἐπύ-
 μενα.

ἄγχι, ἀγγίθι [ἢ ἀγγύ] ἥσσον ἢ ἥσσοτέρω ἄγγιστα.

ἐκάς (Ἐκάς) ἐκαστέρω (Ώδ. Η, 321+) ἐκαστάτω
 (Ίλ. Κ, 113+).

πρό προτέρω (περαιτέρω).

τῆλει, τηλόθι ἢ τηλῶ — , τηλοτάτω (Ώδ. Η, 322+).

ΣΗΜ. 1. Πρὸς τὸ ἥσσοτέρω συγγενὲς εἶναι τὸ ἐπίθετον ἐπασ-
 σύτερος (ἀλλεπάλληλος) § 30.

ΣΗΜ. 2. Τὰ ἀγγίθι ὑπάρχει μόνον ἐν Ίλιάδι (Ξ, 412. Ψ, 762.,
 ἐνθα ἀναγκαστέον «ἄγγι δ' ἐῖ I'» καὶ ἐν Ὀδυσείᾳ (Ν, 103, 347.,
 ἐνθα καὶ γραφὴ «ἐγγύθι» κατὰ Μ. Ἑτυμ. σ. 115, 1). Τὸ δὲ ἀγγύ
 ὑπάρχει μόνον ὡς πρώτη λέξις τοῦ στίχου καὶ μετ' αὐτὸ ἔπεται τὸ «δ'
 ἰστάμενος» ἢ «δ' ἰσταμένῃ» (Ίλ. Β, 172. 790. Γ, 129. Δ, 92.

(1) Ἐκ τοῦ φαίνος. Ἀπολ. φαέννος, φαέντατος κατ' ἀφομοίωσιν ἀντὶ
 τοῦ φαέντατος, πρὸλ. καὶ φαένθῃ ἐκ τοῦ φαένων.

203. E, 123. Δ, 499. N, 462. 768. Ξ, 356. O, 173. Π, 537. P, 684. Σ, 169. X, 215. 228. Ω, 87. 709. Ὅδ. Δ, 25. E, 159. Z, 2. O. 9. P, 349. 526. 552. T, 271. X, 180. ἀνθ' οὗ ἔσως γραπτέον ἂν γ γ χ δ ε F' (=Foi) ἰ σ τ ἄ μ ε ν ο ς ἢ ἰ σ τ α μ ε ν η (ὅρα § 182), ὅ δὲ Nauck ἐν τοῖς ἄνω χωρίοις γράφει πανταχοῦ ἂν γ γ ὅ θ ι δ' ἰ σ τ ἄ μ ε ν ο ς ἢ ἰ σ τ ἄ μ ε ν η.

§ 339. Τὸν ὑπερθετικὸν βαθμὸν δύνανται νὰ ἀναπληρῶσι τὰ ἐπιθέτα συντιθέμενα μετὰ τῶν ἀχωρίστων μορίων ἀρι- (συγγενοῦς πρὸς τὸ ἀρετὴ, ἀρετῶν, ἀριστος) ἢ ἐρι-. ζα- (=δῖα Αἰολικῶς ἐκ τῆς διὰ), δα- καὶ ἀγ- (ὅπερ εἶναι ἕσον τῷ μὲν Ὀμηρικῷ ἀγ-αν), ὡς

ἀρίγνωτος (πολὺ γνωστός, γνωστότατος).

ἀριπρεπής (εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής).

ἀριδείκετος (περιφανέστατος).

ἀρισφαλής (λίαν, ὀλισθηρός, ὀλισθηρότατος).

ἀριφροῦδης (λίαν γνωστός, εὐδιάκριτος).

ἐριαίρηρ (ὁ μέγαν ἀνχένα ἔχων).

ἐρίθρομος (ὁ λίαν βρέμων).

ἐρίβωλαξ καὶ ἐρίβωλος (εὐφορώτατος, μέγας βώλους ἔχων).

ἐρίγδουπος καὶ ἐρίδουπος (ὁ μεγάλως δουπών).

ἑταρφεής (πολὺ τετραμμένος, εὐτραφέστατος).

ἐπι-ζα-φελος (φελ- = ὀγκυῶν, = ὀγκωδέστατος, ἄγαν ηὐξήμενος, σφοδρότατος).

ζα-φλεγής (φλογερώτατος).

δάσκιος (πολὺ σκιερός, σκιερώτατος).

δα-φουρός (πολὺ ἐρυθρός, ἐρυθρότατος).

ἀγακλής (περικλής, κλεινóτατος).

ἀγακλειτός (εὐκλειέστατος).

ἀγακλύτος (περίπυστος, τὰ μάλιστα ἀκουστός).

Καὶ ἐκ τοῦ παρ- δὲ σύνθετα ἀναπληροῦσι τὰ ὑπερθετικά, ὡς πά-ραιθος, παμποίχιλος, παραίολος, παράπαλος, παράπομος, παραφῆλιξ, παναώριος. Πλεοναστικὴ δὲ ὑπέρθεσις ὑπάρχει ἐν τῷ πανυπέρτατος (Ὅδ. I, 25+) καὶ πανύστατος (Ὅδ. Ψ, 532. 547. Ὅδ. I, 452).

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ.

§ 340. Ἐκ τῶν ἀριθμητικῶν ἄξια μνείας εἶναι τὰ ἐπόμενα.

Ἀπόλυτα ἀριθμητικά

Τακτικά ἀριθμητικά

1 εἰς, μῖα, μίης, μῖαν ἢ ἰά, ἰης, ἰῆ, ἰάν, 1. πρῶτος ἢ πρῶτιστος.

- οὐδέτ. δοτιζ. ἰω ('Υ.Ζ. 422+).
2. δὺ' ὦ (1), δὺ' ο, ἐνίστει δοιὼ ἢ πληθ. 2. δεῦτερος καὶ ὡς ὑπερ-
δοιοί, δοιαί, δοιαὶ καὶ θηλ. ἐν δοιῇ θετιζ. δεύτατος.
- (Μλ. I, 230+).
3. τρεῖς, τρεῖς (καὶ τρεῖ'). 3. τρι' ἅτως ἢ τρι' ἅτος.
4. τέσσαρες, τέσσαρες, τέσσαρες. 4. τέταρτος ἢ τέταρτος.
- (τέσσαρ, Αἰολ. πῖ σύρες, πῖ σύρας.
12. δώδεκα, δωδέκα ἢ δωκαίδεκα. 8. ὀγδόατος ἢ ὀγδοος.
20. εἰκοσά(ν) ἢ Εἰκοσά(ν). 8. εἰνάτος ἢ ἐνάτος.
30. τριήκορτα (= Ἀττ. τριᾶ' κορτα). 12. δωδέκατος ἢ δωδεκά-
40. τεσσαρά' κορτα. κορτος.
80. ὀγδοήκορτα (= Ἀττ. ὀγδοήκορτα). 20. εἰκοσάτος ἢ Εἰ-
90. ἐννῆκορτα (Μλ. B, 602+) ἢ κοσάτος.
- ἐννῆκορτα ('Οδ. T, 174+).
200. διηκόσιοι (= Ἀττ. διακόσιοι).
300. τριηκόσιοι (Ἀττ. τριᾶ' κοσίοι).
500. πεντηκόσιοι (Ἀττ. πεντᾶ' κοσίοι).
9000. ἐννεᾶ' χίλιοι (ἀλλ' ὅμως χί' ἑκα).
10000. δεκά' χίλιοι (δεκαχίλις-χί' ἑκα), ἀλλ' ὅμως καὶ
τριω-χί' ἑκα (Μλ. Y, 221+).

ΣΗΜ. Τὸ ἀριθμητικὸν ἐπίθετον μύριος (= δεκαχίλιος) παρ' Ὀ-
μήρῳ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ εἶναι μόνον τὸ μυρίος, μυρίοι,
μυρίαί, μυρία (= ἕπιρος, ἄπειροι, ἄπειρα).

§ 341. Οἱ ἐξ ἀπλῶν πολλῶν συγκείμενοι ἀριθμοὶ ἐκφέροντα
ὡς παρ' Ἀττικῶς, ὡς ἐνδεκα, ἐνδέκατος, τρεῖς καὶ δέκα (Μλ. E,
387), τρισκαίδεκατος (Μλ. K, 495), ἑπτὰ καὶ δέκα ('Οδ. E, 278,
II, 267), ὀκτωκαιδεκάτη ('Οδ. E, 279, II, 268, Ω, 65), ἐννεα-
καίδεκα (Μλ. Ω, 496+).

§ 342. Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπιρρήματα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ὡς καὶ
παρ' Ἀττικῶς, ὡς ἅπαρ, δέκα, τρεῖς, τετράκις, κτλ. ἐξαιρεῖται μόνον
τὸ εἰνάκις (= ἐνFάκις, λατ. noven=ἐννέα=envan, ὅθεν
ἐννῆκορτα, ἐννῆμαρ, εἰνάτος).

§ 343. Ὡς ἐπιρρήματα διανεμητικὰ εἶναι τὸ δέιζα, ἀνδιγα
(ἀνὰ δίχην), διάνδιζα ἢ διηθὰ (ὅθεν καὶ διηθάδιος), τριζα ἢ τρι-
ηθᾶ, τετραηθᾶ, πένταηθᾶ, ὡς 'Οδ. I, 71 :

τριηθᾶ τε καὶ τετραηθᾶ διέσχισι Fίς ἀνέμοιο.
ἑπταηθᾶ ('Οδ. E, 434+).

(1) Διὰ τοῦ Ω μόνον χάριν τοῦ μέτρου.

§ 344. Τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικά ὡς πρῶτα συνθετικά σχηματίζονται παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἑξῆς.

οἶο-πόλος (=μόνος ἀναστρεφόμενος), οἰσι-ίτωρ (=μόνος ἰτῶν).

δί-πτερος, δί-πλαξ, ἀλλὰ καὶ δισ-θαυέες.

τρί-ετες, τρί-πτερος, τρί-γ.ληρος, ἀλλὰ καὶ τρισ-καίδεκα, τρισ-χίλια.

τεσσαρά-βοις καὶ τετρά-κυκλος, τετρά-φαλος καὶ τρά-πέζα, (=τετραπέζα) καὶ τετρά-φά.λεια (=τ^ε)τετ-φά.λεια=λατ. quadru-).

Τὰ δὲ λοιπὰ γίνονται παρ' Ὁμήρῳ ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ.

ΣΗΜ. Τὸ μόνος παρ' Ὁμήρῳ ἢ μόνος (=μόνος) δὲν συντίθεται, παρ' αὐτοῦ δὲ γίνεται μόνον τὸ παράγωγον μόνω σε καὶ μόνω εἰς.

ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ.

α) Προσωπικαί.

§ 345. Προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι παρ' Ὁμήρῳ εἶναι αἱ ἐπόμεναι.

α' πρόσωπον		β' πρόσωπον		γ' πρόσωπον
Ὀν.	ἐγώ(r)	σὺ, ἐνίοτε τῷ rη	—	
Γεν.	ἐμεῖο, ἐμέο, ἐγ.λιτ.	σεῖο, σεό καὶ (σεῦ) ἐγ.λιτικῶς	Feio, Féio (καὶ ἐγ.λιτικῶς), (Fev)	
Δοτ.	ἐμοί, ἐγ.λιτ. μοι	σοὶ ὀρθότον., ἐγ.λι. τοί, τεῖr ὀρθότον.	Foe καὶ ἐγ.λιτικῶς	
Αἰτ.	ἐμέ, ἐγ.λιτ. με	σέ καὶ ἐγ.λι. ἐνίοτε	Fè καὶ m'η' καὶ ἐγ.λιτ. ἡμ.ώτερα.	
Ἀφ.	ἐμέθεν.	σέθεν.	Féθεν ἐγ.λιτ.	
Ὀν. Αἰτ.		Δυϊκός		
Γεν. Δοτ.		σφῶι καὶ σφῶ σφῶιr καὶ σφῶr		σφῶ ἐγ.λιτ. σφῶιr ἐγ.λιτ.
Ὀν.		Πληθυντικός		
Γεν.		ἐμεῖς ἢ ἑμμεῖς		—
Δοτ.		ἐμείων ἢ ἐμέων ἐμῖr ἢ ἑμμι(r)		σφείων ἢ σφείων σφῖ'σιν ἢ σφῖ(r) ἐγ.λιτ. ἄμφω
Αἰτ.		ἐμεῖς ἢ ἑμμεῖς.		σφείας ἢ σφέ ἐγ.λιτ. ἄμφω

§ 346. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ τῶν 3 προσώπων σχηματίζεται ὡς ἡ ἐνικὴ γενικὴ τῶν ἀρσενικῶν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως διὰ τοῦ προσφύματος *σjo*, ὡς ἐμέ-*σjo*, σέ-*σjo*, *Fé-sjo*. Διὰ δὲ τῆς μεταβολῆς τοῦ *j* εἰς *i* γίνονται οἱ τύποι ἐμέ*io* (51 φορές φερομένου), σέ*io* (28 φορές) καὶ *Féio* (μόνον δις. Ἰλ. Δ, 400. Ὀδ. X, 19), διὰ δὲ τῆς ἀποβολῆς τοῦ *j* οἱ τύποι ἐμέ*o* (μόνον Ἰλ. K, 124+), σέ*o* (23 φορές), *Féo* (12 φορές), τὸ δὲ *O* τῆς ληγοῦσης τῶν τύπων τούτων ἐκθλίβεται.

§ 347. Ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς κειμένοις φέρεται καὶ ἡ γενικὴ ἐμεῦ (τριακοντάκις περίπου), μεῦ (ἐξηκοντάκις περίπου), σεῦ (34 φορές), *Fεу* (7 φορές. "Ορα § 66) ἀντὶ τοῦ ἐμεῖ, μεῖ, σεῖ, *Fεῖ*.

§ 348. Ἡ γενικὴ τοῦ *σν* ἐν δύο χωρίοις (Ἰλ. Θ, 37, 468) φέρεται τε*io*, πιθανῶς δὲ ὀρθότερον τε*io* (τε*Féio*).

§ 349. Ἡ δοτικὴ τεῖν ὑπάρχει μόνον ἐν πέντε χωρίοις (Ἰλ. A, 201. Ὀδ. Δ, 619. 829. A, 560. O, 119).

§ 350. Τὸ δυνικὸν *τῶι* φέρεται 51 φορές, 33 μὲν ὡς ὀνομαστικὴ καὶ 18 ὡς αἰτιατικὴ. Φέρεται δὲ δις καὶ *τῶ* (Ἰλ. E, 219 καὶ Ὀδ. O, 475).

§ 351. Τὸ δυνικὸν *τῶι* ὑπάρχει 22 φορές ὡς δοτικὴ καὶ ἅπαξ ὡς γενικὴ (Ἰλ. X, 88+).

§ 352. Τὸ δυνικὸν *σφῶι* φέρεται πεντάκις μὲν ὡς ὀνομαστικὴ καὶ ἐξάκις ὡς αἰτιατικὴ, εἰς 4 δὲ χωρία συναίρεται εἰς *σφῶ* (Ἰλ. A, 574. A, 782. N, 47. O, 146).

§ 353. Τὸ δυνικὸν *σφῶι* ἀπαντᾷ ἐνδεκάκις μὲν ὡς δοτικὴ, τρεῖς δὲ ὡς γενικὴ, ἅπαξ δὲ συναίρεται εἰς *σφῶ* (Ὀδ. Δ, 62+).

§ 354. Τὸ δυνικὸν *σφῶε* φέρεται πεντάκις μόνον ὡς αἰτιατικὴ, τὸ δὲ *σφῶι* ὀκτάκις μόνον ὡς δοτικὴ.

§ 355. Ἡ ἀφαιρετικὴ συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῇ γενικῇ. § 174.

§ 356. Οἱ τύποι *ἄμμε* (τετράκις μόνον), *ἄμμε* (τρισκαίδεκάκις), *ἄμμο* (21 φορές), *ἄμμε* (ἐξάκις), *ἄμμε* (τετράκις), καὶ *ἄμμι* (17 φορές) εὐρίσκονται σπανιώτερον καὶ εἶναι Αἰολικοὶ σχηματισμοί.

ΣΗΜ. Θέματα εἶναι *ἄ μ ε*-, *ἔξ οὔ ἄ μ μ ε*-, *ἄ μ ε*-, καὶ *yusma*, *ἔξ οὔ ὀ μ μ ε* καὶ *ὑ μ ε*-.

§ 357. Ὅταν ἡ τελευταία συλλαβὴ τῶν τύπων *ἡμέας*, *ἡμέας*, *σφῆας* καθίσταται θέσει *μακρά*, προφέρονται οὗτοι μετὰ συνίζησεως. Ὄρθότερον θὰ ἦτο, ἂν ἀντικαθίσταντο διὰ τῶν δισυλλάβων *ἡμᾶς*, *ἡμᾶς*, *σφᾶς*, *ἔξ* ὧν ἤδη φέρονται ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς κει-

μένοις παροδείγματά τινα, ὡς ἡμας ('Οδ. Π. 372) καὶ σφᾶς ('Ιλ. Ε, 567).

§ 358. Οἱ τύποι ἄμμε, ἔμμε καὶ σφε εἶναι κυρίως σχηματισμοὶ παλαιοῦ δυϊκοῦ: ὡς καὶ ἡ κατάληξις -ε δεικνύει. Καὶ εὔρηται μετὰ σημάσιος δυϊκοῦ ἐν τισι χωρίοις τὸ ἄμμε (=ἡμεῖς οἱ δύο. 'Ιλ. Η, 292. 378. 397. Κ, 346. Ξ, 62. Χ, 219. Ω, 355) καὶ τὸ ἔμμε (=ὁμεῖς οἱ δύο. 'Ιλ. Ψ, 412) καὶ τὸ σφε (=αὐτοὶ οἱ δύο. 'Ιλ. Α, 111. 'Οδ. Θ, 271. Φ, 206).

Ἀντιστρόφως τὸ ἄμμε εἶναι πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ἐν τισι χωρίοις ('Ιλ. Α, 58. Σ, 268. 'Οδ. Ι, 404. Κ, 209. Μ, 221. Χ, 73) καὶ τὸ ἔμμε ('Οδ. Ν, 357. Σ, 407. Ω, 109) καὶ τὸ σφε ('Ιλ. Τ, 265).

Ἐν τῇ 'Ιλιάδι τὸ ἄμμε καὶ ἔμμε σχεδὸν πάντοτε ἔχουσι δυϊκοῦ σημασίαν. ἐν δὲ τῇ 'Οδυσσεῒ (ἥτις εἶναι πτωχοτέρα περὶ τὸν δυϊκὸν ἀριθμὸν) πληθυντικοῦ. Ἐν δὲ τῇ Αἰόλικῇ διαλέκτῳ στερουμένη δυϊκοῦ τὸ ἄμμε καὶ ἔμμε εἶναι ὡς πληθυντικά.

§ 359. Τὸ ἡμέας φέρεται 27 φορές, τὸ δὲ ἡμέας πεντάκις, τὸ δὲ σφέας 32 καὶ τὸ σφε τετράκις.

§ 360. Ἐν τισι χωρίοις φέρεται ἡμιν ('Ιλ. Ρ, 445. 417. 'Οδ. Θ, 569. Κ, 563. Α, 344. Ν, 177. Ρ, 376. Υ, 272). ὅρα § 357.

§ 361. Ἡ δοτικὴ σφί'σιν (55 φορές) καὶ σφί(ν) (173 φορές) εἶναι μυριόλεκτος παρ' Ὀμήρῳ.

§ 362. Οἱ τύποι ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἡμῖν, ὑμῖν εἶναι ἀλλότροι τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου. Πανταχοῦ δέ, ὅπου ἀπαντῶσι, δέον νὰ μεταγράφωνται εἰς τοὺς βραχυκαταλήκτους τύπους (εἰς -εσ καὶ εἰς ἱν), ὅπερ ἐπιτρέπει σχεδὸν πανταχοῦ τὸ μέτρον.

§ 363. Ἐκ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ἐκθλίβεται ἡ ἐνικὴ δοτικὴ, ὡς μ' (=μοι), σ' (=σοι), F' (=Fοι). Τὸ δὲ F' τοῦτο ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς κειμένοις ὅλως ἐξηφανίσθη. ὀφείλει δὲ νὰ ἀντικατασταθῇ.

§ 364. Χωρὶς Ὀμηρικῶν, εἰς ἃ τὸ F' (=Fοι) ὀφείλει νὰ ἀντικατασταθῇ, εἶναι τὰ ἑξῆς ('Ιλ. Ε, 4, 310. 320. 622. Θ, 422. Ζ, 25. 289. Ι, 306. Κ, 72. Α, 356. 417. Ν, 325. 511. 619. 651. Ξ, 237. 412. Π, 404. 509. 545. 560. Σ, 445. Υ, 98. 466. Φ, 490. Ψ, 762. 797. Ω, 53. 709. 'Οδ. Ζ, 5. Ν, 103. 271. 389. Ο, 105. 470. Ρ, 526. Ω, 200. 520). ὅρα καὶ § 62. 338, σημ. 2.

§ 365. Καὶ ἡ αἰτιατικὴ Fε δι' ἐκθλίψεως γίνεται F' ὅπερ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν κειμένων ἀφηρεθὼ ὀφείλον νὰ ἀντικατασταθῇ.

§ 366. Χωρία, εἰς ἃ δέον νὰ ἀντικατασταθῇ τὸ F' (=Fε), εἶναι τὰδε.
 ἄλλὰ κακῶς F' ἀφίει ('Ιλ. Α. 25 καὶ 379).
 ἄλλὰ καὶ ὡς F' ἐθέλω δόμεναι ('Ιλ. Α. 146).
 πρὸ δὲ F' ἤκε θεῶ ('Ιλ. Α. 195 καὶ 208).
 οὐτ' ἔρα F' ἔρκεα ἴσχει ('Ιλ. Ε. 90).
 ἄψ ἐθέλω F' ἀρέσαι ('Ιλ. Ι. 120).
 ὥμοῖν F' ἀφελέσθαι ('Ιλ. Ν. 514).
 ἄλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ F' ἐσάωσεν ('Ιλ. Ο. 290).
 ὅς F' ἕξει ('Ιλ. Ω. 155), καὶ F' ἐσσυμένην ('Ιλ. Π. 9).

Καὶ εἰς πολλὰ ἔτι ἄλλα χωρία ('Ιλ. Γ. 385. Δ. 12. 315. 524. Ε. 139. 334. 871. Ζ. 458. 166. 479. Α. 246. 434. 437. 690. Ν. 182. Ξ. 240. Π. 178. Ρ. 43. 58. 478. 537. 600. Σ. 72. 388. Τ. 340. 346. Φ. 479. 183. 409. 590. Ψ. 695. 725. 730. 743. Ω. 102. 154. 183. 'Οδ. Δ. 732. Ε. 146. 321. 322. 349. Α. 339. 472. Ξ. 49. Π. 22. Ρ. 40. 576. Φ. 224).

§ 367. Καὶ τὸ ἄρμι καὶ ἥρμι καὶ σφι δι' ἐκθλίψεως γίνονται ἄρμ' ('Ιλ. Η. 76+), ἥρμ' ('Ιλ. Κ. 551. Α. 781. Ψ. 787. 'Οδ. Ρ. 241. Χ. 62), σφ' (συχνάκις). Τὸ δὲ σφ' ἀντὶ τοῦ σφῆ εἶναι μόνον ἐν 'Ιλ. Τ. 265 καὶ 'Οδ. Θ. 271.

β') Ἀντωνυμία αὐτὸς

§ 368. Ἡ ὀριστικὴ εἰς τὸς σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἴδιος ἢ μόνος. Ὡς ἐπίρρημα αὐτῆς εἶναι τὸ αὐτῶς (=οὕτως), ὅθεν καὶ τὸ ὦς (ἢ ὡς) δ' αὐτῶς (=ὡσαύτως, ὁμοίως. 'Ιλ. Γ. 339. 'Οδ. Γ. 64. κτλ.).

ΣΗΜ. Καὶ παρ' Ἀττικοῖς σπανιώτατα φέρεται τὸ ὦς δ' αὐτῶς (Πλάτ. Φαίδων 102, ε'. Πρωταγ. 313, ε').

§ 369. Ἡ αἰτιατικὴ αὐτὸν σπανίως παρ' Ὀμήρῳ κεῖται μετὰ σημασίας προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἄνευ τινὸς ἐμφάσεως, ὡς 'Ιλ. Α. 463 :

νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

γ') Ἀντωνυμίαι αὐτοπαθεῖς.

§ 370. Αἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ εὐχρηστοὶ αὐτοπαθεῖς ἀντωνυμίαι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις ἀντ' αὐτῶν μεταχειρίζεται τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας μετὰ τῆς αὐτός, ὡς ἐμ' αὐτόν (=ἐμαυτόν. 'Ιλ. Α. 271), αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάον (=σεαυτόν. 'Οδ. Ρ. 595), ἐντόνασαν ἐ αὐτῇν (=ἐαυτήν. 'Ιλ. Ξ. 162), ἐε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαγέσασθαι (=ἐαυτόν. 'Ιλ. Υ. 171),

έμοι αὐτῶ ('Οδ. I, 421), σὺ αὐτῶ ('Ιλ. Γ, 51), οἱ αὐτῶ ('Ιλ. II, 47), ἔο αὐτοῦ ('Ιλ. Τ, 384), κτλ.

§ 371. Ἐνίοτε καὶ μόνη ἡ τριτοπρόσωπος κεῖται ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ὡς 'Ιλ. Ε, 343 :

ἡ δὲ μέγα ἰχθύουσα ἀπὸ F'εο κάθθαλεν υἱόν.

υἱόν γείνατο F'ειο χέρηα μάχη ('Ιλ. Δ, 400).

πρβλ. δὲ καὶ ἐε (=σεF'ε=λατ. se. 'Ιλ. Ω, 134).

§ 372. Καὶ ἡ αὐτὸς κεῖται ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ αὐτοπά-
θοῦς ἀντωνυμίας, ὡς 'Ιλ. Η, 338 :

εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν (=ἡμῶν αὐτῶν).

ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων

τὴν αὐτοῦ φιλέει ('Ιλ. I, 341—342).

ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτὸν τ' ἐλέησον ('Ιλ. Ω, 503).

ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατὰκρύπτων ἤισκεν ('Οδ. Δ, 247).

ἡ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων ('Οδ. Φ, 249).

§ 373. Ὄταν ὑπάρχῃ καὶ ὄνομα, ὁ Ὀμήρου μεταχειρίζεται
τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν μετὰ τῆς γενικῆς τῆς αὐτοῦ, ὡς

τε' αὐτῆς ἔργα κόμιζε ('Ιλ. Ζ, 490. 'Οδ. Α, 356. Φ, 350).

ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ ('Ιλ. Ζ, 446).

ἔῳ αὐτοῦ θυμῷ ('Ιλ. Κ, 204).

οἷς τ' αὐτῷ κεφαλῇς ('Οδ. Ο, 262).

δ') Κτητικαὶ ἀντωνυμίαι.

§ 374. Αἱ παρ' Ὀμήρῳ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι αἱ ἐπό-
μεναι.

A' πρόσωπον	B' πρόσωπον	Γ' πρόσωπον
εἰς κτήτωρ	ἐμός	σὸς ἢ τοῦς
δύο κτήτορες	ῥῶϊτερος	F'ος ἢ (σ)εF'ος
πολλοὶ κτήτορες	ἡμέτερος καὶ	—
	{(πεντάκις) ἄμός. {	{ἐμέτερος καὶ {σφέτερος καὶ
	{(πεντ.) ὅμός. {	{(17φορὰς) σφός.

§ 375. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τὸ ἐπίθετον φίλος κεῖται ἀντὶ κτη-
τικῆς ἀντωνυμίας, ὅπερ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ἀναπληροῖ καὶ
μόνον τὸ ἄρθρον, ὡς

κατεπλήγη φίλον ἦτορ (=ἰὸν ἦτορ. 'Ιλ. Ζ, 31).

ὥμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος ('Ιλ. Χ, 408) (1).

(1) Μετὰ τοιαύτης σημασίας εἶναι τὸ φίλος καὶ ἐν τῇ φράσει «οἶκος φίλος
οἶκος ἄριστος» (Αἰσώπ. Μ50. 154, ἐκδοσ. Carol. Halmii).

§ 376. Ὁ τύπος *εἶFος* καὶ πολλῶ μᾶλλον ὁ τύπος *Fός* καίται μετ' ἀνακλαστικῆς ἐννοίας (=λατ. *suus*). Ἡ ἀρχικὴ μορφή αὐτοῦ ἦτο *σεFός* καὶ *σFός*. Τοῦ δὲ *σεFός* τὸ σ ἀντικατεστάθη διὰ τῆς δασείας ('Ιλ. II, 753. Ὀδ. N, 52). Εἰς τινα δὲ χωρία τὸ σ ὀφείλει νὰ προφέρηται, ὡς

Ζεὺς δὲ *σεFόν* πρὸς δῶμα ('Ιλ. A, 533).

χεῖρα *σεFήν* ὑπερέσχε ('Ιλ. I, 420).

οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο *σεFὰ* πρὸς δώματα ('Οδ. B, 258).

§ 377. Ἡ πρὸ τοῦ *Fός* (=σFός) προηγουμένη βραχεῖα συλλαβὴ γίνεται θέσει μακρά, ὡς θυγατέρᾳ *Fήν* ('Ιλ. E, 371. Z, 192. A, 226. N, 376), πατέρι *Fῶ* ('Οδ. Γ, 39), πόσι *Fῶ* ('Ιλ. E, 71), τέκεῖ *Fῶ* ('Ιλ. Ω, 36), δ δ' ἄρᾳ *Fῶ* παιδί ὅπασσε ('Ιλ. P, 196).

§ 378. Τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ διάλέκτῳ ἀχρηστὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας ῥωότερος καὶ σφωίτερος ὁ Ὀμήρῳ μεταχειρίζεται σπανιώτατα, ὡς ῥωίτερος ('Ιλ. O, 39 καὶ Ὀδ. M, 181) καὶ σφωίτερος ('Ιλ. A, 216+).

ε) Δεικτικαὶ ἀντωνυμιαί.

§ 379. Τὸ ἄρθρον ἔχει παρ' Ὀμήρῳ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ δεικτικὴν σημασίαν. Κλίνεται δὲ ὡς ἑξῆς.

	Ἀρσενικόν	Θηλυκόν	Οὐδέτερον
Ὀν.	ὅς ἢ ὅ	ἥ	τό, σπανίως ὅ
Γεν.	τοῦτο ἢ τοῦ	τῆς	τοῦτο ἢ τοῦ
Δοτ.	τῷ	τῇ	τῷ
Αἰτ.	τόν.	τήν	τό
Ὀν. Αἰτ.	τῷ		
Γεν. Δοτ.	τοῦν		
Ὀν.	τοῖ ἢ οἱ	ταῖ ἢ αἱ	τά
Γεν.	τῶν	τῶν, σπανίως τῶν (§ 211)	τῶν
Δοτ.	τοῖσι(ν)	τῇσι(ν)	ποῖσι(ν)
Αἰτ.	τούς	τάς	τά

§ 380. Σπανίως, και τότε μόνον κατά τὸ φαινόμενον, συμφωνεῖ ἡ σημασία τῆς ἀντωνυμίας ταύτης πρὸς τὸ παρ' Ἀττικοῖς ἄρθρον, ὅτε γράφονται τὰ προκλιτικὰ ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

§ 381. Τὸ οὐδέτερον δ' ὑπάρχει μόνον ἐν τισι χωρίοις ('Ιλ. Μ, 344. 357. Ψ, 9. 'Οδ. Ω, 190).

§ 382. Εἰς τὴν ἀντωνυμίαν ὁ, ἡ, τὸ ἀνήκει τὸ ἐπίρρημα τῶς ἡ ὤς (ὥς δὲ κατ' ἄλλους). Ἄξιον δὲ μνείας εἶναι καὶ τὸ συχναίως ἀπαντῶν οὐδέτερον κατὰ δοτικὴν τῶ ὡς σύνδεσμος μετὰ τῆς σημασίας οὗν, ὡς 'Ιλ. Δ, 410 :

τῶ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.

Πρβλ. καὶ 'Ιλ. Ε, 128. 209. 283. 410. 676. 816. 894. Ζ, 224. 353.

ΣΗΜ. Τὸ τ ὡς ὑπάρχει μόνον δις ('Ιλ. Γ, 415 καὶ 'Οδ. Τ, 234). Ἡ δεικτικὴ σημασία τοῦ ὡς (ἡ ὡς) ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχει εἰς ὠρισμένας φράσεις, ὡς οὕν, καὶ ὡς, οὐδ' ὡς, μηδ' ὡς (ὅρα 'Ημετ. Διδ. Γραμμ. τῆς Ἀττικ. Διαλέκτ. § 85).

§ 383. Παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται καὶ αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι ὅδε καὶ οὗτος μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ σημασίας καὶ μετὰ τῶν ἐπίρρημ. ὅδε καὶ οὕτω(ς).

Ἡ δοτ. πληθ. τοῦ ἀρσεν. καὶ οὐδετ. τῆς ὅδε ἔχει καὶ παρά-δοξον σχηματισμόν, τοῖσδε(σ)σι(ν). Ὁ τύπος δ' οὗτος εὕρεται παρ' Ὀμήρῳ ἐξάκις ('Ιλ. Κ, 462. 'Οδ. Β, 47. 165. Κ, 268. Ν, 258 καὶ Φ, 93), ὅστις ἴσως δέον νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸν τύπον «τοῖσδ(ε)ς».

§ 384. Ἡ ὅδε ἀντωνυμία μεταπίπτει πολλάκις εἰς τοπικὴν σημασίαν (=ἐνταῦθα), ὡς 'Ιλ. Ε, 175 καὶ Π, 424 :

ὅς τις ὅδε κρατεῖ καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ ('Οδ. Α, 185).

Ὅρα καὶ 'Ιλ. Ζ, 460. Φ, 533. 'Οδ. Α, 226. Σ, 44. κτλ.

Ὅμοιως δὲ καὶ ἡ ἀντωνυμία οἷτος λαμβάνει τοπικὴν σημασίαν (=οὗτος ἐνταῦθα, κοινῶς αὐτὸς ἐδῶ), ὡς 'Ιλ. Κ, 82 :

τίς δ' οἷτος κατὰ νῆας στρατὸν ἔρχεται οἷος ;

ὦ γέρον, οὐ Φεῖας οἷτος ἀνὴρ ('Οδ. Β, 80).

Ὅρα καὶ 'Ιλ. Κ, 341. Α, 612. 'Οδ. Υ, 377. κτλ.

Καὶ τὸ ἐπίρρημα οὕτω λαμβάνεται μετὰ τοιαύτης ἐννοίας, ὡς 'Οδ. Π, 99 :

αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ.

§ 385. Καὶ ἡ ποιότητος δεικτικὴ ἀντωνυμία τοιοῦτος κεῖται

παρ' Ὀμήρῳ μετὰ τοιαύτης σημασίας, ἣν ἔχει ἡ ὁδὸς καὶ ἡ οὐτός, ὡς Ἰλ. Π, 847 :

τοιούτοι δ' εἶπερ μοι ἐφείκοσιν ἀντεβόλησαν.

Καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐνταυθοῖ, ὡς Ἰλ. Φ, 122 :

ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ «ἡ τοιοῦτοσδε ὦν» (Ἰλ. Γ, 46) ἀναγνωστέον «ἡ τοιοῦτος ἐὼν».

§ 386. Ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται ἐν γένει σχεδὸν πανταχοῦ τὸν τύπον *κεῖνος* ⁽¹⁾ καὶ τὰ ἐπίρρηματα *κεῖσε*, *κεῖθι*, *κεῖθεν*.

ΣΗΜ. Ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ φέρεται ἐκ εἴθι, ὡς «ὄφρ' ἂν ἐκ εἴθι» (Ὁδ. Ρ, 10), ὅπερ διορθοῦται εἰς «ὄφρα κ ἐκ εἴθι». Ὀλίγα δὲ χωρία, ἐν οἷς ἔτι τὸ ἐκ εἴνος φέρεται, διορθοῦνται πάντα (1).

ε') Ἑρωτηματικαὶ καὶ ἀόριστοι ἀντωνυμίαι.

§ 387. Ἡ ἐρωτηματικὴ καὶ ἀόριστος ἀντωνυμία τίς κλίνεται παρ' Ὀμήρῳ οὕτω.

Ἑνικός		Πληθυντικός	
Ἑρωτηματικὴ	Ἀόριστος	Ἑρωτηματικὴ	Ἀόριστος
Ὀν. τίς ;	τίς	τίνες ;	τινές
Γεν. τέο; τεῦ ;	τεο, τευ	τέων ; (2)	—
Δοτ. —	τεω, τω, τινί	—	—
Αἰτ. τίνα ;	τινά	—	τινάς.

Διυκλὸς ὑπάρχει μόνον τὸ «ξέρω δὴ τίτε τάδε» (Ὁδ. Δ, 26+). Οὐδέτερον μόνον τὸ ἐρωτηματ. τί ; καὶ τίνα (Ἰλ. Χ, 450) καὶ ἀόριστον τί καὶ πληθ. ἄσσα «όποι' ἄσσα» (Ὁδ. Τ, 218+).

ΣΗΜ. Ἡ γενικὴ τέο (καὶ ἐγκλιτικῶς τεο μόνον Ὁδ. Π, 305+) ἔχει τὸ πρόσφυμα sjо, ὡς τὸ ἐμέο, σέο, Fέο. Διὰ τῆς συναιρέσεως ἔγινε παρ' Ὀμήρῳ μὲν τεῦ καὶ ἐγκλιτικῶς τευ, παρ' Ἀττικοῖς δὲ τοῦ καὶ ἐγκλιτικῶς τοῦ.

§ 388. Ἡ ἀόριστος ἐνικὴ δοτικὴ τω ἐνίοτε ἀπαντᾷ (Ἰλ. Α, 299. Μ, 328. Ν, 327. Ὁδ. Κ, 32).

§ 389. Τὸ οὐδέτερον τί συνδέεται μετὰ τοῦ ἧ καὶ ποτὲ συγχώνις, ὡς τίη καὶ τίπτε (καὶ κατ' ἐκθλιψιν πρὸ δασυνομένου φωνήεντος τίφθ') καὶ = διὰ τί λοιπόν ;

§ 390. Παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς καὶ οὐδεν εἶναι τὸ οὐ τις

(1) Ὁρα Mnemos. 1886 σ. 90—91.

(2) Ἐν Ὁδ. Ζ, 119 καὶ Ν, 200 κεῖται κατὰ συνίτησιν ὡς μονοσύλλαδον.

(καὶ οὐ τι, οὐ τινα, οὐ τις μόνον) καὶ οὐ τι καὶ ἀπαγορευτικῶς μὴ τις, μὴ τι. Τὸ δὲ οὐδέτερον οὐτὶ κεῖται ἐπιρρηματικῶς ὡς καὶ τὸ οὐδέν (= οὐδόλως. 'Ιλ. Α, 153. Ε, 689. κτλ.) καὶ τὸ μήτι (= μηδόλως. 'Ιλ. Α, 550. Δ, 42. Ε, 130. κτλ.).

§ 391. Τὸ οὐδεὶς παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ ἐνικῇ δοτικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐδενί, ὡς ('Ιλ. Χ, 459. Ὀδ. Α, 515):

πολὺ προθέσκειν ἐόν μένος οὐδενὶ εἴκων.

Καὶ τοῦ οὐδετέρου τὸ οὐδέν καὶ τοῦτο μόνον ἐν τισι χωρίοις ὡς ἐπιρρημα (= οὐδόλως), ὡς 'Ιλ. Α, 244. 412:

ὁ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδέν ἔτισας.

Πρβλ. καὶ 'Ιλ. Κ, 216. Π, 274. Χ, 332. 513. Ω, 370. Ὀδ. Δ, 195. 248. 350. Ε, 347. Ι, 34. 287. κτλ.

ζ') Ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι.

§ 392. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία εἶναι ἡ ὅς, ἥ, ὅ, ἥτις κλίνεται ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ. Αὕτη δὲ συχνάκις ἐπιρρωννύεται διὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ τε.

§ 393. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ ὅ ο υ ('Ιλ. Β, 325 καὶ Ὀδ. Α, 70) δέον νὰ ἀναγνωσθῇ ὅ ο (§ 221).

§ 394. Ὡς ἐνικὴ γενικὴ τοῦ θηλυκοῦ ὑπάρχει ὑποπτος τύπος ἑ ης ('Ιλ. Π, 208+):

φυλόπιδος μέγα Φέργον, ἑ ης τὸ πρὶν γ' ἐράσθη.

"Ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ἔγραψεν ὧδε:

φυλόπιδος Φέργ' ἀργαλῆς, τῶν πρὶν περ ἐράσθη (1).

§ 395. Συχνάκις τὸ ἄρθρον παρ' Ὀμήρῳ κεῖται καὶ μετ' ἀναφορικῆς σημασίας, ὡς 'Ιλ. Ε, 481:

κτήματα πολλά, τὰ Φῆλδεται ὅς κ' ἐπιδευής.

Ἐπιρρωννύεται δὲ διὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ τε, ὡς 'Ιλ. Ε, 52:

βαλλέμεν ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.

Καὶ 'Ιλ. Ε, 59—60: «εἰς ὃ κε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται».

§ 396. Εἰς τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιρρημα ὡς (προκλιτικὸν ἢ ἄτονον), ὅπερ ἐπιρρωννύεται διὰ τοῦ τε καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται πρὸς τὸν Ἀττικὸν σύνδεσμον ὥστε, ὡς 'Ιλ. Γ, 21—22:

(1) "Ἴσως δὲ καὶ ὧδε γραπτέον «τῆς τὸ πρὶν γ' ἐράσθη», Ὁ δὲ Nauck εἰκάζει νὰ γραφῇ ὧδε: «ὅ ο πρὶν γ' ἠγάσασθη».

τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀρνή φίλος Μενέλαος,
ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

ὅρα καὶ Ἰλ. I, 14. II, 3. κτλ.

§ 397. Τὸ ὡς συχνάκις κεῖται μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, ὅτε καὶ ὀξύνεται, ὡς ὄρνιθες ὡς (=ὡς ὄρνιθες. Ἰλ. Γ, 2), θεός ὡς (=ὡς θεός. Ἰλ. Γ, 230), κτλ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοῦτο εἶναι *F*ῶς (§ 99)· διότι, ὅταν ἡ προηγουμένη λέξις τελευτᾷ εἰς μακρὸν φωνῆεν ἢ εἰς δίφθογγον, οὐδέποτε ταῦτα βραχύνονται πρὸ τοῦ ὡς (Ἰλ. Α, 72. Ν, 178. 292. κτλ.)· ὅταν δὲ ἡ προηγουμένη συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα, γίνεται αὕτη πρὸ τοῦ ὡς θέσει μακρά, ὡς Ὀδ. Α, 413 :

νωλεμέως κτείνοντο, σύες *F*ῶς ἀργιόδοντες.

γναθμῶν ἐξελάσαιμι συ' ὅς *F*ῶς ληϊβοτείρης (Ὀδ. Σ, 29).

Ἐξαίρουνται ὁμως καὶ τινὰ χωρία, ἐν οἷς δὲν γίνεται αὕτη θέσει μακρά. Τοιαῦτα δ' εἶναι τάδε (Ἰλ. Γ, 196. Ε, 78. Θ, 271. Κ, 33. Ν, 137. Ὀδ. Χ, 299).

ΣΗΜ. Τὸ προστιθέμενον εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας καὶ εἰς τὰ ἀναφορικὰ ἐπιρρήματα τε (συγγενὲς τῷ λατ. *que*) ἐπαυξάνει καὶ γενικεύει τὴν ἔννοιαν. Τοῦτο δ' εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ ἀναφορικὰ ὅσος τε, ἔνθα τε (πρβλ. καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ εὐχρηστα οἷος τ' εἰμί, ἐφ' ᾧ τε, ἔς τε, ὅ τε, ἄ τε), ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς συνδέσμους μέν τε, δέ τε, καί τε, γάρ τε, ἀλλά τε, τίς τε, ἴνα τε (ὅρα § 160).

§ 398. Τῆς ἀντωνυμίας ὅστις ἐκτός τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ εὐχρηστων τύπων εὐρίσκονται προσέτι καὶ οἱ ἐπόμενοι ἀνώμαλοι τύποι.

Ἄρσεν. ὅτις, γεν. ὅτεν, δοτ. ὅτεφ, αἰτ. ὅτινα.

Πληθ. γεν. ὅτεωι, δοτ. ὁτέοισιν, αἰτ. ὅτινας.

Οὐδέτ. ἐνικ. ὄνομ. καὶ αἰτιατ. ὅτι (καὶ ὡς σύνδεσμος).

Πληθ. οὐδ. αἰτιατ. ἄσσα.

§ 399. Ὁ τύπος ὅ τ τ ι γίνεται ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ δ (ὅ δ τ ι. πρβλ. τὰ λατ. οὐδέτερον *illud*, *aliud*, *istud*, *id*. Ὅρα Ἡμετ. Διδαχτ. Γραμμ. Ἀττικ. Διαλέκτ. § 543).

§ 400. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ εἰς τρία χωρία εὐρίσκεται μετὰ διπλοῦ Τ ὅττεο (Ὀδ. Α, 124. Ρ, 121. Χ, 377), ἔνθα τὸ διπλοῦν Τ δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ δέον νὰ ἀναγνωσθῇ οὐ ττεο.

§ 401. Ὁ τύπος ἄσσα εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ δις (Ἰλ. Α, 554 καὶ Ὀδ. Ο, 317), γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄ-τια.

ΣΗΜ. Οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον (ἀντὶ τοῦ τίς) τίς, ἐξ οὗ δοτ. πληθ. τίσις (=τισίν), ὅθεν ἄ καὶ τ ι α (ἄ-τια, ἄσσα).

§ 402. Ἐκ τῆς ἀναφορικῆς δ ἀκλίτου μενούσης προέκυψαν τὸ

ὅτις, γεν. ὅτεω κτλ., ἐξ ὧν τὰ Ἀττικὰ ὅτου (= ὅτις), ὅτω, ὅτωρ, ὅτοις(τ).

§ 403. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ οὐδέτερον ὃ ἢ ὅ τε ἐνίοτε ὡς σύνδεσμον εἰδικὸν καὶ αἰτιολογικὸν (= ὅτι), ὡς Ἰλ. Α, 120 :

λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὃ μιν γέρας ἔρχεται.

χωόμενος ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας (Ἰλ. Α, 244).

§ 404. Οὕτως ὑπάρχει ἐνίοτε καὶ τὸ τὸ = δι' ὃ, ἔνεκα τούτου.

ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα

(Ἰλ. Γ, 176. πρβλ. καὶ Ἰλ. Μ, 9. Ρ, 404. Ψ, 547. Ὀδ. Θ, 332).

Ἀνταποδοτικαὶ ἀντωνυμίαι.

Ἐρωτημ.		Ἀόριστοι		Δεικτικαὶ		Ἀναφορικαὶ	
						ὀριστικ.	ἀόριστοι
οὐσίαι ἐκ δύο		πότερος (Ἰλ. Ε, 85+), ἕτερος, ἄμφω, ἀμφοτέρω.					ὁπότερος
οὐσίαι ἐκ πολλῶν	τίς;	τίς, πᾶς, οὐδεὶς, μηδὲν, ἕκαστος, ἄλλος, οὐτίς, μή τις.	οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος.	ὅς		ὅστις, ὅτις, ὅς ἄν, ὅς κεν, ὃ, τε, ὅς τε.	
ποιήτης	ποιός;	ἄλλοιός, παντοῖός.	τοῖός, τοιόσδε, τοιοῦτός.	οἷός		ὁπ(π)οῖός, οἷός ἄν, οἷός κεν.	
ποσότη- τος			τόσ(σ)ος, τοσ(σ)όσδε, τοσ(σ)οῦτός.	ὅσ(σ)ος		ὁπόσος, ὅσ(σ)ος ἄν	
μεγέ- θους			τηλίκος				
τοπί- καί			ἄλλοδαπός, τηλεδαπός				

§ 405. Τὸ ἄμφω εὐρίσκεται μόνον κατ' ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν. Τὸ δὲ ἀμφοτέρω μόνον κατὰ πληθυντικὸν καὶ δυϊκὸν (μόνον ἀμφοτέρω (ἐνίοτε) καὶ σπανιώτατα ἀμφοτέροιν. Ἰλ. Ε, 207. Ὀδ. Γ, 327), καθ' ἐνικὸν δ' εὐρίσκεται τὸ οὐδέτερον ἀμφοτέρων ἐπιρρηματικῶς, ὡς Ἰλ. Α, 179 :

ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.
Πρβλ. καὶ Ἰλ. Δ, 60. 145, Η, 418. Ν, 166. Ο, 78. Σ, 365.
Ὀδ. Ε, 505.

Ἀνταποδοτικὰ ἐπιρροήματα.

	Ἑρωτημ.	ἀόριστα	δεικτικά	ἀναφορικά	
				ὀριστικά	ἀόριστα
τοπιχά	πόθεν ;	ποθεν	ἐνθεν, ἐνθενδε, ἐν- τεῦθεν, αὐτόθεν, κειθεν.	ἐθεν, ἐνθεν	ὅπ(π)όθεν
	ποῦ ; πόθι ;	πού	ἐνθα, ἐνθαδε, ἐνταυ- θοί, ἐνταῦθα, τῇ, τόθι, κειθι, αὐθι, αὐτόθι, αὐτοῦ.	ἤ, τῇ, ἐνθα, ὅθι.	ὅπου, ὅπ(π)όθι.
	πόσε ;		δεῦρο, ἐνθαδε, κεισε, οὐδετέρωσε.		τῇ, ὅπ(π)όσε.
τροπιχά	πῇ ;	πῇ	τῇδε, κεινῇ.		
	πῶς ;	πῶς	ὥδε, ὡς (ὥς), τῇ, τῶς, οὕτω(ς).	ἤ, ὡς, ὥσπερ.	ὅπ(π)ῶς, ὡς ἄν, ὡς κεν.
χρονικά	πότε ;	ποτέ	τότε, ἐνθα, τόφρα, τῇμος.	ὅτε, ὄφρα, ἤμος.	ὅπ(π)ότε, ὅτ' ἄν, ὅτε κεν.
			αὐτίκα	ἡνίκα	
ποσότητος			τοσσάκι	ὁσσάκι	
	ποσσήμαρ ;		αὐτῇμαρ, ἐξῇμαρ, ἐννῇμαρ.		

ΣΗΜ. Ἐκ τῶν ἀναφορικῶν ψιλοῦται τὸ ὄφρα, ἡ μ ο ς, προσέτι δὲ καὶ τὸ ἐνθα καὶ ἐνθεν, ἅτινα εἶναι καὶ ὡς δεικτικά.

ΡΗΜΑΤΑ.

§ 406. Παρ' Ὀμήρῳ αἱ φωναὶ τῶν ῥημάτων δὲν διακρίνον-
ται πολλάκις ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν διάθεσιν ἀκριβῶς, ὡς τοῦτο
συμβαίνει ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ. Γίνεται δὲ τοῦτο εἰς τὰς ἐξῆς
περιστάσεις.

1) Τὸ μέσον ἔχει ἐν τισι ῥήμασι τὴν αὐτὴν καὶ τὸ ἐνεργητικὸν διζήσιν, ὡς τὸ μέσον ὀρώμαι ('Ιλ. Ν, 99. Ο, 286.Υ, 344. κτλ.) = ὀρώ, πέλω καὶ πέλωμαι (=πέλω, ὅρα § 519, 39), κύρωμαι (=κύρω ἢ κυρίω. 'Ιλ. Ω, 530), μέλωμαι (=μέλω. 'Ιλ. Η, 240. Π, 182. Σ, 604. κτλ.), κτλ.

2) Ὁ μέσος ἀόριστος καὶ μέγιστα ὁ 6' ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος (§ 486) κέῖται συχνάκις ἀντὶ παθητ. ἀορίστου, ὡς βλήτο (=ἐβλήθη. 'Ιλ. Δ, 518), ἀπο-κατά-μενος ('Ιλ. Δ, 494), ἀπέ-κτατο ('Ιλ. Ο, 437.Ρ, 472), κατακτάμενος ('Οδ.Π, 106), κτλ. ὅρα § 486—487.

3) Ῥήματα, ἅτινα παρ' Ἀττικοῖς εἶναι παθητικὰ ἀποθετικὰ, παρ' Ὀμήρῳ εἶναι μέσα ἀποθετικὰ, ὡς

ἄγᾶμαι, ἡγασ(σ)άμην (=Ἀττικ. ἡγάσθην).

ἔρᾶμαι, ἡρασ(σ)άμην (=Ἀττικ. ἡράσθην).

ἡδομαι (=Ἡδόμην), ἐΨησάμην (=Ἀττικ. ἥσθην).

ἢ ἔχουσιν ἀμφοτέρους τοὺς ἀορίστους, ὡς

δύναμαι, ἐδυνήσάμην καὶ ἐδυνάσθην (=Ἀττικ. ἐδυνήθην καὶ μένον παρὰ Ξενοφῶντι ἐδυνάσθην).

αἰδέομαι, ἡδεσάμην καὶ ἡδέσθην (καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ μετὰ διαφορᾶς. ὅρα ἡμέτ. Λεξικ. τῶν Ἀττ. Ῥημάτων. σ. 10, 6').

μιμνήσκομαι, ἐμνήσάμην καὶ ἐμνήσθην (=Ἀττ. ἐμνήσθην).

οἶω ἢ οἶομαι (=Ἀττικ. οἶομαι), οἶσάμην καὶ οἶσθην (=Ἀττικ. ᾤσθην). ὅρα § 568.

4) Παθητ. μέλλοντα ὁ Ὀμηρὸς δὲν ἔχει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ μεταχειρίζεται

α) τὸν μέσον μέλλοντα μετὰ παθητ. διαθέσεως, ὡς τελέεσθαι ('Ιλ. Α, 204. Ὀδ. Α, 201. Χ, 215. =Ἀττικ. τελεσθήσεσθαι). κτλ. ὅρα § 569.

β') τὸν τετελεσμένον μέλλοντα, ὡς εἰρήσεται ('Ιλ. Ψ, 795), κεκλήσῃ ('Ιλ. Γ, 138), λελεύσεται ('Ιλ. Ω, 742), πεφείσεται (=φονευθήσεται. 'Ιλ. Ν, 829. Ὀδ. Χ, 217. ἐκ θέματ. φον-, ἐ-πεφονον, [πε-φέν-σεται], κακῶς δὲ γράφεται πεφείσεται διὰ τοῦ Η), πεφρίσεται (=φονευθήσεται. 'Ιλ. Ο, 140), πεφρήσεται (=φανήσεται. 'Ιλ. Ρ, 155+), τετενέσεται ('Ιλ. Μ, 358. κτλ.), καὶ συνήθως διὰ περιωρύξεως, ὡς τετελεσμένον ἔσται (=τελεσθήσεται. 'Ιλ. Α, 212. Β, 257. Θ, 286. 401. 454. Ι, 410. κτλ. Ὀδ. Β, 187. Π, 440. κτλ.), κτλ.

Παθητικὸς μέλλων παρ' Ὀμήρῳ εὐχρηστος εἶναι μόνον ὁ μιμή-

σομαι (=μιζομαι. ἀξιμαλλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν 'Ιλ.Κ, 365+), ἀμείρ-θήσεσθαι (ἀπωπῆς =στερηθήσεσθαι, ἀντί τοῦ ἀμαρτήσεσθαι κατὰ διόρθωσιν Naber καὶ Nauck. 'Οδ. Ι, 502+) καὶ δαή-σαι (ἐκ θέματος δα-, διδάσκω. 'Οδ. Γ, 187 καὶ Τ, 325), ἀλλ' οὗτος θεωρητέος μᾶλλον ὥς μέσος μέλλων (δαή-σαι, πρὸς καὶ παρὰ κ. δεδάη-κα).

§ 407. Παρ' Ὀμήρῳ ἄξιαι μνείας εἶναι ἡ χοῆσις τῆς ὀρίστου καὶ τοῦ ἀορίστου εἰς παροιμίας, παραβολὰς καὶ γνώμας, ὅστις λέγεται γνωμικός ἀόριστος καὶ ἰσοδυναμεῖ ἐνεστώτι, ὥς

ὅς κε θεοῖς ἐπιπέθηται, μᾶλλον τ' ἐκλυον αὐτοῦ ('Ιλ.Α, 218).

Ζεὺς δὲ καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφειλετο νίκην ('Ιλ.Ρ, 177).

ἥριπε δὲ ὥς ὅτε τις δρυὶς ἥριπεν ('Ιλ.Π, 482. πρὸς καὶ 487-89).

§ 408. Τῆς εὐκτικῆς ἄξιαι σημειώσεως εἶναι παρ' Ὀμήρῳ αἱ ἐξῆς περιπτώσεις: 1) ἡ ἐν εὐθείᾳ λόγῳ εὐκτική ἡ σημεινούσα τὸ νοητὸν καὶ ὑποτιθέμενον ὥς ὑπάρχον (=ὥς ὑποθέσωμεν ὅτι, ὥς εἴπωμεν ὅτι εἴχομεν, κτ.λ.), ὥς 'Οδ. Ξ, 191 :

τοιγάρ, ἐγὼ τοι ταῦτα μᾶλλον ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμῖν ἐδωδῆ

ἡδὲ μέθυ γλυκερόν κτλ.

2) ἡ ἐν πληγῇ λόγῳ εὐκτική ἡ κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς προηγουμένην εὐκτικὴν τιθεμένη, ὅπερ γίνεται καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ὥς 'Ιλ. Ν, 321—322 :

ἄνδρι δὲ κ' οὐ Φεῖξει μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

ὅς θνητὸς τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν.

Καὶ 'Ιλ. Ω, 226—227 :

αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς.

ἀγκάσ' ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἴη.

πρὸς καὶ 'Ιλ. Ξ, 9. 107. κτλ.

3) εὐκτική τοῦ μέλλοντος παρ' Ὀμήρῳ οὐδεμία εὐρίσκεται.

§ 409. Ἡ ὑποτακτικὴ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ἐν πλείονι χρήσιμη ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον. Ἄξιαι δὲ μνείας εἶναι δύο περιστάσεις, ἐν αἷς ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικὴν κατὰ τρόπον ἀλλότριον τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

α') Ὑποτακτικὴ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει.

§ 410. Ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοῦ κέρ, ἂν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὀριστικὴν μέλλοντος ἢ πρὸς εὐκτικὴν δυνητικὴν, ὥς

τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον ('Ιλ. Α, 183-4).
σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἰππασίδησιν,
ἢ κερ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης ('Ιλ. Α, 431).
ἢ σ' ὑπεροπλήσει τᾶχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ ('Ιλ. Α, 205).
πληθὺν δ' οὐ κερ' ἐγὼ μυνθήσομαι οὐδ' ὀρομήνω ('Ιλ. Β, 488).

Ὅρα καὶ 'Ιλ. Α, 137. Γ, 417. Ε, 235. Π, 129. Ὀδ. Α, 396.
Δ, 240. 389. Α, 328. 517. Κ, 507. Ρ, 418. κτλ.

§ 411. Ἡ ὑποτακτικὴ τῆς ἀμφιβολίας ἢ τῆς ἐρωτήσεως ὑ-
πάρχει παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, ἀλλὰ καὶ
ἐν τῷ τρίτῳ, ὡς Ὀδ. Ε, 465 :

ὦ μοι ἐγὼ τί πάθω ; τί νύ μοι μῆκιστα γένηται ;

πῶς τις τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν

ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσι Φίφῃ μάχεσθαι ; ('Ιλ. Α, 151).

Καὶ ἡ ὑποτακτικὴ αὕτη περιέχει ἔννοιαν μέλλοντος ὡς 'Ιλ. Ζ.
459 : καὶ ποτέ τις εἴπῃσι (πρὸ βλ. 'Ιλ. Η, 87) — ἐρεῖ.

Συνδέεται δ' αὕτη συγχάκις καὶ μετὰ τοῦ οὐ, ὡς 'Ιλ. Α, 262 :

οὐ γάρ πω τοίους Φίδον ἀνέρας οὐδὲ Φίδωμαι

— οὐδὲ ὄψομαι. Καὶ Ὀδ. Ζ, 201 :

οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερός βροτός, οὐδὲ γένηται

ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν εἰς γαῖαν ἱκῆται

δηιοτῆτα φέρων.

Πρὸ βλ. καὶ 'Ιλ. Η, 197. Ο, 349. Ὀδ. Π, 437. κτλ.

Συγχοτάτη δ' εἶναι, ὅταν καὶ ὁ κέρ (ἢ ὁ ἂν) προστίθεται, ὡς
'Ιλ. Β, 488 :

πληθὺν δ' οὐ κεν ἐγὼ μυνθήσομαι οὐδ' ὀρομήνω.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ οὐ κ' ἂν πρέπει πανταχοῦ νὰ γράφηται οὐ κ' ἐν
(ὅρα § 152).

β') Ὑποτακτικὴ ἐν ὑπόταγῃ προτάσει.

§ 412. Εἰς παραβολὰς καὶ ὑποταγὰς προτάσεις, αἵτινες ση-
μαίνουνσι γενικὴν τινα ἔννοιαν οὐχὶ ὡς πραγματικὴν περίπτωσιν
ἀλλ' ὡς ἀπλῆν ὑπόθεσιν, τίθεται ὑποτακτικὴ συγχάκις ἄνευ τοῦ κερ
(ἢ ἂν) μετὰ τοῦ εἰ, ὅτε, ὡς ὅτε, ὁππότε, ὡς ὁπότε, ὡς, ὡς τε,
ὅς καὶ τοῦ ὅς τε ἢ ὅστις, ὡς

οὐ τοι ἔτι δ' Φηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης

ἔσσεται οὐδ' ἔπερ' Ἐσιδῆρεα δέσματα ἔλγῃσι ('Ὀδ. Α, 203).

ἔσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἵσιμα Φειδῇ ('Ιλ. Ο, 207).

ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζεφυρος βαθύ λήϊον ἐλθὼν ('Ιλ. Β, 147).

ὥς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ ἀγένης *Φάξῃ* ('Ιλ. Ε, 161).

βῆ ῥ' ἔμεν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τε ἐπιδευῆς

δ' *Φηρόν* ἐν κρεάων ('Ιλ. Μ, 299).

τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι,

ἥτις ἀκούοντεςσι νέωτάτῃ ἀμφιπέληται ('Οδ. Α, 351).

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ «ὥς δ' ὅτ' ἂν» ('Ιλ. Α, 269. Κ, 5. Ο, 80. 'Οδ. Ε, 394. Χ, 468. κτλ.), ἀλλ' ἴσως γραπτὰ τὰ τοιαῦτα χωρὶς «ὥς δ' ὅτ' ὅτ'» (πρβλ. 'Ιλ. Α, 305. 'Οδ. Δ, 235. κτλ.).

Ἀπαρέμφατον.

§ 413. Τὸ ἀπαρέμφατον παρ' Ὀμήρῳ συχνάκις σημαίνει ἀ-
ληθῆ ἢ σκοπούμενην ἀκολουθίαν (infinitivus consecutivus ἢ
finalis) καὶ ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἵνα, ὥς

πῶς τίς τοι πρόφρων *Φέπειν* πείθηται Ἀχαιῶν

ἢ ὁδὸν *ἐλθέμεναι* ἢ ἀνδράσι *Φίει* μάχεσθαι; ('Ιλ. Α, 150).

Ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ βῆ ἔμεναι ἢ θέειν, ὥρτο ἔμεναι=ἤρ-
ξατο, ὠρμήθη πορεύεσθαι, ὥς 'Οδ. Ζ, 130 :

βῆ δ' ἔμεν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκί πεποιθώς.

Οὕτω δὲ τίθεται καὶ τὸ μάστιξεν δ' *ἐλάειν* ('Ιλ. Ε, 366. Θ, 45.
Χ, 400. 'Οδ. Γ, 484. 494. κτλ.)=βῆ δ' *ἐλάειν* ('Ιλ. Ν, 27).

§ 414. Τὸ ἀπαρέμφατον καίται συχνάκις ἀντὶ προστακτικῆς
παρ' Ὀμήρῳ, ὥς 'Οδ. Α, 290 :

νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν

σῆμά τέ *Φοι* γεῦναι καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερεῖξαι

πολλὰ μάλα, ὅσα *ΦέΦοικε* καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.

πρβλ. καὶ 'Ιλ. Α, 582. Β, 75. Ε, 124. Κ, 347. Ρ, 501. κτλ.

Ἐπὶ τρίτων δὲ προσώπων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τίθεται τὸ ἀπα-
ρέμφατον μετ' αἰτιατικῆς. Παραδείγματα τοιαύτης χρήσεως εἶναι
σπάνια, ὥς 'Ιλ. Γ, 285 :

Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,

τιμὴν δ' Ἀργείοισ' ἀποτινέμεν ἣν τε *ΦέΦοικε* (!).

Πρβλ. καὶ 'Ιλ. Β, 413. Η, 179. 'Οδ. Ρ, 354.

Ρηματικὰ ἐπίθετα.

§ 415. Ῥηματικὰ ἐπίθετα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι μόνον τὰ εἰς

* (1) Ὅρα Ἀσωπ. Εἰσαγ. εἰς Σύνταξ. σελ. 474, § 71—73. Περίοδ. Β' 445,
§ 78—79. καὶ Kühner Σύντακτ. § 474.

-τὸς ἰσοδυναμοῦντα μετοχῇ τοῦ παθητ. παρακειμένου ὡς «*κυνέη
ρίνου ποιητή*» (Ἰλ. K, 262), *τάλαροι πλεκοί* (Ἰλ. Σ, 568.
Ὀδ. I, 247), κτλ.

Ῥηματικά ἐπίθετα εἰς -τέος παρ' Ὀμήρῳ δὲν ὑπάρχουσι.

ΣΗΜ. Ὡς τοιοῦτον νομίζεται ὑπὸ τινων παρ' Ὀμήρῳ τὸ νη γ ἄ-
τ ε ο ς (ἐκ τοῦ ν ε ἡ-γ α τ ο ς = νεωστὶ πεποιημένος, καινουργής. Ἰλ. B,
43. E, 185), ἀλλὰ μόνον μ ε τ ἄ κ α τ α λ ἡ ξ ε ω ς, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ
σημασίας.

§ 416. Ἡ μετοχῇ τοῦ ἀορίστου δὲν ἔχει γενικῶς τὴν σημασίαν
τοῦ παρωρημένου.

§ 417. Ὑποκείμενον πληθυντικὸν κανονικῶς παρ' Ὀμήρῳ
συντάσσεται πρὸς πληθυντικὸν ῥῆμα, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς ἐνικὸν
κατὰ τὴν λεγομένην Ἀττικὴν σύνταξιν (ὡς παρ' Ἀττικοῖς). Ἐν
τῷ ἐπομένῳ χωρίῳ κεῖνται ἀμφότεραι αἱ συντάξεις, Ἰλ. B. 135 :
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε ρεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται.

Προσωπικαὶ καταλήξεις

α) ἐνεργητικῆς φωνῆς.

§ 418. Τὸ πρῶτον καὶ τρίτον* ἐνικὸν πρόσωπον τῆς ἐνεργ. ὑπο-
τακτικῆς ἐνίοτε ἔχει προσωπικὴν καταλήξιν -μι, -σι, καταλήγον εἰς
-ωμι καὶ εἰς -ησι(ν), ὡς *ἐθέλωμι*, *ἐθέλῃσι* (= *ἐθέλω*, *ἐθέλῃ*).

εὐδικίας ἀνέγῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα

πυροὺς καὶ κριθάς, βρέθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ (Ὀδ. T, 111).

ΣΗΜ. Τὸ γ' ἐνικ. τῆς ἐνεργ. ὑποτακτικῆς εἰς -ησι νομιζομεν ὅτι
πλημμελῶς ὑπογράφεται.

§ 419. Τὸ -ωμι τοῦ πρῶτου προσώπου τῆς ὑποτακτικῆς ὑπάρ-
χει καὶ κατ' ἐνεστῶτα καὶ κατ' ἀόριστον δεύτερον. Ἐξ ἐνεστῶτος
μὲν εἶναι τὸ *ἐθέλωμι* (Ἰλ. A, 549* Θ, 23 (κοινῶς *ἐθέλωμι*). I,
397. Ὀδ. Φ, 348), *ἰκωμι* (ἰωμι? Ἰλ. I, 414), *κτείνωμι* (Ὀδ.
T, 490), *τεύγωμι* (Ἰλ. O, 70. κοινῶς *τεύγωμι*). Ἐξ ἀορίστου
δ' εἶναι τὸ *ἀγάγωμι* (Ἰλ. Ω, 717), *φείπωμι* (Ὀδ. X, 392), *φί-
δωμι* (Ἰλ. Σ, 63), *τέρωμι* (Ἰλ. E, 279. H, 243. Ὀδ. X, 7).

ΣΗΜ. Καὶ ἀντὶ τοῦ κ ε ἄ σ α ι μ ι (Ὀδ. M, 388) γραπτέον ὑποτακτ.
κ ε ἄ σ ω μ ι (§ 410), ὡς

τῶν δὲ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ

τυτθὰ θαλὼν κ ε ἄ σ ω μ ι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

§ 420. Τὸ πρῶτον ἐνικὸν τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεργητ. ὑπερ-
συντελικού καταλήγει εἰς -εἶ, τὸ δὲ τρίτον εἰς -εον (ἢ *ειν*). τὸ
δὲ δεύτερον ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ οὔδᾳ, ὡς

Feída ('Ιλ. Θ, 366.Ξ, 71), *Feídaσθα* ('Οδ. Τ, 93), *Feídaσεν* ('Οδ. Ψ, 29) ἢ *Feídaει* ('Ιλ. Α, 70). ὅρα καὶ § 40.

§ 421. Τὸ δεύτερον ἐνικὸν πῶσωπον ἔχει τὴν ἀρχικὴν κατάληξιν -σι, ἥτις ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ δὲν διεσώθη, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ὑπάρχει ἐν τῷ ἐσ-σί ('Ιλ. Α, 176. 178. Γ, 164. 172. Δ, 56. Ε, 645. 813. 890. 896, κτλ.) = Ἀττικ. εἶ (ἐκ τοῦ εἶ(σ)ι, ὃ ἐκ τοῦ ἐσ-σί).

§ 422. Ἡ κατάληξις τοῦ δευτέρου ἐνικοῦ -σθα, ἥτις ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ ἦσθα (παρὰ τ. τοῦ εἶμι), οἶσθα, ἦεισθα (τοῦ εἶμι), ἦδυσθα καὶ ἔφησθα, παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλα ἐγκλίσεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τὴν ὑποτακτικὴν, ὡς ἁ) ὀρίστικ., ἐνεστώτος διδοῖσθα ('Ιλ. Τ, 270+), εἶσθα (τοῦ εἶμι. 'Ιλ. Κ, 450. 'Οδ. Π, 313 (;). Τ, 69. Υ, 179), τιθεῖσθα ('Οδ. Ι, 404. Ω, 476), φησθα ('Ιλ. Φ, 186. 'Οδ. Ξ, 149).

β) ὑποτακτ. ἐνεστώτος βουλεύσθα ('Ιλ. Ι, 99+), δηθύνσθα ('Οδ. Μ, 121+), ἐθέλσθα ('Ιλ. Ι, 288. κτλ.), εὐδηςθα ('Οδ. Θ, 445+), ἔχσθα ('Ιλ. Τ, 180+), ἔησθα ('Ιλ. Κ, 67+), σπένδσθα ('Οδ. Δ, 591+). Ἀόρ. ὑποτακτ. εἰάσσθαι ('Ιλ. Ψ, 344+), πείσθαι ('Ιλ. Ζ, 260+).

γ) Εὐκτικ. ἐνεστώτος κλαίεισθα ('Ιλ. Ω, 619+). Εὐκτικ. ἀορίστου δευτέρου βάλεισθα ('Ιλ. Ο, 571+), προφύγοισθα ('Οδ. Χ, 325+).

§ 423. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἐνικὸν τοῦ ἑνεργ. πρώτου ἑορίστου ἀντὶ τῶν τυπικῶν καταλήξεων -εας καὶ -ει(ν) ἐν τισι χωρίοις καταλήγει εἰς -αις καὶ -αι, ὡς ὀρέαις ('Ιλ. Λ, 792), γηθήσαι ('Ιλ. Α, 255).

ΣΗΜ. Ἡ κατάληξις -αις ὑπάρχει ἐν τοῖσδε, ὀρίναις ('Ιλ. Α, 792+), ἐπακούσαις ('Ιλ. *Υ, 250+), ἀντιβολήσαις ('Οδ. Δ, 547. Ν, 229., ἐνθα ὁ Nauck ἀντιβολήσῃς). Ἡ δὲ κατάληξις -αι ἐν τοῖσδε, γηθήσαι ('Ιλ. Α, 255+), ὀλέσαι ('Ιλ. Β, 4., ἐνθα νῦν διορθοῦται εἰς ἀλέσῃς), καλύψαι ('Ιλ. Ζ 464., ἐνθα ὑπὸ Nauck γράφεται ἀκαλύπτειν), ἀκούσαι ('Ιλ. Η, 129. Τ, 81., ἐνθα ἴσως γραπτέον ἀκούοις), αἰεραί ('Ιλ. Η, 130+), ἀμύνα ('Ιλ. Μ, 334+, ὅπερ ἴσως γραπτέον ἀμύνοι), χεύαι ('Ιλ. Ξ, 165+, ἐνθα κοινῶς γράφεται «χεύῃς»), ὁ δὲ Nauck προτείνει νὰ γραφῇ «χεύοις»), ἐνείκαι ('Ιλ. Σ, 147+, ὁ δὲ Nauck γράφει «ἐνείκαι»), σαώσαι ('Οδ. Γ, 231., ὁ δὲ Nauck γράφει «σαώσαι»). Δ, 753).

§ 424. Ὡς τρίτον πληθ. πρόσωπον εἶναι τὸ κήαιεν ('Ιλ. Ω,

38) καὶ κτερίσαιεν ('Ιλ. Ω, 38), ἀλλ' ἐνταῦθα ἀναγνωστέον ἴσως τὸν στίχον ὥδε:

ἐν πυρὶ κήϊαν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.

Μοναδικὸν εἶναι τὸ σταίησαν ('Ιλ. Ρ, 733+) ἀντὶ τοῦ σταίεν.

§ 425. Τὰ πληθ. τρίτα πρόσωπα τοῦ ἀορίστου καὶ παρατατικού τῆς εἰς -μι συζυγίας ἢ ῥημάτων κατ' αὐτὴν κλινομένων ἄνευ θεματικού φωνήεντος ἔχουσι συχνὰ τὸν βραχύτερον τύπον εἰς ᾶρ, ἐν καὶ ὦν ἀντὶ τοῦ -ησαν (-ᾶσαν -εσαν) καὶ ὦσαν, ὡς ἔβᾶρ ('Ιλ. Α, 391), ἔστᾶρ ('Ιλ. Α, 535), ἐπᾶρ ('Ιλ. Φ, 608), ἔφᾶρ ('Ιλ. Ζ, 108), ἐφθᾶρ ('Ιλ. Α, 51), βᾶρ (=ἔβαν. 'Ιλ. Μ, 406. Π, 552. κτλ.), ἐκᾶρ ('Ιλ. Κ, 526. 'Οδ. Α, 30. κτλ.), ἱερ ('Ιλ. Α, 273), πρότιθερ ('Οδ. Α, 112), ἔδῶρ ('Ιλ. Α, 222), ἔφῶρ ('Οδ. Ε, 481), ἔδορ ('Οδ. Ψ, 9), ἔγνωρ ('Οδ. Ο, 531. Τ, 475. κτλ.).

§ 426. Τὸ τρίτον πληθ. πρόσωπον τοῦ παθητικ. ἀορίστου κανονικῶς σχηματίζεται εἰς -εν ἀντὶ τοῦ εἰς -ησαν, ὡς ἤγερεθερ ('Ιλ. Α, 57 = ἤγέρθησαν), κόσμηθερ ('Ιλ. Γ, 1+), ἔμυχεθερ ('Ιλ. Γ, 209. Ψ, 687), κτλ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ἐτ ἔρφησαν ('Ιλ. Θ, 131) ἀναγνωστέον ἔτ ερ-φθεεν.

§ 427. Μοναδικοὶ εἶναι οἱ ἐπόμενοι ἀνώμαλοι τύποι, οἵτινες πιθανῶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι οἱ στίχοι, ἐν οἷς φέρονται, εἶναι διεφθαρμένοι. Εἶναι δὲ οὗτοι.

1) τὸ -ᾶσιν ἀντὶ τοῦ ᾶσιν εἰς τὸ τρίτον πληθ. τῆς ὀριστικῆς τοῦ παρακειμ. πεφύκασιν ('Οδ. Η, 114+, ἐνθα καὶ γραφῇ πεφύκει) καὶ ἔλελόχασι ('Οδ. Α, 304+).

2) τὸ -θην ἐν τῷ τρίτῳ πληθ. προσώπῳ τῆς ὀριστ. τοῦ παθ. ἀορίστου ἀντὶ τοῦ -θεν, ὡς μιάνθην ('Ιλ. Δ, 146+) (1).

§ 428. Τὸ τρίτον δυϊκὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς καθ' ὅλην τὴν ἐνεργητικὴν φωνὴν ἐλλείπει. Ὑπάρχει δὲ μόνον παρ' Ὁμήρῳ ὡς τοιοῦτον τὸ κομείτωρ ('Ιλ. Θ, 109+), τὸ δὲ «τῷ αὐτῷ μάρτυροι ἔστωρ» ('Ιλ. Α, 338) δύνανται νὰ εἶναι καὶ τρίτον πληθ. πρόσωπον.

* ΣΗΜ. Τὸ κομείτω νούχ' ὀρθῶς ὑπολαμβάνεται ὑπὸ τινων ὅτι εἶναι τρίτον πληθ. τῆς προστακτικῆς ἀνωμάλως καταλήγον εἰς -είτων ἀντὶ τῆς καταλήξεως εἰς -έων. Ἴσως δὲ γραπτέον κομείντων (=κομεόντων) κατ' εἰκασίαν τοῦ Nauck.

(1) Ἀλλ' ἴσως γραπτέον «μ.ι.α.ν.θ.έ.ν.τ.» =μιανθέντε =τοιοῖ' σοι οἱ μῆροί μιανθέντες αἵματι εἰσιν. Ὁ δὲ Nauck προτείνει νὰ γραφῇ «μ.ι.ᾶ.ν.θ.ε.α.ν.».

6') Προσωπικαὶ καταλήξεις τῆς μέσης
καὶ παθητικῆς φωνῆς.

§ 429. Τῶν προσωπικῶν καταλήξεων -σαι καὶ -σο τοῦ δευτέρου ἐνικῶς τὸ Σ ἀποβάλλεται καὶ οὐδεμία γίνεται συναίρεσις, ὡς βούλει ('Οδ. Ρ, 104), πόθηναι ('Ιλ. Ε, 351), μάργαο ('Ιλ. Π, 497), φά'ο ('Οδ. Π, 168), Φέλλεο ('Ιλ. Υ, 201), θέο ('Οδ. Κ, 333), κτλ.

ΣΗΜ. 1. Συναίρεσις συμβαίνει ἐν τῷ ἐνικῷ δευτέρῳ προσώπῳ τοῦ μέσου ἀορίστου μόνον ἐν τῷ ἐπεφράσῳ ('Ιλ. Φ, 410+) καὶ ἐκ τήσῳ ('Οδ. Ω, 193+). Εἰς τινὰ δὲ χωρὶς συμβαίνει συναίρεσις καὶ ἐκ τοῦ -ε αἰ εἰς ἡ (ῆ -εἰ) καὶ ἐκ τοῦ -ε ο εἰς εὔ (§ 66), ὡς μετὰ τρέπη ('Ιλ. Α, 160), περὶ ῥᾶ ('Ιλ. Φ, 459), βάλλεῖ ('Οδ. Μ, 218), ἐπεῖ ('Ιλ. Κ, 146), ἐπλεῖ ('Ιλ. Π, 29), κτλ.

ΣΗΜ. 2. Εἰς τοὺς τοιοῦτους συνηρημένους τύπους ἔπεται σχεδὸν πάντοτε λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη. "Ὅθεν φαίνεται πιθανόν ὅτι οἱ τύποι οὔτοι ἴσως ὀφείλουσι νὰ γραφῶσι μᾶλλον κατ' ἐκθλιψιν, ἐπεφράσα', ἐκ τήσα', μετὰ τρέπε', περὶ ῥάε', βάλλε', ἔπε', ἔπλε', κτλ. 'Τοιοῦτοι δὲ μετ' ἐκθλίψεως τύποι εὔρηνται παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἄλλοις, ὡς 'Οδ. Δ, 841:

οὔτι πάρος γε

* παλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις.

καὶ 'Οδ. Ω, 33 :

ἡδὲ κε καὶ σῶ παιδὶ μέγα κλέος ἦρε' ὀπίσσω (Ι).

ΣΗΜ. 3. "Ὑν τισὶ χωρίοις τὸ Σ καὶ ἐν τῷ παρακειμ. τῷ μέσῳ ἀποβάλλεται καὶ γίνεται συναίρεσις, ὡς μέμνη (= μέμνησαι. 'Ιλ. Ο, 18. Υ, 188, Φ, 396 καὶ 'Οδ. Ω, 115) καὶ βέβλη (βέβλησαι. 'Ιλ. Δ, 380+). Καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ἔπεται λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ὅθεν ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωσθῶσι τὰ χωρὶς ὡδε: μέμνησ', βέβλησ'.

§ 430. Ὁ παθητ. ἡ μέσος παρακείμενος δὲν συγκόπτει παρ' Ὀμήρῳ τὸ Σ τῆς καταλήξεως ΣΑΙ, ὡς μέμνησαι ('Ιλ. Υ, 648), ἀλάλησαι ('Οδ. Ο, 10+), κτλ. οὕτω καὶ τῆς προστακτικῆς τοῦ παρακειμένου, ὡς ἀλάλησο ('Οδ. Γ, 313+), κτλ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ πλημμελῶς φερομένου κατὰ συγκοπὴν τοῦ σ τύπου τοῦ παρακειμένου βέβλησαι ('Ιλ. Ε, 284. Δ, 380. Ν, 251) γραπτέον βέβλησαι. Τὸ βέβλησαι καὶ μετρικῶς εἶναι πλημμελές (δρα § 51, 2. § 52. 32).

§ 431. Τὸ μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ Σ γινόμενον -εαι προφέρεται ἐνίοτε κατὰ συνίζησιν, ὡς κέλεαι ('Ιλ. Ω, 434. 'Οδ. Ε, 174, Κ, 337., ἐνθα ὁμοῦς ὁ Nauck γράφει «κέλη»), ἔσσεαι

(1) Κακῶς γράφεται ἐν τοῖς κειμένοις ἡ ρα' = ἤραο· διότι ὁ ἀορίστος δὲν εἶναι ἡ ράμην παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἡ ῥόμην δρα § 519, 2. 4.

(Ὁδ. Ζ, 33., ὁ δὲ Nauck ἔσση), ἐπύνηται (ὑποτακτ. μέσ. ἄορ. Ὁδ. Ζ, 33., ὁ δὲ Naber γράφει ἐπυνέται ὡς μέλλ., ὀρθότερον δὲ γραπτέον «ἐπυνή»), § 456), γνώσεαι δ' εἰ (Ἰλ. Β, 367., ὁ δὲ Nauck γράφει «γνώση δ' εἰ», ἀλλ' ὀρθότερον γραπτέον «γνώσεαι εἰ», ὅτε καὶ ἡ συνίζησις ἐλλείπει).

§ 432. Τὸ πρῶτον πληθ. πρόσωπον ἔχει ἐνίοτε τὴν κατάληξιν -μεσθα ἀντὶ τῆς -μεθα, ὡς ἐσόμεσθα (Ὁδ. Β, 61), δεδμημέσθα (Ἰλ. Ε, 878), ἐπιστατήμεσθα (Ἰλ. Ν, 238).

§ 433. Τὰ τρίτα πληθ. πρόσωπα τοῦ παρκακμεμένου καὶ ὑπερ-συντελείου ἔχουσι συγχάκεις κατάληξιν -ᾶται καὶ -ᾶτο ἀντὶ τοῦ -νται καὶ -ντο. Ὁμοίως δὲ καὶ τῆς εὐκτικῆς τοῦ ἐνεστώτος (καὶ παρτακτ.) καὶ ἀορίστου εἶναι πάντοτε εἰς -ᾶτο, ὡς βεβλήᾶται (Ἰλ. Α, 657), βεβλήᾶτο (Ἰλ. Ε, 28), πευθοῖᾶτο (Ὁδ. Α, 157), ἐλασαῖᾶτο (Ἰλ. Κ, 537), ἐποίᾶτο (τοῦ ἔπομαι· Ὁδ. Ζ, 349). ὅρα § 87.

ΣΗΜ. Εἰς δύο χωρία (ἀναμφιβόλως διεφθαρμένα) φέρονται τῆς εὐκτικῆς τρίτα πληθ. πρόσωπα εἰς -ντο, ὡς μαχέονντο (Ἰλ. Α, 344., ἔνθα γραπτέον μαχέονται, ὡς ὁ Cohet (Miscel. crit. 1876. σ. 306) καὶ ὁ Nauck καὶ ἄλλοι γράφουσι) καὶ ἐκλεῖλᾶθονντ' (Ὁδ. Χ, 444., ἔνθα γραπτέον μεταβάτ. ἐκλεῖλᾶθητ' καθ' ὑποτακτικὴν, ὁ δὲ Nauck γράφει «ἐκλεῖλᾶθωντ'»).

§ 434. Θέματα ἔχοντ' ἁ χαρακτηῖρα οὐρανισκόφωνον καὶ χει-λεόφωνον μεταβάλλουσιν αὐτὸν εἰς τὸ ὁμόφωνον δασὺ πρὸ τοῦ -ᾶται καὶ -ᾶτο, ὡς ὀρωρέῃᾶται (θέμα ὀρεγ-· Ἰλ. Π, 834) καὶ ὀρωρέῃᾶτο (Ἰλ. Α, 26), ἐπιτετράφᾶται (Ἰλ. Β, 25 ἐκ τοῦ ἐπιτρέπω).

ΣΗΜ. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ κέεται, κείται, κείατο (κεῖμαι), κεκλείᾶται, εἰρῶ'αται, εἰρῶ'ατο, τετεύχεται, ἀγηγέραθ' (Ἰλ. Δ, 211. Ὁδ. Α, 387. Ω, 21), ἐρράδᾶται (Ὁδ. Υ, 354. ἐκ θέμ. ῥαδ-, ἐξ οὗ ῥαίνω=ῥάδνω), ἐρράδᾶτο (Ἰλ. Μ, 431) ἢ ᾶται (=ἦσ-νεται), ἢ ᾶτο, κτλ. Κατ' ἀναλογία δὲ τούτων ἔγινε καὶ εἰς τὰ φωνηεντόληκτα βεβλήᾶται, βεβλήᾶτο, κτλ.

Ἀπαρεμφατικά κατὰ λήξεις.

§ 435. Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον ἔχει συχνὰ παρ' Ὀμήρῳ τὰς παλαιὰς ἀπαρεμφατικὰς κατὰ λήξεις -έμεναι, -έμεν (ἢ -έμεν') ἀντὶ τῆς -ειν, ὡς

(ἐνεστώς) ἀμύνω, ἀμύνειν (Ἰλ. Ζ, 463), ἀμνρέμεναι (Ἰλ. Ε, 486), ἀμνρέμεν (ἢ ἀμνρέμεν'. Ἰλ. Ν, 109).

(μέλλον) ἄγω, ἄξειν (Ἰλ. Π, 832), ἄξέμεναι (Ἰλ. Ψ, 50), ἄξέμεν (ἢ ἄξέμεν'. Ἰλ. Ψ, 111).

(ἀόριστος 6') ἔφειπον, φειπεῖν ('Ιλ. Α, 543), φειπέμεναι ('Ιλ. Η, 375), φειπέμεν (ἢ φειπέμεν'. 'Ιλ. Η, 373).

§ 436. Καὶ ἐν τῇ εἰς -ΜΙ συζυγίᾳ τῇ ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος σχηματιζομένη ὑπάρχει ἡ ἀπαρεμφατική κατάληξις -μεναι ἢ -μεν, μόνον δὲ μετὰ δίφθογγον ἢ μακρὸν φωνήεν ὑπάρχει ἡ κατάληξις -ραι (ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ), οἷον

(ἐνεστώως) ἴστημι, ἰστάμεναι ('Ιλ. Σ, 496), οὐδέποτε δὲ λέγεται ἰστά-ραι.

(ἀόριστος 6') ἔδομεν, δόμεναι ('Ιλ. Α, 98), δόμεν (ἢ δόμεν'. 'Ιλ. Σ, 458), δοῦναι ('Οδ. Α, 292)* (=δο-Γέναι).

(παρκαείμενος) Φοῖδα, Φιδμεναι ('Ιλ. Ν, 273), Φιδμεν ('Ιλ. Α, 719), οὐδέποτε δὲ Φιδέναι.

Εἰς δὲ τὸν παθητ. ἀόριστον ὑπάρχει -ήμεναι (οὐδέποτε δὲ -ημεν) καὶ -ῆναι, ὡς

ἐμίγην, μίγημεναι ('Ιλ. Ν, 286), μίγηναι ('Ιλ. Ξ, 386).

ΣΗΜ. 1. Ἡ ἀπαρεμφατικὴ κατάληξις -μεν νομίζεται ὅτι ἔγινε κατ' ἐκθλίψιν ἐκ τῆς -μεναι καὶ διὰ τοῦτο αὕτη γράφεται πάντοτε -μεν' ὑπὸ τινων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατάληξις αὕτη ὑπάρχει καὶ πρὸ συμφώνου, ὡς ('Ιλ. Α, 323):

χειρὸς ἐλόντ' ἄ γ ἐ μ ε ν Βρισηίδα καλλιπάρηον

(πρὸ καὶ 'Ιλ. Α, 283. 1, 571. 'Οδ. Κ, 155. κτλ.), διὰ τοῦτο ὀρθότερον εἶναι νὰ γράφηται αὕτη καθόλου ἄνευ ἀποστροφῆς ἢ τοῦλάχιστον μετ' ἀποστροφῆς μόνον πρὸ φωνήεντος.

ΣΗΜ. 2. Αἱ ἀπαρεμφατικαὶ κατάληξεις -ᾶ' ναι, -έ' ναι, -ό' ναι καὶ -ὄ' ναι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὁμήρῳ, θθεν ἐπὶ μοναδικὸν φερόμενον ἀπαρέμφατον ἰέ' ναι ('Ιλ. Α, 227. Β, 94. 348. 451. 477. Γ, 119. Δ, 199. 209. Ζ, 296. Θ, 220. Ι, 596. Κ, 73. 136. 179. 273. 336. 356. Ν, 101. 167. 208. κτλ.) ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸν εὐχρηστον τύπον ἴμεναι.

§ 437. Τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἀορίστου δευτέρου. ἐνεργητικοῦ τελευτᾷ πολλάκις εἰς -έειν, ὡς

ἔβλεον, βαλέειν ('Ιλ. Η, 242. Θ, 299. 301. 310. 322. κτλ.).

θανέειν ('Οδ. Α, 29. κτλ.), ιδέειν ('Οδ. Α, 567. 'Ιλ. Ε, 475. Ω, 36. κτλ.), τεκέειν ('Ιλ. Ω, 608+), δακέειν (Ψ. Ρ, 572. Σ, 585), χυδέειν ('Ιλ. Ξ, 34), πιέειν ('Οδ. Α, 585. κτλ.), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐπειδὴ τὸ Ε τῆς κατάληξεως ταύτης εἶναι ἀνεμνήνευτον, ὑπάρχει δὲ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦτο σχεδὸν πρὸ ἐνὸς συμφώνου (ὅπερ μετὰ τοῦ τελικοῦ συμφώνου ἀποτελεῖ θέσει μακρὴν συλλαβὴν). διὰ τοῦτο γραπτέον ταῦτα εἰς -έμεν (β α λ έ μεν, θ α ν έ μεν, τ ε κ έ μεν, κτλ.).

Ἀϋξήσις καὶ ἀναδίπλωσις.

§ 438. Παρ' Ὀμήρῳ ἢ τε συλλαβικὴ καὶ ἡ χρονικὴ αὐξήσις συχνάκις παραλείπεται, δι' ὃ σταθεροὶ κανόνες δὲν ὑπάρχουσιν, ἐξαρθᾶται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς μετρικῆς ἀνάγκης.

§ 439. Ἡ παράλειψις τῆς αὐξήσεως συμβαίνει παρ' Ὀμήρῳ εἰς τὰς ἐξῆς περιστάσεις.

α) ἐν ἀρχῇ τῶν στίχων.

β) μετὰ τὴν τομὴν ἢ τὴν βουκολικὴν διαίρεσιν.

γ) εἰς λέξεις, αἵτινες μετὰ τῆς αὐξήσεως δὲν εὐαρμостоῦσιν εἰς τὸ μέτρον.

ΣΗΜ. Τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν νομίζουσι τινες ὡς ἀφαίρεσιν παρ' Ὀμήρῳ καὶ γράφουσι μετ' ἀποστροφῶν, ὅπερ καθ' ἡμᾶς δὲν εἶναι ὀρθόν, διότι ἡ παράλειψις τῆς αὐξήσεως συμβαίνει καὶ μετὰ σύμφωνον, οὐχὶ δὲ πάντοτε μετὰ φωνῆν, ὅτε δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἀφαίρεσις. Τὴν γνώμην ἡμῶν ἐπικυροῖ καὶ ἡ παράλειψις τῆς χρονικῆς αὐξήσεως, ἥτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀφαίρεσις.

§ 440. Τὰ ἀπὸ τοῦ F ἀρχόμενα ῥήματα παρ' Ὀμήρῳ λαμβάνουσι τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν, ὡς *Fαῖρδ' ἄνω*, *ἔFάνθαιον* (§ 99), *ἀνέFοιγεν* ('Ιλ. Π, 521. Ω, 228), *ἀνέFοιξε* ('Οδ. Κ, 389), *ἔFάλην*, *ἔFάλην*, *ἔFάλω*, *ἔFάρασσε*, *ἔFειξε*, *ἔFειπον*, *ἔFέσσατο*, *ἔFώθουν*, *ἔFωροῦμην*, *ἔFοιτογύει* ('Ιλ. Δ, 3. 'Οδ. Υ, 255., ὅπερ καλῶς γράφεται «*αἰφρογύει*»), *ἔFεFόργει* ('Οδ. Ξ, 289), *ἔFάφθη* (=κατερρίφθη, κατέπεσεν ἐπάνω, ἐκ θέματος *Fαπ-*, 'Ιλ. Ν, 543. Ξ, 419) καὶ *ἔFίσατο* (=ἔτινε, προουμύθη, 'Ιλ. Ο, 415. Δ, 138), *ἔFισάσθη* ('Ιλ. Ο, 544). ὅρα § 99 καὶ § 557, 7.

§ 441. Τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ F ἀρχομένων ῥημάτων παρ' Ὀμήρῳ δὲν λαμβάνουσιν αὐξήσιν, ὡς *Fοιτογύει* ('Ιλ. Α, 598), *FεFάλλει* ('Οδ. Φ, 96), *FεFοίκει* ('Ιλ. Ξ, 474), *FεFόργει* ('Οδ. Δ, 693), *Fέλεσσε* ('Οδ. Α, 580), κτλ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ φερόμενου *ἦ ἦ κ τ ο* (=ἦFικτο, 'Οδ. Δ, 796. Ν, 288. Π, 157. Υ, 31) γραπτέον ἐF ἐF κ τ ο καὶ ἀντὶ τοῦ ἡείδης ('Ιλ. Χ, 280+) καὶ ἡ εἰ δ ε ι ('Οδ. Ι, 206+) γραπτέον ἐ ὤ εἰ δ η ς (=ἔF-*Fείδης*) καὶ ἐ ὤ εἰ δ ε ι (=ἔFF*είδει*). ὅρα § 40.

§ 442. Αὐξάνουσι παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἀπὸ σ ἀρχόμενα ῥήματα, ὡς (θέμα *σεπ-*, λατ. *sequor*) *εἶπον*, *εἰπόμην*, (θέμα *σερπ-*, λατ. *serpo*) *εἶπον*, (σεχ-, ἔχω) *εἶρον*, *εἰρόμην*, (*σε-*, λατ. *sero*, ἴημι = σί-ση-μι) *παρεῖθην* ('Ιλ. Ψ, 868), (*σεδ-*, λατ. *sedeo*) *εἶσα*, (*σεFα-*, λατ. *de-sivare* = *de-sinere*, *ἔFάω*) *εἶωρ*, *εἶασα*, ἄλλ'

ιστήκειν μόνον παρ' Ὀμήρῳ. Λέγεται δὲ καὶ σὺν ἔργον (Ἰλ. Δ, 133) καὶ ὑπείρεχον (=ὑπέρσεχον. Ἰλ. Β, 426+) καὶ ὑπείρεχεν (=ὑπέρσεχεν. Ἰλ. Γ, 210 καὶ Ε, 433). ὅρα § 102.

§ 443. Τὸ λ, μ, ν, F καὶ σ ἐν τισι περιστάσεσι (§ 40) μετὰ τὴν αὐξησιν διπλασιάζονται, ὡς ἐλ.ταθε, ἐλ.λίσσεται, ἐλ.λιδάγνευε, ἔμμαθε, ἔμμορε, ἀπεινρίζοντο, ἔFFαδε (=εὔαδε), ἐσσεύοντο, ἐσσεύοντο ὅρα § 40.

§ 444. Τὸ ρ μετὰ τὴν αὐξησιν διπλασιάζεται ὡς παρ' Ἀττικοῖς. Δὲν διπλασιάζεται δὲ τὸ ρ εἰς τὸ ἐρόπτομεν (Ὀδ. Π, 379+) καὶ εἰς τοὺς παρωχημένους τοῦ ῥόομαι, ἐρύετο, ἔρυντο, ἀλλὰ διαφορεῖται ἐρρύσατο καὶ ἐρύσατο καὶ ἔρρεϊον, ἔρρεξα καὶ ἔρρειον, ἔρρεξα. ὅρα § 41.

§ 445. Ἡ ἀναδίπλωσις τοῦ παρακείμενου καὶ ὑπερσυντελείου δὲν παραλείπεται παρ' Ὀμήρῳ.

§ 446. Ἀξιοὶ μνείας εἶναι οἱ ἐξῆς παρ' Ὀμήρῳ παρακείμενοι. κτάομαι, ἔκτῃμαι (Ἰλ. Ι, 402+).

ῥυπόομαι, ῥερόπωμαι (Ὀδ. Ζ, 59+).

βλάπτω βέβλαμμαι (Ἰλ. Π, 660+).

Ἀττικὴ ἀναδίπλωσις.

§ 447. Ἡ λεγομένη Ἀττικὴ ἀναδίπλωσις εἶναι καὶ παρ' Ὀμήρῳ εὐχρηστος ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς. Ἀπαντᾷ δ' αὐτὴ παρ' αὐτῷ ἐν τοῖς ἐξῆς ῥήμασιν.

1. (ἀγερ-) ἀγείρω (=συναθροίζω), ἀγήγεμαι (§ 519, 1).

2. (ἄκ-) ἀκ-αχ-μέρος (=ἠκονημένος, πρβλ. ἄκων, ἀκ-μῆ, ἄκρη, ἄκ-αρθα, ἀκ-όρη, λατ. acus=βελόνη, acuo=ἀκονῶ).

3. (ἀλα-) ἀλάομαι (=πλανῶμαι), ἀλᾶ'λημαι.

4. (ἀλκτ-) ἀλᾶ.λύκτῃμαι (=τεθορύβημαι. Ἰλ. Κ, 94+).

5. (ἄρ-) ἀραρίσκω (=ἀρμόζω), ἄρηρα (§ 517, 1).

6. (ἀρο-) ἀρόω (=ἀροτριῶ), ἀρήρομαι.

7. (ἄχ-) ἄχ-τῶμαι (§ 511, 3), ἀχᾶ'χῃμαι, τρίτον πληθ. ἀκηγᾶται (Ἰλ. Ρ, 637+.. ὅπερ ἁπλῶς γράφεται ἀκηγᾶται), ὡς μετοχ. εὐρίσκεται τὸ ἀκηγε-μέρος (Ἰλ. Ε, 364 καὶ Σ, 29), ἄλλως δὲ κανονικῶς εἶναι ἀχᾶχῃμένος.

8. (ἐγερ-) ἐγείρω, ἐγρήγορα (ἐνθα ἐπαναλαμβάνεται ὅλον τὸ ἀσθενές θέμα ἐγρ-) καὶ παρ' Ἀττικοῖς εὐχρηστος.

9. (ἐδ-) ἐσθίω (=τρώγω), ἐδήδοκα καὶ παρ' Ἀττ. εὐχρηστος.

10. (ἐλα-) ἐλαύνω, ἐλήλαμαι καὶ παρ' Ἀττικοῖς εὐχρηστος.

11. (ἐλθθ-) ἐλήλυθα (= Ἀττικ. ἐλήλυθα) (496, 4. 565. 3).
 12. (ἐρειδ- καὶ ἀσθενέες ἐρειδ-, ἐξ οὗ τὸ μεθυμένην αὐτ-ηρίς) ἐρειδω (= στερρίζω), τρίτ. πληθ. παρ. ἐρηρ' ἔδεται ('Ιλ. Ψ, 284. 329. ἐνθα κακῶς γράφεται «ἐρηρέδαται» (1)), ὑπερσ. ἐρηρ' ἔδατο ('Οδ. Η, 95+. ἐνθα κακῶς γράφεται «ἐρηρέδατο» (1)) καὶ ἐρήριστο ('Ιλ. Γ, 358. Δ, 136. Η, 252. Λ, 436).

13. (ἐριπ-) ἐρείπω (= κρημνίζω, ῥίπτω κάτω), ἐρείριμαι.
 14. (ὀδ-) ὀδῶδα (= ὄζω ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ).
 15. (ὀδύσ-) ὀδῶδυσμαι, ὀδύρ. ὠδυσ(σ)άμην (= ὠρρίσθην, ἐμίσσησιν, λατ. odi (= μισῶ), odium (= μῖσος), κτλ.).
 16. (ὀλ-) ὀλωλα (= Ἀττικ. ἀπόλωλα).
 17. (ὀπ), ὀππα τοῦ ὀράω (= βλέπω), ζ' 565. 5.
 18. (ὄρ-) ὄρνευμι (= ἐγείρω, παροξύνω), ὄρωρα καὶ μεσσοπαρ. τρίτον ἐνικ. ὀρώρεται ('Οδ. Τ, 377 καὶ 524) καὶ τρίτ. ἐνικ. ὀποσ. ὀώρηται ('Ιλ. Ν, 271+).
 19. (ὄρεγ-) ὀρέγω (= ἐκτείνω), ὀρώρεγμαι, ζ' 511, 19.
 20. (συνεργ-) συνέγω, συνοκωγότε ('Ιλ. Β, 218+. ἐνθα κακῶς γράφεται «συνεργώτε».)

ζ' 448. Καὶ τοῦ ἀορίστον δευτέρου ἡ ἀναδιπλωσις εἶναι παρ' Ὀμήρῳ συγχωρεῖται ἢ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ὥς

1. (ἀρ-) ἀραρίσκω, ἡράρον (ζ' 517, 4).
2. (ἀφ-) ἀπαρίσκω, ἀφρ. β' ἡπάρρον (ζ' 463. 485, 6).
3. (ἐριπ-) ἐρείπω, ἀφρ. β' κατερήριπεν ('Ιλ. Ξ, 55+).

ζ' 449. Ἐξ ἀορίστων δευτέρων ἀναδεδιπλωμένων ἐγίναν καὶ μέλλοντες ἀναδεδιπλωμένοι. Τοιοῦτοι δ' εἶναι οἱ ἐξῆς.

1. (κέαδον) κέκᾶδήσω ('Οδ. Φ, 153. 170) ἐκ θέματος γαδ-.
 2. (κεγαρόμην) κεγᾶρήσω ('Ιλ. Ο, 98+) ἐκ θέματος γαρ-.
 3. (πέπιθον) πεπῖθήσω ('Ιλ. Χ, 223+) ἐκ θέματος πιθ-.
 4. (περιδόμην) περιδόσομαι ('Ιλ. Ο, 215. Ω, 158. 187) ἐκ θέμ. γιδ-.
- Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ κήδω γίνεται μέλλ. κεκαδησόμεθα ('Ιλ. Θ, 353+).

ζ' 450. Ἀναδιπλωσιν λαμβάνει καὶ ὁ ἐνεστώς, μάλιστα δὲ εἰς τὰ ἐναρκτικά ῥήματα, ὥς κη-κλήσκω, μι-μνήσκω, κτλ. ὅρα ζ' 461—464.

(1) Διότι ἐκ θέματος ἐριδ- δὲν δύνανται νὰ γίνῃ παρακείμενος ἐρήρεσμαι (πρὸς ἐρείριμαι καὶ ἀλήλιμμαι ἐκ τοῦ ἐρείπω καὶ ἀλέϊφω), διότι δὲν εἶναι ὡς τὸ ἐγείρω (θέμα ἐγερ-), ὅπερ ἔχει παρακ. ἐγέγερμαι.

Θεματικὸν φωνήεν.

§ 451. Παρ' Ὀμήρῳ πολλοὶ τύποι σχηματίζονται ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος, οἵτινες μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος ἐκφέρονται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον.

Τοιοῦτοι εἶναι οἱ κατὰ τὴν εἰς -MI συζυγίαν σχηματιζόμενοι χρόνοι, καὶ ἰδίᾳ ὁ ἐνεστώς (ὄρα § 452), ὁ ἀόριστος β' (ὄρα § 487) καὶ ὁ παρακείμενος ὁ ἐνεργητικὸς (ὄρα § 496).

§ 452. Ῥήματά τινα σχηματίζονται καὶ κατὰ τὴν εἰς -ω συζυγίαν μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος καὶ κατὰ τὴν εἰς -μι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος. Τοιοῦτοι εἶναι παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐπόμενοι ἐνεστώτες, ὡς γέρῳ, ἀλλὰ γέρ-τε ('Ιλ. I, 171+), δέχομαι, ἀλλὰ καὶ δέχ'εται (=δέχ-εται. 'Ιλ. M, 147+), δέχ-μενος ('Ιλ. B, 794. I, 191. Σ, 524. Ὀδ. Γ, 385), ποτιδέχμενος ('Ιλ. H, 415. I, 628. K, 123), ἰποδέχμενος (Ὀδ. N, 310. Π, 189), ἀπαρεμφ. δέχ-θαι ('Ιλ. A. 23. 377), ἐσθίῳ (θέμα ἐδ-, λατιν. *edere*), ἀλλὰ καὶ ἀπαρ. ἔδ-μεναι ('Ιλ. Δ, 345. E, 203. N, 36. X, 347. Ὀδ. I, 476. K, 243. Ξ, 42. Π, 84. P, 260. Γ, 214), κτλ.

§ 453. Οἱ χρόνοι οἱ ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος σχηματιζόμενοι ἔχουσιν ἐν τῇ ὑποτακτικῇ ἐγκλιτικὸν φωνήεν οὐχὶ η καὶ ω, ἀλλὰ ε καὶ ο πρὸ τῶν προσωπικῶν καταληξέων. Ἡ ὑποτακτικὴ δὲ μετὰ τῶν ἐγκλιτικῶν φωνηέντων εἰ καὶ ο εὐρίσκεται εἰς τέσσαρας περιπτώσεις.

1) ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ μέσῳ ἐνεστώτι εἰς -μι, ὡς 'Ιλ. K, 251:

ἀλλ' ἴομεν (1), μάλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἤως.

ἦν περ γὰρ κείτ' αἶ γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν ('Ιλ. T, 32).

Ἀντὶ τοῦ κείτ' αἶ (ῆ καὶ κέεται) καὶ ἐνταῦθα (καὶ 'Ιλ. Ω, 554. Ὀδ. B, 102. T, 147) γράφεται πλημμελῶς κῆται (ὄρα § 558).

2) ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορίστῳ δευτέρῳ καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐκ φωνηεντολήκτου θέματος εἰς η καὶ ω λήγοντος, ὡς θή-ομεν ('Ιλ. A, 143. κτλ.), καταβή-ο-μεν ('Ιλ. K, 97), στή-ο-μεν ('Ιλ. O, 297), παρ-στή-ε-τορ (Ὀδ. Σ, 182), γνῶ-ο-μεν (Ὀδ. Π, 304), δῶ-ο-μεν ('Ιλ. H, 299. 354), ἀπο-θή-ομαι ('Ιλ. Σ, 409), κατα-θή-ομαι ('Ιλ. X, 111. Ὀδ. T, 17), βλή-ε-ται (Ὀδ. P, 472).

(1) Τὸ ἴομεν φέρεται ὀκτάνκις μὲν μετὰ μακροῦ ἰ καὶ εἴκοσι καὶ μίαν φορὰς μετὰ βραχέος ἰ παρ' Ὀμήρῳ.

Οὕτω γίνεται καὶ ἐν τῷ παθητῇ ἀορίστῳ ὡς Ἰλ. Η, *71:

εἰς ὃ κεν ἦ ὕμεις Τροίην εὐπύργον ἔλῃτε

ἦ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμῆετ' ἐποντοπύρροισι.

τραπή-ο-μεν (Ἰλ. Γ, 441. Ξ, 314. Ὀδ. Θ, 292), νημεσση-

θή-ο-μεν (Ἰλ. Ω, 53).

3) ἐν τῷ ἐνεργ. πρώτῳ ἀορίστῳ καὶ μέσῳ, ὡς Ἰλ. Α, 141:

νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα διάν.

εἰς δ' ἐρέτας ἐπίτηδες ἀγέρομεν, εἰς δ' ἐκατόμβην

θήσομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον

βήσομεν· εἰς δὲ τις ἄρχος ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω.

ἦ Αἴας ἦ Ἰδομενεὺς ἦ δῖος Ὀδυσσεὺς

ἦ ἐπὶ Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλύτατ' ἀνδρῶν.

ὅρ' ἡμῖν Φεάχεργον ἰλάσσαι ἱερὰ βέεζας.

Καὶ ἐν Ὀδυσ. Α, 41:

ὀππότε γ' ἡβήσῃ καὶ Φῆς ἱμεῖρεται αἴης.

4) ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς Ἰλ. Α, 363. Π, 19:

ἐξάυδα, μὴ κεῖθε νόω, ἵνα Φεῖδ-ο-μεν ἄμφω.

εἶδ-ε-τε (Ἰλ. Θ, 18. Σ, 53. Ὀδ. Ι, 17), πεποῖθ-ο-μεν (Ὀδ. Κ, 335).

§ 454. Συγχάκις εὐρίσκεται ἡ κατὰλήξις -ομεν καὶ -εται, τὸ δὲ -όμεσθα μόνον ἐν τῷ «ὅρ' ἰλασσ-όμεσθα ἄνακτα» (Ἰλ. Α, 444+) καὶ «ὅρ' ἰλασσ-όμεσθα ἑκαστος» (Ἰλ. Ξ, 87+).

§ 455. Εἰς τὰ τρία ἐνικά τῆς ἐνεργητικῆς ὑποτακτικῆς καὶ εἰς τὸ πληθ. τρίτον τὸ ἐγκλιτικόν φωνῆν ἐμφανίζεται πάντοτε ἡ καίω, ὡς εἶω, στή-ω, θή-ω, βή-ω, ἐφή-ω, μεθή-ω, ἀλώ-ω, γνῶ-ω, ἔ-ης, στή-ης, θή-ης, γνῶ-ης, δαμῆ-ης, μυγή-ης, ἔ-ῃ, στή-ῃ, ἐπερβή-ῃ, ἐμβή-ῃ, γρή-ῃ, φθή-ῃ, φθή-ῃσι, ἀνή-ῃ, ἀφῆ-ῃ, μεθή-ῃ, σαπή-ῃ, φανή-ῃ, δώ-ῃσι, ἔ-ωσι, περιστή-ωσι (Ἰλ. Ρ, 95), γνῶ-ωσι, δῶ-ωσι (Ἰλ. Α, 137).

§ 456. Εἰς τινὰ χωρὶς ὑπάρχει καὶ ἐκ ῥημάτων εἰς -Ω ὑποτακτικὴ μετὰ βραχέος ἐγκλιτικοῦ φωνήεντος, ἀλλὰ ταῦτα θεωροῦνται διεφθαρμένα ὡς τὸ β ο ὕ λ ε τ α ι (Ἰλ. Α, 67), ἀνθ' οὗ γραπτέον διὰ τοῦ Η ὥδε:

αἶ κέν πως Φερων κνίσῃς αἰγῶν τε τελείων

β ο ὕ λ η τ' ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.

Καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Κ, 361 «ἐπεῖ γ ε τ ο ν», ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «ἐπεῖ γ ω σ'» (ὅρα § 193). Καὶ Ἰλ. Μ, 40 «σ τ ρ ε φ ε τ α ι», ὅπερ εἶναι ὀριστικὴ καὶ γραπτέον τὸν στίχον ὥδε:

ὡς δ' ὀπότεν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρητῆρσιν

κάρπιος ἦ ἐ λ έ ω ν σ τ ρ ε φ ε τ α ι σθένεϊ βλεμεαίνων.

Καὶ Ἰλ. Ξ, 484 «κ ε — ε ὕ χ ε τ α ι», ἀνθ' οὗ γραπτέον «τ ε — ε ὕ χ ε τ α ι», ὅτε γίνεται ὀριστικὴ.

Καὶ 'Οδ. *Δ, 472 «ν α υ τ ἰ λ λ ε τ α ι», ὅπερ γραπτέον ὡδε·

ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς «ν α υ τ ἰ λ λ η τ' εἵνεκα πατρός.

ἢ καὶ κατ' ἀόριστον ὑποταχτ. «ν α υ τ ἰ λ η τ'».

* Ἀντὶ δὲ τοῦ μί σ γ ε α ι καὶ κ α τ ἰ σ χ ε α ι ('Ιλ. Β, 232—33) :

ἢ ἐ γ ρ η κ ἰ α ν ἔ γ η ν, ἵνα μί σ γ ε α ι ἐν φιλότῃ:

ἢ ν τ' αὐτός ἀπονόσφι κ α τ ἰ σ χ ε α ι :

γραπτέον ἢ φ ἰ σ γ η α ι καὶ κ α τ ἰ σ χ η α ι μετὰ βραχέος Η (§ 32) ἢ κατ' ἐκθλιψιν μί σ γ η' καὶ κ α τ ἰ σ χ η', ὁ δὲ Κούριος ἔγραψε «μῖ σ γ η» καὶ «κ α τ ἰ σ χ η».

Τύπος ἀκατάληπτος εἶναι τὸ ἐ ρ ε ἰ σ μ ε ν (ἢ ἐ ρ ῆ σ μ ε ν) (ἐν 'Ιλ. Α, 62+), ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «ἐ ρ ὠ μ ε θ α» (πρβλ. 'Οδ. Θ, 133).

* § 457. Παρ' 'Ομήρῳ εὐρίσκονται καὶ ὑποτακτικαὶ ἀορίστων, ἐν οἷς τὸ Η βραχύνεται εἰς Ε, ὡς μ η γ ῶ σ α ι ('Ιλ. Β, 475+), θ έ ῶ μ ε ρ ('Οδ. Ω, 485+), κ τ έ ῶ μ ε ρ ('Οδ. Χ, 216+), σ τ έ ῶ μ ε ρ ('Ιλ. Χ, 231+), φ θ έ ῶ μ ε ρ ('Οδ. Π, *383+) καὶ φ θ έ ῶ σ α ι ('Οδ. Ω, 436+). Ὅρα περὶ τοῦ σ τ έ ῶ μ ε ρ ἐκ θέματος εἰς -α § 550.

* Ὑστερον δ' ἔγιναν καὶ συνηρημένοι τύποι, ὧν τινες φέρονται καὶ παρ' 'Ομήρῳ, ὡς θ ῶ σ α ι ('Οδ. Ξ, 86+), ἐ π ι θ ῆ ῥ α τ ο ρ ('Οδ. Ψ, 52+), σ υ ν ὠ μ ε θ α (ἀντὶ τοῦ σ υ ν - η - ὀ μ ε θ α ἐκ τοῦ σ υ ν ἠ ἡ μ ι. 'Ιλ. Ν, 381+), δ α ῶ μ ε ρ ('Ιλ. Β, 299+), φ α ν ῆ ('Ιλ. Ι, 707+), π ε ι ρ η - θ ῶ μ ε ρ ('Ιλ. Χ, 381+), π ε ι ρ η θ ῆ τ ο ρ ('Ιλ. Κ, 444+), μ ε θ ῶ μ ε ρ ('Ιλ. Κ, 449+), ἰ α ν θ ῆ ς ('Ιλ. Τ, 174+), ἰ α ν θ ῆ ('Οδ. Χ, 59+), ἡ μ ε ρ θ ῆ ς ('Ιλ. Χ, 58+), ἐ π α λ η θ ῆ ('Οδ. Ο, 401+), π ι σ τ ῶ θ ῆ τ ο ρ ('Οδ. Φ, 218+), δ ῶ ('Οδ. Ι, 356. Υ', 296), δ ῶ ς ('Ιλ. Η, 27+), δ ῶ μ ε ρ ('Ιλ. Ψ, 537. 'Οδ. Θ, 389. Ν, 13) καὶ δ ῶ σ α ι ('Ιλ. Α, 129. Γ, 66. 'Οδ. Α, 379. Β, 144).

* § 458. Ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἐνεργ. πρώτου καὶ μέσου ἀορίστου μετὰ βραχέος ἐγκλιτικοῦ φωνήεντος γίνεται ὁμοία τῇ ὀριστικῇ τοῦ μέλλοντος. Ἐντεῦθεν ἐγένετο ἡ πλημμελής γνώμη ὅτι ἡ ὀριστικὴ τοῦ μέλλοντος τίθεται μετὰ τοῦ κ ε ν (ἢ α ν), ὅστις καὶ εὐρίσκεται οὕτω παρ' 'Ομήρῳ, ἀλλὰ τὰ χωρία εἶναι ἢ νόθα (ὡς 'Ιλ. Α, 139) ἢ εὐκόλως δύνανται νὰ διορθωθῶσιν, ὡς

'Ιλ. Α, 175: οἱ κέ με τ ι μ ῆ σ ο υ σ ι (γράφει «τ ι μ ῆ σ ω σ ι»).

'Ιλ. Κ, 44: ἦ τ ι ς κ ε φ ε ρ ῦ σ σ ε τ α ι ἢ δ ῆ σ α ῶ σ ε ι,

ἐνθα γράφει «φ ε ρ ῦ σ σ η τ' ἢ δ ῆ σ α ῶ σ η».

'Ιλ. Υ', 335: ὅ τ ε κ ε ξ υ μ ῆ λ ῆ σ ε α ι (γράφει «ξ υ μ ῆ λ ῆ ε α ι»).

§ 459. Μόνον ὀλιγάκις ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἀορίστου πρώτου φέρεται μετὰ μαχαροῦ ἐγκλιτικοῦ φωνήεντος, ὡς δ η λ ῆ σ η τ α ι ('Ιλ. Γ, 107), ὄ ρ σ α μ ε ρ ('Ιλ. Η, 38), μ η ρ ὠ ῶ μ ε θ α ('Ιλ. Ο, 477).

§ 460. Ἐν τοῖς κειμένοις τοῦ 'Ομήρου κατὰ τὰς διαφόρους ἐκδόσεις φέρεται ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἀορίστου διὰ τοῦ ΕΙ ἀντὶ τοῦ Η, ὡς β ε ἰ ῶ ς

στέιγῃ, μίγεις, τραπέομεν, κτλ. ἀλλ' ἡ γραφή αὕτη εἰς τὰ εἰς α θέματα εἶναι πλημμελής καὶ ὅλως ἀπαράδεκτος. Εἰς δὲ τὰ εἰς -ε θέματα ἡ διὰ τοῦ ΕΙ γραφή εἶναι ὀλιγώτερον βεβαία τῆς διὰ τοῦ Η, διότι ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ ἀλφαβήτῳ τὸ Ε ἐτίθετο καὶ ἀντὶ τοῦ ΕΙ καὶ ἀντὶ τοῦ Η. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνταῦθα οὐδεμία ἀναπληρωτική ἔκτασις συμβαίνει, ἀλλ' ἀπλῶς ἔκτασις τοῦ θέματος τοῦ ἀσθενοῦς εἰς ἰσχυρόν, διὰ τοῦτο καὶ ταῦτα διὰ τοῦ Η πρέπει νὰ γράφονται, ὡς καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ταῦτα ἔγραφεν (πρὸ βλ. καὶ θ ὅ-σω, κτλ.).

Ἑνεστώε ἀναδεδίπλωμενος.

§ 461. Ἡ ἐνεστωτική ἀναδίπλωσις μετὰ τοῦ Ι συμβαίνει ἐν τῷ μί-μν-ω (=μύνω, θέμ.α ἰσχυρ. μν- καὶ ἀσθεν. μν-), πῖ'-πτ-ω (θέμ. ἰσχυρ. πετ- καὶ ἀσθεν. πτ-), ῥ-σῖ-ω (θέμ. ἰσχυρ. σῖ- καὶ ἀσθεν. σῖ-, σῖ-σδω, λατ. sido). τι-ταίνω (=τύνω, θέμ. ἰσχυρ. τεν-, ἀσθεν. τν-), ἐξ οὗ τι-τν-ῶ = τι-τάν-ῶ § 87), ἰ-άγω (=F₁-F₂χ-ω, ἐκ θέμ. F₂χ-), λί-λαίρωμαι (=λι-λάσσωμαι, πρὸ βλ. καὶ λίω, δωρ. λῶ. λῆς, λῆ καὶ πληθ. λῶντι), ῥί-σσομαι (=πορεύομαι, ἐκ θέμ. ἰσχυρ. ρεσ-, ἀσθεν. ρσ-, ῥί'-νσ-ῶμαι).

§ 462. Ἑνεστωτική ἀναδίπλωσις συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἐναρκτικά ῥήματα, γι-γνώσκω, μι-μνήσκω, κι-κλήσκω (θέμ. καλ-, κλη- τοῦ καλῶ), πι-φαίσκω (φαίνω), τι-τύσσομαι (ἐκ θέματ. τυκ-, τε-τέκ-οντο, τι-τύ(κ)-σκομαι).

Μοναδικόν εἶναι τὸ F₁-F₂σκω (θέμ.α F₁κ-) καὶ F₂σκω (ἀντὶ τοῦ F₁(κ)-σκω=ὁμοιω, νομίζω ὁμοιον). § 511.10.

ΣΗΜ. Ὅταν συμπέσῃ καὶ μεταβάλλεται εἰς σκ. ὡς δὲ ἰ-δ ἄ σ κ ω (= δι-δῆκ-σκω, λατ. doceo). ὅρα § 93.*

§ 463. Ἀναδίπλωσις κατ' ἐνεστώτα ὅλης τῆς ῥίζης συμβαίνει εἰς τὸ (ἀρ-, ἄρ-ρν-ναι) ἀκ-αρ-ᾶω (§ 511.3), (ἀφ-) ἀπ-αφ-ῖ-σκω (§ 448), (ἀρ-) ἀρ-αρ-ῖ-σκω (§ 517.1) (βαρ-, βαίνω) βαμ-βαίνω, (φάρ-, φαίνω) παμ-φαίνω, (καρ-) καρ-καίρω ('Ιλ. Υ', 157+), (μαρ-) μαρ-μαίρω ('Ιλ. Τ, 397. κτλ., πρὸ βλ. καὶ μάρ-μαρ-ον, μάρ-μαρνή), πορ-φύρω ('Ιλ. Φ, 551. κτλ., ἐκ ῥίζης φνρ-, πορφύρω ἀντὶ τοῦ πυρ-φύρ-ω, λατ. pur-pur-o).

§ 464. Ἀξία μνείας εἶναι ἡ ἀναδίπλωσις τοῦ δευτέρου (=χαίρετίζω, δεξιούμαι) καὶ παρκα. δευτέρου ('Οδ. Η, 72+), ὑπερσ. δευτέρου ('Ιλ. Ι, 224+) καὶ δευτέρου ('Ιλ. Δ, 4. 1, 674. X, 435).

ΣΗΜ. Πιθανῶς ἡ ὀρθὴ γραφή εἶναι δ ε δ F ἰ σ κ ο μ α ι, δ ε δ F ε γ μ α ι, δ ε δ F ε κ τ ο, δ ε δ F ε χ α τ ο, ἂν καὶ (ἐκ τοῦ ἐν 'Ιλ. Ι, 196

καὶ O, 86 καὶ 'Oδ. Δ, 59) φαίνεται ὅτι τὸ ῥήμα ἀνήκει εἰς τὸ δεῖ-
κνυμι, εἰς τοῦ ὁποῦ τοῦ θέμα οὐδὲν F ὑπάρχει.

§ 465. Ἐναρκτικῶν ἄνευ ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως σχηματι-
ζομένων τὰ κυριώτερα εἶναι τὸ (κατα-, προ-) βλώσκω (βίζα μοι-,
ὄρα § 519,31) καὶ μί' ὄρω (=μίγ-σκω, πρβλ. καὶ πάσχω (=πάθ-
σκω) § 93.

Ἔτι δὲ καὶ τὸ βό-σκω, φά-σκω, θρώ-σκω, βάσκω (βερ, βγ-
σκω, ἐν τῇ φράσει βάσκ' ἔθι), γηρά-σκω, ἡλάσκω (ἁλά-ομαι),
ιλά-σκομαι, ἐπαγο-ίσκομαι, λάσκω (=λά(χ)-σκω, ἀόρ. *ἐλακ-ορ,
λατ. loquor), ἀλύσκω (=διαφρεύγω, ἀλύ(χ)σκω), εἰρύσκω, Fί-
σκω (=Fίχ-σκω, § 462).

Ἐνεστώς ἐπηνέξημέρος διὰ τοῦ j.

§ 466. Ὁ ἐνεστώς ἐπαυξάνεται διὰ τοῦ j οὐχὶ μόνον εἰς τὰ
ἔχοντα χαρακτῆρα ἄφωρον ἢ ὑγρόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔχοντα θέμα
λήγον εἰς σ ἢ F, ὡς τελείω (=τελέσ-γω), ἀκείομαι (=ἀκέσ-γομαι),
πενθείω (=πενθέσ-γω), ρεικείω (=νεικέσ-γω), οἰνοβαρείω (=οἶνο-
βαρέσ-γω), ὀκνείω (=ὀκνέσ-γω), μαίομαι (=μάσ-γομαι), ραίω
(=νάσγω), λιλαιόμαι (=λιλάσ-γομαι), καίω (=κῆFγω), κλαιώ
(=κλάFγω), πνείω (πνέFγω), πλείω (=πλέFγω), θείω (=θεFγω
=θείω).

Ἐνεστώς ἐπηνέξημέρος διὰ τοῦ N, ANΩ.

§ 467. Πολλοὶ ἐνεστώτες παρ' Ὀμήρῳ ἐπαυξάνονται οὐ μόνον
διὰ τοῦ προσφύματος N, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ANΩ, ὡς ἀμαρτάνω,
ἀλυσκάνω (πρὸς τῷ ἀλύσκω καὶ ἀλυσκάζω), ἀλδάνω, ἀπερθά-
ρομαι, ἐρῶκάνω, ἱζάνω, ισγάνω, κευθάνω, κῦδάνω, ληθάνω, οἰ-
δάνω. Εἰς δὲ τὸ ικάνω (ἐκ. τοῦ ἴκω § 511,11), κηγάνω
(§ 531,4) καὶ φθάνω τὸ A παρ' Ὀμήρῳ εἶναι πάντοτε μακρόν.

§ 468. Δι' ἐπεκτάσεως ἔγιναν καὶ τὸ ἐρῶκάνω, ισγανάνω καὶ
δεικανάνω (δεικανώοντο. Ἰλ. O, 86. Ὀδ. Σ, 111. Ω, 410).

Ἐνεστώς ἐπηνέξημέρος διὰ τ καὶ θ.

§ 469. Ἐνεστώτες ἐπηνέξημένοι διὰ τοῦ προσφύματος T εἶναι
ὅσοι, ἔχουσι χαρακτῆρα χειρόφωνον· 1) π, ἀστράπ-τω, γράμπ-τω,
δάπ-τω, δαρδάπ-τω, ἐρίπ-τω, ἐρέπ-τομαι, ἰάπ-τω, κλέπ-τω, κόπ-
τω, μάμπ-τω, ρίπ-τω, σκέπ-τομαι· 2) β, καλύπ-τω· 3) φ, ἀπ-τω,

βάπ-τω, θάπ-τω, κρύπ-τω, ράπ-τω. Ἀμφίβολος δ' εἶναι ὁ γαρ-
ρακτήρ τοῦ σκηρίπ-τομαι καὶ χρίπτω.

§ 470. Ἐνεστῶτες ἐπηυζήμενοι διὰ τοῦ προσφύματος θ πλην
ἄλλων εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

ἔδω, ἔσ-θαῶ (ἔδ-θω) καὶ ἐσθίω (=ἐσθῆ) § 565, 2.

θάλλω καὶ θαλέθω καὶ τηλεθάω βιβᾶς (=βαινων) καὶ διδάσθωρ
(531, 1).

φθί'ρω καὶ φθίν'ω (θω) (§ 530, 8)· βαρ'νμαι καὶ βαρ'νω (Ἰλ.
Π, 519+).

φλέγω καὶ φλεγέθω· αἶω (=ἐκπνέω Ἰλ. Ο, 252) καὶ αἰσθω
(=ἐκπνέω).

Οὔτω καὶ ἡγερέθωμαι ἐκ τοῦ ἀγείρω (§ 519, 1) καὶ ἡερέθωμαι
ἐκ τοῦ αείρω (§ 519, 2).

§ 471. Ἡ διὰ τοῦ προσφύματος θ ἐπαυζήσεις τοῦ θέματος γί-
νεται ἐνίοτε καὶ κατ' ἀόριστον δεύτερον. ἰδίχ εἰς τὸ ἔσχηθον (Ἰλ.
Α, 219. κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἔσχηον. Οὔτω δὲ καὶ εἰς τὸ ἐφέργαθον
(Ἰλ. Ε, 147), ἀποφέργαθον (Ἰλ. Φ, 599. κτλ.) ἐκ τοῦ φέργω,
μετεκίαθον (Ὀδ. Α, 22. κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἔκιοι (ὄρα § 563, 7).

Τοιοῦτον πιθανῶς εἶναι καὶ τὸ βελρώθοι (Ἰλ. Δ, 35+).

Δι' ὁμοίας ἐπαυζήσεως ἔγινε καὶ ὁ παθ. ἀόριστος εἰς -θηρ
ἀπὸ τοῦ εἰς -ην λεγομένου δευτέρου παθητ. ἀορίστου (§ 490).

Θαμιστικὰ ῥήματα εἰς -σκω.

§ 472. Τινὰ ῥήματα ἐπαυζάνονται διὰ τοῦ προσφύματος σκ
μόνον ἐν τῇ ὀριστικῇ τοῦ παρατατικοῦ καὶ ἀορίστου. Τὰ τοιαῦτα
καλοῦνται θαμιστικὰ σημαίνοντα ἐπανάληψιν τῆς πράξεως. Ταῦτα
δὲ δὲν λαμβάνουσιν αὐξήσιν πλην τοῦ εἰσσκοι (Ἰλ. Ε, 802. Υ,
408. Ὀδ. Χ, 427), παρεέσκετο (=παρέκειτο. Ὀδ. Ξ, 521+)
καὶ ἐμισγέσκειτο (Ὀδ. Υ, 7+).

Τὸ σκ προστίθεται τῷ θέματι τοῦ ἐνεστῶτος καὶ ἀορίστου, ἔ-
χουσι δὲ προσωπικὰς καταλήξεις τὰς τοῦ παρατατικοῦ καὶ ὅταν
τὸ χρονικὸν θέμα λήγῃ εἰς σύμφωνον, λαμβάνουσι μεταξὺ τὸ φω-
νῆεν Ε.

Ἐν τῇ ἐνεργῇ. φωνῇ εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνικός ἀριθμὸς καὶ
τὸ τρίτον πληθ., ἐν δὲ τῇ μέσῃ μόνον τὸ τρίτον ἐνικ. καὶ τρίτον
πληθυντικόν, -σκει, -σκες, -σκε(ν), σκετο, -σκειτο.

παρατατ. εἰσα-σκει (Ἰλ. Ε, 802. κτλ.), ἔλ-ε-σκες (Ἰλ. Ε,
472), ἴστα-σκε (Ὀδ. Τ, 574), ῥήγνυ-σκε (Ἰλ. Η, 144), φθι-

νύθ-ε-σκε ('Ιλ. Α, 491), κλαί-ε-σκε (= κλάFj-ε-σκε. 'Ιλ. Θ, 364), καλέ-ε-σκον (= καλέ(σ)-ε-σκον. 'Ιλ. Ι, 562), πωλέ-σκε-το ('Ιλ. Α, 490), μυθέ-σκοντο ('Ιλ. Σ, 289).

ἀόριστος ἃ ἐλάσα-σκεν ('Ιλ. Β, 199), θρέξα-σκον ('Ιλ. Σ, 599), ὄρσα-σκεν ('Ιλ. Ρ, 423), δασά-σκετο ('Ιλ. Ι, 333).

ἀόριστος ἄ' στά-σκεν ('Ιλ. Γ, 217), δό-σκον ('Ιλ. Ι, 331), δό-σκεν ('Ιλ. Θ, 271), Fιδ-ε-σκε ('Ιλ. Γ, 217), γειν-έ-σκετο ('Οδ. Α, 208).

Θαμιστικός τύπος παθητ. ἀορίστου δὲν ὑπάρχει, ἐξαίρεται δὲ μόνον τὸ φάν-ε-σκε ('Οδ. Α, 587+).

§ 473. Ἄνευ τοῦ φωνήεντος Ε σχηματίζεται τὸ ἔσκειν ('Ιλ. Γ, 180: κτλ. ἐν τῷ εἰμί, θέμα ἔσ-, = ἔ(σ)σκε), καλέσκειτο ('Ιλ. Ο, 338+ ἐκ τοῦ καλέω, θέμα καλεσ-).

Ἀντιστρόφως ῥήματα μετὰ θέματος φωνηεντολήκτου ἐνίοτε λαμβάνουσιν Ε ἢ Α ὡς φιλέ-ε-σκε ('Οδ. Α, 264. κτλ.), ραιετά-α-σκεν ('Ιλ. Α, 673. Ρ, 308. κτλ.), ραιετά-α-σκον ('Ιλ. Β, 539· 841.) (1).

§ 474. Πρῶτον πλῆθ. πρόσωπον τῆς ἐνεργ. φωνῆς οὕτως ἐσχηματισμένοι εἶναι μόνον τὸ ρικάσχομεν ('Οδ. Α, 512+) καὶ δευτέρου ἐνικ. πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς εἶναι μόνον τὰ πελέ-σκεο ('Ιλ. Χ, 433+) καὶ τὸ ῥέσκε' (= ῥύσκεο. 'Ιλ. Ω, 730+).

§ 475. Μονοσύλλαβα συμφωνόληκτα θέματα ποικιλαχῶς ἐπιτείνονται, ὡς

1. (λαμπ-) λάμπειν, λαμπετάω ('Ιλ. Α, 104. 'Οδ. Α, 662).
2. (εὐγ-) εὔγεσθαι, εὐγετάσθαι ('Ιλ. Ζ, 268. κτλ.).
3. (κελ-) κέλεσθαι, κελεύειν, κελεντιάω ('Ιλ. Μ, 265. Ν, 125).
4. (ρυσ-) ραίειν, ραιετάω ('Οδ. Ι, 21. κτλ.).
5. (σεγ-) ἰσχειν, ισγᾶ'ρειν, ισγαῖάω ('Ιλ. Ρ, 572. κτλ.).
6. (τρεμ-) τρέμειν, τρομέω ('Οδ. Σ, 79. 'Ιλ. Κ, 95. κτλ.).
7. (πελ-) πέλεσθαι, πωλεῖσθαι (§ 519, 39).
8. (ρεμ-) ῥέμω, ρωμιάω (= διζνέμω, κινῶ, διοικῶ).
9. (πετ-) πέτομαι, πωπάομαι ('Οδ. Μ, 287+).
10. (στρεφ-) στρέφω, στρωφάω, ἀναστρωφάω ('Οδ. Φ, 394+), ἐπιστρωφάω ('Οδ. Ρ, 486+), ἀμφιπεριστρωφάω ('Ιλ. Θ, 348+).

(1) Τὸ ραιετά-α-σκε καὶ ραιετά-α-σκον ἔγινε κατ' ἀπομνήσιν ἀντὶ τοῦ ραιετά-ε-σκε, ραιετά-ε-σκον (πρὸς, δευδᾶσθαι ἀντὶ τοῦ δευδᾶσθαι, κτλ.).

11. (τρέπ-) τρέπω, τρωπάω, ἀποτρωπάω, παρατρωπάω ('Ιλ. I, 500+) καὶ παρατροπέω ('Οδ. Δ, 465+).

12. (τρέγ-) τρέγω, τρωγάω ('Ιλ. X, 163, 'Οδ. Z, 318).

Ταῦτα κυρίως εἶναι θαμιστικά, ὡς καὶ ἐκ τῆς σημασίας ἐκ-
στου σαφῶς τοῦτο φαίνεται, ἰδίᾳ δὲ τὸ φορεῖν (= συγχάμις φέρειν
= λατ. gereŕe) ἐκ τοῦ φέρω (= λατ. ferre).

Συγχάμις δ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέματος φέρονται διάφοροι ἐνεστω-
τικοὶ τύποι ἄνευ διαφορᾶς σημασίας, ὡς ἀκούω καὶ ἀκουάζομαι,
ἀφέκωρ καὶ ἀφεκαζόμενος, ρεμεο(σ)άω καὶ ρεμεσίζομαι (ὄρα §
92), ἀτιάζω, ἀτιμάζω καὶ ἀτιμάω (ὅπερ εἶναι λείψανον ἀρχαϊκω-
τέρας συνθέσεως), ἀεθλεύω καὶ ἀθλεύω, δάμνημι καὶ δαμάζω, ραίω
καὶ ραιετάω, οἰχομαι καὶ οἰγνέω (καὶ εἰσ-, ἐξ-), ὀπλέω, ὀπλίζω
καὶ ὀπλομαι, προμάχομαι καὶ προμαγίζω, τοξάζομαι καὶ τοξείω,
χατέω καὶ χατίζω, κτλ. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ διαφορᾶς σημασίας, ὡς
ἀγοράσθαι (= ὀμιλῶ ἐν ἀγορᾷ, συνελεύσει) καὶ ἀγορεύω (= ἀπλ. ὡς
ὀμιλῶ), αἰτέω καὶ αἰτίζω (= κατ' ἐπανάληψιν αἰτῶ) καὶ ἀπαιτίζω
(Ὁδ. B, 78+), δειπνέω (ἀμετάβ.) καὶ δειπνάω (μεταβ.), ἔρπω
(= βαδίζω) καὶ ἐρπύζω (= βραδέως βαδίζω), κυδαίω (= γαυριῶ)
καὶ κυδαίνω καὶ κυδάνω (= δοξάζω τινά), ῥιγέω (= τρομάζω),
ῥιγώω (= ἔχω ῥῆγος), ῥυπάω (= εἰμι ῥυπαρός), ῥυπάω (= ποιῶ ῥυ-
παρόν), κτλ.

Τὸ θέμα πολλάκις διὰ διαφορῶν συγχρόνως προσφυμμάτων ἐπαν-
ξάνεται, ὡς (θέμα γθι-) γθι-γύ-θ-εσκε ('Ιλ. A, 491).

Συζυγία ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος.

§ 476. Ἡ ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος συζυγία, ἥτις καὶ εἰς -μι
συζυγία λέγεται, ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατ. εἶναι συνηθεστέρα παρ'
'Ομήρῳ ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον. Πολλὰ δὲ ῥήματα εἰς -ω σχηματι-
ζοῦσι καὶ χρόνους ἢ τύπους καὶ κατὰ τὴν εἰς -μι συζυγίαν (§ 452).

§ 477. Τὸ τρίτον πληθ. πρόσωπον τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεργ.
ἐνεστώτος τῆς εἰς -μι συζυγίας καταλήγει οὐχὶ εἰς -αι (ὡς ἐν τῇ
'Αττικῇ διαλέκτῳ), ἀλλ' εἰς -σι, ὡς ῥηγνῶσι ('Ιλ. P, 751), ἰεῖσι
(Ὁδ. Γ, 152), τιθεῖσι ('Ιλ. Π, 262), διδοῦσι ('Οδ. A, 313), κτλ.

Οἱ τύποι οὗτοι δὲν ἐγίναν ἐκ συναιρέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀναπληρω-
τικῆς ἐκτάσεως ἐκ τῶν σχηματισμῶν ῥηγνῦ-ντι, ἰέ-ντι, τιθέ-ντι,
διδό-ντι, ἀφ' οὗ μετεβλήθη τὸ T πρὸ τοῦ I εἰς Σ καὶ ἀπεβλήθη
τὸ N πρὸ τοῦ Σ.

§ 478. Ἡ προστακτικὴ ἐν τῷ δευτέρῳ ἐνικῷ προσώπῳ κατὰ

τὴν ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος συζυγίαν ἔχει παρ' Ὀμήρῳ προσωπικὴν κατὰ ληξιν θι, ὡς ἴθι, ἴσθι, ἔμνυθι, ὄρνυθι, δίδωθι ('Οδ. Γ, 380+), ἀλλὰ καὶ δίδου ('Οδ. Γ, 58+), ἐμπίμπληθι ('Ιλ. Φ, 311+), καὶ ἄορ. ῥ' γνῶθι, τλήθι, βῆθι, στῆθι, δῦθι, κλύθι, καὶ παρὰ πρῶτον ('Ιλ. Κ, 67. Α, 204. Ο, 160. κτλ.), δέ-δφινθι ('Ιλ. Ε, 827. Ξ, 342. 'Οδ. Δ, 825), ἔθταθι ('Οδ. Χ, 489), κέκλυθι ('Ιλ. Κ, 284. 'Οδ. Ξ, 462. Ο, 306), ἴσθι (τοῦ οἶδα. 'Οδ. Α, 224), τέτλαθι ('Ιλ. Α, 586. Ε, 382. 'Οδ. Υ, 18), τέθναθι ('Ιλ. Χ, 365).

ΣΗΜ. Παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἄορ' ἔπιον ἔχει προστάξ. πίε ('Οδ. Ι, 347) = Ἀττικ. πίθι.

Μέλλον ἄνευ σ.

§ 479. Ὁ ἄνευ σ μέλλον, ὅστις καὶ Ἀττικὸς καλεῖται, φέρεται καὶ παρ' Ὀμήρῳ εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἐν αἷς καὶ παρ' Ἀττικοῖς. Σχηματίζεται δὲ ὡς ὁ συνήρημένος ἐνεστώς. Ἐν τοῖς εἰς -α θέμασι συμβαίνει καὶ ἔκτασις (ὄρα § 535). Παραδείγματα ἔστωσαν τὰ ὕτα.

ἀεικιῶ ('Ιλ. Χ, 256+), ἀγλαΐεσθαι ('Ιλ. Κ, 331+), γαμέω ('Ιλ. Ι, 388. 391), ἀγγελέω ('Ιλ. Θ, 398. 409. Ι, 613. Τ, 120. κτλ.), βυλέει ('Οδ. Κ, 290), καλέω ('Ιλ. Γ, 383. 'Οδ. Δ, 532. Ν, 413. Ο, 213), τελέω ('Ιλ. Θ, 415. Ι, 156. Ψ, 20. 'Οδ. Δ, 485. κτλ.), τελεῖ ('Ιλ. Δ, 161), κομιῶ ('Οδ. Ο, 546), σημαρέω ('Οδ. Μ, 26), κορέει ('Ιλ. Ν, 831), κορέει ('Ιλ. Θ, 379), ὀλεῖται ('Ιλ. Β, 325), ὀλέεσθαι ('Ιλ. Ο, 700), κρεμύω ('Ιλ. Η, 83), κτεριῶ ('Ιλ. Σ, 334. Α, 455. Χ, 336), δαμῶ'α ('Ιλ. Χ, 271) ἢ δαμῶ ('Ιλ. Α, 61), δαμώσσι ('Ιλ. Ζ, 368), ἐλά'αν ('Ιλ. Ρ, 496), ἀντιώων ('Ιλ. Μ, 368. Ν, 752. Υ, 125. 'Οδ. Α, 25. Γ, 436. Ω, 56) καὶ ἀντιῶ'ας ('Οδ. Χ, 28., ὅπερ κακῶς γράφεται «ἀντιῶ'σεις»), ἐώωσι (= κορεσθήσονται, ὅπερ κακῶς γράφεται «ἐλώωσι») καὶ εἴαν ('Οδ. Ε, 290., ἐνθα κακῶς γράφεται «ἐλάαν»), τελέεσθαι ('Οδ. Γ, 226, κτλ.).

§ 480. Τὸ μάχομαι καὶ ὀλλυμι σχηματίζουσι τὸν μέλλοντα μετὰ τοῦ Σ καὶ ἄνευ αὐτοῦ.

μάχομαι, μαχέσσομαι καὶ μαχέομαι (§ 522, 8).

ὀλλυμι, ὀλέσσω καὶ ὀλέω (§ 519, 35).

§ 481. Οἱ ἐπόμενοι τρεῖς μέλλοντες σχηματίζονται μετὰ τοῦ

σ, ἐφοπλίσσουσιν (Ὁδ. Ζ, 69+), ληίσσομαι (Ὁδ. Ψ, 357+), παρελάσεις (Ἰλ. Ψ, 427+).

§ 482. Μέλλοντες ἄντι τοῦ Σ εἶναι καὶ οἱ ἐπόμενοι.

1) βέομαι, βείομαι (Ἰλ. Ο, 194. Π, 852. Χ, 431. Ω, 131) = βιώσομαι (πιθανῶς δὲ ἄντ' αὐτοῦ γραπτέον βίόμαι. ὅρα § 565, 1).

2) δῆω (=εὐρήσω. Ἰλ. Ι, 418. 685. Ν, 260. Ὁδ. Δ, 544. Ζ, 291. Δ, 115. Ν, 408. Π, 44).

3) κείω (=καθευδήσω. Ἰλ. Α, 606. Ψ, 58. Ὁδ. Α, 424. Η, 229. Θ, 315. Ξ, 532. Σ, 428. Τ, 48. κτλ).

4) κλείω (=ἐπαινέσομαι. Ὁδ. Ρ, 418).

5) ἐρώ (=ἔλξω. Ἰλ. Α, 454. Ο, 351. Χ, 67. λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ) καὶ μέσ. ἐρέεσθαι (Ἰλ. Ι, 248. Ξ, 422. Φ, 588). ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ σ (Ἰλ. Σ, 276. Ὁδ. Φ, 125).

6) ἐξαρῶ (=κτενῶ, φονεύσω. Ἰλ. Α, 365. Υ, 452).

7) νέομαι (=προρεύσομαι. Ἰλ. Γ, 257. Σ, 101. 136. Ψ, 150. Ὁδ. Β, 238. Δ, 633. Α, 114. Μ, 141. 188. Ν, 61. Ξ, 152) καὶ σύνθετον ἀποιέομαι (=ἄπειμι, ἐπᾶνναιμι. Ἰλ. Β, 113. Μ, 74. Ὁδ. Σ, 260).

8) περᾶ'ω (=πωλήσω. Ἰλ. Φ, 454+) ἐκ τοῦ πέριγμι.

9) ταιῦ'ω (=τενῶ. Ὁδ. Φ, 174) καὶ μέσ. ἐνταρύνεσθαι (Ὁδ. Φ, 92), ἀλλὰ καὶ ἐνταρύνειν (Ὁδ. Φ, 97. 127., ὅπερ ἴσως γραπτέον «ἐνταρύνειν»).

10) Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι παρ' Ὀμήρῳ καὶ οἱ παρ' Ἀττικῶς εὐχρηστοὶ ἔδομαι (Ἰλ. Δ, 237. Π, 836. Σ, 283. Χ, 509. Ω, 129), πίομαι (Ἰλ. Ν, 493. Ὁδ. Κ, 160) καὶ εἶμι (Ἰλ. Κ, 450. Ν, 752. Σ, 280. Υ, 362. 371. Ω, 92. Ὁδ. Γ, 361. 367. κτλ.).

ΣΗΜ. Πολλοὶ τῶν μελλόντων τούτων ἦσαν κυρίως ὑποτακτικαὶ μετὰ σημασίας μέλλοντος (§ 411), ὡς κ εἶω ἦτο ὑποτακτικὴ τοῦ ἀρρήτου κ εἵ-μι, οὐ τῷ παθητ. κ εἵ-μαι, κτλ.

Ἀόριστος δεύτερος.

Α') Ἀόριστος β' ἐνεργητ. καὶ μέσος.

§ 483. Ὁ δεύτερος ἀόριστος εἶναι συχνότερος παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἐν τῇ ὕστερον Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Ὁ δεύτερος δὲ ἀόριστος διακρίνεται ὡς ἑξῆς.

α) Ἀόριστοι δεῦτεροι μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος. β) Ἀόριστοι

δεύτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος. γ') Ἀόριστοι δεύτεροι ἔχοντες τὸ χρονικὸν θέμα τοῦ πρώτου ἀορίστου καὶ τὰς τυπικὰς καταλήξεις τοῦ δευτέρου ἀορίστου, οἵτινες λέγονται μικτοὶ ἀόριστοι.

§ 484. Πολλὰκις εὐρίσκονται διάφοροι τύποι ἀορίστου ἐν τῷ αὐτῷ ῥήματι, ὡς τὸ τέρω (=εὐφραίνω) ἔχει 7 ἀορίστους, ἐτερψάμην, ἐταρπόμην, ἐτεταρπόμην, ἐτέρφθην, ἐτάρφθην, ἐτάρπην καὶ ἐτρᾶ' πην, πάντες μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἐτερψα ἐμαυτὸν, ἀπύλυνσα, ἐχορτάσθην.

α) Ἀόριστοι δεύτεροι μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος.

§ 485. Πολλοὶ τῶν ἀορίστων δευτέρω μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος λαμβάνουσι καὶ ἀναδιπλῶσιν.

1) (ἀλδ-) ἡλδάνον ('Οδ. Σ, 70 καὶ Ω, 368), ἐνεστῶς δὲ ἀλδήσκω (=αὐξάνω, προκόπτω. Ἰλ. Ψ, 599+).

2) (ἄλιτ-) ἡλίτον (=ἡμαρτον) καὶ μέσ. ἀλιτόμην. Μετοχὴ ἐνεστῶτος ἀλιτήμερος ('Οδ. Δ, 807+).

3) (ἄλφ-) ἡλφον (=ἡύρον), τρίτ. πληθ. εὐκτ. ἄλφοιρ ('Οδ. Γ, 383+, ἐνθα γραπτέον αὐθεν καὶ τις ἄξιον ἄλφοιν).

4) (ἄμαρτ-) ἡμβροτον καὶ ἡμαρτον ἐκ τοῦ ἁμαρτάνω. Πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τοῦτο τὸ θέμα καὶ ὁ ἀορ. ὑποτ. ἀβροτάξομεν ('Ιλ. Κ, 65+).

5) (ἀνέθ-) ἀνήροθε (=ἀνέφω. Ἰλ. Α, 266) καὶ ἐπερήροθε (ἢ ἐπαρήροθε. Ἰλ. Β, 219. Κ, 134), τὸ δὲ ἐνήροθεν ('Οδ. Ρ, 270) καὶ ἐπερήροθεν ('Οδ. Θ, 365) εἶναι ὡς παρακσιμενοί.

6) (ἄφ-) ἡπᾶφον ('Οδ. Ξ, 379. 488. κτλ.) τοῦ ἀπαφίσκω (=ἀπατῶ).

7) (βραχ-) ἐβρᾶχε (=σκληρόν ἦχον ἐποίησε) καὶ βράχε μόνον.

8) (δαρθ-) ἐδρᾶθον (=ἐκοιμήθην· ὁ δ' ἐνεστῶς δαρθάνω δὲν φέρεται παρ' Ὀμήρῳ).

9) (ἐρίκ-) ἡρίκον (ἀμεταβ. =διερράχην. Ἰλ. Ρ, 295+) ἐκ τοῦ ἐρείκω, -ομαι.

10) (ἐρύγ-) ἡρύγον (ἐκ τοῦ ἐρεύγομαι. Ἰλ. Γ, 403. 404. 406).

11) (κρίκ-) ἔκρίκον (=ἐτριζα. Ἰλ. Π, 470+) (1).

12) (κτύπ-) ἐκτύπον (=ἐκτύπησα, ἐβρόντησα) ἐκ τοῦ κτυπέω.

13) (γέ-) ἐπ-ἐγήρεον (=ἐπεσώρευσα. Ἰλ. Η, 428. 431),

(1) Γράφεται ἀντὶ τοῦ κρίκε ('Ιλ. Π, 470+) τὸ κρίγε, ὅπερ ἦτο ἀρχαία ἀνάγνωσις καὶ ὁ Nauck θέλει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ κείμενον ὡς ἐξ ἐνεστ. κρίζω.

παρενήθεον (=παρεσώρευσα. 'Οδ. Α, 147 καὶ Π, 51), ἀλλ' ἴσως ὀφείλουσι νὰ γραφῶσι κατὰ παρατατικὸν ἐπενήθεον καὶ παρενήθεον ὡς ἐκ τοῦ ἐπινηέω καὶ παρανηέω, ὡς εὐρίσκεται ρήθεον ('Ιλ. Ψ, 139. 163. Ω, 276).

14) (στῆρ-) ἔσθηρον ἐκ τοῦ στείχω (=βαδίζω, πορεύομαι. πρβλ. αἱ στίχες = στίχοι, τάξεις, σειραί).

15) (ταγ-) ἐτέταγον (=ἔλαβον) μόνον ἢ μετοχ. τεταγών ('Ιλ. Α, 591 καὶ Ο, 23. πρβλ. λατ. tango, tetigi).

16) (τεμ-) ἔτετμον (κατ' ἀναδίπλωσιν ἐκ τοῦ ἀσθεν. θέματος τμ-, ἔ-τε-τμ-ον), μόνον ἔτετμεν (=ἐνέτυχεν, ἡῦρεν. 'Ιλ. Δ, 293. Ζ, 515. 'Οδ. Γ, 256. κτλ.).

17) (φερ-) ἔ-πε-φρ-ον (ἄνευ δυϊκοῦ), ὑποτ. πέφρης, πέφρη, ἀπαρ. πεφρέμεν, μετοχ. καταπεφρών ('Ιλ. Ρ, 539+) καὶ πεφρόντα ('Ιλ. Π, 827+) (').

6') Ἀόριστοι δεῦτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος.

§ 486. Οἱ ἀόριστοι δεῦτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος σχηματίζονται οὐ μόνον ἐκ φωνηεντολήκτων θεμάτων (ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον Ἑλλήσιν), ἀλλὰ καὶ ἐκ συμφωνολήκτων, ὅπερ γίνεται μόνον ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ.

§ 487. Οἱ μέσοι ἀόριστοι δεῦτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος ἔχουσι σχεδὸν πάντοτε παθητικὴν σημασίαν (§ 406, 2).

1. (ἀλ-, ἀλ-) ἄλσο, ἄλτο, ὑποτακ. ἄλεται, μετοχ. ἐπι(σ)άλμενος (§ 102). Φέρεται δὲ καὶ ὁ κανονικὸς τύπος ἐσ-ήλατο ('Ιλ. Μ, 438. Π, 588) καὶ ὑποτακ. ἄληται ('Ιλ. Φ, 536+).

2. (ἀρ-) ἀραρίσκω (=ἄρμῶζω), μέσ. ἀόρ. ἔ' μετοχ. ἄρμενος (=ἡρμωμένος, ἄρμῶδιος).

3. (βαλ-) ἔβλητο (=ἐβλήθη), βλήτο, ὑποτακ. βλήται, ἀπαρ. βλήσθαι, μετοχ. βλήμενος, εὐκτ. βλήω, ('Ιλ. Ν, 288+).

4. (γεν-) γέντο (=ἔλαβε. 'Ιλ. Θ, 43. Ν, 25. 241. Σ, 476. 477., ἐκ ρίζης γεμ=λαβ).

5. (γηρα-) ἐγήρᾱ, μετοχ. γηράς (ἐκ τοῦ γηράσκω, πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἀττικοῖς ἀπαρ. γηρᾶναι).

6. (δεχ-) ἐδέχμην (=ἔδεξάμην), ἔδεκτο καὶ δέκτο, προστ. δέξο ('Ιλ. Τ, 10).

(1) Κακῶς γράφεται «καταπέφωνων» καὶ «πέφονοντα».

7. (Fra-) δέυτερ· ἐνικ. ἀπέFρᾱς (ἀπεύρᾱς, ὅπερ κακῶς γράφεται ἀπηύρᾱς), γ' ἐνικ. ἀπέFρᾱ (ἀπεύρᾱ), μετοχ. ἀποFρᾱς (ἀπουρᾱ'ς), μέλλ. ἀποFρήσω (ἀπουρήσω). Τὸ πρῶτον ἐνικ. καὶ τὸ τρίτον πληθ. ἀπέFρων (ἀπεύρων) πιθανῶς ὀφείλει νὰ γραφῇ ἀπέFρᾱν καὶ ἀπέFρᾱσᾱν.

Ἐνεστῶς ἀπαυράω, ἐξ οὗ οἱ εἰρημένοι τύποι δύνανται νὰ γίνωσι, δὲν ὑπάρχει. Οὐδεὶς δὲ λόγος εἶναι νὰ πλασθῇ, διότι ὁ ἀόριστ. οὗτος συγγενεῦσι πρὸς τὸν ἐνεστῶτα ἐπαυρίσκομαι (=ἀπολαύω). § 519, 6.

Τὸ ἀπεύρων εἶναι καὶ ὡς πρῶτον ἐνικὸν (ἐν Ἰλ. I, 131. T, 89. Ψ, 560. *808. Ὁδ. N, 132) καὶ ὡς πληθ. τρίτον (ἐν Ἰλ. A, 430+).

8. (κτεν-, κτιν-, κτα-) ἄορ. ἑ' ἐνεργ. κατέκταν, ἔκτα, ἐκτάμεν, ἔκταν, ὑποτ. κτέ_ωμεν, ἀπαρεμψ. κτᾶ_μεναι, μετοχ. κτᾶ'ς, ἄορ. μέσ. μετὰ παθ. σημασ. ἀπέκτατο, ἀπαρ. κτάσθαι. κτάμενος. ὅρα § 519, 24.

9. (κτι-) κτί-μενος (=ἐκτισμένος) ἐκ τοῦ κτιζω.

10. (κνδα-) κνδα'ς ἐν τῷ ὑπερκῷ δαντας (=ὑπερενδόξους. Ἰλ. Δ, 66 καὶ 71), ὅπερ ἴσως τονιστέον ὑπερκυδάντας.

11. (λέγ-) ἐλέγ-μην (=κατελέχην. Ὁδ. I, 335+), λέκτο (Ὁδ. Δ, 451+) ἐκ τοῦ λέγω (=καταλέγω) καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ λέγω (=χοιμῶμαι).

12. (λέγ-) ἔλεκτο (=ἐχοιμήθη. Ὁδ. T, 50) καὶ λέκτο (Ὁδ. H, 346. κτλ.), κατέλεκτο (Ἰλ. I, 662. Ὁδ. Ξ, 520. N, 75), καταλέχθαι (Ὁδ. O, 394), προστ. λέξο (Ἰλ. Ω, 650 Ὁδ. K, 320, ἐνθα ὁμως ὁ Nauck γράφει λέξε').

13. (μίγ-) ἐμίκτο (=ἐμίχθη. Ὁδ. A, 433) καὶ μίκτο (Ἰλ. A, 354. Π, 813).

14. (ὄρ-) ὄρτο (=ἐστηκῶθη), προστ. ὄρσο (Ἰλ. Ω, 88. Ὁδ. H, 342. X, 395), ἀπαρ. ὄρθαι (Ἰλ. Θ, 474), μετοχ. ὄρμενος.

15. (οὔτα-) γ' ἐνικ. πρόσωπ. οὔτᾱ (οὔτασκε), ἀπαρέμψ. οὔτᾱ_μεναι (ἐκ τοῦ οὔτάζω) καὶ ἄορ. οὔτασ(σ)α (οὔτησα). Καὶ μετοχ. οὔτᾱ_μενος ὡς παθητ. παρακείμε., ὡς βεβλημένοι οὔτάμενοί τε (Ἰλ. Π, 24. A, 659. κτλ.).

16. (παγ-) κατέπηκτο (=ἐγκατεπάγη. Ἰλ. A, 378+).

17. (παλ-) πάλτο (=ἔπεσε, προσέκρουσε. Ἰλ. O, 645), ἀνέπαλτο (=ἀνεπήδησεν, ἀνετινάχθη. Ἰλ. Θ, 85. Υ, 424).

18. (περθ-) μόνον ἀπαρέμψ. πέρθαι (=πορθηθῆναι. Ἰλ. Π, 708+), ὅπερ ὁμως διορθοῦται (ὅρα § 515).

19. (πλα-) πλῆτο (=ἐπλήσθη. Ἰλ. Ξ, 438. P, 499. Σ, 50. Φ, 16. κτλ.) καὶ πλῆντο (Ἰλ. Ξ, 468. Ὁδ. Θ, 57) τοῦ πίμπλαμαι.

20 (σFαδ-) μόνον ἢ μετοχ. ἄσ-μενος (χαίρων) ἐκ τοῦ ἀνδάνω.

21. (φθι-) ἐφθί'μην (=ἐφθάρην), οὐ μόνον τὸ ἐφθίτο ('Ιλ. Σ, 100+), ὑποτακ. φθίεται ('Ιλ. Υ, 173+), φθι-ό-μεσθα ('Ιλ. Ξ, 87+), εὐκτ. ἀποφθί'μην ('Οδ. Κ, 51+ = ἀποφθίμην), φθίτο ('Οδ. Λ, 330+), ἀπαρ. φθίσθαι καὶ μετοχ. φθίμενος. ὅρα § 530, 8.

22. (χν-, χεF-), ἐχυντο (χύτο), σύγχυντο, ἀμφέχυντο, ἐξέχυντο, ἐρχυντο (χύντο) καὶ χυνέην, ἐκχύνμενος. § 527, 10.

γ') Ἀόριστοι δεύτεροι μικτοί.

§ 488. Οἱ μικτοὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἔχουσι τὸ χρονικὸν θέμα τοῦ πρώτου ἀορίστου μετὰ τυπικῶν καταλήξεων τοῦ δευτέρου ἀορίστου (§ 483). Εἶναι δ' εὐχρηστοὶ μᾶλλον ἐν τῇ προστακτικῇ.

1. ἄγω, ἀορ. προστ. ἄξετε, ἀπαρ. ἀέμεναι. Μέσ. ἀορ. ὀριστ. ἄχοντο, προστ. ἄξεσθε.

2. βαίνω (§ 531, 1), ἀορ. μέσ. ὀριστ. ἐδήσετο (ἀλλὰ καὶ ἔδη), ἀνεδήσετο, ὑποτακ. καταθήσεται ('Ιλ. Ο, 382+), προστ. βήσεο, ἐπιβήσεο ('Ιλ. Ε, 221. Θ, 105. Λ, 512), καταβήσεο ('Ιλ. Ε, 109+), μετοχ. ἐπιβησόμενος ('Ιλ. Ε, 46. Π, 343).

3. δύνω (=δύομαι), ἀορ. μέσ. ὀριστ. ἐδύ'σέτο ('Ιλ. Γ, 328. Ο, 120. Υ, 379. κτλ., ἀλλὰ καὶ ἔδυν), προστ. δύ'σεο ('Ιλ. Π, 129. Τ, 36. 'Οδ. Ρ, 276), μετοχ. δυσόμενος ('Οδ. Α, 24., περὶ οὗ ὁμοῦς ὑπάρχουσι διαφωνίαι. ὅρα Λόγ. 'Ερμ. Κόντ. Τόμ. Α, σ. 422), εὐκτ. δυσοίετο (γ' πληθ. 'Ιλ. Σ, 376., ἔνθα καὶ γραφὴ κακὴ «δυσαίετο»). ὅρα Κόντ. Λόγ. 'Ερμ. Τόμ. Α, σ. 422). ὅρα § 530.

4. ἔχω (§ 511, 11), ἀορ. ἔχον ('Ιλ. Ε, 773. Κ, 470. Ξ, 433. κτλ.), ἔξεν ('Ιλ. Β, 667. Ζ, 172. Λ, 806. κτλ.).

5. (λεγ-), προστ. ἀορίστ. μέσ. λέξεο (=κοιμήθητι) § 511, 14.

6. ὄρνυμι (§ 517, 7), προστ. μέσ. ἀορ. ὄρσεο (ὄρσεν).

7. (ὀπ-) προστ. ἀορ. μέσ. ὄψεσθε ('Ιλ. Ω, 704. τὸ δ' ἐν 'Οδ. Θ, 313 εἶναι μέλλων), ὑποτακ. ἐσθήομαι ('Ιλ. Ε, 212) καὶ ἐπιώψομαι ('Ιλ. Ι, 167).

8. πελάζω (§ 561, 10), προστ. ἀορ. πελάσσετο ('Ιλ. Κ, 442+).

9. γέρω (§ 565, 7), ὑποτ. ἀορ. οἶση ('Ιλ. Β, 229., ἔνθα γράφεται «οἶσει»), ἐποίση* ('Οδ. Π, 438., ἔνθα γράφεται «ἐποίσει»), ἐξοίσωσιν ('Ιλ. Ψ, 675., ἔνθα γράφεται «ἐξοίσουσιν»), προστ. οἶσε ('Οδ. Χ, 106. 481), οἰσέτω ('Ιλ. Τ, 173. 'Οδ. Θ, 255), οἶσετε 'Ιλ. Γ, 103. Ο, 718. 'Οδ. Υ, 154), ἀπαρ. οἰσόμεναι.

§ 489. Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι καὶ ἄορίστοι ἄνευ τοῦ σμετὰ τυπικῶν δὲ καταλήξεων τοῦ α' ἄορίστου, ὡς

1. ἀλέομαι (§ 527, 1), ἡλενάμην καὶ ἡλεᾶ'μην.

2. εἴπειον (§ 507, 7), εἴπαας, εἴπατε.

3. καίω (κζFjω, § 526, 4), ἄορ. ἔκηα.

4. σεύω (§ 527, 9.), ἄορ. ἔσσευα (§ 40).

5. φέρω (§ 565, 7), ἄορ. ἤνεικα, μέσ. ἠνεικάμην. Ὡς ἐνεργ. ἀπαρέμφ. εἶναι συνήθως ἐνεῖκαι ('Ιλ. Σ, 334. Ὀδ. Σ, 286), ἀλλὰ καὶ ἐνεικέμεν ('Ιλ. Τ, 194+).

ΣΗΜ. Τὸ ἤνεικα ἔγινεν ἐκ τοῦ ἤνεγκα κατ' ἀναπληρωτικὴν ἑκτάσιν τοῦ -εγκ- γενομένου εἰκ-, ὡς παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον Ἰωσιν ἐκ τοῦ γι'γνομαι καὶ γι'γνώσκω ἔγινε τό'γι'νομαι καὶ γι'γνώσκω.

6. χέω (§ 527, 10), ἄορ. ἔρεια καὶ ἔρεα, μέσ. ἐρενάμην.

Β') Ἀόριστος δεύτερος παθητικός.

§ 490. Ὁ παθητικὸς ἄοριστος δὲν ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ τοσοῦτον εὐχρηστος, ὅσον παρὰ τοῖς ὕστερον ὑπῆρχεν. Ἀζιοὶ δὲ μνείας εἶναι οἱ ἐπόμενα.

ἐβλάβην ('Ιλ. Ψ, 461) καὶ βλάβην ('Ιλ. Ψ, 545) (=ἐβλάθησαν), ἐφάγην, ἐφάλην, ἐδά'μην, ἐδά'ην, διατρυφῆν (μόνον. 'Ιλ. Γ, 363+), θέρεω (ὑποτακ. τοῦ ἄορ. τοῦ θέρομαι. Ὀδ. Ρ, 23+), ἐκά'ην, ἐμί'γην, ἐπάγην, πλήγην (ἐκ-κατὰ-τμήσω. 'Ιλ. Ν, 394. Π, 403), πληγέω, ῥύη ('Οδ. Γ, 455+), σαπῆην (ὑποτακτ. 'Ιλ. Τ, 27+), τάρπημεν ('Ιλ. Λ, 779), τάρπησαν, τάρπηται ('Οδ. Ψ, 212) καὶ τάρπημεναι, τερσήμεναι ('Οδ. Ζ, 98+) καὶ τερσῆναι ('Ιλ. Π, 519+), ἔτμαγεν (γ' πληθ. 'Ιλ. Π, 374+), ἐτύπην (§ 507, 14), ἐφάρην καὶ ἐφάρην.

Περὶ τοῦ πλημμελοῦς ἐτράφην, ἀνθ' οὗ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι εὐχρηστος ὁ δεύτερος ἐνεργ. ἄορ. ἀμεταβ. κείμενος ἔτραφον, ὅρα § 507, 13.

Παρακείμενος ἐνεργητικός.

§ 491. Παρ' Ὀμήρῳ παρακείμενοι εἰς -φα καὶ -χα δὲν ἀπαντῶσιν. Ἐξαιροῦνται οἱ ἐκ θεμάτων εἰς -φ καὶ -χ ληγόντων σχηματιζόμενοι, ὡς τρέφω, τέτροφα ('Οδ. Ψ, 237), (τρηγ-, τρηγύς, θρήσω, πρβλ. Ἀττικ. θρα'ττω) τέτρηγα ('Ιλ. Β, 95).

ΣΗΜ. Οἱ εἰς -φα καὶ -χα παρακείμενοι ἐκ θεμάτων χειλεσφώνων καὶ οὐρανισκοφώνων σχηματιζόμενοι εἶναι εὐχρηστοὶ παρὰ τοῖς μετὰ τὸν Ὀ-

μηρον, οἵτινες ἔγιναν κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθητῆ παρακειμ., ὡς π-ε-π-ρα-χ-θ-ε, π-ε-π-ρ-ε-χ-θ-α-ι, π-ε-π-ρα-χ-α, π-ε-φ-ύ-λ-α-χ-θ-ε, π-ε-φ-υ-λ-ά-χ-θ-α-ι, π-ε-φ-ύ-λ-α-χ-α, κα-τ-ε-σ-κ-ά-φ-θ-α-ι, κα-τ-έ-σ-κα-φ-α, κτλ.

§ 492. Παρ' Ὀμήρῳ φέρονται παρῳκούμενοι εἰς -χα, οἵτινες εἶναι σπάνιοι, γίνονται δ' ἐκ φωνηεντολήκτων ῥημάτων. Οὔτοι δὲ συχνάκις καὶ μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ σχηματίζονται καὶ ἄνευ τοῦ κ, πολλάκις δὲ γίνονται ἐκ βραχυτέρου θέματος, ὡς ῥιγέω, παρχα. ἔρριγα (§ 494)

Παρακειμένοι εἰς -χα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

βέβηκα, βέβληκα, βέβρωκα, δεδεύνηκα, δεδφοίκα (§ 496, 3, 530, 2), δέδυκα, ἔστηκα, κέκηκα (μετοχή δὲ κεκηώς, γενικ. κεκηώτορ), πέφυκα, τεθάρσκα, τέθηκα (μετοχή τεθρήως), τε-ιληκα, τετύρηκα, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπάρχοντι παρ' Ἀπτικοῖς οἶδε :

1. φάδκα (=κεκόρεσμαι, ἀπδὼς διάκειμαι) ἄνευ ἐνεστώτος.
2. βεβήκα τοῦ βιάζω. Παρασχηματισμός βιάω.
3. δεδάκα (§ 531, 2), παρασχηματισμός δεδαώς.
4. ἰληκα (§ 522, 5), μόνον τὸ γ' ἐνικ. τῆς ὑποτακ. ἰλήκησι ('Οδ. Φ, 365+).

5. μέμβλωκα (§ 519, 31) τοῦ βλώσσω (θέμα μολ-).

6. παρώρηκεν ἢ παροίρωκεν ('Ιλ. Κ, 252+) ἐκ τοῦ οἰχόμεαι, ἀλλ' ὁ στίχος εἶναι ὑποπτος, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης (Ποιητ. 25, σ. 1461^α, 26) ἀνέγνω «παρώρηκεν».

7. ὑπεμνήμυκε ('Ιλ. Χ, 491+ = κάτω κεκλιμένος ἐστί, κάτω βλέπων) ἐκ τοῦ ἐπ-ημύω (πρβλ. ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταγνέουσιν. 'Ιλ. Β, 148), ἀλλ' ἔως γραπτέον ἀεπ-ημ-ἡμυκε».

§ 493. Τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ παρακειμένου εἶναι ἡ ἀναδί-πλωσις, τὸ δὲ κ εἶναι ἀπλοῦν πρόσφυμα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ῥηματικοῦ θέματος, ὅπερ προσφύεται καὶ εἰς ἄλλα, ὡς

1) ἐνεστ. ἀλλυμι καὶ ἀλέω (πρβλ. καὶ τὸν ῥ' παρχα. δεδφοίκα ἐκ θέματ. δφει-).

2) ἄορ. ἔθηκα, ἦκα, ἔδωκα καὶ οὐσιαστ. θήκη, θῶκος.

3) εἰς τὰ ἐναρκτικά καὶ θαμιστικά ῥήματα εἰς -σκω (§ 462, 472).

§ 494. Ἡ ὑποτακτικὴ τδῷ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου εἶναι συχνότερα παρ' Ὀμήρῳ ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον. Εὐρίσκεται δ' αὕτη μόνον κατὰ τὸ τρίτον ἐνικόν, ὡς

ἀρίρη (προ)βεβήκη, βεβρῦ'χη, ἔρριγαι, ἐστήκη, ἰλήκησι, με-μήλη, ἀλώλη, ὀρώρη, πεφύ'χη.

Καὶ τὸ πρῶτον ἐνικόν μόνον πεποιθῶ ('Οδ. Ω, 328+) καὶ δευ-τερον μόνον πεποιθής ('Ιλ. Α, 524 καὶ 'Οδ. Ν, 344).

§ 495. Ἡ εὐκτική τοῦ ὑπερσυντελικοῦ μόνον εἰς δύο χωρία φέρεται, ὡς Ἰλ. Θ, 270 :

ἐπεὶ ἄρ τιν' οὔστεύσας ἐν ὁμίλῳ
βελλήκοι, ὃ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν.

Καὶ Ἰλ. Φ, 609 :

καὶ γινώμεναι ὅς τε πεφεύγοι
ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ.

Ἀλλὰ ταῦτα ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωσθῶσι καθ' ὑπερσυντελικὸν ὀριστικῆς, βελλήκειν καὶ πεφεύγει. Τὸ πρῶτον ὁμῶς ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραψε κατ' εὐκτικὴν.

§ 496. Ὁ ἐνεργ. παρακείμενος ῥημάτων τινῶν σχηματίζεται ἐκ βραχυτέρου θέματος κατὰ τὴν εἰς -μι συζυγίαν. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σχηματίζονται οὕτω τὰ δυνικὰ καὶ πληθυντικὰ τοῦ παρακ. ἔστηκα, τέθηκα, δέδοικα, οἶδα (καὶ οἶκα ἐν τισι μόνον), παρ' Ὀμήρῳ δ' εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

1. βέβηκα (§ 531, 1), ἀλλὰ καὶ βεβᾶ' αἰν (Ἰλ. Β, 134), βεβᾶσαν (Ἰλ. Ρ, 286), ἐμβέβασαν (Ἰλ. Β, 720), ἀπαρ. βεβᾶμεν (Ἰλ. Ρ, 359. 510), μετοχ. βεβᾶώς (Ἰλ. Ξ, 477. Ὀδ. Ε, 130), ἐμβεβαώς (Ἰλ. Ε, 199), ἐπεμβεβαώς (Ἰλ. Ι, 582), παρβεβαώς (Ἰλ. Α, 522. Ν, 708), θηλ. βεβῶσα (Ὀδ. Υ, 14) ἐμβεβανία (Ἰλ. Ω, 81).

2. γέγονα (§ 519, 10), ἐγγεγᾶ' την (Ὀδ. Κ, 138), γεγᾶ' αἰν (Ἰλ. Δ, 325. Ι, 118. Ω, 84. κτλ.), ἐγγεγάασιν (Ἰλ. Δ, 41. Ὀδ. Ν, 233. κτλ.), ἀπαρ. ἐγγεγάμεν (Ἰλ. Ε, 248. Υ, 106. 209), μετοχ. γεγᾶώς (Ἰλ. Ι, 456. Ὀδ. Δ, 112. κτλ.), ἐγγεγάώς (Ἰλ. Φ, 185), ἐγγεγανία (Ἰλ. Γ, 199. 418. Ὀδ. Δ, 184. κτλ.).

3. δέδφοικα (§ 530, 2), σχηματίζεται ὅπως παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ καθ' ἐνικὸν καὶ δέδφοια, δέδφοιας, δέδφοιεν.

4. εἰλήλουθα (§ 565, 3). Τὸ πρῶτον πληθ. εἰλήλουθμεν (Ἰλ. Ι, 49 καὶ Ὀδ. Γ, 81, οὐχὶ δὲ εἰλήλουθμεν). Πιθανῶς ἀντὶ τοῦ εἰλήλουθι (Ἰλ. Ε, 204. Ζ, 128. Ὀδ. Η, 199. Ν, 237. Τ, 28. Ω, 300) γραπτέον εἰλήλευθα.

5. ἔστηκα (ἐκ τοῦ ἰστημι) ὅπως παρ' Ἀττικοῖς, ἀντὶ δὲ τοῦ ἔστατε λέγεται καὶ ἔστητε (Ἰλ. Δ, 243. 246). ὅρα § 557, 9.

6. Fέφοικα (§ 511, 10), Fεφοικε, FεFικ-τον, ὑπερσ. τρίτ. ἐνικ. πρόσωπ. εFεFοίκει (ἐώκει. Ἰλ. Ω, 258) ἢ εFεFικτο (ἤικτο), FεFικτην, εFεFοίκεσαν (Ἰλ. Ν, 102+), μετοχ. FεFοικώς, θηλ. FεFικνία.

Ὡς ἀρσενικὸν μετοχῆς ὑπάρχει FεFικῶς (εἰκῶς, Ἰλ. Φ, 254+), καὶ ὡς θηλ. εἰκνῖα (ἡ εἰκνῖα, Ἰλ. Ψ, 6 καὶ Ὀδ. Ε, 337) καὶ ἀντὶ τοῦ (Ἰλ. Σ, 418) «ρεήρισιν εἰοικνῖαι» ἀναγίνωσκει «ρεήρισιν» FεFικνῖαι.

FεFοικε ὡς ἀπρόσωπον παρ' Ὀμήρῳ σημαίνει ἀρμόζει, γυναικὸς ἐστίν (= Ἀττικ. εἰκός ἐστίν).

7. Fοῖδα (ζ' 515, 3), Fοῖσθα, Fοῖδε, Fίδμεν, Fίστε, Fίσῃσι. Ὑπερσ. εἰFείδα, εἰFείδησθα, εἰFείδεε, εἰFίσαν. Ὑποτακτ. Fείδew, Fείδεις, Fείδῃ καὶ Fίδew, Fίδεις, Fίδῃ, Fείδμεν, Fείδετε. Εὐκτ. Fείδειν. Προστ. Fίσθι, Fίστω. Ἀπαρ. Fίδμεναι, μετοχ. Fείδως, Fίδνῖα.

Τὸ δευτέρον ἐνικὸν πρόσωπον Fοῖδας (Ὀδ. Α, 337+) εἶναι ὑποπτον καὶ ἴσως ὀφείλει νὰ μεταβληθῇ εἰς Fείδης.

Περὶ τοῦ εἰFείδης (Ἰλ. Χ, 280+) καὶ εἰFείδει (Ὀδ. Ι, 206+) ὅρα ζ' 40, 441, σημ.

Διὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ εἰ Fείδεα κτλ. ἔγινε τὸ Ἀττικὸν ζῆ δ η.

8. μέμονα, μέμῃμεν, μέμᾶτε, μεμᾶσι, μεμᾶσαν. Προστακ. μεμᾶτω, μεμᾶτον. Μετοχ. μεμᾶως (γεν. μεμαῶτος), μεμᾶνῖα. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ μένος (συγγενῇ εἶναι καὶ τὸ μαιμάω καὶ μαινομαι).

Εὐρηται καὶ μεμαῶς (Ἰλ. Π, 754), μεμαότες (Ἰλ. Β, 818 καὶ Ν, 497).

9. πέποιθα (ζ' 515, 12), ἐπέπιθ-μεν (ἐξ οὗ καὶ τὸ πιστός = ὡς τις πέποιθε, πίσυρος = πεποιθώς καὶ τὸ Ἀττικὸν πίστις = τὸ πεποιθέναι, ἡ πεποιθήσις).

10. πέποιθα (ἐκ τοῦ πάσχω), πέπασθε (Ἰλ. Γ, 99, Ὀδ. Κ, 465, Ψ, 53 = πέπαθ-τε, πέπνθ-τε, ἐξ οὗ πέπασ-θε, κακῶς δὲ γράφεται πέποσθε), μετοχ. πεπάθνῖα (Ὀδ. Ρ, 555+).

11. πεφῶκα (ἐκ τοῦ φνῶ), πεφῶσι, μετοχ. πεφῶς, πεφῶνῖα.

12. τέθνηκα (ἐκ τοῦ θνήσκω) ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ἀλλὰ μετοχ. τεθνηώς (γεν. τεθνηῶτος, σπαν. τεθνηότος), τεθνηῖα (Ὀδ. Δ, 734, ἐνθα καὶ γραφῇ «τεθνηκνῖα»).

13. τέτληκα, εὐκτ. τετλαῖν, προστ. τέτλαθι, ἀπαρ. τετλάμεναι, μετοχ. τετλήως.

Ὁ ἀόρ. εἰ ἔτιν ἔχει παρασχηματισμὸν ἐτάλασσα.

ζ' 497. Εἰς τινὰ δὲ ῥήματα ὁ σχηματισμὸς οὗτος περιορίζεται μόνον εἰς τὴν μετοχήν.

1. ἄρηρα, ἀρηρώς, ἀλλὰ θηλ. ἀρᾶρυῖα ('Ιλ. Ο, 737).
2. κέκμηκα, κεκμηώς ('Ιλ. Ψ, 232. κτλ.).
3. λέληκα, λεληκώς, ἀλλὰ θηλ. λεῖλᾰκνῖα ('Οδ. Μ, 85).
4. μέμηκα, μεμηκώς, ἀλλὰ θηλ. μεμᾰκνῖα ('Ιλ. Δ, 435).
5. τέθηλα, τεθηλώς, ἀλλὰ θηλ. τεθᾰλνῖα ('Ιλ. Ι, 208).
6. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ πεπτεώς ('Ιλ. Φ, 503 καὶ 'Οδ. Χ, 384. Οὕτως ἀναγνωστέον καὶ τὸ 'Ιλ. Κ, 198) ἐκ τοῦ πίπτω. Διάφορον δ' εἶναι τὸ πεπτηώς ('Ιλ. Β, 312. 'Οδ. Ν, 98. Ξ, 354) ἐκ τοῦ πτήσσω, ἔπτηξα, ἀορ. 6' δυϊκ. καταπτήτην ('Ιλ. Θ, 136+).

§ 498. Ἀνωμάλως σχηματίζεται ὁ παρακειμένος τοῦ ἐγείρω, ἐγρήγορα, τρίτ. πληθ. ἐγρηγόρθαι ('Ιλ. Κ, 419+), προστ. δεύτ. πληθ. ἐγρήγορθε, ἀπαρ. ἐγρηγόρθαι ('Ιλ. Κ, 67+), μετοχ. ἐγρηγορόων ('Οδ. Υ, 6+). Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπίρρ. ἐγρηγορτί ('Ιλ. Κ, 182+). Ὡς ἐνεστώς εἶναι τὸ ἐγρήσσω, μετοχ. ἐγρήσσω.

ΣΗΜ. Διὰ τὸ ἐ γ ρ η γ ό ρ θ α σ : κτλ. ὑποτίθεται ὡς ἐνεστώς ὁ ἄρρητος ἐ γ έ ρ θ ω.

§ 499. Ἡ μετοχὴ τοῦ παρακειμένου ἔχει συχνὰ εἰς τὴν γενικὴν καὶ τὰς λοιπὰς πτώσεις -ῶτος, κτλ. ἀντὶ τοῦ -ότος (ὡς γίνεταί παρ' Ἀττικοῖς), ὡς τετριῶτας ('Ιλ. Β, 314), κεκμηῶτα ('Οδ. Κ, 31), κεκληγῶτες ('Ιλ. Μ, 125. Π, 430. Ρ, 756. 759. 'Οδ. Μ, 256. Ξ, 30), ἀνθ' οὗ πλημμελῶς γράφεται «κεκληγότες», κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ Ὅμηρος τὸ ἰσχυρόν θέμα τῆς ὀνομαστικῆς διασώζει καὶ εἰς τὰς πλαγίαις πτώσεις ἐν τισὶ μετοχαῖς τοῦ παρακειμένου (πρὸς κτλ. τε θ ν η ῶ τ ο ς καὶ τ ε θ ν η ό τ ο ς, κτλ.).

Ἡ εἰς Ω συζυγία.

§ 500. Τὰ εἰς -ω ῥήματα κατὰ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν διαίρουνται

- 1) εἰς ἀφωνόληκτα μετὰ χαρακτῆρος ἀφώνου.
- 2) εἰς ὑγρόληκτα μετὰ χαρακτῆρος ὑγροῦ.
- 3) εἰς ῥήματα μετὰ χαρακτῆρος Σ, ὅπερ μεταξὺ φωνηέντων ἀποβάλλεται.

4) εἰς ῥήματα μετὰ χαρακτῆρος F.

5) εἰς φωνηεντόληκτα μετὰ χαρακτῆρος φωνήεντος ἢ διφθόγου. Ταῦτα δ' εἶναι δύο εἰδῶν ἀσυναίρετα καὶ συνηρημένα.

§ 501. Τὰ εἰς -ω ῥήματα συνήθως ἔχουσι τὸν ἐνεστώτα ἐπνηξημένον διὰ τινος προσφύματος. Γίνεται δ' ἡ ἐπαύξησις αὕτη κατὰ τοὺς ἐπομένους τρόπους.

1) Διὰ τοῦ T, ὡς ἀστράπ-τω, κλέπ-τω, βλέπτω (βλαβ-), καλύπτω (καλυβ-), ἄπτω (ἀφ-), θάπτω (ταφ-), κτλ. § 469. Ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ Θ, ὡς (φλέγω) φλεγέθω, κτλ. § 470.

2) Διὰ τοῦ j, ὅπερ μεταβάλλεται εἰς i, ὡς τελείω (=τελέσ-τω), ἀκείομαι (=ἀκέσ-τομαι), κτλ. § 466. Ἡ μετὰ χαρακτηριστοῦ οὐρανισκοφώνου, ὁδοντοφώνου καὶ σ μεταβάλλεται εἰς δύο σ, ὡς ἀράσσω (ἀνάκ-τω), αἴσσω, ἀμύσσω, ἀφύσσω, ἀράσσω, ἀθηέσσω (ἀθηέσ-τω), θωρήσσω, κηρύσσω (=κορύθ-τω), λεύσσω, λίσσομαι (λίτ-τομαι), πινύσσω (πινύτ-τω), πύσσω, πώσσω (πτώκ-τω), πρήσσω, ρήσσω, κτλ. Ἡ μετὰ χαρακτηριστοῦ οὐρανισκοφώνου καὶ ὁδοντοφώνου μεταβάλλεται εἰς ζ, ὡς ἄζομαι (ἄγ-τομαι), βάζω, βρίζω, ἐλελίξω, κλάζω, ὀλοῶζω, πλάζω, ρέζω, σίζω, σκάζω, σφάζω, τρύζω· ἀσπάζομαι, ἔζομαι, ἐμπάζομαι, παφλάζω, σκύζομαι, φράζω, γάζομαι. Περὶ τοῦ πέσσω, ἐτίσσω, ὄσσομαι, ἰάζομαι (ἢ ἰάττωμαι) καὶ ρίζω ὅρα § 505.

3) Διὰ τοῦ r, re-, ἄνω, ὡς τάρ-τω (=Ἀττικ. τέμνω), τί-ρω (τίνFω = Ἀττικ. τί-ρω), φθί-ρω (φθίνFω = Ἀττικ. φθί-ρω), ἄρω καὶ ἄνω (=ἄνFω ἐν τῇ θέσει), δύν-ρω (=δύνFω), θύν-ρω (θύνFω), φθᾶ-ρω (=Ἀττικ. φθᾶ-ρω)· ἀγί-ρεύω, δινεύω, ἰκ-ρεύομαι, κῦ-ρεύω, οἰκ-ρεύω, κί-ρεύω (πρῶτ. καὶ κί-νυμαι), ἐπισκ-ρεύομαι (καὶ ἐπείσχομαι)· ἀνδάνω (σFαδ-), λανθάνω (λαθ-), λαγχάνω (λεγχ-, λέλογχα), λανθάνω (γενδ-, χείσομαι, χνδ-), πυνθάνομαι (πυθ-), τυγχάνω (τυχ-), λανθάνω (λαδ-), μανθάνω (μενθ-, μενθήρη· φροντίς (Ἡσύχ.), μνῶθ-) ὅρα καὶ § 467.

4) Διὰ τοῦ προσφύματος (i)σκω, ὡς βό-σκω, φάσκω, γι-γνώσκω, θνήσκω, κτλ. ὅρα § 462—465.

§ 502. Ἐκ τῶν εἰς -ζω καὶ -σσω ἔχουσι τὸ δίχρονον μακρόν παρ' Ὀμήρῳ μόνον τὸ ὀλοῶζω, ἐντίσσω, φρείσσω, κηρύσσω καὶ αἴσσω.

§ 503. Τὰ παρ' Ἀττικοῖς εἰς -τω ῥήματα παρ' Ὀμήρῳ ἐκφέρονται διὰ τοῦ -σσω.

§ 504. Τὰ ἀφωνόληκτα βρεῖθω, θλίβω, μίσγω, νίφω, πίπτω, ρίπτω, τρεῖβω, ἐρύκω καὶ ψύγω ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγουσῆς μακρόν παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν νίφω ἔχει τὸ I μακρόν, ἀλλὰ τὸ νίφας, νίφε-τος καὶ ἀγάννιφος βραχύ.

1) Ἀφωνόληκτα ῥήματα.

α) Μετὰ χαρακτῆρος χειλεοφώνου π, β, φ.

§ 505. Τὸ ἐνεστωτικὸν θέμα ἐπηυζημένον διὰ τοῦ j ἔχουσιν ἐκ τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα χειλεοφώνον ῥηματικῶν τὸ λάζομαι (ἢ μᾶλλον λάζυμαι· θέμα λαβ-, λάβ-ομαι = Ἀττικ. λαμβάνω), νίζω (θέμα νιβ-, χέρ-νιβ-ος = νίπτω μεταγεν.), ὄσσομαι (θέμα ὀπ-ῆ ὀκ-, ὀκταλλος Ἡσύχ. = λαπ. oculus = ὀφθαλμός), πέσσω (θέμα πέπ-, πέπων ἐπίθετ.), ἐνί'σσω (ἐνίπ-, ἐνίπῃ).

§ 506. Τὰ ἐπόμενα δύο ῥήματα ἔχουσιν ἄνευ προσφύματός τινος τὸν ἐνεστώτα.

1. (βλαβ-) βλάβομαι παθητ. τοῦ βλάπτω, παρὰ λ. παθ. βέ-
ελαρμαι ('Ιλ. II, 660+), ἀόρ. παθ. ἐβλάφθη καὶ ἐβλά'θη.

2. (φελ-) φέβομαι (μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατ.) μετὰ
τοῦ οὐσιαστικ. ὁ φόβος (=φυγή, 'Ιλ. Θ, 139. Ἀττικ. δέ=δέος).
Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ φοβέω (=τρέπω εἰς φυγήν), μέλλων
φοβήσω. Παθ. φοβοῦμαι (=φεύγω), μέλλ. φοβήσομαι, ἀόρ. ἐφοβή-
θη, παρὰ λ. πεφόλημαι.

§ 507. Ἄλλα ῥήματα μετὰ χαρακτῆρος χειλεοφώνου ἄνω-
μαλα κατὰ τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὰ ἐ-
πόμενα.

1. (ἐνιπ-) ἐνί'πτω (=ἐπιπλήττω, ὀγειδίζω) καὶ ἐνί'σσω (ἐνί-
πω), ἀόρ. β' ἐνένιπον ('Ιλ. O, 546. 552. Ψ, 473) καὶ ἡνί'πα-
πον ('Ιλ. B, 245. Γ, 427. E, 650. κτλ.), ῥηματ. οὐσιαστικ. ἐνίπῃ.

Πρὸς τὸ ἡνί'παπον παράβαλε τὸν ὁμοίως γινόμενον ἀόριστον
ἡρῦ'κακον (§ 511, 7).

2. (ἐριπ-) ἐρείπω (=κρημνίζω), ἀόρ. β' ἡρίπον (ἀμεταβ. =κατε-
πεσον), παρὰ λ. μέσ. ἐρέριμμαι, παρὰ λ. ἐνεργ. ἀμεταβ. κατερή-
ρπεν ('Ιλ. Ξ, 55+ =καταπέπτωκεν).

3. (Fαπ-), ἀόρ. παθ. μόνον ἐFάφθη (=κατερρίφθη, κατέπι-
σεν. 'Ιλ. N, 543 καὶ Ξ, 419).

4. (καμπ-), μόνον ὁ μέλλ. κάμψει ('Ιλ. H, 118. T, 72),
ἀόρ. ἔκαμψα ('Οδ. E, 453), κάμψῃ ('Ιλ. Δ, 486+).

5. (λαβ-) λάζομαι (ἢ λάζυμαι = Ἀττικ. λαμβάνω), ἀόρ. β'
ἐ(λ)λαβον (§ 40), ἀόρ. μέσ. β' ἐλελαβόμην ('Οδ. Δ, 388+) καὶ
ἐλλαβόμην (§ 40).

6. (νιβ-) νίζω, ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἀντὶ τοῦ ἀπορίπτεσθαι
(Ὀδ. Σ, 179+) γράπτέον ἀπορίζεσθαι. Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ οὐδ.

χέρυβον ('Ιλ. Ω, 304+, ἀνθ' οὗ ὁ Nauck γράφει ἀχέρυβα) καὶ αἰτία τὴν χέρυβα (= ὕδωρ πρὸς πλῆσιν τῶν χειρῶν) καὶ ῥῆμα χερνύβαντο ('Ιλ. Α, 449+).

7. (σπ-) ἐν-(σ)έπω (=λέγω), μόνον ἢ προστ. ἐν-ρεπε (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ εἰς ν =λέγε. 'Οδ. Α, 1. 'Ιλ. Β, 761), παρατ. ἐν-ρεπε ('Ιλ. Θ, 412), εὐκτ. ἐνέπομι ('Οδ. Ρ, 56+), μέτοχ. ἐνέπων ('Ιλ. Α, 643. 'Οδ. Ψ, 301. κτλ.), μέλλ. ἐνισπήσω ('Οδ. Ε, 98+), ἀόρ. β' ἐνέ-σπον, ὑποτακ. ἐνέ-σπω, ἐνίσπη, εὐκτ. ἐνέ-σπομι, προστ. ἐνέ-σπε (ἢ ἐνίσπεις κατ' Ἀρίσταρχον. 'Ιλ. Α, 186. Ξ, 470. 'Οδ. Γ, 101. 247), πληθ. ἔσπετε (ἀντὶ τοῦ ἐνσπετε. ἐξ οὗ ἔσ)σπετε. ἔσπετε), ῥημ. ἐπιθ. ἄσπε-τος, ῥηματ. οὐσιαστ. ἐροπή καὶ τὸ ἐπιθ. θε-σπέ-σιος (=θεορρήμων) πιθανῶς.

Τὸ ῥῆμα δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ θέμα Fεπ- (Fειπεῖν), Fέπος, Fόψ, κτλ. Πιθανῶς ἐν τισι χωρίοις τοῦ Ὅμηρου ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ εἰπεῖν τύπων πρέπει νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἐκ τοῦ θέματος σπ-, ὡς ἀντὶ τοῦ ὄφρ' εἶπω ('Ιλ. Η, 349. κτλ.) γραπτέον ἴσως ἀόφρα σέπω ἢ ἀόφρ' ἔσπω.

Πρὸς τὸ ἐν (σ) ἐ π ω συγγενές εἶναι τὸ λατίν. *in sece* (λέγε) καὶ *insectio* (διήγησις), πρὸς δὲ τὸ Fειπεῖν, Fόψ τὸ λατίν. *vox, voco*.

Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ μοναδικὸς τύπος τοῦ ἀορίστου ἔσκειν (=εἶπεν = σί- σ(ε)κ-εν. ἐν 'Οδ. Τ, 203. Χ, 31) καὶ μέλλ. ἐγέψω ('Ιλ. Η, 447. 'Οδ. Β, 137. Α, 148), πιθανῶς δὲ καὶ τὸ θε-σκε-λος (=θεσπέσιος, θεῖος, θαυμάσιος).

8. (σπ-) ἔπω (=περιποιῶμαι, φροντίζω), παρατ. εἶπον, μέλλ. ἐγέψω ('Ιλ. Φ, 588. 'Οδ. Ω, 470), ἀόρ. ἐπέσπον, ὑποτ. ἐπίσπη ('Ιλ. Ζ, 412. Χ, 39), ἐπίσπη ('Ιλ. Β, 359. Ο, 495. κτλ.), εὐκτ. ἐπίσποι ('Οδ. Β, 250), ἀπαρ. ἐπισπεῖν, μετοχ. μετασπών ('Ιλ. Ρ, 190. 'Οδ. Ξ, 33). Μέσον ἔπομαι (=ἀκολουθῶ), παρατ. εἶπετο καὶ ἄνευ αὐξήσεως ἐπόμην καὶ ἔπομπο, μέλλ. ἐψομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἔσπεο, ἔσπετο, ἐσπέσθη, ἐσπόμεθα, ὑποτακ. σπῶνται ('Οδ. Μ, 349, ἐνθα κακῶς γράφεται ἔσπωνται), εὐκτ. σποίμην ('Οδ. Τ, 579. Φ, 77), προστ. σπέω ('Ιλ. Κ, 285+), σπέσθω ('Ιλ. Μ, 350. 363. ἐνθα κακῶς γράφεται ἐσπέσθω), ἀπαρ. σπέσθαι ('Ιλ. Ε, 423. 'Οδ. Χ, 324. Δ, 38), ἐπισπέσθαι ('Ιλ. Ξ, 521), μετοχ. σπόμενος ('Ιλ. Κ, 246. Μ, 395. Ν, 570., ἐνθα γράφεται κακῶς ἐσπόμενος) καὶ ἐπισπόμενος ('Ιλ. Ν, 495. 'Οδ. Γ, 215. κτλ.), μετασπόμενος ('Ιλ. Ν, 567).

9. (στρεφ-) στρέφω, ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, καὶ ἀόριστ. παθ. στρεφθεῖς (στρεφθέντος, στρεφθέντι στρεφθέντε μόνον) καὶ θηλ. στρεφθείσα ('Ιλ. Σ, 139).

10. (ταφ-) παρὰκ. τέθηπα (=ἐκπέπληγμα. 'Οδ. Ζ, 168), τεθηπεν ('Οδ. Ψ, 105+), τεθηπώς ('Οδ. Φ, 64+), τεθηπότες καὶ τεθηπότας ('Ιλ. Φ, 29+), ὑπερσ. ἐτεθήπεα ('Οδ. Ζ, 166+) καὶ ἀόρ. 6' μετοχ. ταφών ('Ιλ. Ι, 193. Α, 776. κτλ.).

11. (τερπ-) τέρω, παρὰκ. ἔτερπον. Μῆς. τέρωμαι, παρὰκ. ἐτερπόμην, μέλλ. μέσ. τέρψομαι, ἀόρ. μέσ. ἐτερψάμην, μέσ. ἀόρ. 6' ἐτεταρπόμην καὶ ἐταρπόμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐτάρπην, ὑποτ. πρῶτ. πληθ. τράπημεν ('Ιλ. Γ, 441. Ξ, 314. 'Οδ. Θ, 292) καὶ προστί. ἀόρ. ἐτέρφθην ὡς μέσ. (§ 568, 33) καὶ ἑτάρφθην (§ 568, 33).

12. (τρειπ-) τρέπω καὶ παρασχηματισμὸς τρωπάω ('Οδ. Τ, 521) καὶ τρωπάομαι ('Ιλ. Ο, 666. Π, 95) καὶ τρωπῶντο ('Οδ. Ω, 536) καὶ θαμίστ. τρωπάσκετο ('Ιλ. Α, 568), μέλλ. τρέψω, ἀόρ. 6' ἔτραπον, ἀόρ. α' ἔτρεψα, παρὰκ. παθητ. τέτραμμαι, ἀόρ. παθ. ἐτράφθην.

"Οπου ἐν τοῖς κειμένοις τοῦ Ὀμήρου ὑπάρχει τ ρ ω π ᾶ ν εἶναι κατὰ πλημμελῆ συναίρεσιν. Ἐπίσης οἱ τύποι ἐ π ι τ ρ α π έ ο υ σ ι (=ἐπιτρέπουσι. 'Ιλ. Κ, 421+) καὶ τ ρ α π έ ο υ σ ι (=πατοῦσιν. 'Οδ. Η, 125+) καὶ τ ρ ό π ε δ ν (=ἔστρεφον. 'Ιλ. Σ, 224+) προῆλθον ἐκ παρανοήσεως καὶ εἶναι ὑποπτοὶ τύποι.

13. (τρεφ-) τρέφω, ἀόρ. ἔθρεψα, ἀόρ. 6' ἔτράφον, παρὰκ. 6' τέτροφα ('Οδ. Ψ, 237+). ὁ δ' ἔτραφον καὶ τέτροφα μετ' ἀμεταβάτου σημασίας.

Ὀλίγη χωρίζ., εἰς ᾧ ἀντὶ τοῦ ἀμεταβάτ. ἔ τ ρ ᾶ φ ο ν φέρεται ὁ παθ. ἔ τ ρ ᾶ φ η ν, εἶναι πλημμελῆ καὶ εὐκόλως διορθοῦνται. ὡς τ ρ ᾶ φ ε ν ('Ιλ. Α, 251. 'Οδ. Δ, 723 κτλ.), ἔνθα ἀναγίνωσκε τ ρ ᾶ φ ο ν (πρὸ βλ. 'Ιλ. Γ, 201. Α, 222. Ψ, 84). Ἀντὶ δὲ τοῦ μεταβάτ. φερομένου ἔ τ ρ α φ ε ('Ιλ. Ψ, 90+) γράφει παρὰκ. ἔ τ ρ ε φ ε ν.

14. (τυπ-) τύπτω, ἀόρ. ἔτυψα, παρὰκ. παθ. τέτυμμαι, ἀόρ. παθ. 6' ἐτύπην.

Τὸ τύπτειν, ὡς καὶ τὸ οὐτάζειν (§ 487, 15), εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τραυματίων δι' ἀγχεμάτων ὅπλων γινόμενων ἢ ἐπὶ τῶν βαλλόντων ἐκ τοῦ σύνεγγυς, τὸ δὲ βάλλειν ἐπὶ τῶν πόρρωθεν, ὡς ἐν ('Ιλ. Υ, 462) «τὸν μὲν δ' οὐρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορ' ἰτύψας». «βέβλημένοι οὐτάμενοί τε» ('Ιλ. Α, 659. Π, 24).

6') Μετὰ χαρακτῆρος οὐρανισκοφώνου κ, γ, χ.

§ 508. Ἐκ τῶν εἰς -ζω ρημάτων μετὰ χαρακτῆρος οὐρανιφώνου μνηεῖς ἄξιον εἶναι τὸ σφάζω (=Ἀττικ. σφάττω).

§ 509. Ῥήματα τινα εἰς -ζω ἔχουσι χαρακτηριστῆρα -γγ, ὡς κλάζω (παρακ. κέκληγα, κέκληγγα (?), Ἀττικ. κέκληγγα), πλάζω, σαλπίζω, (σαλπιγγεν, Ἰλ. Φ, 338+), φορμίζω καὶ ὁ ἄορ. λίγγε (Ἰλ. Δ, 125+).

§ 510. Ῥήματα τινα τινὰς μὲν χρόνους σχηματίζουσιν ἐκ χαρακτηριστῆρος γ, ἄλλους δ' ἐκ χαρακτηριστῆρος δ. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα :

1. ἀρπάζω, μέλλ. ἀρπάξω. ἄορ. ἥρπαξα καὶ ἥρπασσα.

2. ἀφύσσω (=ἀντλῶ), μέλλ. ἀφύξω, ἄορ. ἥφυσσα.

3. ἀλαπάζω (=κινῶ), μέλλ. ἀλαπάξω. ἄλλ' ἐπιθ. ἀλαπαδοῦν (=ἀδύνατος).

4. φέρδω (=πράττω), μέλλ. φέρξω, ἄορ. ἔφερξα, παρακ. φέφοργα. Πρασασηματισμός εἶναι ῥέξω. μέλλ. ῥέξω. ἄορ. ἔρ(ρ)ρεξα, μετοχ. ἄορ. παθ. ῥέχθεις, ῥημ. ἐπιθ. ἄρρεκτος (Ἰλ. Τ, 150+).

ΣΗΜ. Εἰς -ίζω ῥήματα μετὰ χαρακτηριστῆρος οὐρανισκοφώνου εἶναι καὶ τὰδε: δαίζω, δνοπάζω, ἐναρίζω, κτερείζω, μερμηρίζω, πελεμίζω, πολεμίζω, στυφελίζω.

§ 511. Ἐκ τῶν ἐχόντων χαρακτηριστῆρα οὐρανισκόφωνον ἀνώμαλα εἶναι τὰ ἐπόμενα :

1. (ἀλυκ-) ἀλύσκω (=ἀλύ(κ)-σκω, § 93. 465 =διαφεύγω), ἀλυσκάζω, ἀλυσκάζω (Ὀδ. Χ, 330+), μέλλ. ἀλύξω, ἄορ. ἤλυξα.

2. (ἀρωγ-) παρακ. ἄρωγα (=παρακινῶ, κελεύω), προστ. ἄρωγθι (Ὀδ. Α, 274. κτλ.), ἀρώχθω (Ἰλ. Α, 189+), ἄρωγθε (Ὀδ. Χ, 437+), ὑπερσ. ἠρώγεα, μέλλ. ἀρώξω (Ὀδ. Π, 404+), ἄορ. ἠρώξα (Ἰλ. Ο, 295 καὶ Ὀδ. Κ, 531) καὶ ἄορ. ἔ' ἄρωγον (Ἰλ. Ι, 578. κτλ.), εὐκτ. ἀρώγοιμι, προστ. ἀρωγέτω (Ὀδ. Β, 195+), ἀρώγετε (Ὀδ. Ψ, 132+).

3. (ἀρ-) ἀκαρίζω (§ 463 =λυπῶ, ἐνοχλῶ), ἄορ. ἔ' ἡκάρον καὶ ἄορ. α' ἡκά'χησα (Ἰλ. Ψ, 223+). Μέσ. ἀκαρίζομαι, μέσ. ἄορ. ἀκάροτο (Ὀδ. Π, 342), εὐκτ. ἀκαροίμην (Ὀδ. Α, 236), ἀκάροιτο (Ἰλ. Ν, 44), ἀκαροίμεθα (Ἰλ. Π, 16), παρακ. ἀκάχημαι (§ 447, 2). Ὡς μέσ. ἐνεσπ. ἄνευ ἀναδιπλώσεως εἶναι ὁ ἄρομαι καὶ ἄρηναι, μετοχ. ἀρνήμενος, ἀρέων καὶ ἀρεύων.

Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ οὐσιαστικὸν ἄρος, ἄρθος καὶ τὸ ῥῆμα ἄρθομαι. Περί τοῦ ἀκηχέεται, ἀκηχεμένος ὅρα § 447, 7.

4. (δακ-) μόνον ἄορ. ἔ' δάκε (Ἰλ. Ε, 493) καὶ ἀπαρ. δακέειν (Ἰλ. Ρ, 572. Σ, 585., ὅπερ γραπτέον «δακέμεν». § 437). Ἐνταῦθα καὶ τὸ σύνθετον θυμο-δακής.

5. (δερχ-) δέρομαι (=βλέπω), ἄορ. ἔ' ἐδράκον, παρακ. δέδορκα.

6. (δεχ-) δέχομαι. Και ἐνεστ. ἄνευ θεματικού φωνήεντος ὑπάρχει (περὶ οὗ ὅρα § 452) δέχεται, ἀπαρ. δέχ-θαι, μετοχ. δέχμενος, ποτιδέχμενος καὶ υποδέχμενος. Ἄορ. ε' μέσ. ἄνευ θεματ. φωνήεντ. ἐδέχμην (ὅρα § 487, 6), ἄορ. μέσ. ἡ ἐδεξάμην, παρακ. δέδεγμαι, μέλλ. δεδέξομαι.

7. (ἐρυκ-) ἐρύκω (=κωλύω, ἀποτρέπω), μέλλ. ἐρύξω, ἄορ. ε' ἡρύκω καὶ ἄορ. α' ἡρύξα. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ἐρηγέω, ἄορ. ἡρήτυσα. Παρασχηματισμός ἐρύκω (Ἰλ. Ω, 218 καὶ Ὀδ. Κ, 429) καὶ ἐρύκω (Ὀδ. Α, 199+).

Ὡς γίνεται ὁ ἄορ. ἡρύκω γίνεται καὶ ὁ ἄορ. ἡνίπαπον (=ἡνίπαπον καὶ ἡνίπαπον ἐκ τοῦ ἡνίπα § 507, 1).

8. (Fαγ-) FεFάγω (=καρναγίζω, ἡχῶ) μόνον ἡ μετοχ. καὶ ὁ παρατατικός. Καὶ ὁ τύπος ἀμφιαγεία (Ἰλ. Β, 316+ = περιθρηνώ) φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα ἀνήκει.

9. (Fεργ-) Fέργω (=ἐγκλείω), παρασχηματισμός ἐFέρω, ἄορ. ε' ἐFέργαθον (§ 471) καὶ ἀποFέργαθον, ἄορ. α' ἐFεργα, παρακ. καὶ ὑπερσ. τρίτ. πληθ. Fέργεται (Ἰλ. Π, 481, Ὀδ. Κ, 283), Fέργῃτο (Ὀδ. Ι, 221, Ξ, 73, Ἰλ. Ρ, 354), ἐFέργατο (Ὀδ. Κ, 241) καὶ ἐργατῶντο (? Ὀδ. Ξ, 15+), ἄορ. παθ. ἐFέρθη.

Ὁ ἐνεστώς ἐκτεταμένος διὰ τοῦ γν, ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ ἐFέργνυ (Ὀδ. Κ, 238+).

10. (Fικ-) παρακ. FεFοικα (§ 496, 6). Ἐνταῦθα καὶ ἐνεστώς τις FεFίσκω, μετοχ. Fίσκων (§ 462). Ὁ παρακ. Fεῖκε ὑπάρχει ἅπαξ (Ἰλ. Σ, 520+).

11. (ἱκ-) ἱκω, συνήθως δὲ ὁ ἐπεκτεταμένος τύπος ἱκῶ, μέλλ. ἱξομαι, ἄορ. ε' ἱκόμην, ἄορ. μικτός ἱξον (§ 488, 4). Ὁ ἐνεστώς ἱκέομαι ὑπάρχει μόνον ἐν Ὀδ. Ι, 128 καὶ Ω, 339. Πιθανῶς τῷ αὐτῷ θέματι ἀνήκει καὶ τὸ ἐκ μετοχῆς γενόμενον ἱκμενος (οὐρος. Ἰλ. Α, 479, Ὀδ. Β, 420, Λ, 7, κτλ. = εὐνοϊκός ἄνεμος, δι' οὗ δύναται τις νὰ ἱκῇται εἰς τι μέρος).

12. (λακ-) ἄορ. ε' ἐλάκω, παρακ. ἐλέληκα μόνον ἐν τῇ μετοχῇ ἐλεληκώς (Ἰλ. Χ, 141+), ἐλελέκνεια (Ὀδ. Μ, 85+). Ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ ἐνεστώς ἐλελέω, οὗ εὐρίσκεται μόνον ὁ παρατατ. ἐπελέκειον (=ἐπεκρότουν. Ὀδ. Θ, 379+).

13. (λαγ-) λαγγάνω, ἄορ. ε' ἐλάγω καὶ μετὰ μεταβάτ. σημασίας ἐλέλάγω, παρακ. ἐλόληγα (Ὀδ. Δ, 304+).

14. (λεγ-) μέλλ. μέσ. λέξομαι (=κοιμήσσομαι), ἄορ. μέσ. ἐλεξάμην καὶ παρελεξάμην, ἄορ. ε' μέσ. ἄνευ θεματικού φωνήεντος

ἐλέγμην καὶ προστ. λέξο (ζ 487, 12), μικτοῦ ἀόρ. προστ. λέξου ('Ιλ. I, 617. K, 320 κατὰ Nauck. T, 598), παρκα. προλε-
λεγμένοι (=προτεταγμένοι. 'Ιλ. N, 689+). 'Αόρ. ἐνεργ. ἐλέξα
(=κατέκλινά τινα. 'Ιλ. Ξ, 252 καὶ Ω, 635., ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ
χωρίῳ γράφεται καὶ αἰθελέξα). 'Ρηματ. οὐσιαστ. τὸ λέγος, ὁ
λόγος, τὸ λέκτρον.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται τὸ ῥῆμα τοῦτο πρὸς τὸ λέγω (ὄρα ζ
565, 4). Διδακτικὸν χωρίον εἶναι τόδε·

πάσας δ' ἄρα ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.

ἐν δὲ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ

ώσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός ('Οδ. Δ, 451-3).

15. (μηκ-) ἀόρ. ἑ' ἐμέμνηκον ('Οδ. I, 439+), παρκα. μετοχ.
μεμακνυῖα ('Ιλ. Δ, 435+). 'Ενταῦθα καὶ τὸ ἐπιθ. μηκάδες αἰ-
γες ('Ιλ. Λ, 383. Ψ, 31. 'Οδ. I, 124. 244. 341).

'Εὰν καὶ ἡ μετοχ. μακῶν ('Ιλ. II, 469. 'Οδ. K, 163. Σ, 98.
T, 454) καὶ μεμνηκῶς ('Ιλ. K, 362+) εἰς τοῦτο τὸ θέμα ἀνήκει,
εἶναι ἀμφίβολον.

16. (μιγ-) μῖ'σγω (καὶ 'Αττικόν, ἀλλὰ παρ' 'Αττικοῖς μῆλλον
τὸ μῖ' γνῶμι), ἀόρ. ῥμῖξα, μέσ. μέλλ. μίξομαι, ἀόρ. ἄνῶν θεματ.
φωνήεντος ἐμίγμην (ζ 487), ἀόρ. παθ. ἐμίγθην καὶ ἐμί'γην, πα-
ρακ. παθ. μέμγμαι, παθ. μέλλ. μιγήσομαι ('Ιλ. K, 365+).
Παρασχηματισμὸς τοῦ μέσ. ἐνεστώτος εἶναι τὸ μιγῖζομαι ('Οδ.
Θ, 271+).

17. (μυκ-) μυκάομαι (=μυκῶμαι, βροντῶ), ἀόρ. ἑ' ἔμυκον ('Ιλ.
E, 749. Θ, 393. M, 460. Γ, 260), παρκα. μέμυκα.

18. (φοίγ-) παρκατ. ἀνέφεγεν ('Ιλ. II, 221. Ω, 228) καὶ ἀ-
νοιγεν ('Ιλ. Ξ, 168., ὅπερ κακῶς γράφεται ἀνῶφγεν) καὶ θα-
μιστικ. ἀναφοίγεσκον ('Ιλ. Ω, 455), ἀόρ. ἀνέφξε ('Οδ. K, 389)
καὶ ἀπλοῦς ὠῖξε(ν) ('Ιλ. Ζ, 298. Ω, 446. 'Οδ. A, 436. Γ,
392. κτλ.), ὠῖξαν ('Οδ. Ψ, 370. Ω, 501) καὶ ὠξε ('Ιλ. Ω,
457+., ἐνθα ἴσως γραπτέον αἰῖξε), μετοχ. οἷξασα ('Ιλ. Ζ,
89+), παρκατ. παθ. ὠῖγνυντο ('Ιλ. B, 809. Θ, 58).

19. (ὀρεγ-) ὀρέγω (=ἐκτείνω τὰς χεῖρας), μετοχ. ὀρεγνύς,
μέλλ. ὀρέξω, ἀόρ. ὠρεξα, παρκα. καὶ ὑπερσ. τρίτ. πληθ. ὀρωρέ-
γῃται ('Ιλ. II, 834+) καὶ ὀρωρέγῃτω ('Ιλ. Λ, 26+) ζ 447.
'Εὰν καὶ τὸ ὀρέγθεον ('Ιλ. Ψ, 30+) εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀνήκει,
εἶναι ἀμφίβολον.

20. (πληγ-) π.λήσω (=κτυπῶ), ἀόρ. ἑ' ἐπέπληγον καὶ ἀόρ. α'

ἐπλήξα, παρακ. πέπληγα, ἄορ. β' παθ. ἐπλήγην καὶ σύνθετον κατεπλήγην ('Ιλ. Γ, 31+) καὶ ἐκπλήγην ('Ιλ. Σ, 225. πρβλ. καὶ τὰ κατὰ τμησιν 'Ιλ. Ν, 394. Π, 403). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιθ. ἐκπλαγλος (ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγλος=φοβερός, ἐκπληκτικός).

21. (στυγ-) στυγέω (=μισῶ), ἄορ. β' ἔστύγον ('Οδ. Κ, 113+) καὶ μετὰ μεταβατ. σημασίας ἔστυξα ('Οδ. Λ, 502+). Ῥημ. ἐπιθ. στυκτός ('Ιλ. Ε, 831+, ἐνθα κοινῶς γράφεται «τυκτὸν κακόν»).

22. (τμαγ-) τμήγω (=τέμνω, κόπτω), εὐρίσκεται δὲ μόνον τὸ ἀποτμήγονοι ('Ιλ. Π, 390+ =ἀποτέμνω), ἄορ. εὐκτ. ἀποτμήξεω ('Ιλ. Σ, 34+), ἀπαρ. διατμήξει ('Οδ. Θ, 507), μετοχ. ἀποτμήξας καὶ διατμήξας. ἄορ. β' διέτμαγον ('Οδ. Η, 276+), ἄορ. παθ. μόνον ἐν τῷ τρίτῳ πληθ. τμᾶ' γεν ('Ιλ. Π, 374+) καὶ διέτμαγεν ('Ιλ. Α, 531. Η, 302. Μ, 461. Π, 354. 'Οδ. Ν, 439).

23. (τυκ-, τευγ-) τεύγω (=κατασκευάζω), μέλλ. τεύξω, ἄορ. β' ἐτέτυκον, ἄορ. ἄ. ἔτευξα. Παθ. μέλλ. τεύξομαι καὶ τετεύξομαι, ἄορ. παθ. ἐτέυθην, παρακ. παθ. τέτυγμαι (τρίτ. πληθ. τετεύγῃται, ὑπερσ. ἐτετεύγῃτο, εἰς τοὺς ὁποίους ὡς μετοχ. εἶναι τὸ τετευγώς 'Οδ. Μ, 423+). Τὸ τρίτον ἐνικ. τοῦ παρακ. καὶ ὑπερσ. τέτυκται, ἐτέτυκτο ἔχουσι τὴν σημασίαν τοῦ ἐστὶ καὶ ἦν.

24. (τυγ-) τυγγάνω, μέλλ. τεύξομαι, ἄορ. β' ἐτύγον καὶ ἄορ. α' ἐτύγῃσα, παρακ. τετέυγηκα. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἐνεστώς τιτύσκομαι (=τιτύκ-σκόμαι. § 462).

25. (φυγ-) φεύγω, μέλλ. φεύξομαι, ἄορ. β' ἔφυγον, παρακ. πέφευγα μετὰ τῆς μετοχ. πεφυγμένος. Οὐσιαστ. φυγή, ἐπιρρ. φύγαδε. Διὰ τοῦ j ἔγινε τὸ οὐσιαστ. φύζα (=φύγ-ja) καὶ ἡ μετοχ. τοῦ παρακ. πεφυζότες ('Ιλ. Φ, 6. 528. 532. Χ, 1).

3) Μετὰ χαρακτῆρος ὀδοντοφώνων τ, δ, θ.

§ 512. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκουσι πολλὰ ῥήματα εἰς -σω, ὡς λίσσομαι (θέμα λιτ-), κορύσσω (θέμα κορυθ-), παρακ. κεκορυθμένος, πιγύσσω (ἐπένυσσε μόνον 'Ιλ. Ε, 249+ θέμα πιγυτ-, πιγυτός =συνετός), κτλ. ὅρα § 501, 2.

§ 513. Ὀδοντόφωνον πρὸ τοῦ σ ἀφομοιοῦται, ὅθεν ὁ μέλλων εἰς -σω καὶ ὁ ἄορ. εἰς -σσα (§ 88). Ἐξ αὐτῶν δ' ὕστερον καθ' ἀπλοποίησιν τοῦ σσ ἔγιναν οἱ νεώτεροι τύποι εἰς -σω καὶ -σα, ὡς (φραδ-); μέλλ. φρά(σ)σομαι, ἄορ. ἐφρα(σ)σάμην.

§ 514. Πολλὰ ῥήματα μετὰ χαρακτῆρος ὀδοντοφώνου παρ'

Ὁμήρῳ ἐπαυξάνουσι τὸν ἐνεστῶτα διὰ τοῦ Ν. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ εἰρησ.

1. (Fad-) Farδᾶ'ρω, ἄορ. ε' ε' F Fador (εὐαδορ), παρακ. FεFada. Μετοχ. Fάσμενος (§ 486, 20).

2. (καδ-) καίνυμαι (καδ-νυμαι = ὑπέρεχω), παρατ. ἐκαίνυτο ('Οδ. Γ, 282), παρακ. κέκασσαι ('Οδ. Τ, 82), κέκασμεθα ('Οδ. Ω, 508), κέκασθαι ('Ιλ. Ω, 546), κέκασμένος, ὑπερσ. ἐκάκαστο.

3. (λαθ-) λανθᾶ'ρω καὶ λήθω, μέλλ. λήσω, ἄορ. ε' ε' λᾶθορ. Μετὰ μετὰβ. σημασίας εἶναι ὁ ἐκλήθην ('Οδ. Η, 224+), ἄορ. ε' ε' ἐλέλαθορ καὶ ἐκ.ἐ.λαθορ ('Ιλ. Β, 600. Ο, 60) καὶ ἄορ. ἄ ἐπέλεθαι ('Οδ. Υ, 85+). Μέσ. λανθάνομαι καὶ λήθομαι, μέλλ. λήσομαι, ἄορ. ε' ε' ἐ.ε.λᾶθόμην καὶ ἐ.λᾶθόμην, παρακ. ἐέλασμαι, ῥημ. ἐπιθ. ἄ.λαστος.

4. (πυθ-) πυθάνομαι καὶ πέσθω, μέλλ. πέσομαι, ἄορ. ε' ἐπεπυθόμην καὶ ἐπύθόμην, παρακ. πέψωμαι, ῥημ. ἐπιθ. ἀρά. πυστος (= περίπυστος, πασίγνωστος, 'Οδ. Α, 274+).

5. (ράδ-) ραίνω (ῥᾶδ-ν)ω, προστ. ἄορ. ράσσετε ('Οδ. Υ, 150+). Παρατ. ραίνοντο ('Ιλ. Α, 282+), παρακ. ἐρράδᾳται ('Οδ. Υ, 354+), ὑπερσ. ἐρράδᾳτω ('Ιλ. Μ, 431+).

6. (ραδ-) ρανθάνω (= χωρῶ, περιλαμβάνω, εἶμαι ἀνοικτός ὡς ἀμεταβ.), ἐγάνθανον, μέλλ. ρείσεται ('Οδ. Σ, 17+), ἄορ. ε' ἐγᾶδε ('Ιλ. Δ, 24. Θ, 461) καὶ γᾶδε ('Ιλ. Α, 462), ἀπαρ. ρανδέειν ('Ιλ. Ξ, 34., ὅπερ γράπτειν «ραδέμεν» § 437), παρακ. κερανθότα ('Ιλ. Ψ, 268. 'Οδ. Δ, 96), ὑπερσ. κεράνθει ('Ιλ. Ω, 192+).

ΣΗΜ. Θέμα γ ε ν δ- (πρβλ. λ.τ. pre hendo=δράττομαι, λαμβάνω), γνδ-, χ α δ-, μέλλ. χ ε ι σ ο μ α ι (=χένδ-σομαι).

§ 515. Ἐκ τῶν ἐχόντων χαρακτηριστὰ ὁδωτόφωνον τὰ ἐπόμενα εἶναι ἄνωμαλα παρ' Ὁμήρῳ.

1. (ἀμερδ-) ἀμέρδω (=ἀποστερῶ), ἄορ. ἡμερσα, ἄορ. παθ. ἡμέρθην ('Ιλ. Χ, 58+) καὶ παθ. μέλλ. ἀμερθήσεσθαι ('Οδ. Ι, 512+ κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ «ἀμαρτήσεσθαι»).

2. (ἀντ-) ἄντομαι καὶ παρατ. ἤντετο. Παρασχηματισμὸς (ἀντιάζω), μέλλ. ἀντιᾶ'ω ('Οδ. Χ, 28., ἐνθα κακῶς γράφεται ἀντιᾶ'σιν: § 479) καὶ ἀντιῶ ('Ιλ. Μ, 368. Ν, 752. Υ, 125. Φ, 431. 'Οδ. Α, 25. Γ, 436. Ω, 56), ἄορ. ἡντίᾳσα ('Οδ. Ζ, 193. Ν, 312. Ρ, 442. Σ, 147. Φ, 402. 'Ιλ. Κ, 551. Η, 231. Α, 67. Μ, 356. Ν, 290) καὶ ἄορ. ἡντησα, οὐτινος ὁ ἐνεστῶς

δεν υπάρχει παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ μόνον τὸ τρίτ. πληθ. τοῦ πα-
ρατατ. ἤντιον ('Ιλ. Η, 423) καὶ μέλλ. ἠντιώσω ('Ιλ. Π, 423. Ὀδ.
Π, 254., ἀνθ' οὗ προτείνεται ὑπὸ τινων νὰ γραφῇ ἀντιᾶ'ων).

Υπάρχει δὲ καὶ ἕτερος ἐνεστώς ἠντιᾶω καὶ κατ' ἔκτασιν (§
535) ἠντιῶω, ὡς ἠντιῶσιν ('Ιλ. Ζ, 127. Φ, 151), προστ. ἠν-
τιῶντων ('Ιλ. Ψ, 643), ἀπαρ. μενοίνα ἠντιάων ('Ιλ. Ν, 215),
λέγος ἠντιῶσα ('Ιλ. Α, 31) καὶ μέσ. παρτατ. ἠντιάσθε γάμου
(ὅπερ γράφεται ἠντιάσθε. 'Ιλ. Ω, 62).

3. (Fιδ-). Ἐκ τοῦ θέματος τούτου ὑπάρχουσιν οἱ ἐπόμενοι
τύποι παρ' Ὀμήρῳ.

α') ἐνεστώς Fείδομαι, ἀόρ. Fφισάμην.

β') παρκα. ὡς ἐνεστώς Fοῖδα (§ 496, 7), μέλλ. Fείσομαι καὶ
Fειδήσω (μόνον εἰδήσεις ('Ὀδ. Η, 327), εἰδήσειν ('Ιλ. Α, 546)
καὶ εἰδήσμεν ('Ὀδ. Ζ, 257).

γ') ἀόρ. β' Fῖδον καὶ μέσ. Fῖδόμην· εἰς τὸ ὄρω ῥήμα (ὄρα §
565, 5) ἀναφερόμενοι.

4. (ἱματ-) ἱμάσσω (=μαστιζω) καὶ ἀόρ. ἱμάσα.

5. (κεντ-), ἐνεστώς ἐλλείπει ('Αττικ. κεντέω), ἀόρ. ἀπαρέμφ.
μόνον κένσαι (ἀντὶ τοῦ κέντ-σαι. 'Ιλ. Ψ, 337+). (ὄρα καὶ § 78).
Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ οὐσιαστ. κοινός, ὅσως δὲ καὶ τὸ ῥηματ. ἐπί-
θετ. κεντός (ἀντὶ τοῦ κεντ-τός. 'Ιλ. Ε, 214+) καὶ πολύκεστος
(('Ιλ. Γ, 371+) καὶ ἥρις ἡκέστη (=ἀκέντητος, ἀδύναστος. 'Ιλ.
Ζ, 94. 275. 309).

6. (κεῦθ-) κεύθω (=κρύπτω), μέλλ. κεύσω, ἀόρ. β' ἐκέκυθον
(('Ὀδ. Ζ, 303+) καὶ ἔκυθον ('Ὀδ. Γ, 16+) καὶ ἀόρ. ἔκευσα
(('Ὀδ. Ο, 263+), παρκα. κέκευθα. Παρατατ. ὡς ἐξ ἐνεστώτος
κευθάνω, κατὰ παρασχηματισμὸν ἐκεύθανον ('Ιλ. Γ, 453+).

7. (κηδ-) κήδω (=λυπῶ τινα, ἐμβάλλω εἰς φροντίδα), μέλλ.
κηθήσω ('Ιλ. Ω, 240+). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστ. κῆδος
(=λύπη, φροντίς). Μέσ. κήδομαι (=λυποῦμαι, φροντίζω), μέλλ.
κεκᾶδήσομαι ('Ιλ. Θ, 353+).

8. (λιτ-) λίτσομαι (=ίκετεύω), ἀόρ. ἐ(λ)ιτάμην. Παρασχη-
ματισμὸς λιταρεύω, μέλλ. λιταρεύσω, ἀόρ. ἐλλιτάρευνσα. Ἐνταῦθα
ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστ. λιταί (=ίκεσται, δεήσεις).

Ἀντὶ τῆς εὐκτικ. λιτοίμην ('Ὀδ. Ε, 406+) γραπτέον «Κρο-
νίων' ἀλιτοίμην». Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπαρ. τοῦ ἀορίστου «λιτέσθαι»
(('Ιλ. Π, 47+) γραπτέον, ὡς ἡ σημασία ἀπαιτεῖ, μέλλοντα
«λί'έσθαι».

Τὸ ῥῆμα σημαίνει τὸ *ἱκετεύειν*, *λιταρεύειν* καὶ τίθεται ἐπὶ ἀνθρώπων ('Ιλ. Α, 15), ἐνίοτε δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ θεοῦ ἱκετεύοντος ἄλλον θεόν ('Ιλ. Α, 502), δὲν σημαίνει δὲ τὸ *προσεύχεσθαι* (ἐκτὸς τοῦ 'Ιλ. Ι, 501).

9. (μεδ-) *μέδομαι* (=βουλεύομαι, φροντίζω), μέλλ. *μεδήσομαι* (μετὰ γενικ.). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ ἐνεργ. *μετοχ. μεδέων, μέδοντα, μέδοντος, μέδοντες, μέδοντας*. Συγγενῆς εἶναι καὶ ὁ ἐνεστ. *μῆδομαι* (=σκέπτομαι. μετ' αἰτιατ.) καὶ τὰ *μήδεα* (=αἱ βουλαί), ὁ *μήσιωρ* (γεν. τοῦ *μήσιωρος*) καὶ ἡ *Κλυται-μήστρη* (§ 179).

10. (περθ-) *πέρθω* (=πορθῶ) καὶ *παρασχηματισμὸς πορθέω*, μέλλ. *πέρσω, ἄορ. ἔπερσαι καὶ ἄορ. ἔ' ἐπράσθον καὶ ἄορ. μέσ. ὡς παθ. διεπράθετο* ('Οδ. Ο, 384+).

Ἀντὶ δὲ τοῦ φερομένου *πέρθαι* ('Ιλ. Π, 708+):

σὺ ὑπὸ δούρι πόλιν *πέρθαι* Τρώων ἀγερώχων, ὅπερ ὑπὸ τινων μεταβάλλεται εἰς *πέρσαι*, ὑπ' ἄλλων δὲ νομιζέται ἀπαρέμφ. μέσ. ἄορ. ἔ' ἀνευ θεματ. φωνήεντος (δρα § 487, 18), γραπτέον ὥδε:

σὺ ὑπὸ δούρι πόλιν Τρώων *πέρθεσθ'* ἀγερώχων (=πέρθεσθαι, ἀπαρέμφ. ἐνεστῶτος).

11. (πετ-) *πέτομαι* (=πετῶ) *παρατατ. ἐπετόμην. ἄορ. μέσος ἔπιτατο* ('Ιλ. Ε, 99. Ν, 592. κτλ.), *πιτάτο* ('Ιλ. Ψ, 880), *διέπιτατο* ('Ιλ. Ο, 83. 172. κτλ.) *ὑπέριπτατο* ('Ιλ. Ν, 408. Χ, 275. κτλ.), *ἐπέπιτατο* ('Ιλ. Ν, 821. 'Οδ. Ο, 160. 524), *ὑποτ. πῆται* ('Ιλ. Ο, 170), *μετοχ. πτάμενος* ('Ιλ. Ε, 282. Π, 856. κτλ.), *ἀποπτάμενος* ('Ιλ. Β, 71. 'Οδ. Α, 221), *ἀπαρ. ἐπιπτεύσθαι* (ὅπερ γραπτέον «ἐπιπτάσθαι», 'Ιλ. Δ, 126). *Παρασχηματισμὸς ποτάομαι* ('Ιλ. Β, 315. 462. Μ, 287. Τ, 357. 'Οδ. Ω, 7), *παρακ. πεπότθαι* ('Ιλ. Β, 90 καὶ 'Οδ. Α, 222).

ΣΗΜ. Τινὲς θέλουσι νὰ γράψῃ περ' Ὀμήρῳ ἔπιτατο, πτόμενος, κτλ., ὅπερ καὶ ἡμῶς δὲν εἶναι ὀρθόν· διότι ὁ ἄορ. ἐπτόμην εἶναι Ἀττικὸς πεζολογικὸς, ὁ δὲ ἐπτάμην ποιητικὸς (δρα ἡμῶν. Λεξικ. Ἀττικ. Ῥημάτ. σ. 371, β').

12. (πιθ-) *πείθω*, μέλλ. *πείσω καὶ πεπιθήσω* ('Ιλ. Χ, 223+), ἄορ. ἔ' *ἐπείπθον*, ἄορ. ἔ' μέσ. *ἐπεπιθόμην καὶ επιθόμην*. Ὑπάρχει καὶ *παραδόξος ἄορ. πιθήσας* (μετὰ δοτικ. =ἐπερεισθεῖς) καὶ μέλλ. *πιθήσεις* (=ὑπακούσομαι. 'Οδ. Φ, 369+). Περὶ τοῦ *παρακ. πέποιθα* δρα § 496, 9.

13. (σεδ-) *καθίζω* (ἐκ τοῦ σι-σδω § 461), μέλλ. *ἐφέσσομαι* ('Ιλ. Ι, 455+); ἄορ. *ἐφεσσάμην* ('Οδ. Ε, 295. Ο, 277. Π,

443) καὶ μεθ' ὁμοίας σημασίας ὁ ἐνεργ. ἄορ. εἶσα, προστ. ἔσσοι ('Οδ. Η, 163+, ὅπερ κακῶς γράφεται εἶσον), ἀπαρ. ἐφέσσαι ('Οδ. Ν, 274+), εὐκτ. ἀνέσαιμι ('Ιλ. Ε, 209+), μετοχ. ἔσας ('Οδ. Κ, 361. Ε, 396), ἀνέσας (=ἀνακαθίσας. 'Ιλ. Ν, 657+).

Ὁ ἐνεστώς καθίζω ἔχει ἐνίοτε ἀμετάβ. σημασίαν, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ καθιζᾷνω ('Οδ. Ε, 3+).

Ὁ παρ.τ. ἐζόμεν καὶ καθεζόμεν καίενται μετὰ σημασίας ἀορίστου. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν αὐτοὺς ἀορίστους δευτέρους (μέσους =σε-σεδ-όμεν, σε-σδόμην, ἐζόμεν).

Ἀντὶ τοῦ ἔχει ('Οδ. Κ, 378+) ἀναγίνωσκε «ἔειπε».

Παρακ. ἤμαι (=κάζημαι), ἦσται, πληθ. 3 ἦσται (ἦ ἔσται), ὑπερσ. 3 πληθ. ἦστω (ἦ ἔστω). Σύνθετον δὲ προστ. κάθησο ('Ιλ. Α, 565. Β, 191). μετοχ. καθήμενος (πολλάκ.), ὑπερσ. καθῆστο ('Ιλ. Α, 569), πληθ. τρίτ. καθήατο ('Ιλ. Α, 76. Ω, 473).

Οἱ τύποι εἴαται, εἴατο καὶ καθεῖατο, ὡς ὑπὸ τινων γράφονται, δὲν εἶναι ὀρθοί, διότι τὸ ΕΙ δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐκ θέματος ἡσ- (πρβλ. ἡσ-υ-χος, ἡσ-το) καὶ ὕστερον ἡ- (πρβλ. ἡ-μερος).

14. (σFεθ-) εἴωθα (=ἔσFηθα, πρβλ. ῥηγ-, ἔρρωγα) μετὰ μετοχ. Fήθωρ ('Ιλ. Ι, 540 καὶ ΙΙ, 260). Ἐν τῷ τρίτῳ ἐνικῷ ὑπάρχουσι καὶ δύο τύποι εἴωθεν (μοι εἴωθεν. 'Ιλ. Θ, 408) καὶ Fοι εἴωθεν ('Ιλ. Θ, 422), ἐνθα ἀναγνώστέον α' εἴωθεν» καὶ «F' εἴωθεν».

15. (σπερδ-) σπένδω (=κάνω σπονδῆν), παρ.τ. σπένδεσκε, σπένδεσκον, ἄορ. ἔσπεισα, ὑποτ. σπείσῃς, σπείσομεν ('Οδ. Η, 165. 181), ἀπαρ. σπείσαι ('Οδ. Γ, 47), μετοχ. σπείσας, θαμιστ. ἄορ. ε' σπείσασκε ('Οδ. Θ, 89+).

16. (φριδ-) φρίδομαι, μέλλ. πεφιδήσομαι, ἄορ. ε' ἐπεφιδόμην καὶ μέσ. ἄορ. α' φρίσατο ('Ιλ. Ω, 236+).

17. (φραιδ-) φράζω (=δεικνύω), ἄορ. ε' ἐπέφραδον, ἄορ. α' ἔφρασα. Μέσ. φράζομαι (=σκέπτομαι), παρ.τ. ἐφραζόμην, μέλλ. μέσ. φρά(σ)σομαι, ἄορ. μέσ. ἐφρα(σ)σάμην, ἄορ. παθ. ἐφράσθη ('Οδ. Τ, 485. Ψ, 260) καὶ ἐπεφράσθη ('Ιλ. Ε, 183).

18. (χαιδ-) χάζομαι (=ὑποχωρῶ), ἄορ. ε' κεκάδομην καὶ μέσ. ἄορ. α' ἐχασσάμην. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἄορ. ε' ἐνεργ. κεκάδων ('Ιλ. Α, 334+) καὶ μέλλ. κεκάδῃσω ('Οδ. Φ, 153 καὶ 170) καὶ οἱ δύο μετὰ τῆς σημασίας τοῦ διαρπάζειν, ἀποστερεῖν.

Β') Ῥήματα ὑγρόληκτα.

§ 516. Τὰ ὑγρόληκτα ῥήματα ἐπαυξάνουσι τὸν ἐνεστώτα 1)

διὰ τοῦ προσφύματος j, ὅπερ μετὰ μὲν τὸ λ ἀφομοιοῦται, ὡς ἀγγέλλω, ἀγάλλομαι, αἰάλλω, ἀτάλλω, ἀτασθάλλω, δαιδάλλω, δειδύλλω, ποικάλλω. Μετὰ δὲ τὸ ν καὶ ρ ἐκτείνει τὰ φωνήεντα ἀναπληρωτικῶς, ἐλθαίρω (ἐλθαρ-), καθαίρω, τεκμαίρομαι, ἰμείρω (ἰμερ-), ἐθείρω ('Ιλ. Φ, 347+), κυδαίρω (καὶ κυδάνω), ἀφραίνω, κυ'ρω, πορφυ'ρω, αἰση'ρω, οἰκτι'ρω, φασείνω, ἀλεείνω. 2) Διὰ τοῦ προσφύματος -νω, ὡς κάμνω (καμ-), εἴλω (=Fέλ-νω=Fέλλω), βούλωμαι (=βόλ-νομαι=βόλλομαι=βούλομαι, λατ. volo), οὐλόμενος (=ὀλ-νόμενος=ὀλλόμενος=οὐλόμενος).

§ 517. Πολλὰ ὑγρόληκτα μετὰ γαρακτῆρος λ καὶ ρ σχηματίζουν τὸν ἐνεργ. ἀόρ. εἰς -σαι. Τοιαῦτα δὲ ῥήματα εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀρ-) ἀρ-αρίσκω (=ἀρμόζω), ἀόρ. ἤρ-σαι, ἀόρ. ῥ' ἤραρον (μεταβ. καὶ ἀμεταβ.), παρὰκ. ἄρηρα (ἀμεταβ.), μετοχ. θηλυκ. ἀρᾶρῆναι, ἀόρ. παθ. ἄρθεν ('Ιλ. Π, 211+), μετοχ. ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἄρμενος (§ 487, 2).

2. (Fελ-) Fέλλω (Fελέω), ἀόρ. ἔFελσαι, παρὰκ. παθ. FέFελμαι, ἀόρ. παθ. ἐFά'λην.

Ἐνεστώς ἐνεργ. κατὰ παρασχηματισμὸν Fελῶσθ'ω ('Ιλ. Λ, 156+) καὶ Fελινγᾶζω ('Ιλ. Υ, 492+). Μέσ. Fέλλομαι (Fείλωμαι. 'Ιλ. Ε, 203. 782. Θ, 215), παρὰκ. FεF(έ)λωμαι.

Ἐὰν ὁ ἀόρ. ἐλίσσθην (=ἐκυρτώθην ἐκαμπυλώθην, ἐκυλίσθην. 'Ιλ. Ψ, 393. Ω, 510. 'Οδ. Ι, 433) ἀνήκει ἐνταῦθα, εἶναι ἀμφίβολον. Εἶναι δ' ὁ ἀόριστος οὗτος παρ' Ὀμήρῳ ἄνευ F.

3. (Fερ-) Fέρρω (=ἀπέρχομαι), ἀόρ. ἀπόFερσαι (=παρέσυρα, ἀφήρπασα. 'Ιλ. Ζ, 348. Φ, 283. 329. πρβλ. τὸ λατιν. verro =συλῶ, ἀρπάζω).

4. (κελ-) ἀόρ. ἐκεῖσαι (=Ἀττικ. ὠκεῖσαι) μόνον εὐχρηστος.

5. (κερ-) κείρω, ἀόρ. ἔκερσαι καὶ ἔκειρα (?), μέλλ. ἀπαρ. κερρεῖν ('Ιλ. Ψ, 146+). Μέσ. κειρόμενοι ('Ιλ. Ψ, 136+) παρὰτ. κείροντο ('Οδ. Ω, 46+), ἀόρ. μέσ. κείρασθαι ('Ιλ. Ψ, 46. 'Οδ. Δ, 198).

6. (κυρ-) κυ'ρω (=τυγχάνω) καὶ μέσ. κύρεται ('Ιλ. Ω, 530), ἀόρ. μετοχ. ἐνεργ. κύρσας ('Ιλ. Γ, 23 καὶ Ψ, 428).

7. (ὀρ-) ὀρνύμι (=ἐγείρω, ὑψῶ), παρασχηματισμὸς ὀρῖ'ρω (ἀόρ. παθ. ὠρίνθη) καὶ ὀροθῦ'ρω, προστακ. ὀρνῦθι, μέλλ. ὀρσω ('Ιλ. Φ, 335+), ἀόρ. ὠρσαι, ἀόρ. ῥ' ὠρορον.

Ἀντὶ τοῦ ὠρνύορ ('Ιλ. Μ, 142+) καὶ ὠρνύε ('Ιλ. Ο, 613.

'Οδ. Φ, 100) ὀφείλει νὰ γραφῇ ὠρνύσασθαι καὶ ὠρνύ. Τοιοῦτοι ὑποποιοὶ στίχοι εἶναι ἐπίσης καὶ 'Ιλ. Ξ, 378 (ὠρνυε). Τ, 175 (ὠρνυέτω). Τ, 393 (ζεύγνυον). 'Οδ. Κ, 315 (ἀπώρνυνεν). Ο, 437. (ἐπόμενυν). Τ, 288 (ὠμνυε).

Μέσον ὠρνύμαι. Παρασχηματισμός ὀρέσθαι, ἄορ. 6' ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος ὠρμην, τρίτ. ἐνικ. καὶ ὠρετο, προστ. ὄρσο (ὄρσεν). Μετὰ ὁμοίας σημασίας ἐνεργ. ἄορ. ὠρουνσα καὶ ὁ παρακ. ὄρωρα, μέσ. παρακ. τρίτ. ἐνικ. ὀρώρεται, ὑποτακ. ὀρώρηται (ὄρα § 447, 18).

'Ο τύπος ἐπι- ὄρονται ('Οδ. Ξ, 10' +) καὶ ἐπι- ὄροντο ('Οδ. Γ, 471 +) φαίνονται ὅτι εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀνήκουν. Τοῦλάχιστον ὑπάρχει τὸ ἐπαύρει ('Ιλ. Ψ, 112) μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

8. (φυρ-) φυ'ρω (=ἀναμινύω, βρέχω), ἄορ. ἔφυρσα ('Οδ. Σ, 21 +), παθ. παρακ. πεφυρμένος ('Οδ. Ι, 397), πεφυρμένη ('Οδ. Ρ, 103. Σ, 172. Τ, 596).

§ 518. Ἐκ τῶν ὑγρολήκτων τὸν μέλλοντα σχηματίζουν εἰς -σω μόνον τὸ θέρεμαι, μέλλ. θέρσθαι ('Οδ. Τ, 507 +), ἄορ. 6' παθ. ἐθήρην ('Οδ. Ρ, 23 +) τὸ ὄρνυμι, μέλλ. ὄρω ('Ιλ. Φ, 335 +) (ὄρα § 517, 7) καὶ τὸ διαφθείρω, μέλλ. διαφθέρσω ('Ιλ. Ν, 625 +), ὁ δὲ παρακ. διέφθορα εἶναι ἀμεταβ. μετὰ παθητικ. σημασίας ('Ιλ. Ο, 128 +).

§ 519. Ἐκ τῶν ὑγρολήκτων ἀνώμαλα περὶ τὸν σχηματισμὸν εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀγερ-) ἀγείρω (=συναθροίζω). Μέσ. ἀγείρομαι, παρατατ. ἀγειρόμην (κατὰ τμῆσιν μετὰ τῆς ἐπί. 'Οδ. Λ, 632) καὶ ἐσαγειρόμην ('Ιλ. Ο, 240. Φ, 417. 'Οδ. Ξ, 248), παρασχηματισμός ἡγέρεσθαι, ἄορ. 6' μέσ. ἡγ(ε)ρόμην, ἡγετο ('Ιλ. Η, 434 καὶ Ω, 789), ἀγέροντο, ἀπαρ. ἀγερέσθαι ('Οδ. Β, 385 +), μετοχ. ἀγρόμενος, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἡγέρθην ('Ιλ. Α, 57. Δ, 152. Χ, 475. κτλ.), ἄορ. μέσ. ξυγαγείρατό τι (=ξυνήγειρεν ἐαυτῷ. 'Οδ. Ξ, 323. Τ, 293), παρακ. μέσ. ἀγήγεμαι. Τὸ δ' ἀμγαγείρομαι εἶναι ἀποθετ. ἀπαντῶν ἀπαξ ἀμγαγέροντο ('Ιλ. Σ, 37 +).

2. (ἀερ-) ἀείρω ('Αττικ. =αἶρω), ἄορ. ἤειρα, ἄορ. παθ. ἡέρθην. Παρασχηματισμός τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατ. μέσ. ἡερέσθαι. Παράβαλε καὶ τὸ (ἡ) 'αἶρ (γεν. ἡέρος = 'Αττικ. ὁ 'αἶρ), τὸ αἶορ (τὸ ξίφος), μετόρος (= 'Αττικ. μετέωρος), παρήορος (=παραρτώμενος, ἐκ τοῦ παρδείρω). συνήορος (ἐκ τοῦ συναείρω = συζεύγω, ἐντεῦθεν καὶ ξυναορίς, ξυνωρίς). αἶωροι πόδες ('Οδ. Μ,

89+ = κρεμαστοί). Παθ. ὑπερσ. τρίτ. ἐνικ. ἄωρτο ('Ιλ. Γ, 272 καὶ Τ, 253).

Ὁ ὑστερον τύπος αἶρω φέρεται μόνον ἐν τρισὶν ὑπόλοιποις χωρίοις, αἶροντας ('Ιλ. Ρ, 724+) καὶ παθ. ἄορ. ἀρθεῖς ('Ιλ. Ν, 63 καὶ Ὀδ. Ε, 393).

Τὸ τρίτον ἐνικ. τοῦ μέσ. ἄορ. ἤρατο ('Ὀδ. Α, 240, Δ, 107, 'Ιλ. Γ, 373, Ξ, 510, Σ, 165) γραπτέον ἤρετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἠράμεθα ('Ιλ. Χ, 393+); ἤρα' (= ἤραο. Ὀδ. Ω, 33+) γραπτέον ἠρόμεθα καὶ ἤρε' ἐκ τοῦ ἀορίστου ἠρόμην τοῦ ἀφηνυαί (ὁ δ' ἠράμην δὲν εἶναι Ὀμηρικὸς, ἐλήφθη δ' ἐκ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων).

Ἐὰν τὸ ἐραίρω (= φρονεῖω, διαφθείρω). οὐ καὶ μέσ. ἐραιρόμενος (= ἐναιρώων) καὶ μέσ. ἄορ. ἐνήρατο, ἐνταῦθα ἀνήκουσι, δὲν εἶναι βέβαιον. Εἰς τὸ ἐραίρω ἀνήκει τὸ οὐσιαστ. ἐραρα (= τὰ λείψυρα, λατ. spolia), ἐντεῦθεν καὶ ἐραρίζω.

3. (ἀρ-) ἀρομαι (= συμπληροῦμαι, εἰμὶ ἐν τῷ τέλει) μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. ἤρετο ('Ὀδ. Ε, 243). Τὸ ἐνεργ. ἄρω (= τελειῶ. Ὀδ. Γ, 496+).

Τὸ α εἶναι βραχὺ ('Ιλ. Σ, 473), ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῇ θέσει ('Ιλ. Κ, 251 καὶ Ὀδ. Β, 58).

Μετ' ἐπεκτεταμένου θέματος εὐρίσκεται τὸ ἀνῶ ω. μέλλ. ἀνύσω καὶ ἐξανῶ ω (§ 482, 6). ἄορ. ἤνυσα.

4. (ἀρ-) ἀρνύμαι (= λαμβάνω), ἄορ. ῥ' ἠρόμην (οὐχὶ δὲ ἠραμην. ὅρα § 519, 2) καὶ ἀρόμην, ὑποστ. ἄρωμαι! εὐκτ. ἀροίμην καὶ ἀπαρέμω. ἀρέσθαι.*

5. (ἄσπαρ-) ἀσπαίρων (= σπαρασσόμενος) καὶ ὁ παρ. ἡσπαιρε καὶ ἡσπαιρον μόνον.

6. (αὐρ-) ἐπαυρίσκομαι (= ἔχω ὠφέλειαν, ἀπόλαυσιν. 'Ιλ. Ν, 733+), μέλλ. ἐπαυρήσεσθαι ('Ιλ. Ζ, 353+), ἄορ. ῥ' ἐνεργ. ὡς μέσ. ἐπηύρον (μόνον ἐπαύρης, ἐπαύρη, ἐπαυρέμεν, ἐπαυρέν), μέσ. ἄορ. ἐπαύρηαι ('Ιλ. Ο, 17+), ἐπαύρωται ('Ιλ. Α, 410+).

7. (βαλ-) βάλλω, μέλλ. βαλῶ καὶ βαλέω, ἄορ. ῥ' ἔβαλον, ὑποτακτ. βάλεσθαι, εὐκτ. βάλοιθα, ἀπαρέμω. βαλέειν (ὁ γραπτέον βαλέμεν § 437), θαμιστικ. ἄορ. βάλεσκε, παρ. βέβληκοι, ὑπερσ. τρίτ. ἐνικ. βέβληκειν. Παθ. ἐνεστ. προστ. βάλλεν, ἄορ. ῥ' ἔβηθε θεματ. φωνήεντος ὡς παθ. ἔβλητο, βλήτο, ὑποτακτ. βλήεται, εὐκτ. βλήο, ἀπαρ. βλήσθαι, μετοχ. βλήμενος (§ 487, 3), παρ. βέβλησαι (§ 430, σημ.) τρίτον πληθ. βέβλησται,

ὑπερσ. βεβλήατο καὶ ἐν μεταφορικῇ σημασίᾳ (ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων) βεβωλημένος ('Ιλ. I, 9. 'Οδ. K, 247), βεβωλήατο ('Ιλ. I, 3).

Ἐκ τοῦ συμβάλλω εὐρίσκεται ἀπαρέμφ. ξυμβλήμεαι (=συμπλακῆναι ἐν πολέμῳ. 'Ιλ. Φ, 578+). Ἀντὶ τοῦ ξυμβλήτην ('Οδ. Φ, 15) ἀναγνωστέον «ξυμβλήατο» καὶ ἀντὶ τοῦ ξυμβλήσαι ('Ιλ. Υ, 335) γραπτέον «ξυμβλήαι».

8. (βούλ-) βούλομαι (=ἐπιθυμῶ § 516) μόνον ἐνεστ. καὶ παρτατ., φέρεται δὲ καὶ παρκα. προθέβαια (=προκέκρικα. 'Ιλ. A, 113+). Βραχύτερος ἐνεστωτικ. τύπος εἶναι ὁ βόλομαι ('Ιλ. A, 319. 'Οδ. Π, 387) καὶ παρτα. ἐβόλοτο ('Οδ. A, 234).

9. (γέωρ-) παρκα. γέωρα (=ἐξάκουστος γίνομαι βωῶν), ἄορ. ἑ' ἐγέωρον. Ὁ τύπος (ἐ)γέωρεν ('Οδ. I, 47. M, 370. P, 161) μεταγραπτέος εἰς ἐγέωρον. Ἀντὶ δὲ τοῦ γέωρωνος ('Ιλ. Θ, 227) ἀναγνωστέον «γέωρονος».

10. (γέρ-) γίγνομαι, ἄορ. ἑ' ἐγενόμην καὶ θαμιστικ. γενέσκετο, παρτα. γέγονα καὶ γεγάσι, γεγάως (ὄρα 496, 2). Ἀορ. μέσ. ἐγενόμην μετὰ μεταθ. σημασίας (=ἐγέννησα).

Πλημμελῶς ἐν τῇ χωρίῳ φέρεται ὡς ἐνεστώσ. γείρομαι ('Ιλ. Υ, 128. X, 477. Ω, 210. 'Οδ. Δ, 208. H, 198), πιθανῶς δ' εἶναι ὁ ἐν τῇ νῆξ Ἰωνικῇ τύπος γί'ρομαι (οὕτω δὲ γράφει τὰ εἰρημένα χωρία καὶ ὁ Nauck). ἐξ οὗ ἔγινε κατὰ σύγχυσιν ὁ γείρομαι, πιθανῶς δ' ἀντ' αὐτοῦ ὀφείλει νὰ γραφῇ γίγνομαι (ὄρα § 489, 5, σημ.).

11. (δαυδάλ-) δαυδάλλω (=ποικίλλω, κοσμῶν. 'Ιλ. Ξ, 479 καὶ 'Οδ. Ψ, 200) μόνον.

12. (δεμ-) δέμω (=κτίζω), παρτα. ἔδεμον, ἄορ. ἔδειμε καὶ μέσ. ἐδείματο ('Οδ. Z, 9), παρκα. παθ. δεδμημένοι (ὅστις δὲν πρέπει νὰ σύγχέηται πρὸς τὸν δέδημαι τοῦ δάμνημι § 561, 2), ὑπερσ. ἐδέδητο. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ δέμας (=σῶμα, ὡς οἶκος ψυχῆς ὄν), δόμος (λατ. domus).

13. (ἐγέρ-) ἐγείρω (=ἐξυπνῶ, διεγείρω), ἄορ. ἤγειρα. Μέσ. ἐγείρομαι, ἄορ. ἑ' μέσ. ἔγρετο, εὐκτ. ἔγχετο, προστ. ἔγρεο, ἀπαρ. ἐγρέσθαι ('Οδ. N, 124), μετοχ. ἐγρόμην, παρκα. ἐγρήγορα (§ 447, 8. 498).

14. (ἐντύν-) ἐντύνω (=παρασκευάζω), ἄορ. ἐντύνα, προστ. ἢ ἄορ. ἑ' ἐντύε ('Ιλ. E, 720. Θ, 382. 'Οδ. Ψ, 289). Μέσ. ἐντύνόμενοι ('Οδ. Γ, 33), ὑποτακ. ἄορ. ἐντύεται ('Οδ. Z, 33),

μετοχ. ἐντυραμένῃ ('Οδ. Μ, 18). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐ-
σιαστικὸν τὰ ἔντεα (=τὰ ὕπλα).

15. (Φερ-) Φεῖρω (=λέγω. 'Οδ. Β, 162. Α, 137. Ν, 7),
παρ. μεσ. εἶρόντο ('Οδ. Α, 542+), μέλλ. Φερέω, παρ. παθ.
Φεΐσθαι (εἶσθαι. 'Ιλ. Δ, 363. 'Οδ. Ι, 503), Φεΐσθητο
(Ιλ. Κ, 540. 'Οδ. Π, 11. εἶσθητο), μετ' ὅλ. μέλλ. Φεΐσσο-
μαι (εἰρήσομαι. 'Ιλ. Ψ, 795+).

16. (ἐρ-) εἶρωμαι (=ἐρωτῶ), μέλλ. εἰρήσομαι. ἄορ. 6' ἡρό-
μην. Παρασχηματισμὸς τοῦ ἐνεστώτος εἶναι ἐρέωμαι, ἐρέω, ἐρε-
εῖνω καὶ εἰρωτᾶ'ω. Περί τῆς προστακτ. ἐρεῖο ('Ιλ. Α, 611+)
ὄρα § 544. Περί δὲ τῆς ὑποτακτ. ἐρήομεν (ἢ ἐρείομεν. 'Ιλ. Α,
62+) ὄρα § 456.

17. (ἐριδαν-) ἐριδαίνω (=ἐρίζω, διαγωνίζομαι) μόνον ἐνεστώς.
Παρασχηματισμὸς ἐριδαιίνω (=ἐρεθίζω. 'Ιλ. Π, 260+).

Τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἄορ. ἐριδήσασθαι ('Ιλ. Ψ, 792+) εἶναι ὑ-
ποπτον (ὄρα § 290, σημ.).

18. (θει-) θείνω (=κτυπῶ) παρ. θείρε ('Ιλ. Φ, 491), ἄορ.
θεῖνεν ('Ιλ. Π, 339), μετοχ. θείνας ('Ιλ. Υ, 481). Παθ. θειρό-
μενος ('Ιλ. Α, 588. Ζ, 135. 'Οδ. Ι, 459).

19. (ἰάλλ-) ἰάλλειν (=πέμπειν, ῥίπτειν. 'Οδ. Ν, 142), παρ. παθ.
ἰάλλοιτο, ἄορ. ἦλα ('Ιλ. Ο, 19. κτλ.).

20. (κελ-, κλ-) κέλωμαι (=προτρέπω), μέλλ. κελήσεται ('Οδ.
Κ, 296+), ἄορ. 6' ἐκεκλόμην. Πρὸς τούτοις κελεύω, μέλλ. κε-
λεύσω, ἄορ. ἐκέλευσα.

21. (κλιν-, κλι-) κλίνω, ἄορ. ἔκλινε, ἄορ. παθ. ἐκλίνθη
καὶ (θέμα κλι-) ἐκλί'θην, παρ. παθ. κεκλί'νεται ('Ιλ. Π, 68. 'Οδ.
Δ, 608), κεκλόμενος, ὑπερσ. (ἐ)κέκλιτο ('Ιλ. Κ, 472. Ε, 356).

22. (κραν-) κραίνω (=ἐπιτελῶ) καὶ κραιαίνω, ἄορ. ἔκρανα
καὶ ἐκρήνα, παρ. παθ. καὶ ὑπερσ. 3 ἐνικ. κεκρά'ανται ('Οδ.
Δ, 616. Ο, 116), κεκρά'αντο ('Οδ. Δ, 132).

23. (κριν-, κρι-) κρίνω, ἄορ. ἔκρινε, ἄορ. παθ. ἐκρίνθη
(κατὰ μετοχ. μόνον. 'Ιλ. Ν, 129. 'Οδ. Θ, 48) καὶ (ἐκ θέματ.
κρι-) 3 πληθ. διέκρίθεν ('Ιλ. Β, 815+), παρ. παθ. κεκρί-
μένος. Μέσ. κρίνομαι (=ἐκλέγω τι ἐμαυτῷ, διακρίνομαι, ἐρμη-
νεύω ὀνείρους), ἄορ. μέσ. ἐκρίνάμην.

24. (κταν-, κτεν-) κτείνω (=φονεύω), μέλλ. κτενέω, ἄορ. 6'
ἐκτάρον, ἄορ. παθ. ἐκτά'θην ('Οδ. Δ, 538) καὶ κατεκτάθην ('Ιλ.
Ε, 558 καὶ Ν, 780), ἄορ. 6' ἀνευ θεματ. φωνήεντος κατέκταν

(Ἰλ. Δ, 319), ἔκτᾱ, ἔκτᾱμεν, ἔκτᾱν, ὑποτ. κτέωμεν, ἀπαρ. κτᾶμεναι, μετβχ. κτάς. Μέσ. ἄρ. μετὰ παθ. σημασ. ἀπέκτατο (Ἰλ. Ο, 437), ἀπαρ. κτάσθαι (Ἰλ. Ο, 558), μετοχ. κτάμενος (Ἰλ. Χ, 75), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. κατακτιανέεσθε (Ἰλ. Ξ, 481+), ὅστις ὀφείλει γὰ γραφῇ «κατακτενέεσθε», ὡς γράφει καὶ ὁ Nauck.

Ὁ μέλλων κτιανέω (Ἰλ. Ζ, 409. Σ, 309) γραπτέος διὰ τοῦ Ε κτενέω, ὡς γράφει καὶ ὁ Nauck.

25. (μαρ-, μαρία) μαίνομαι (=εἰμι μανιώδης, λυσσῶ ἐπὶ πόλεμον) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατικός.

26. (μαρ-) μάγνᾶμαι (=μάχομαι) μόνον ἐνεστώς καὶ παρατ.

27. (μαρμαρ-) μάρμαίρω (=ἀστράπτω) μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος μαρμαίρων εἶναι εὐχρηστον.

28. (μελ-) μέλει (=ἔστι φροντίς, μέλει) καὶ προσωπ. μέλω (=γίνομαι ὑποκείμενον φροντίδος. Ὀδ. Ι, 20+) μέλλ. μελήσει, ἄρ. ῥ' μέμβλετο (Ἰλ. Τ, 343. Φ, 516. Ὀδ. Χ, 12 ἐκ τοῦ μευέλετο, πρβλ. μεσημερία καὶ μεσημβρία), παρακ. μέμηλε.

29. (μελλ-) μέλλω (=μέλλω, διανοοῦμαι) μόνον ἐνεστώς καὶ παρατατικός ἔμελλον (καὶ μέλλε, μέλλον).

30. (μερ-) παρακ. ἡ ἄρ. ῥ' ἔμμορε (=ἔσμορε =μετεῖληθές τινος. Ἰλ. Α, 278. Ο, 189. Ὀδ. Ε, 335. Λ, 338), ὑπερσ. εἴμαρτο (Ἰλ. Φ, 281. Ὀδ. Ε, 312, Ω, 34).

Τὸ ἔμμορεν ὡς ἄοριστος μὲν ὑπάρχει (ἐν Ἰλ. Α, 278 καὶ Ο, 189), ὡς παρακείμενος δ' ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Ε, 335 καὶ Λ, 388). Ὁ ἐνεστώς μέιρομαι (Ἰλ. Ι, 616+) ὑπάρχει μόνον ἐν τινὶ νόθῳ στίχῳ.

31. (μολ-) καταβλώσκω (Ὀδ. Π, 466+ =διέρχομαι, διαβαίνω), προβλώσκω (=προβήλλω, ἐξέρχομαι, Ὀδ. Τ, 25. Φ, 239. 385), ἄρ. ῥ' ἔμολον καὶ πρόμολον, παρακ. μέμβλωκα.

32. (μυρ-) μῦρομαι (=θαυρῶ, θρηνῶ, λχτ. moereō, πρβλ. moenia καὶ munio) καὶ παρατ. μύροντο (Ἰλ. Τ, 6) μόνον.

33. (ξαρ-) ξαίρω (=ἐξάνοίγω μαλλία) μόνον ἑαίρειν (Ὀδ. Χ, 423+).

34. (ὀδυρ-) ὀδύρομαι (=θρηνῶ, κόπτομαι), παρατ. ὠδύρομην καὶ μέσ. ἄρ. ὀδυράμενος (Ἰλ. Ω, 48).

35. (ὀλ-) ὀλλῶμι (=ἀφανίζω), παρασχηματισμός ὀλέω, παρατατ. ὀλεον καὶ θαμιστικὸς ὀλέεσκεν, μέλλ. ὀλέσω καὶ ὀλέω, ἄρ. ὤλε(σ)σα. Παθ. ὀλλύμενοι καὶ παρασχηματισμός ὀλέκονται, παρατατ. ὀλλυντο καὶ ὀλέκοντο, μέλλ. ὀλείται (Ἰλ. Β, 325. Η,

91. 'Οδ. Ω, 195) καὶ ὀλέσθε ('Ιλ. Φ, 133), ὀλέσθαι ('Ιλ. Ο. 700. Φ, 278), ἄορ. ῥ' μέσ. ὡς παθ. ὀλόμην (ὀλετο, ὀλοτο) καὶ ὄλεο, ὄλετο, ὑποστ. ὄλωμαι, ὄλῃαι, ὄλῃται, -ονται, εὐκτ. ὄλοισθε, ἀπαρ. ὀλέσθαι, παρακ. ἐνεργ. ὡς παθ. ὄλωλα καὶ ὑπερσ. ὀλώλει ('Ιλ. Κ, 187). 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ μετοχή οὐλόμενος (=οὐλος, ὁ περὶ οὗ δύναται νὰ λεχθῇ τὸ ὄλοιτο. § 516) ὡς ἐπίθετον ἐν χρήσει οὖσα.

36. (ὀφελ-) ὀφέλλω (=αὐξάνω), παρατ. ὤφελλον καὶ ὀφελ-λε(ν), ἄορ. εὐκτ. ὀφέλλειεν (=ὀφέλ-σειεν, ὀφέλλειεν. 'Ιλ. Π, 651. 'Οδ. Β, 334, ὅπερ ὁμῶς ὁ Nauck γράφει ἀφφέλλειεν). Παθ. παρατ. ὀφέλλετο ('Ιλ. Ψ, 524. 'Οδ. Ξ, 233).

37. (ὀφείλ-) ὀφείλω (=χρεωστῶ), παρατ. ὀφείλον ('Ιλ. Λ, 688), ἄορ. ῥ' ὀφείλον (ὡς ἐν τῇ 'Αττικῇ) καὶ ὀφείλον. Παθ. ὀφείλετο ('Ιλ. Λ, 685. 697). Λέγεται δὲ καὶ ὀφέλλω (=ὀφέλ-ῃω), παρατ. ὀφείλλον καὶ ὤφείλλον. Παθ. ὀφείλεται ('Οδ. Γ, 367, ἐνθα ὁμῶς ὑπ' ἄλλων γράφεται ἀφείλεται).

38. (παλ-) πάλλω (=σεῖω, κινῶ), παρατατ. πάλλον, ἄορ. ἔπηλα, πῆλαι. Παθ. πάλλεται, παλλόμενος, ἄορ. μέσ. ἄνευ θεματικού φωνήεντος πάλτο μετὰ παθ. σημασίας (ὄρα § 487, 17). Εἰς τὸ ἀναπάλλω ἀνήκει καὶ ὁ ῥ' ἄορ. ἀμπεπαλῶν.

39. (πέλ-) πέλω ἢ πέλομαι (=εἰμί), παρατ. πέλε(ν) καὶ (ἐ)πέλοτο καὶ θαμιστ. πελέσκειο, ἄορ. ῥ' ἐπλόμην (=ἐγενόμην), οὐτινος μόνον εὐχρηστον εἶναι τὸ ἐπλεο καὶ ἐπλεν καὶ ἐπλετο. 'Επεκτεταμένος τύπος εἶναι πωλόμαι.

'Ο ἐνεργ. ἄορ. ἔπλεν ('Ιλ. Μ, 11+) εἶναι ὑποπτος, ἂν καὶ εἶναι ἀνέγνωσις τοῦ 'Αριστάρχου, ἀνθ' οὗ γραπτὸν πιθανῶς «ἐσκεν» κατ' εἰκασίαν Nauck.

40. (περ-) πείρων (=διαπερῶν, διαπερονῶν), παρατ. ἔπειρον ('Οδ. Γ, 33. κτλ.), ἄορ. ἔπειρα, παρακ. παθ. πεπαρμένος.

41. (πλυν-) πλύνω, παρατ. θαμιστ. πλύνεσκον, μέλλ. πλυνέουσα ('Οδ. Ζ, 59), πλυνέουσαι ('Οδ. Ζ, 31), ἄορ. πλύναν ('Οδ. Ζ, 93), μετοχ. πλύνασα ('Οδ. Ω, 147). 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστικὸν πῦλος (=πλυνός. 'Οδ. Τ, 553+ ἀντί-τοῦ πλύελος).

42. (πορ-) ἄορ. ῥ' ἔπορον (=ἐπόρισα, παρέσχον), παρακ. παθ. πέπρωται. 'Εντεῦθεν παράγεται καὶ τὸ πορσύνω ('Οδ. Γ, 403 καὶ Η, 347), μέλλ. πορσύνέω ('Ιλ. Γ, 411+), πρὸς καὶ τὸ 'Αττ. πορίζω.

43. (σερ-) παρακ. παθ. ἔερμαι (σέσερμαι =συνημεολόγημαι.

Ἰλ. Ε, 89. Ὀδ. Σ, 296) καὶ ὑπερσ. ἔεργο (Ὀδ. Ο, 460). πρβλ. καὶ τὸ λατ. *serere* (συνείρω), *series* (σειρά, εἰρημός).

44. (ταμ-) *τάμνω* (=τέμνω), παρατ. *ἐταμνον*, ἀόρ. 6' *ἐταμιοι*, μέλλ. *ταμῆν* (Ἰλ. Ν, 707+), ὅπερ κακῶς γράφεται «τεμεῖν», ὃ δὲ Nauck γράφει «ταμεῖν». Παθ. *ταμνόμενος*, παρ. *ἐταμνόμεν*, μέσ. ἀόρ. *ταμέσθαι*, παρ. *τετμημένον* (Ὀδ. Ρ, 195+).

Ἀντι τοῦ *τέμνειν* (Ὀδ. Γ, 175+) γραπτέον *ταμνέμεν*, διότι παρ' Ὀμήρῳ δὲν λέγεται διὰ τοῦ Ε *τέμνω*.

45. (ταν-, τετ-) *τιταίνω* καὶ *τάνυ* ὡ καὶ προσέτι *τένω*, μέλλ. *τανύω* (§ 482, 9), ἀόρ. *ἐτάνυ(σ)σα* καὶ *ἔτεινα*, μετοχ. *τιτήνας* (Ἰλ. Ν, 534+), παθ. *παρ. τετάνυσμαι* καὶ *τέτᾰμαι*, ἀόρ. παθ. *ἐτανύσθην* καὶ *ἐτά'θην*. Ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἐνεστ. παθ. 3 ἐνικ. *τάνυται* (Ἰλ. Ρ, 393+).

ΣΗΜ. Ἐκ θέματος *τ ε ν* ἐγίνε *τ ν*, ἐξ οὗ = *τ α ν* (= *τ ν*) καὶ *τ α ν* (= *τ ν*).

46. (τίλ-) *τίλλω* (=μαδῶ), οὐτινός μόνον τοῦ παρατατ. τὸ *τίλλε* (Ἰλ. Χ, 406. Ὀδ. Ο, 526), *τίλλοι* (Ἰλ. Χ, 78), παθ. *τίλλοιτο* (Ὀδ. Κ, 567), *τίλλεσθην* (Ἰλ. Ω, 711).

47. (φαι-) *φαίρω* καὶ *φαίνω* (Ὀδ. Η, 102. Ι, 145. Μ, 383. κτλ.), παρατ. *φαῖνε*, ἀόρ. *ἔφηνε*, ὑποτ. *φήνωσι*, εὐχ. *φήνεις*, ἀπαρ. *φήναι*. Μέσ. *φαίρομαι*, παρ. *θαμιστ. φαίνεσκετο*, μέλλ. *φανείσθαι*, ἀόρ. *ἐφά'νην* καὶ *θαμιστ. φάνεσκε* (Ὀδ. Λ, 587. Μ, 241. 242), ἀόρ. παθ. *φάανθη* (Ἰλ. Ρ, 650+), καὶ *ἐξεφάανθη* (Ἰλ. Δ, 468. Ν, 278. Ὀδ. Μ, 441) καὶ 3 πληθ. *φάανθεν* (Ἰλ. Α, 200+) καὶ *ἐξεφάανθεν* (Ἰλ. Τ, 17+), παθ. παρ. 3 ἐνικ. *πέφανται* (Ἰλ. Β, 122. Π, 207), μετοχ. *πεφασμένον* (Ἰλ. Ξ, 127), μετ' ὀλίγ. μέλλ. *πεφήσεται* (Ἰλ. 155+, ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν *πεγήσεται* τὸν ἐκ θέματος φεν- γινόμενον), ἐπὶ. ἐπιθ. *ἄφαντος* (Ἰλ. Ζ, 60 καὶ Υ, 303).

Εὐρίσκεται καὶ ἐπίτομος τύπος προστακτικῆς φάε (Ὀδ. Ξ, 502+, πρβλ. καὶ *κραδάων* (Ἰλ. Η, 213. κτλ.) καὶ *ὑφαῖν* (Ὀδ. Η, 105+) ἐκ τοῦ *κραδαίνω* καὶ *ὑφαίνω*). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ δι' ἀναδιπλώσεως ἐπεκτεταμένον *παμ-φαίνω* (μετοχ. *παμφαίνων* καὶ *παμφανόων*, -ωσα) καὶ *πιφανύσκω* καὶ *παιφάσσω* (Ἰλ. Β, 150. Ε, 803).

ΣΗΜ. Τὸ *φ α ἰ ν θ η* κτλ. ἐγίνε κατ' ἀφομοίωσιν ἀντὶ τοῦ *φ α ἰ ν θ η* (πρβλ. *νηπιᾶς* ἀντὶ τοῦ *νηπιᾶς*).

48. (φεν-) ἀόρ. 6' *ἔφερον* (=ἐφόνευσα) (§ 485, 17), παρ. *πέφᾰται* (Ἰλ. Ρ, 689. Τ, 27. Ὀδ. Χ, 54. Ἰλ. Ο, 140. Ρ,

164), τρίτ. πληθ. πέφονται, άπαρ. πεφάσθαι ('Ιλ. Ν, 447. Ξ, 471. Ω, 254), μετ' ὀλίγ. μέλλ. πεφήσομαι ('Ιλ. Ν, 829. Ο, 140. 'Οδ. Χ, 217). 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ 'Αρηΐφατος (ὁ ὑπὸ τοῦ 'Αρεως ἢ ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς. 'Ιλ. Τ, 31. Ω, 415. 'Οδ. Α, 41. Τοῦτο δ' ἄλλοι γράφουσιν α' 'Αρηΐ φατός) μνδή-φατος (=μυλότριπτος. 'Οδ. Β, 355+), ὀδονή-φατος (=ὁ τὰς ὀδύνας φονεύων, καταπαύων. 'Ιλ. Ε, 401.900. Α, 847). πρόσφατος (=ὁ πρὸ μικροῦ πεφονευμένος. 'Ιλ. Ω, 757+), προβλ. καὶ φόνος, φονεύς. ὅρα § 87.

49. (φθερ-) φθεΐρουνσι ('Οδ. Ρ, 246+). μέλλ. διαφθεΐρεσι ('Ιλ. Ν, 625+). παθ. φθεΐρεσθε ('Ιλ. Φ, 128+) παρκα. ἐνεργ. ὦ! παθ. διέφθορας ('Ιλ. Ο, 128+).

50. (χαιρ-) χαιΐρω, παρκα. ἔχαιρον. θαμιστ. χαιΐρεσπον. μέλλ. χαιρήσειν ('Ιλ. Ο, 363+) καὶ κεχρησήμεν ('Ιλ. Ο, 98+) καὶ κεχρησείται ('Οδ. Ψ, 266+), ἄρ. ἑ' ἐχάρητ καὶ ἐκεχρήσθη οὔτινος μόνον τὸ κεχ' ἄρωτο. ἐντ. κεχάροτο ('Οδ. Β, 249. Γ, 438) καὶ κεχαιοάτο ('Ιλ. Α, 256). παρκα. μόνον μετοχ. κεχ' ἄρηότα ('Ιλ. Η, 312+).

Εὐρίσκεται καὶ ἄρ. μέσ. γήγατο ('Ιλ. Ξ, 270+), ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον. Γήγατο ἐκ τοῦ ἦθομαι. οὔτινος εὐρίσκεται μόνον ὁ ἄρ. ἦσατο ('Οδ. Ι, 353+).

51. (χραισμ-) ἄρ. ἑ' ἔχραισμον. ἄρ. α' ἐχραισμήσα. μέλλ. χραισμήσω.

Γ') Ῥήματα εἰς Ω μετὰ χαρακτῆρος Σ.

§ 520. Πολλὰ θέματα εἰς ασ- καὶ εσ- ἔχουσι πρὸ ἐνεστωτικῶν θέμα ἐπηυξημένον διὰ τοῦ j (§ 466), μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Σ ὁ ἐνεστώς γίνεται -αῖω καὶ εἰώ.

Τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι μαίονται (=μάσ-ιομαι), ραῖω (γασ-ιω =κατοικῶ), ραῖω (=τρέχω, ῥέω, εἰμὶ πλήρης. 'Οδ. Ι, 222+), ἄλλα καὶ ῥα' ὦ, ἀκείομαι (ἀκέσ-ιομαι), ἄλλα καὶ ἀκίομαι, ρεικείω καὶ ρεικέω, ὀκνεῖω καὶ ὀκνέω, τελείω καὶ τελέω. κτλ. 466.

Ἐκ τοῦ εἰλαίνω (θέμα ἐλασ-) φέρεται καὶ ἐνεστώς ἄνευ ἐπαυξήσεως εἰλαώ.

§ 521. Τὸ Σ τοῦ θέματος πρὸ τοῦ σ δὲν ἐκπίπτει, ὅθεν εὐρίσκεται ὁ μέλλ. εἰς -σάω καὶ ὁ ἄρ. εἰς σαι. 'Ενταῦθεν δ' ὅστερον ἔγιναν οἱ νεώτεροι τύποι δι' ἀπλοποιήσεως τῶν δύο σς εἰς ἓν -σάω, -σαι καὶ ἐκ τούτων ὕστερον καὶ ὁ Ἀττικὸς μέλλων δι' ἀπο-

βουλῆς τοῦ Σ μεταξὺ δύο φωνηέντων, ὡς *μαίομαι*, μέλλ. *μάσσομαι* ('Ιλ. Δ, 190), ἀόρ. *έμασσάμην* ('Οδ. Ι, 302), *τέλειω* καὶ *τελέω*, μέλλ. Ἀττικ. *τελέω* ('Οδ. Β, 256), ἀόρ. *έτέλεσσα* ('Ιλ. Α, 523) καὶ *έτέλεσα* ('Ιλ. Ι, 299).

§ 522. Ῥήματα βαρύτονα μετὰ χαρρακτῆρος Σ ἀποβαλλομένου μεταξὺ δύο φωνηέντων καὶ ἀνωμάλως σχηματιζόμενα εἶναι ταῦτα.

1. (ἀάσ-) ἀάω (=βλάπτω), ἀόρ. *ἄασα ἢ ἄσα*, ἀόρ. μέσ. *ἀασάμην ἢ ἀσάμην*, ἀόρ. παθ. *ἀάσθην*. Ἐκ τοῦ παθ. ἐνεστώτος εὐρισκείται μόνον τὸ *ἄᾱται*. Ῥημ. ἐπιθ. *ἀάατος*.

2. (αἰδεσ-) αἰδέομαι (=Ἀττικ. *αἰδοῦμαι*), ἀόρ. *ἠδε(σ)άμην* καὶ *ἠδέσθην*. Προστ. ἐνεστ. *αἰδεῖτο* ('Ιλ. Ω, 503 καὶ 'Οδ. Ι, 269), ἄλλως δὲ λέγεται αὕτη *αἶδεο* ἐκ τινος βραχυτέρου θέματος *αἶδ-*, ἐξ οὗ καὶ τὸ τρίτον ἐνικ. τοῦ παρατ. *αἶδεο* καὶ μετοχ. ἐνεστώτος *αἰδόμενος* (§ 546).

3. (αἰρεσ-) αἰρέω, μέλλ. *αἰρέσσω* καὶ ἀόρ. *ἤρεσσα* (οὐχὶ ὀρθῶς γράφεται μέλλ. *αἰρήσουσι* ('Οδ. Η, 380) καὶ ἀόρ. *αἰρήσωσι* ('Οδ. Η, 403, 'Ιλ. Ψ, 552)).

4. (ἄρεσ-) [ἄρέσκω] (ὁ ἐνεστώς δὲν ἀπαντᾷ), ἀόρ. *ἤρεσα*, μέλλ. μέσ. *ἄρεσσομαι* ('Οδ. Θ, 402) καὶ *ἄρεσσόμεθα* ('Ιλ. Δ, 362, Ζ, 526, ἀνθ' ὧν ὁ Nauck γράφει «ἀρεσσόμεθα»), ἀόρ. μέσ. *ἤρε(σ)άμην* καὶ *ἀπαρέσσασθαι* ('Ιλ. Τ, 183+).

5. (ἰλασ-) ἰλάσκομαι (=ἐξιλεῶ, ἐξευμενίζω τινά), ἀόρ. μέσος *ἰλα(σ)άμην*. Παρακ. ἐνεργ. ὑποτ. 3 ἐνικ. *ἰλήκησι* (=ἵλεως ἦ. 'Οδ. Φ, 365+), προστ. *ἰλήθι* (=ἔσο ἵλεως, ἰλάσθητι. 'Οδ. Γ, 380+). Ἐνεστώς *ἰλᾷ'ομαι* ('Ιλ. Β, 550+).

6. (κοτεσ-) κοτέω καὶ κοτέομαι (=ὀργίζομαι, ἔχω κότον), ἀόρ. μέσ. *έκοτε(σ)άμην*, παρακ. μετοχ. *κεκοτηώς*.

7. (λοFεσ-) λοέω (=λούω. 'Οδ. Δ, 252+), ἀόρ. *έλόε(σ)σα*, παρακ. παθ. *λελουμένος*, μέσ. ἀόρ. *λοε(σ)άμην*. Ἀπαρέμ. μέσ. ἐνεστ. *λοέεσθαι* ('Ιλ. Ζ, 508. Ο, 265), *λοῦσθαι* ('Οδ. Ζ, 216+). Παρατ. ἐνεργ. 3 ἐνικ. *λόε* ('Οδ. Κ, 361+), μετοχ. *λούων* ('Ιλ. Ο, 393+).

ΣΗΜ. Ὁ Nauck ἀντὶ τοῦ *ἡ ν ω γ ο ν δ' ἄ ρ α μ ε ι ν λ ο ὤ σ θ α ι* ('Οδ. Ζ, 216+) εἰκάζει νὰ γράφῃ «ἡ ν ω γ ο ν δ' εἰ λο έ σ σ α σ θ α ι».

8. (μαρεσ-) μαρεῖομαι ('Οδ. Ρ, 471+) καὶ μάρομαι, μέλλ. *μαρέσομαι* καὶ *μαρέομαι*, ἀόρ. *έμαρε(σ)άμην*.

Οἱ τύποι *μαρήσομαι* καὶ *έμαρησάμην* ἀντὶ τοῦ *μαρέσομαι* καὶ *έμαρεσάμην* εἶναι ἀπόβλητοι. Ὑποποτ. εἶναι καὶ οἱ τύποι *μα-*

χέοιτο ('Ιλ. Α, 272., ἀνθ' οὗ γραπτέον «μαχέσαιο»), μαχέοιτο ('Ιλ. Α, 344., ἀνθ' οὗ γραπτέον «μαχέονται». ὅρα § 433, σημ.), μαχεόμενον ('Οδ. Α, 403), μαχεόμενοι ('Οδ. Ω, 113).

9. (ρεσ-) ρέομαι καὶ ρίσομαι (§ 461), μέλλ. ρέομαι (§ 482, 7). Ἐνταῦθα καὶ ρόσ-τος καὶ τὸ ῥῆμα ροστήω, μέλλ. ροστήσω καὶ ἄρ. ἐροστήσα.

Μέλλ. 1 ἐνικ. «γὰρ ρεῦμαι» ('Ιλ. Σ, 136+), ἀνθ' οὗ γραπτέον «ρέομαι γὰρ» καὶ μέλλ. ρίσομαι ('Ιλ. Ψ, 76+), δευτέρ. ἐνικ. ρεῖαι ('Οδ. Α, 114 καὶ Μ, 141), ἀνθ' οὗ ἀναγνωστέον «ρέεαι» (§ 545).

10. (περθεσ-) περθεῖω ('Ιλ. Ψ, 283+), ἀπαρμόρ. περθήμεναι (§ 540), ἀπαρ. ἄρ. περθέσσαι (οὐχὶ δὲ περθῆσαι. 'Ιλ. Τ, 225+).

11. (ποθεσ-) ποθέω, ἀπαρ. ποθήμεναι (§ 540), ἄρ. ἐπόθεσα (=Ἀττικ. ἐπόθησα καὶ ἐπόθεσα).

12. (στερεσ-) μόνον ἀπαρ. τοῦ ἄρ. στερέσαι ('Οδ. Ν, 262+ =Ἀττικ. στερῆσαι).

§ 523. Τὰ ἐπόμενα βαρύτερα μετὰ χαρακτῆρος Σ ἔχουσιν ἄλλα (ἐκτός τοῦ α καὶ ε) πρὸ τοῦ σ φωνήεντα. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (Φερνσ-) Φερῦ'ω (=σύρω, ἔλκω) καὶ παρασχηματισμός εἰρῦ'ω, μέλλ. Φερῦ'ω ('Ιλ. Α, 454 κτλ. ὅρα § 482, 5), ἄρ. ἐ-Φέρ(υ)σσα. Μέσ. Φερῦ'ομαι καὶ παρασχην. εἰρῦ'ομαι ('Ιλ. Φ, 588), μέλλ. Φερῦ'ομαι ('Ιλ. Ξ, 422. κτλ. § 482, 5), ἄρ. μέσ. ἐΦερν(σ)σάμην, παρασχ. ΦεΦέρῦμαι (ἢ εἰρῦμαι. 'Ιλ. Δ, 248. Ν, 682. Ξ, 75. κτλ.), ὑπερσ. ΦεΦερῦ'μην (ἢ εἰρῦ'μην. 'Ιλ. Μ, 454. Ξ, 30. Ο, 654. 'Οδ. Χ, 90. Ψ, 229), μετ' ὀλίγ. μέλλ. εἰρῦ'ομαι ('Ιλ. Σ, 276., ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «εἰρῦόσσομαι»). Μέσ. ἐνεστώς ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἐρυσθαι (=φυλάττειν. 'Οδ. Ε, 484. Ι, 194. Κ, 444. Ξ, 260. Ρ, 429) καὶ εἰρυσθαι (=διαφυλάττειν, κατασκοπεύειν. 'Οδ. Γ, 268. Ψ, 82. 151) καὶ πιθανῶς καὶ τῷ εἰρῦ'σται ('Ιλ. Α, 239).

Τὸ F ἐν τῷ παρατ. καὶ ἁορίστω τοῦ ῥήματος τούτου ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀποβάλλεται, τὸ δ' ἐρυσθαι μετὰ τοῦ F ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ 'Οδ. Ι, 194. Κ, 444. 'Ο δὲ παρασχηματισμός εἰρῦν γίνεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐF(ε)ρῦ'ω, ἄρ. εἰρῦ(σ)σα (=ἐF(ε)-ρυ(σ)σα).

Τοῦ ἐρῦν τύπος ἐπεκτεταμένος εἶναι τὸ ῥυστάζω (=ἔλκω, σύρω.

Ἰλ. Ω, 755. Ὀδ. Π, 109. Υ, 319. *πρβλ.* καὶ *νεύω*, *νευστάζω*, *νυστάζω*).

2. (ὀδυσ-) ὀδρ. ὠδυ(σ)άμην (=ὠργίσθην, ἐμίσησα, *πρβλ.* λατ. *odi*) καὶ ὠδυ(σ)άμην, *παρκα.* ὠδῶδυσταί μοι (=ὠργισμένους μοί ἐστι. Ὀδ. Ε, 423).

Τούτῳ συγγενεῦει καὶ τὸ κύριον Ὀδυ(σ)σεύς. (§ 92).

3. (οἶσ-) οἶω καὶ οἶσμαι (Ἀττικ. οἶομαι), ὀδρ. ὠϊσάμην καὶ ὠϊσθην. Ἡ ἐν τῇ Ἀττικῇ φερομένη συναίρεσις εἰς οἶ (οἶμαι, ὠϊσθην) φέρεται ἐν τῷ μέσῳ μόνον, ὡς «οὐκ οἶομαι εἶναι» (Ὀδ. Κ, 193). ἔνθα ἀναγνωστέον «οὐκ ἔμμεν οἶω, ἐν δὲ τῇ ἐνεργητ. φωνῇ εἰς διαφορά ἡωρία καὶ πάντοτε τὸ α' ἐνικ. τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἐν τοῖς πλείστοις ἡωρίοις εὐκολώτατα δύνανται νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ ἀσυναίρετος τύπος (Ἰλ. Ε, 252. Ι, 315. Κ, 105. Λ, 763. Ο, 298. Ρ, 709. Τ, 71. Υ, 362. Φ, 533. Ψ, 310. Ω, 727).

4. (ῥαῖσ-) ῥαίω (=συντριβῶ, θραύω), *παρκα.* ῥραῖαι, *μέλλ.* ῥαῖσμέμεναι (Ὀδ. Θ, 569. Ν, 177), ὀδρ. ῥαῖση (Ὀδ. Ψ, 235), *ἀπαρ.* ῥαῖσαι (Ὀδ. Ν, 151). *Παθ.* ῥαῖόμενος (Ὀδ. Ζ, 326), ὀδρ. *παθ.* ῥραῖσθη (Ἰλ. Π, 339).

Ἀντὶ τοῦ αἰῶ κέ *Φοι* ἐγκέφαλος διὰ σπέος . . . θειομένον ῥαίοντο πρὸς οὐδὲ (Ὀδυσ. Ι, 459) γραπτέον «ῥαίοντο» (=ῥαίοντο). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ῥαῖσθῆρ (=σφύρα. Ἰλ. Σ, 477+, ἐνθα φέρεται θηλυκὸν «ῥαῖσθῆρα κρατερήν», ἀλλ' ἤδη ὑπὸ τοῦ Nauck ἐντάφη «ῥαῖσθῆρα* κρατερόν»).

§ 524. Τινὰ βαρύτονα ῥήματα ἔχουσι σύμφωνον πρὸ τοῦ Σ. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀΐεξ-) ἀέξω (=Ἀττικ. αὔξω καὶ αὐξάνω, λατ. *augeo*) μόνον ἐνεστ. καὶ *παρκα.* αἶξεν (Ὀδ. Ρ, 489). Μέσ. αἶξεται (Ἰλ. Σ, 110. Ὀδ. Β, 315. Ξ, 66), αἶξετο (Ἰλ. Θ, 66. Λ, 84. Ὀδ. Ι, 56. Κ, 93. Χ, 426).

2. (ἀλέξ-) ἀλέξω (=ἀπομακρύνω, βοηθῶ), *μέλλ.* ἀλεξήσεις (Ἰλ. Ι, 251+), *ἀπαρ.* ἀλεξήσιν (Ἰλ. Υ, 315. Φ, 374), *μετοχ.* ἀλεξήσορτι (Ἰλ. Ζ, 109+), ὀδρ. εὐκτ. ἀλεξήσεις (Ἰλ. Γ, 346+), ὀδρ. ἑ' ἀλάλε (Ἰλ. Ψ, 185+), ὑποτακτ. ἀλάλῃσιν (Ὀδ. Κ, 288+), εὐκτ. ἀλάλῃ (Ὀδ. Ν, 319+), ἀλάλῃ καὶ ἀλάλῃσιν, *ἀπαρ.* ἀλάλεῖν (Ἰλ. Τ, 30) καὶ ἀλάλεσθαι (Ἰλ. Ρ, 153) καὶ ἀλάλεμεν (Ὀδ. Γ, 237), *μετοχ.* ἀλάλῃων (Ἰλ. Ι, 601). Μέσ. ἀλεξόμενοι (Ὀδ. Ι, 57), ὑποτακτ. ἀλεξόμεσθα (Ἰλ.

Λ, 348. X, 231), ἀορ. μέσ. ἀπαρ. ἀλέξουσθαι (Ίλ. N, 475. O, 565. κτλ.)

3. (τερσ-) *τέρσεται* (=ξηραίνεται. 'Οδ. H, 124+), παρ. *τέρσεται* (Ίλ. A, 267. 848), *τέρσοτο* ('Οδ. E, 152), ἀορ. 6' παθ. ἀπαρ. *τερσήμεναι* ('Οδ. Z, 98) καὶ *τερσήναι* (Ίλ. II, 519). 'Αορ. ἐνεργ. *μεταβ. τέρσηνε* (=ἀπεξήρανε. Ίλ. II, 529+) ἐξ ἀχρήστου ἐνεστώτος *τερσαίνω* (πρβλ. λατ. *terra* [=τέρσα] = γῆ, *torreo*=τερσαίνω).

Δ') Ῥήματα εἰς Ω μετὰ χαρακτηριστος F.

§ 525. Πολλὰ θέματα εἰς *aF* καὶ *eF* ἐπαυξάνουσι τὸν ἐνεστώτα διὰ τοῦ *j*, ἅτινα μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ F γίνονται -αῖω καὶ -εῖω, ὡς (κλᾶFjω) *κλαίω*, (πλέFjω) *πλεῖω*, κτλ. ὅρα § 466.

§ 526. Ῥήματα εἰς *aF* παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (*aF*-) *ιαύω* (=i-ᾱFjω =κοιμῶμαι), παρ. *ιαυορ* καὶ *θαμιστ. ιαύεσκον*, ἀορ. ἄεσα, ἀέσαμεν, ἄεσαν, ἀπαρ. ἀέσαι καὶ ἄεσμεν ('Οδ. II, 367+). ἀπαρ. *ιαῦσαι* ('Οδ. A, 261+).

2. (*yaF*) *γαίω* (=ἀγᾶλλομαι, γαυριῶ=γᾶFjω) μόνον ἢ μετοχὴ ἀκόδεϊ *γαίων* (Ίλ. A, 405. E, 906. Θ, 51. A, 81. πρβλ. καὶ τὸ ἐπίθ. *γαῦρος*).

Συγγενῆ εἶναι τὸ *γάρῃμαι*, μετοχ. *γανόων*, *γανόωσα*, μέλλ. *γανήσεται* (Ίλ. Ξ, 504+) καὶ τὸ *γηθέω* (λατ. *gaudeo*), παρ. *γέγηθα*.

3. (*daF*-) *δαίω* (=καίω=δᾶFjω), παρ. *δαῖε* καὶ *δαῖον* (Ίλ. Σ, 347. 'Οδ. Θ, 436). Παθ. *δαίεται* καὶ μετοχ. *δαιόμενος*, παρ. *δαίετο*, μέσ. ἀορ. ὑποτακτ. *δᾶ'ηται* (Ίλ. Γ', 316 καὶ Φ, 375), παρ. *δέδηε(r)*, ὑπερσ. *δεδήει*.

4. (*kaF*-) *καίω* (κᾶFjω=καίω), παρ. *ἔκαυε* καὶ *καῖε*, ἀορ. ἐνεργ. *ἔκηα*, (ἐ)κηε, *ἔκην*, ὑποτακτ. *κήομεν* (Ίλ. H, 377. 396), εἰκτ. *κήαι* (Ίλ. Φ, 336), *κήαιεν* (Ίλ. Ω, 38), ἀπαρ. *κήαι* ('Οδ. O, 97), μετοχ. *κήαντες* ('Οδ. I, 231). Παθ. *καίεται*, *καίόμενος*, παρ. *καίεο* ('Οδ. Ω, 67), *καίετο*, *καίοντο*, ἀορ. παθ. *ἐκά'η*, *καήμεναι* (Ίλ. Ψ, 198. 210), ἀορ. μέσ. *κήαντο* πῶρ (Ίλ. I, 88), *κηάμενος* ('Οδ. Ψ, 51), *κηάμενοι* (Ίλ. I, 234).

5. (*klaF*-) *κλαίω* (κλᾶFjω), παρ. *ἔκλαιον*, *θαμιστ. κλαίεσκε*, μέλλ. *κλαύσσομαι* (Ίλ. X, 87) καὶ *κλαύσσονται* (Ίλ. Σ, 340. Γ, 210), ἀορ. *κλαῦσε(r)* ('Οδ. Γ, 261. Ω, 292), μετοχ. *κλαύσας* (Ίλ. Ω, 48).

6. (χρF-) άόρ. γραύση ('Ιλ. E, 138+) και άόρ. έ' έγραψε και έγράτε ('Ιλ. Φ, 69+).

§ 527. 'Ρήματα εις εF παρ' 'Ομήρῳ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ά.λεF-) α.λέομαι (=εκκλίνω, αποψεύγω) και α.λένεται ('Οδ. Ξ, 400), μετοχ. α.λενόμενος ('Ιλ. Π, 711), άόρ. μέσ. η.λέατο και α.λέντο ('Οδ. Υ, 300), α.λέαντο ('Οδ. X, 260), υποτακτ. α.λένεται ('Οδ. Ω, 29), ενκτ. α.λέαιτο ('Οδ.Υ, 368), προστακτ. α.λέναι ('Ιλ. X, 285), α.λέασθε ('Οδ. Δ, 774), άπαρ. α.λέασθαι, μετοχ. α.λενόμενος. Παρασχηματισμός είναι τὸ α.λεείνω.

2. (δεF-) δέομαι (=Αττικ. δέομαι), παρ. ατ. εδέεο, εδέετο, μέλλ. δηνήσσαι και άπαρ. δηνήσεσθαι. Ένταυθα άνήκει και τὸ επιθετ. επιδευής (=Αττικ. ένδεής).

Τὸ ένεργ. δέω εύρίσκεται μόνον έν τῷ «τυτθὸν έδένησεν» ('Οδ. I, 540+). Τὸ δ' «έμειδ' έδησεν άρῆς» ('Ιλ. Σ, 100) δέν δύναται νά έχη όρθῶς και ἴσως γραπτέον «έμειδ' έδένετ' άρῆς».

Τὸ άπρόσωπον δεῖ ύπάρχει μόνον έν 'Ιλ. I, 337, ένθα ἴσως γραπτέον χρή. "Ολίως διάφορον είναι τὸ δέω (=φαίνω).

3. (θεF) θείω και θέω (=τρέχω), παρ. ατ. έθεε(r) και θαμιστ. θέεσκορ, μέλλ. θεύσαι ('Ιλ. Ψ, 623) και άπαρέμφ. θεύσεσθαι ('Ιλ. Α, 700).

4. (κ.λεF-) κ.λείω (=κλείζω, φημιζω), παθ. ένεστ. κ.λέομαι ('Οδ. N, 299+), παρ. ατ. έκ.λεο ('Ιλ. Ω, 202+). Ούσαιστ. κ.λέος. Συγγενές είναι και τὸ θέμα κ.λυ- (=άκούω. όρα § 530, 4).

5. (ρεF-) ρέω (=κολυμβῶ) μόνον ένεστῶς και παρατακτικός. Παρασχηματισμός είναι τὸ ρήγω και ρήγομαι, μέλλ. ρήξομαι ('Οδ. E, 364+).

6. (π.λεF-) π.λείω (πλέFjω) και π.λέω, παρ. ατ. έπ.λεον, μέλλ. π.λέεσθε ('Οδ. M, 25+). Παρασχηματισμός είναι τὸ π.λώ ('Ιλ. Φ, 302 και 'Οδ. E, 240), άόρ. έ' έπ.λων ('Οδ. Γ, 15. M, 69. Ξ, 339), μετοχ. επιπ.λούς ('Ιλ. Z, 291+, ένθα κακῶς γράφεται «επιπ.λώς») και επιπ.λώσας ('Ιλ. Γ, 47+), ρήματ. επιθετ. π.λωτός ('Οδ. K, 3+).

7. (π.ρεF-) π.ρείω (πνέFjω) και π.ρέω, παρ. ατ. άνέπνεον, άόρ. άνέπνευσα και έμπνευσε και ένέπνευσε, ύποτ. επιπ.πνέσωσι, άπαρ. άμπνέυσαι. Παθ. άόρ. άμπνύνθη ('Ιλ. E, 697. Ξ, 436), παρ. ατ. πέπνῦσαι (=εί συνετός), άπαρ. πεπνῦσθαι, μετοχ. πεπνῦμένος, ύπερσ. πέπνῦσο. Μέσ. άόρ. έ' άνευ θεματ. φωνήεντος άμπνῦν ('Ιλ. X, 222., ένθα κακῶς γράφεται άμπνυε, διωρθῶθη δε ἡδη

ὑπὸ Cobet καὶ Nauck) καὶ ἀμπνῦτο ('Ιλ. Α, 359. X, 475. κτλ.).

Οἱ ἀόριστοι ἀμπνύμην καὶ ἀμπνύθην (ἢ ἴσως ὁρθότερον ἀμπνῦ' θην) εἶναι ἰσοδύναμοι καὶ τίθενται ἐν μεταφορικῇ σημασίᾳ = ἀνέπνευσα, ἀναψύχην ἔλαβον.

8. (ρF-) ῥέω, παρατ. ἔρρεον, ἀόρ. παθ. ῥύη ('Οδ. Γ, 45+). Παρασχηματισμός ἐστὶν τὸ ῥώομαι, παρατ. ἐρρώοιτο, ἀόρ. μέσ. ἐρρώσατο.

9. (σFεF-) σεῖω (=κινῶ). ἀόρ. ἔσσευα (§ 40. 489. 4). Μέσ. σεύονται, παρατ. ἐσσεύετο, ἐσσεύοντο, ἀόρ. μέσ. σεύατο, ἐσσεύατο, ὑποτ. σεύονται, εὐκτ. σεύαιτο, ἀπαρ. σεύασθαι, μετοχ. σευάμενος, ἀόρ. ἑ' ἀνευ θεματ. φωνήεντος ἐσσύ' μην, ἔσσυο, ἔσσυτο, παρακ. ἐρσύνμι, μέτοχ. ἐσσυμένος (1). Ἐν τῇ ἀνέξήσει πάντοτε λέγεται ἐσσ-, εὐρίσκεται δὲ καὶ παθ. ἀόρ. ἐξεσύν' θη' ('Ιλ. Ε, 293+), ὅστις εἶναι* πλημμελής καὶ ὑπὸ τοῦ Nauck κατ' ἀνάγνωσιν Ἀριστάρχου γράφεται «ἐξελεύθη».

Ἐνταῦθα ἀνέκει καὶ τὸ λαοσσόος (=ὁ τὸν λαὸν κινῶν εἰς μάχην) ἐπίθετον τοῦ Ἀρεως, τῆς Ἐριδος, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀμφιαράου).

Ὡς ἐπεκτεταμένος ἐνεστῶς διὰ τοῦ j εἶναι ὁ σεῖω (=σFεFjω) μόνον ἐνεστῶς καὶ παρατ. ἔσσειον.

10. (ρF-) ρέω καὶ ἐρχέω ('Οδ. Ι, 10+), ἀόρ. ἔρρεα καὶ ἔρεα (§ 489. 6). Παθ. ἀόρ. ἐρῦ' θην, μόνον ἐν τῇ εὐκτ. ρυθείη ('Οδ. Τ, 590+), παρακ. κέρνται, κέρνται, ὑπερσ. ἐκέρντο καὶ ἐκέρντο. Μέσ. ἀόρ. ἑ' ἀνευ θεματ. φωνήεντος (ἐ)ρύντο, (ἐ)ρύντο, ρυμένη καὶ σήγγυτο ('Ιλ. ΙΙ, 471), ἀμφέγγυτο ('Ιλ. Β, 41), ἐξέγγυτο καὶ ἐκέρντο ('Οδ. Τ, 470. 504), ἐκρύμενος ('Ιλ. Φ, 300. 'Οδ. Θ, 515), μέσ. ἀόρ. α' (ἐ)ρέατο.

Ἵποπτον εἶναι τὸ ρέω ὡς μέλλων, «σῆμά τέ Φοι ρέω» ('Οδ. Β, 222+), ἴσως δὲ εἶναι ἀόρ. ὑποτακτ. μετὰ σημασ. μέλλ. καὶ γραπτέον «σῆμά κέ Φοι ρέω» (§ 410).

Ε') Ῥήματα εἰς Ω φωνηεντόληκτα.

§ 528. Τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα εἰς -Ω εἶναι ἀσυναίρετα καὶ συνηρημένα. Καὶ τὰ μὲν ἀσυναίρετα ἔχουσι χαρακτηριστ. ι, υ, ω ἢ διφθογγον, ὡς κηκί' ω, κληῖω, κοκί' ω, μαστί' ω, μηνί' ω, μην-

(1) Πλημμελῶς τονίζεται ἐσσύμενος καὶ ἐπεσσύμενος.

τίμαι, ἀγλήω, δακρύω, ἰθύνω, μεθύω, οἰζύνω, ἰδρύω, τρώω (= Ἀτ-
τικ. τιτρώσκω), ὑπνώω, ἀγορεύω, ἀλητεύω, ἀμφιπολείω, ἀρι-
στεύω, ἀργεύω, βασιλεύω, δαιτρεύω, ἡγιογρεύω, ἱερεύω, νομεύω,
πομπεύω, χακεύω. Τὰ δὲ συνηρημένα ἔχουσι χαρακτηριστῆρα ε, α, ο.

1) Ἀσυναίρετα φωνηεντόληκτα

§ 529. Φωνηεντόληκτα ῥήματα μετὰ χαρακτηριστῆρος υ βραχύ-
νουσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἄρσει πρὸ φωνήεντος (§ 32), ὡς οἰζύνε (Ἰλ.
Γ, 408), οἰζύν'ομεν (Ἰλ. Ξ, 89) ἐκ τοῦ θέματος οἰζύν, μετοχ. ἀορ.
οἰζύν'σας (Ὀδ. Δ, 152).

§ 530. Ἀνώμαλα φωνηεντόληκτα εἶναι τὰ ἐπόμενα.

4. (ἀγορευ-) ἀγορεύω (= λέγω, ὁμιλῶ), παρ. ἀγόρευον, μέλλ.
ἀγορεύσω καὶ ἀορ. μόνον ἀγόρευσεν (Ἰλ. Θ, 29. Ι, 694), προστ.
ἀγόρευσον (ἐνίοτε), ἀγορεύσατε (Ἰλ. Σ, 142., ἔθνα ὁμως ὁ Nauck
γράφει ἀγορεῦσαι κατ' ἀνάγνωσιν Ζηνοδότου), ἀπαρ. ἀγορεῦσαι.
Λέγεται δὲ καὶ ἀγορεύασθε (Ἰλ. Β, 337), παρ. ἡγορεύασθε
(Ἰλ. Θ, 230+), ἡγορώωτο (Ἰλ. Δ, 1+), ἀορ. μέσ. ἀγορή-
σατο (Ἰλ. Α, 73. 253. Β, 78. 283. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἀγορεύω μὲν = ἁπλῶς λέγω, ὁμιλῶ, τὸ δὲ ἀγορέω
μ. α. = εἰν ἀγορᾷ (συνελεύσει) ὁμιλῶ.

2. (δFι-) δέδFοικα (§ 496, 3), δέδFοικας, δέδFοικε καὶ δέ-
δFια, δέδFιας (Ὀδ. Σ, 80+), δέδFιε, δέδFιμεν, δέδFιῶσιν
(Ἰλ. Ω, 663+), προστ. δέδFιθι (Ὀδ. Σ, 63. Ἰλ. Ε, 827. Ξ,
342. κτλ.), δέδFιτε (Ἰλ. Υ, 366+), ἀπαρ. δέδFιμεν (Ὀδ. Ι,
274), μετοχ. δέδFιῶτα, -ες, -ότων, -ότας, ὑπερσ. ἐδέδFιμεν
(Ἰλ. Ζ, 99+) καὶ ἐδέδFισαν (Ἰλ. Ε, 790. Η, 151. Ο, 652),
μέλλ. δFεῖσεται (Ἰλ. Υ, 130+) καὶ δFεῖσεσθαι (Ἰλ. Ο, 299+),
ἀορ. ἔδFεισα (ἔδδειςα) καὶ ἀορ. ἔδFιον, οὗτινος εὐρίσκεται τὸ
δFιον (Ἰλ. Χ, 251+) καὶ δFιε (Ἰλ. Ε, 566. Ι, 433. Α, 556. κτλ.).

δέδFίσσομαι (δειδίσσομαι = Ἀττικ. δεδίττομαι), μέλλ. δεδFί-
ξεσθαι (Ἰλ. Υ, 201 καὶ 432), ἀορ. μέσ. δεδFίξασθαι (Ἰλ. Σ, 164+).

Τὸ θέμα δFι- ἐνισχύεται διὰ τοῦ κ (§ 493). Ἐκ τοῦ οὕτως
ἐνισχυομένου θέματος δF(ε)ικ εἶναι ὁ δέδFοικα παρακείμε. καὶ ὁ
δεδFίσσομαι (= δεδFικ-joμαι).

Ὁ ἐνεστώς δειδῶ, ὅστις ἐν τισι χωρίοις εὐρίσκεται ὡς πρώτη
λέξις τοῦ στίχου (Ἰλ. Κ, 39. Α, 470. Ξ, 44. Τ, 24. Ὀδ. Ε,
419. 473. Μ, 122), εἶναι τύπος πλημμελὴς καὶ ἀντ' αὐτοῦ

γραπτέον δέδFια (ἡ δειδία), ὅπερ καὶ ὁ Nauck πανταχοῦ εἰσέγαγεν.

3. (δυ-) δῦ'ρω (= Ἀττικ. δύνομαι), παρ. εἰδύον, ἀλλὰ καὶ δύνομαι, παρ. δυνέσθην καὶ δύντο, μέλλ. μέσ. δύνσομαι, δύνσαι, ἄορ. 6' εἰδύρ, τρίτ., ἐνικ. δύν, θαμιστ. δύνσκειν ('Ιλ. Η, 571), πληθ. εἰδύσαν καὶ εἰδύρ ('Ιλ. Δ, 222. Λ, 263), ὑποστ. δύν'η, εὐκτ. δύν'η (ἡ δυνή. 'Οδ. Σ, 348 καὶ Υ', 286., ἐνθα ἴσως γραπτέον «ἀνάδυνον») καὶ ἀναδύν'η ('Οδ. Ι, 377+, ἐνθα ἴσως γραπτέον «ἀναδύνον»), προστ. δύνθι, δύντε, ἀπαρ. δύνμεται καὶ δύνται (ἀλλὰ καὶ ἐκδύνμεν ἐν 'Ιλ. Π, 99., ὅπερ ὅμως ὑπ' ἄλλων νομιζέται εὐκτικῇ), μετοχ. δύντα, μικτὸς ἄορ. (ἐ)δύνσκειτο, κτλ. (ὄρα § 488, 3). παρ. δέδυνκα.

Μεταβατ. εἶναι τὸ δύν'ω (= Ἀττικ. δύν'ω), μέλλ. δύνσω, ἄορ. δύνται.

4. (κλυ-), ἄορ. 6' ἐκλύον, ἐκλυες, ἐκλυε, ἐκλυον καὶ κλύον, προστ. κλύθι, κλύτε καὶ μετ' ἀναδιπλώσεως κέκλυθι, κέκλυτε, ῥήματ. ἐπίθ. κλυτός.

ΣΗΜ. Τὸ ἐκλυον κατ' ἄλλους εἶναι παρ. μετὰ σημασίας ἀορίστου. Συγγενὲς εἶναι τὸ λατ. cluso (= ἀκούω).

5. (λυ-) λῦ'ω (= Ἀττικ. λύν'ω), παρ. (ἐ)λυνον, μέλλ. λύνσω, ἄορ. (ἐ)λῦσα. Μέσ. ἄορ. 6' ἄνεν θεματ. φωνήεντος μετὰ παθητ. σημασ. λύτο καὶ λύντο ('Ιλ. Η, 16. Ο, 435), ἄορ. παθ. λῦ'θη καὶ 3 πληθ. λῦ'θεν, παρ. παθ. λέλεται, λέλυνται, ὑπερσ. ἐλέλυντο.

Εὐρίσκεται καὶ τις ἀμφίβολος εὐκτικὴ τοῦ παθ. παρακειμ. ἡ ὑπερσυντ. λελύτο ('Οδ. Σ, 238+), ἀλλ' ἐνταῦθα γράφεται συνήθως λελύντο ἢ λέλυντο.

6. (λύ-) λύν'ομαι (= σφζω, ἀπαλλάττω), ἄορ. μέσ. (ἐρ)λύσασθην καὶ ἄορ. ἄνεν θεματ. φωνήεντος ἐρρύν'μην, ἐρῦσο ('Ιλ. Χ, 507), ἐρύντο, λύν'ατο ('Ιλ. Σ, 515), ἀπαρ. λύνσθαι.

Ὅπου ἐν τῇ ὀριστικῇ τοῦ ἀορίστου ὑπάρχει εἰ, ὀφείλει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐρρ (ὡς 'Ιλ. Δ, 186. Π, 542. Χ, 303. Ω, 499).

Τὸ ῥῆμα δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ Φερῦ'ω (§ 523, 1).

7. (τι-) τῖ'ρω (= Ἀττικ. τίν'ω). Μέσ. τίνομαι καὶ παρασχ. ματισμός τίνυμαι, μέλλ. τίσομαι, ἄορ. μέσ. ἐτισάμην, εὐκτικ. τίσαιω, τισαίαιτο.

τίω (= τιμῶ), μέλλ. τῖ'σω, ἄορ. ἐτίσα, παρ. παθ. τετιμένος

(Ήλ. Γ, 426, κτλ.). Παρασχηματισμός είναι τὸ τιμᾶω, μέλλ. τιμήσω, ἄορ. ἐτίμησα.

Ὁ μέλλων τι-σω καὶ ὁ ἄορ. ἔτι-σα ὑπάρχουσιν καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πληρώρειν (Ήλ. Α, 42. Ὀδ. Θ, 348. κτλ.) καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ τιμᾶν (Ήλ. Α, 508. κτλ.).

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται τὸ ῥῆμα πρὸς τὸ τετίημαι καὶ τετιήως (=δυσηρεστημένος, λελυπημένος. Ήλ. Θ, 447. Α, 555. 556. κτλ.).

8. (φθι-) φθί-ρω (=φθί-νFω ἀμεταβ.=φθειρομαι) καὶ τὸ ἐπεκτεταμένον μεταβ. καὶ ἀμεταβ. φθίνῃ-θω (=φθείρω καὶ φθειρομαι = Ἀττικ. φθί-ρω), μέλλ. φθί-σομαι, ἄορ. ἄνευ θεματ. φωνήνεται. ἐφθίτο, ἐφθίάτο, ὑποτακτ. φθίεται, φθιόμεθα, εὐκτ. ἀποφθίμην (=ἀποφθίμην. Ὀδ. Κ, 51+), φθίτο (=φθί-ιτο. Ὀδ. Α, 330+), ἀπαρ. φθίσθαι, μετοχ. φθίμενος (§ 487, 21), παρακ. ἐφθίται καὶ ὑπερσ. ἐφθί-ατο (Ήλ. Α, 251), ῥημ. ἐπιθ. ἄφθίτος. Μετὰ μεταβ. σημασι. εἶναι ὁ μέλλ. φθί-σω, ἄορ. ἐφθισα. Καὶ τὸ φθι-νόθω ἔχει ἐνίοτε καὶ μεταβ. σημασίαν (Ὀδ. Α, 250. Ξ, 95) καὶ ἀποφθι-νόθω θεμῶν (Ήλ. Π, 540).

Ὁ μεταβ. ἐνεστώς φθίω εἶναι ἀμφίβολος, φέρεται δὲ μόνον εἰς δύο χωρία (Ήλ. Σ, 446 καὶ Ὀδ. Β, 368).

Ἀντὶ τοῦ μόνον κατὰ τὸ τρίτον πληθ. ἀπαντῶντος παθητ. ἄορ. ἐφθίθεν (Ὀδ. Ε, 110. 133. Η, 251. Ψ, 331) ὀφείλει νὰ γραφῇ ἐφθιάτ'.

Πρὸς τὴν εὐκτικὴν τοῦ ἀορίστου ἀποφθίμην, φθίτο παράβαλε τὸ δαιτυῖτο (Ήλ. Ω, 665+), καὶ δαιτυάτο (Ὀδ. Σ, 248+), οἵτινες εἶναι τύποι μοναδικοὶ ἔχοντες τὸ ἐ συνηρημένον μετὰ τοῦ φωνήεντος τοῦ θέματος.

§ 531. Φωνηεντόληκτά τινα ἔχουσι τὸν ἐνεστώτα ἐπηυξημένον διὰ προσφυμάτων τινῶν. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (βα-) βαίρω, παρακ. (ἐ)βαιρον, μέλλ. βήσεται, ἄορ. ἐ' ἔβην, βᾶ'την καὶ βήτην, -βᾶ'σαν ἢ -βᾶν καὶ βῆσαν, ὑποτ. βήη, βήο-μει, βῶσεν, εὐκτ. βαίην, ἀπαρ. βῆραι καὶ βήμεναι, μετοχ. βάς, μικτὸς ἀορίστος ἐβησόμεν (περὶ οὗ ὄρα § 488, 2), παρακ. βέβηκα (ὄρα § 496, 1).

Προστακτ. ἐνεστώτος βάσκε (=πορεύου) πάντοτε μετὰ τοῦ ἴθι συνδεδεμένη, ὡς βάσκ' ἴθι (Ήλ. Β, 8. Θ, 399. Α, 186. κτλ.).

Τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος ἐκτὸς τοῦ βαίρων ὑπάρχει καὶ ἀναδεδλωμένος τύπος βαμβάινωρ (Ήλ. Κ, 375+), βιβ'ας (βιβάν-

τος), προβιάς (προβιάντος), θηλ. βιβῶσα (= Ἀττικ. βιβάζω), μετὰ τῆς αὐτῆς δὲ σημασίας καὶ ἡ μετοχὴ βιβάσθωρ (Ἰλ. Ν, 809. Ο, 676. Π, 534).

Μετὰ μεταβατ. σημασίας (=ποιῶ τινα βαίνειν) εἶναι ὁ μέλλ. ἐπιβήσω (Ἰλ. Θ, 197+) καὶ ὁ ἀόρ. ἔβησα (= Ἀττικ. ἐβίβασα).

Ὁ μέσ. ἀόρ. μετὰ μεταβατ. σημασ. ἀναβησάμενοι (Ὀδ. Ο, 475+) εἶναι ἀμφίβολος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀρχικόν θέμα εἶναι β ε ν- (πρὸς λ. λατ. venio), β ν ο-, ἐξ οὗ β α καὶ (β ν' ο) β α ν- (ἐξ οὗ β αίνω=βάνω).

2. (δα-) διδάσκω, ἀόρ. (ἐ)δίδαξε, ἀόρ. β' δέδωκεν, ἀόρ. πλθ. ἐδά' ην, ὑποτ. δαήω, δαῶμεν (Ἰλ. Β, 299), ἀπαρ. δαῆναι καὶ δαήμεναι, μέλλ. δαήσεται (Ὀδ. Γ, 187. Τ, 325) (§ 406. 4). ἀόρ. μέσ. δεδάσθαι (Ὀδ. Π, 316+), παρκ. δεδάηκας, δεδάηκε, μετοχ. δεδαηκότες καὶ δεδάως.

Εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀνήκει πιθανῶς καὶ ὁ μέλλ. δήω (§ 482. 2).

3. (δα-τ-) δατέομαι (=μερίζω), σπανίως δὲ δαίομαι (Ὀδ. Α, 48. Ο, 140. Ρ, 332. δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ δαίομαι=καίομαι), παρκ. δατέοντο καὶ δατεῦντο (Ἰλ. Ψ, 121. Ὀδ. Α, 112), μέλλ. δάσονται, ἀόρ. ἐδα(σ)άμην, θαμιστ. δασάσκετο (Ἰλ. Ι, 333), παρκ. δέδασται καὶ 3 πληθ. δεδαίεται (Ὀδ. Α, 23+). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστ. δασμός (Ἰλ. Α, 166+=διανομή), συγγενεῖς δ' εἶναι καὶ τὸ δαΐζω.

4. (κιγ' α-) κιγ' ᾶ' νω (=καταλαμβάνω, εὐρίσκω), παρκ. ἐκί' ῥανον. Μέσ. κιγ' ᾶομαι, μέλλ. κιγ' ᾶσθαι, ἀόρ. μέσ. κιγ' ᾶσατο, ὑποτ. κιγ' ᾶσθαι, ἀόρ. β' ἐκί' ῥην, ὑποτ. κιγ' ᾶω, κιγ' ᾶσι, κιγ' ᾶμεν, εὐκτ. κιγ' ᾶίη, ἀπαρ. κιγ' ᾶναι, κιγ' ᾶμεναι, μετοχ. κιγ' ᾶίς καὶ κιγ' ᾶμερος.

Ἐνεστώς κιγ' ᾶμι δὲν ὑπάρχει, οἱ δ' αὐτῷ ἀποδιδόμενοι τύποι ἀνήκουσι τῷ β' ἀορίστῳ ἐκί' ῥην. Ὁ δὲ ἀορίστος β' ἐκί' ῥον, οὗ τινος φέρονται τύποι τινεῖς, κί' ῥον (τρίτ. πληθ. Ἰλ. Σ, 153), κί' ῥεν (Ἰλ. Ω, 160), ἐκί' ῥεν (Ὀδ. Γ, 169), κί' ῥων (Ὀδ. Ο, 157), κί' ῥες (Ὀδ. Ω, 284, ἐνθα γράφεται «ἐκί' ῥεις»), εἶναι μεταγενέστερος, ἀντὶ δὲ τῶν τύπων τούτων ἀναγνωστέον «κί' ῥεν», «κί' ῥην», «ἐκί' ῥην», «κί' ῥεις», «κί' ῥης».

5. (μν' α-) μν' ᾶ' σκω, προστ. μν' ᾶσκε, μέλλ. μν' ᾶσει, ἀόρ. μν' ᾶσας, ὑποτ. μν' ᾶση, μετοχ. μν' ᾶσας. Μέσ. μν' ᾶομαι (Ἰλ. Α, 71. Π, 697. 771. Ὀδ. Δ, 106 καὶ Ο, 490., ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν μν' ᾶομαι=ζητῶ νὰ λάβω γυναικα), μέλλ.

μνησσομαι, ἀόρ. ἐμνησάμην, θαμιστ. μνησάσκειτο, παρ. κ. μὲμνημαι, ὑποτακτ. μεμνώμεθα ('Οδ. Ξ, 168), εὐκτ. μεμνήμην ('Ιλ. Ω, 745) καὶ μεμνέωτο ('Ιλ. Ψ, 361., ἀνθ' οὗ ἵσως γραπτέον «μεμνήτω»), ὑπερσ. μεμνήμην, μετ' ὀλίγ. μῆλλ. μεμνήσομαι.

6. (πα-τ-) πᾶτέομαι (=γεύομαι, ἐσθίω), ἀόρ. μέσ. ἐπα(σ)σάμην, ὑπερσ. πεπάσμην ('Ιλ. Ω, 642), ῥημ. ἐπιθ. ἄπαστος.

7. (φθα-) φθᾶ'γω (=φθάνω=Ἀττικ. φθᾶ'γω), μῆλλ. φθῆσονται, ἀόρ. 6' ἐφθης, ἐφθη καὶ φθῆ, 3 πληθ. φθ'ᾶν ('Ιλ. Α, 51), ὑποτ. φθῆσι, φθῆρη, φθέωμεν, φθέωσι, εὐκτ. φθαιή, ἄνευ προστακτ. καὶ ἀπαρεμφ., μετοχ. φθάμενος.

2) Συνηρημένα φωνηεντόληκτα.

§ 532. Τὰ εἰς -εω ῥήματα οὐδέποτε σχεδὸν παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται συνηρημένα, ἐξαιρεῖται μόνον τὸ συνηρημένον -ει καὶ τὸ -εν (ἐκ τοῦ εο).

§ 533. Ἡ ἐνεργ. εὐκτική ἔχει παρ' Ὀμήρῳ οὐχὶ τὰς Ἀττικὰς λεγομένας τυπικὰς καταλήξεις -οίην, κτλ., ἀλλὰ τὰς καταλήξεις -έοιμι, -έοις, έοι. Μόνον εὐρίσκεται τὸ φιλοίη ('Οδ. Δ, 692) καὶ φοροίη ('Οδ. Ι, 320) μετὰ τῶν Ἀττικῶν καταλήξεων.

§ 534. Τῶν εἰς -άω ῥημάτων τὸν ἀντικείμενον πολλὰ εὐρίσκονται συνηρημένα, τὰ δὲ εἰς -έω, ἅτινα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ὀλίγα, φέρονται μόνον συνηρημένα.

Οἱ πλεῖστοι ὁμῶς τύποι, οἵτινες κατὰ τὴν παράδοσιν φέρονται συνηρημένοι, ἀπαντῶσι καὶ ἄνευ συναϊρέσεως, ὅπερ προτιμᾶται ἢ καὶ διὰ τὸ μέτρον εἶναι ἀναγκαῖον. Ἀντὶ τοῦ εἰῶ ('Ιλ. Δ, 55), εἰῶμεν ('Οδ. Φ, 260), εἰῶσι ('Ιλ. Α, 549. Ρ, 659. Υ, 139) καὶ εἰῶσ' ('Ιλ. Β, 132) γραπτέον ἐέω, ἐέωμεν, ἐέωσι, ἐέωσ'.

§ 535. Τὰ εἰς -άω ῥήματα τὸ διὰ τῆς συναϊρέσεως γενόμενον ᾱ ἢ ῶ διαίρουσιν εἰς δύο συλλαβὰς ᾱᾱ καὶ οω. Τοῦτο δὲ ὀνομάζεται ἔκτασις, ὡς

ὀρώω, ὀρᾶ'ας, ὀρᾶ'α, ὀρώωτε, ὀρᾶ'ᾶν, ὀρώων, ὀρώωσα.

§ 536. Ἐν τισὶ χωρίοις ἡ ἔκτασις γίνεται καὶ εἰς τὰ εἰς -όω ῥήματα, ὡς ἀν' ἡ ἄς τε σαοῖ ('Ιλ. Ι, 424, ἡ σόω κατ' ἄλλους), ν' ἡ ἄς τε σαοῖς ('Ιλ. Ι, 684, ἡ σόως κατ' ἄλλους) ἀρόωσι ('Οδ. Ι, 108+), δ' ἡ ῥόωεν ('Οδ. Δ, 226+) δ' ἡ ῥόωντο ('Ιλ. Ν, 675+), δ' ἡ ῥόωντες ('Ιλ. Α, 153+), ἀνθ' ὧν πρέπει νὰ γραφῶσιν οἱ ἀσυνκίρετοι τύποι, «σαόη», «σαόης», «ἀρόουσι», «δ' ἡ ῥόωεν», «δ' ἡ ῥόωντες».

§ 537. Εἰς τὰ εἰς -άω ῥήματα δὲν εὐρίσκεται ἡ ἔκτασις, ὅπου

περιεμένετο, ὡς *ραιετάουσι* ('Ιλ. Δ, 45), *κατεσκίαον* ('Οδ. Μ, 436), *ηλάουσι* ('Οδ. Π, 9), κτλ. Δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τῶν ἐκτεταμένων τύπων νὰ ἀντικατασταθῶσι πανταχοῦ οἱ ἀσυναίρετοι (πρὸβλ. καὶ τὸ γράμμα ἀντὶ τοῦ γράμματος § 273).

§ 538. Ἐνίοτε γίνονται διὰ τῆς ἐκτάσεως δύο μακραὶ συλλαβαί, ὡς *δρῶομι* ('Οδ. Ο, 317+), *μαιώωσα* ('Ιλ. Ε, 661. Ο, 542), *ἱπεμνᾶσθε* ('Οδ. Χ, 38+), *ἠθώωσα* ('Οδ. Ε, 69+), *ἠδῶομι* ('Ιλ. Η, 157. Λ, 669. Ψ, 629, 'Οδ. Ξ, 468. 503).

ΣΗΜ. Ἴσως ἀντὶ τῶν τύπων τούτων δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις τῶν ἀσυναϊρέτων σχηματισμῶν μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ μακροῦ φωνήεντος τοῦ θέματος, ὡς δ ρ ᾱ' σ ι μ ι, μ α ι μ ᾱ' ο υ σ α, ὑ π ε μ ν ᾱ' ε σ θ ε, ἦ θ ᾱ' ο υ σ α, ἦ θ ᾱ' σ ι μ ι.

§ 539. Τοὺς αὐτοὺς κανόνες ἀκολουθοῦσι τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα σ ἀποβαλλόμενον κατ' ἐνεστώτα καὶ γινόμενα οὕτως -άω, -έω (ὄρα § 520—522).

§ 540. Τῶν εἰς -έω καὶ -άω ῥηματικῶν τὸ ἐνεργ. ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστώτος εὐρίσκεται εἰς -ήμεναι, ὡς

(θέμα εἰς -ε) *φιλήμεναι* ('Ιλ. Χ, 265+), *φορήμεναι* καὶ *φορῆναι*.

(θέμα εἰς -α) *γούμεναι* ('Ιλ. Ξ, 502+), *πειρήμεναι* ('Οδ. Γ, 137+).

(θέμα εἰς -εσ-) *καλήμεναι* ('Ιλ. Κ, 125+), *πενθήμεναι* ('Οδ. Σ, 174 καὶ Τ, 120), *ποθήμεναι* ('Οδ. Μ, 110+).

Ἐκτὸς δὲ τούτων εὐρίσκεται καὶ *ἀρήμεναι* (ἐκ τοῦ *ἀράομαι*, 'Οδ. Χ, 322+) καὶ ἐκ τοῦ ᾄω (=κορηνύω) *ᾄμεναι* ('Ιλ. Φ, 70+).

§ 541. Πρὸς τὴν ἀπαρεμφρατικὴν κατὰληξιν -ήμεναι ὑπάρχει ἀνάλογος ἡ κατὰληξις -ήτην τοῦ δυϊκοῦ τοῦ παρρατατικοῦ εἰς τὰ εἰς -α θέματα, ὡς *συναρτήτην* ('Οδ. Π, 333+), *σελήτην* ('Ιλ. Ν, 202+), *προσανδήτην* ('Ιλ. Α, 136 καὶ Χ, 90), *φουιήτην* ('Ιλ. Μ, 266+), ἀνθ' ὧν προτιμότεροι εἶναι οἱ ἀσυναίρετοι τύποι εἰς -αήτην.

§ 542. Μοναδικοὶ τύποι εἶναι τὸ *κνῆ* ('Ιλ. Α, 639+), ἀνθ' οὗ ἀναγνωστέον *κνᾷ'ε*), *θῆσθαι* ('Οδ. Δ, 89+), *ᾄρῃαι* ('Οδ. Ξ, 343+), *ἀλιτήμενος* ('Οδ. Δ, 807+).

§ 543. Ἀντὶ τοῦ ἄ π ε ι λ ῆ τ η ν ('Οδ. Α, 313+) ἀναγνωστέον ἄ π ε ι λ ε ῖ τ η ν ἢ μᾶλλον ἄ π ε ι λ ε ἔ τ η ν. Ἀντὶ δὲ τοῦ ὁ μ α ρ τ ῆ τ η ν ('Ιλ. Ν, 584+) νῦν γράφεται ὁ μ α ρ τ ῆ δ η ν κατ' ἀνάγκην τοῦ Ἀριστάρχου.

§ 544. Παραδόξως ἐσχηματισμέναι εἶναι αἱ δύο προστακτικαὶ αἰδέο (ἐκ τοῦ αἰδέομαι. 'Ιλ. Ω, 503 καὶ 'Οδ. Ι, 269) καὶ ἐρέο (ἐκ τοῦ ἐρέομαι. 'Ιλ. Α, 611+).

§ 545. Ἀντὶ τοῦ μ υ θ ε ῖ α ι ('Οδ. Θ, 180+) καὶ ν ε ῖ α ι ('Οδ. Α, 114 καὶ Μ, 141) ἀναγνωστέον μ υ θ ἔ ε α ι καὶ ν ἔ ε α ι.

§ 546. Τὸ φωνῆεν τοῦ θέματος ἀποβάλλεται ἐν τῷ ἀποιρέω (προστ. μέσ. τοῦ ἀφαιρέω. Ἰλ. Α, 275+), αἶδεο (Ἰλ. Φ, 74. Χ, 82. κτλ.) καὶ παρατ. αἶδετο (Ἰλ. Φ, 468. Ὀδ. Ζ, 66. 329. Θ, 86) ἐκ τοῦ αἰδέομαι ῥήματος.

§ 547. Τὸ θέμα εἰς -α εἰς τὸν μέλλοντα καὶ τοὺς λοιποὺς χρόνους μεταβάλλεται εἰς -η, ὡς περάομαι, πειρήσομαι, ἐπειρησάμην, πεπείρημαι, ἐπειρήθην.

Ἐξαίρεται τὸ ἄω (=κορεννύω), μέλλ. ἄσω, ἄορ. ἄσα καὶ τὸ εἰῶ, μέλλ. εἰᾶω, ἄορ. εἰᾶσα.

§ 548. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ εἰᾶω εὐρίσκεται κατ' ἐνεστώτα ἐνίοτε εἰς -εἰ ἐκτεταμένη, ὡς εἶα (Ἰλ. Β, 166), ἀλλὰ νῦν γράφεται εἰα (ὁ δὲ Nauck εἰκάζει: ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ «μηδ' εἰαν»), εἰῶσιν (Ἰλ. Β, 132. Α, 550. Ρ, 659. Υ, 139., ἐνθα γραπτέον «εἰαοῦσι»), ὁ δὲ Nauck θέλει νὰ γραφῇ «εἰῶσιν»), εἰῶμεν (Ὀδ. Φ, 260., ἐνθα γραπτέον «εἰᾶμεν»), κατὰ δὲ τὸν Nauck «εἰῶμεν»), πρβλ. καὶ κρεῖσθιν, δαΐσους κτλ. ἀντὶ τοῦ κρεῖσθων, δαΐσοις, κτλ.

§ 549. Ἐν τῷ ἀορίστῳ τοῦ ἀγνώω (παρασχηματισμὸς ἀγνοῶ) φέρεται ὡ ἀντὶ τοῦ οἴη. ὡς ἀγνώσασκε (Ὀδ. Ψ, 95) καὶ τοῦ βῶω ἐπίσης τὸ βῶσαντι (ἄορ. μετοχ. Ἰλ. Μ, 337+) καὶ μέλλ. τοῦ ἐπιβῶω ὁ ἐπιβῶσομαι (Ἰλ. Κ, 463. Ὀδ. Α, 378 καὶ Β, 143).

§ 550. Εἰς τινὰς μοναδικὰς περιστάσεις τινά των εἰς ἄω ῥημάτων μεταβάλλουσι τὸ α εἰς ε, ὡς ὁμοκλέον (Ἰλ. Ο, 658. Ὀδ. Φ, 360. 367. Χ, 211), ὁμοκλέομεν (Ὀδ. Ω, 173), ἦντεορ (Ἰλ. Η, 423+) καὶ μενοῖτεορ (Ἰλ. Μ, 59+). Τοῦ γράομαι εὐρίσκεται μόνον τὸ γρεώμεος (Ἰλ. Ψ, 834+) καὶ ἐκ τοῦ γράω (=χρησιμοδοτῶ) μόνον ἡ μετοχὴ γρεῶν (Ὀδ. Θ, 79+). Ἀντὶ δὲ τοῦ θεάομαι ἔχει θηέομαι ὁ Ὅμηρος.

ΣΗΜ. 1. Ἀντὶ τοῦ «ἴνα μιν θησάι ατ' Ἀχαιοί» (Ὀδ. Σ, 191+) γραπτέον «ἴνα θηησάι ατ' Ἀχαιοί».

ΣΗΜ. 2. Πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ Α εἰς Ε, ὅπερ συχνάκις ἐν τῇ νέᾳ Ἰωνικῇ συμβαίνει, παραβάλλεται ἡ κατάληξις τῆς γενικ. τῶν πρωτοκλίτων -ᾶο, εἴω, -ᾶων, -εἴων καὶ τῆς ὑποτακτ. στέωμεν § 457.

§ 551. Μοναδικαὶ εἶναι αἱ δύο μετοχαὶ τοῦ παρακειμένου βεβαρήως (Ὀδ. Γ, 139. Τ, 122. πρβλ. βαρὺς) καὶ κεκαφῶς (Ἰλ. Χ, 467+, πρβλ. ἐκάπτωσα).

§ 552. Τὸ δηριάομαι (=μάχομαι) πλὴν τῶν τύπων τῆς ὀριστικῆς κατ' ἐκτασιν γινομένων δηριάσθορ (Ἰλ. Μ, 421+), προστ. δηριάσθων (Ἰλ. Φ, 467+), παρατ. δηριάωντο (Ὀδ. Θ, 78+), ἀνθ' ὧν ἴσως γραπτέον «δηριάεσθων», «δηριάεσθων», «δηριάοντων»,

καὶ ἄορ. μέσ. δηρίσαστο (Ὁδ. Θ, 76+), ἀπαρ. δηρίσασθαι (Ἰλ. P, 734+), ὑπάρχει καὶ παθ. ἄορ. δηρινθήτην (Ἰλ. Π, 756+), ἀνθ' οὗ γραπτέον «δηρίν ἐθέσθην» (§ 568).

§ 553. Τὸ μειδιάω, οὕτινος μόνον ἡ μετοχὴ μειδιῶν (Ἰλ. Η, 212. Ψ, 786., ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «μειδιάων») καὶ μειδιῶσα (Ἰλ. Φ, 491+, ἀνθ' οὗ ἴσως ἀναγνωστέον «μειδιάουσα») ὑπάρχει καὶ μειδάω, ἐξ οὗ μόνον ὁ ἄορ. ἐμείδησα ὑπάρχει εὐχρηστος.

§ 554. Τὸ δοκέω μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ ἄορ. ἀπαντῶν ἔχει τὸν ἄορ. κανονικῶς δόκησε (Ὁδ. K, 415. Γ, 93) = Ἄττ. ἔδοξεν.

§ 555. Τὸ φιλέω, παρ. (ἐ)φιλεί, θαμιστ. φιλέεσκε, μέλλ. φιλησέμεν, ἄορ. ἐφιλήσα. Παθ. ἄορ. (ἐ)φιλήθηεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φιλήσαι (Ὁδ. Α, 123. Ο, 281), ἔχει καὶ μέσ. ἄοριστ. ὡς ἐξ ἐνεστώτος ὑγρολήκτου [φιλόμασι] (ἐ)φιλάτο (Ἰλ. Ε, 61. Γ, 304), προστ. φιλοι (Ἰλ. Ε, 117. K, 280).

Ἡ εἰς MI συζυγία.

§ 556. Ἡ εἰς MI συζυγία διακρίνεται εἰς τὴν τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα φωνῆεν καὶ εἰς τὴν τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα σύμφωνόν.

α') Φωνηεντόληκτα εἰς MI.

§ 557. Ἐκ τῶν φωνηεντολήκτων εἰς -MI μνείας ἄζια εἶναι τὰ ἐπόμενα ῥήματα.

1. ἄημι (ἄφημι = πνέω, θέμ. ἰσχυρ. ἀη-, ἀσθεν. ἀε-), ἄητον, ἀπαρ. ἀῆναι καὶ ἀήμεναι, μετοχ. ἀέντες, παρ. τ. τ. τρίτ. ἐνικ. ἄει. Παθ. μετοχ. ἀήμερος. Ἐάν ὁ τύπος ἄητο (Ἰλ. Φ, 386+) τούτῳ τῷ θέματι ἀνήκει, εἶναι ἀμφίβολον.

2. δίδημι (θέμ. ἀσθεν. δε- = Ἄττικ. δῶ = δένω), μόνον προστ. διδέντωρ (Ὁδ. M, 54+), παρ. τ. 3 ἐνικ. δίδει (Ἰλ. Α, 105+), ἐδίδει (Ὁδ. K, 23., ἐνθα ἀναγινώσκεται «κατέδει»), δίδεν (Ὁδ. M, 196. X, 189., ἐνθα γράφεται «δέον»), παθ. παρ. τ. δίδετο (Ἰλ. Σ, 553+, ἐνθα γράφεται «δέοντα»).

3. δί'εμαι (= τρέχω, φεύγω, φοβοῦμαι, θέμ. διε-), μόνον διένται (Ἰλ. Ψ, 475+), ὑποτ. δίωμαι (Ὁδ. Φ, 370), ἐξαπυδιώμαι (Ἰλ. Ε, 763+), δάηται (Ἰλ. Η, 197. Π, 246. X, 189. 456), δίωται (Ἰλ. P, 110), ἀπαρ. δέεσθαι (Ἰλ. M, 276. 304. Σ, 162. Ὁδ. P, 398. Γ, 343), εὐκτ. δίωτο (Ὁδ. P, 317+, ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «Fίδωτο»).

Τοῦ ἐνεργητ. ὑπάρχει μόνον τὸ διόν ('Ιλ. X, 251+, ὅπερ κατ' ἄλλους γράφεται αδιέσ) καὶ διέ ('Ιλ. E, 566. κτλ.). ὅρα § 530, 2. Ἐὰν καὶ τὸ ἐνδύσαν ('Ιλ. Σ, 584+), ὅπερ κατὰ τινὰς εἶναι παρατ., κατ' ἄλλους δ' ἀόριστος, ἐνταῦθα ἀνήκει, εἶναι ἀμφίβολον.

4. διζήμεαι (=ζητῶ, θέμα διζή-) μόνον τὸ διζῆαι ('Οδ. A, 100+), μετοχ. διζήμερος ('Ιλ. E, 168. K, 84. N, 760. κτλ.), διζήμενῃ ('Ιλ. Δ, 88), μέλλ. διζήσόμεθα ('Οδ. Π, 239+).

Τὸ θέμα εἶναι ὁμοιον πρὸς τὸ τοῦ ζητῶ κατ' ἀναδιπλωσιν γινόμενον (δι-δῆν = διζῆ-). Ὁ τύπος διίε (δFίε = ἀμφιβαλλε, δι-σταζει (1). 'Ιλ. Π, 713+) δὲν ἀνήκει εἰς τὸ θέμα τοῦτο.

5. δίδωμι, διδοῖς ('Ιλ. I, 164) καὶ διδοῖσθαι ('Ιλ. T, 270), διδοῖ ('Ιλ. I, 515. 'Οδ. Δ, 237. P, 350) καὶ δίδωσι(ν), δίδομεν, διδοῦσιν, εὐκτ. διδοῖτε ('Οδ. A, 356), διδοῖεν ('Οδ. Σ, 144), προσταχτ. δίδωθε ('Οδ. Γ, 380+) καὶ δίδον ('Οδ. Γ, 58+), ἀπαρ. διδοῦναι ('Ιλ. Ω, 425), μετοχ. διδοῖς, παρατ. ἐδίδους ('Οδ. T, 367), ἐδίδον ('Οδ. A, 288) καὶ δίδον (πολλὰ κ.), δίδοσαν ('Οδ. Ξ, 286. P, 367. 411), μέλλ. διδώσμεν ('Οδ. N, 358+), ἀπαρ. διδώσειν ('Οδ. Ω, 314+) καὶ δώσω, δώσεις, δώσει, δώσομεν ('Οδ. Π, 184), δώσουσι(ν), ἀπαρ. δώσειν, δώσμεναι καὶ δώσομεν. Ἀόρ. (ἐ)δωκα, (ἐ)δωκας, (ἐ)δωκε, (ἐ)δωκαν, ἄόρ. ἑ' δόμεν, (ἐ)δοσαν καὶ ἔδον ('Οδ. Ψ, 9), θαμιστ. δόσκειν καὶ δόσκειν, ὑποτ. δῶ, δῶς. δῶσι καὶ δώσωσι καὶ δώη, δώμεν, καὶ δώομεν. δῶσι καὶ δώσωσι, εὐκτ. δοίην, δοίης, δοίη, δοίμεν, δοῖεν, προστ. δός, δότω, δότε, ἀπαρ. δόμεναι, δόμεν καὶ δοῦναι, μετοχ. δόντες. Ἀόρ. παθ. δοθείη ('Οδ. B, 78+), μέσ. μέλλ. περιδώσμεν ('Οδ. Ψ, 78+), ὑποτ. μέσ. ἄόρ. ἑ' περιδώμεθα ('Ιλ. Ψ, 485+), παρακ. παθ. δέδοται ('Ιλ. E, 428).

6. εἶμι (θέμα ισχυρόν εἰ-, ἀσθενὲς ἰ-), εἶσθα (§ 422, α'), εἶσι, ἔασιν, ὑποτ. ἴω, ἔσθα καὶ ἔης, ἔη καὶ ἔσιν, ἔομεν, ἔωσιν, προστ. ἴθι, ἔτω, ἔτε, εὐκτ. εἴη ('Οδ. Ξ, 496) καὶ ἰεῖη ('Ιλ. T, 209), ἀπαρ. (ἰέναι § 436, σημ. 2) ἰμεναι καὶ ἰμεν, μετοχ. ἰών, ἰούσα. Παρατ. ἦῖα καὶ ἀν-ἦῖον ('Οδ. K, 146 καὶ 274., ἀνθ' οὗ γραπτέον ἀν-ἦῖα), ἦῖεν, καὶ ἦεν καὶ ἔεν, δυν. ἔτην, πληθ. ἦομεν (2), τρίτ. πληθ. ἔουν, ἦῖσαν καὶ ἀν-ἦῖσαν ('Οδ. K, 446.,

(1) Γίνεται ἐκ τοῦ δFίε, δις. προδ. A, 65:

διζῶ ἢ σε θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον.

(2) Φέρεται ἐν 'Οδ. K, 251, 570. A, 22., ἄλλ' ἀντ' αὐτοῦ γραπτέον, ὡς καὶ ὁ Nauck γράφει, ἦ' ἰμεν.

ἐνθα κακῶς γράφεται ἀνήϊον). Ὅρα καὶ § 482, 10.

Εἷς τινὰ χωρία φέρεται μέλλ. εἶσομαι (Ἰλ. Ω, 462. Ὀδ. Ο, 213). Εἷς πλείστα χωρία ἀντὶ τοῦ εἶσομαι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ *Ἔϊσομαι* ἐκ τοῦ *Ἔϊμαι* (ὅπερ ἰδὲ ἀρ. 7), εἷς ὁ ἀνήκει καὶ ὁ ἀόρ. *ἔἜϊσάμην* (εἰσάμην).

7. *Ἔϊμαι* (=σπεύδω, ὀρμῶμαι, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι, θέμα *Fi-ε-*), ἐξ οὗ μόνον τὸ *Ἔϊετο* (Ἰλ. Β, 389), προστ. *Ἔϊεσθε* (Ἰλ. Μ, 274), μετοχ. *Ἔϊόμενος* (Ἰλ. Β, 154. κτλ.), μέλλ. *Ἔϊσομαι* (εἶσομαι. Ἰλ. Ξ, 8. Φ, 335. κτλ.), ἀόρ. *ἔἜϊσάμην* (εἰσάμην. Ἰλ. Δ, 138. Ο, 415. 544. κτλ.). Ὅρα § 99, 440.

8. *ἔημι* (=πέμπω, ῥίπτω, ἐκ θέματος σε-, σί-ση-μι, λατ. *sero* =σπείρω), ἀνιέδς (Ἰλ. Ε, 880), μεθιέδς (Ἰλ. Ζ, 523. Ὀδ. Δ, 372), μεθιέτ (Ἰλ. Κ, 121) καὶ ἔησαν (Ὀδ. Η, 130. Α, 238. κτλ.), μεθιέμεν (Ἰλ. Ξ, 364), καθίετε (Ἰλ. Φ, 132), μεθίετε (Ἰλ. Ν, 116), ἰέσαν (Ἰλ. Γ, 152), εὐκτ. ἀνιέδης (Ὀδ. Β, 185), ὑποστ. μεθίησι (Ἰλ. Ν, 234), προστ. ἔει, ἀφ' ἔει, ἐν' ἔει (Ἰλ. Μ, 441), μεθίετε (Ἰλ. Δ, 234. Μ, 409), ἀπαρ. ἰέναι, ἰέμεναι (Ἰλ. Χ, 206) καὶ μεθιέμεν (Ἰλ. Δ, 351), μετοχ. ἰέντες (Ἰλ. Β, 774. Ὀδ. Δ, 626. Ρ, 168), ἐφίεις (Ἰλ. Α, 51), ἰέσαι (Ὀδ. Μ, 192), ἀνιέδσα (Ἰλ. Ε, 422), προῖδσα (Ὀδ. Β, 92. Ν, 381), παρστ. προῖην (Ἰλ. Ι, 88. Κ, 100. Μ, 9., ἐνθα κακῶς γράφεται «προῖειν»), προῖεις (Ὀδ. Ω, 332), προῖει (πολλὰ κ.) καὶ ἔει (Ἰλ. Α, 479. Δ, 397. Κ, 71. κτλ.), ἀνιέι (Ἰλ. Ο, 24. Ὀδ. Θ, 359), ἀφίει (Ἰλ. Α, 25. 379. Α, 702. κτλ.), τρέιτ. πλκθ. ἔεν (Ἰλ. Μ, 33), μέθιεν (Ὀδ. Φ, 377), ξέριεν (Ἰλ. Α, 273), μέλλ. ἦσω (Ἰλ. Ρ, 515), ἐφήσεις (Ἰλ. Α, 518), ἐρήσεις (Ἰλ. Π, 449), ἦσει (Ἰλ. Ξ, 240), ἐρήσομεν (Ὀδ. Β, 295. Μ, 293), μεθήσομεν (Ἰλ. Ο, 553. Ρ, 418), μεθήσετε (Ἰλ. Ν, 97), ἀπαρ. ἡσέμεν (Ὀδ. Θ, 203) καὶ μεθησέμεναι (Ὀδ. Π, 377), ἀόρ. ἦκα (Ἰλ. Ε, 125. Ο, 19) καὶ καθήκα (Ἰλ. Ω, 642), μεθέκα (Ἰλ. Ρ, 539), ἐφέηκα (Ἰλ. Υ, 346), προέηκα (Ἰλ. Θ, 297. κτλ.), ἀνῆκας (Ἰλ. Φ, 396), ἐνῆκας (Ἰλ. Ι, 700), ἦκε(ν) (Ἰλ. Δ, 498. Α, 382. κτλ.) καὶ ἔηκεν (Ἰλ. Α, 48), ἐνέηκε, προέηκε (πολλὰ κ.), ἐφέηκε (Ἰλ. Σ, 108, κτλ.), ἀφέηκε (Ἰλ. Μ, 221. κτλ.), μεθέηκε (Ἰλ. Ψ, 434. Ω, 48. κτλ.), ἐρήκαμεν (Ὀδ. Μ, 401), ἦκαν (Ὀδ. Ο, 457), ἀόρ. ἔ' δούκ. ἀφέτην (Ἰλ. Α, 642), πλκθ. κάθεμεν (Ὀδ. Ι, 72), τρέιτ. πρόεσαν (Ὀδ. Δ, 681. Θ, 399), ἄντεσαν (Ἰλ. Φ, 537), ὑποστ. ἐγήῳ (Ἰλ. Α, 567. ἔρα § 455), μεθῆῳ (Ἰλ. Γ, 414), τρέιτ.

ένιζ. ἦσαν ('Ιλ. Ο, 359), ἀφείη ('Ιλ. Π, 590), ἀνείη ('Οδ. Σ, 265), ἔνθα κακῶς γράφεται «ἀνέσει» καὶ ἀνήη ('Ιλ. Β, 34) καὶ μεθήη ('Οδ. Ε, 471, ἔνθα καὶ γράφῃ «μεθείη»), μεθώμεν ('Ιλ. Κ, 449), εὐκτ. εἴην ('Ιλ. Ω, 227), ἐφείην ('Ιλ. Σ, 124), εἴη ('Ιλ. Γ, 221), ἐφείη ('Οδ. Α, 254), ἀνείη ('Ιλ. Χ, 346), μεθείη ('Ιλ. Ν, 118), προστ. πρόες ('Ιλ. Α, 127, Π, 38, 241), προέτω ('Ιλ. Α, 795), ἀπαρ. μεθέμεν ('Ιλ. Α, 283, Ο, 138), προσίμεν ('Οδ. Κ, 155), ἐξέμεν ('Ιλ. Α, 141), ἐπιπροέμεν ('Ιλ. Δ, 94), μετοχ. ἀνέιντες ('Ιλ. Ε, 761), ἐνείσα ('Οδ. Ν, 387), Μέσ. ἔνται ('Ιλ. Δ, 77, 'Οδ. Χ, 304), μετοχ. ἀνιέμενος ('Ιλ. Χ, 80, 'Οδ. Β, 30), παρ. ἀγέτο ('Οδ. Ψ, 240), μέλλ. ἐφήσομαι ('Ιλ. Ψ, 82), μέσ. ἄορ. ἑ' ἔντετο ('Οδ. Δ, 76), ἔντο ('Ιλ. Α, 469, Β, 432, Η, 323, κτλ. ἔξ ἔρον ἔντο), ὑποστ. συνώμεθα ('Ιλ. Ν, 381+), ἄορ. παθ. παρείθη ('Ιλ. Ψ, 868), ὅρα καὶ τὸ *Ἔεμαι*.

9. ἴστημι (θέμα ἰσχυρ. στη-, ἄσθεν. στα-, σί-στη-μι, λατ. sisto) μόνον προστ. ἴστη, ἀπαρ. ἰστάμεναι, παρ. ἰστασαν καὶ θαμιστ. ἰστασκε, μέλλ. στήσιν, ἄορ. α' ἔστησε, στήσα, στήσε, ἔστησαν καὶ ἔστασαν ('Ιλ. Μ, 56), ἄορ. ἑ' ἔστην, στήν, στή, στήτην, στήμεν, ἔστητε, ἔστησαν, στήσαν, ἔσταν καὶ σιάν, θαμιστ. στάσκε, ὑποστ. στώ, στήης, στήη, στήομεν καὶ στέωμεν, εὐκτικὴ σταίησαν, ἀπαρ. στήμεναι, μετοχ. στάς, στάσα, παρ. ἔστηκα, ἔστηκας, ἔστηκε, ἔσταμεν, ἔστατε καὶ ἔστητε ('Ιλ. Δ, 243, 246), ἑσταῖσι καὶ ἑστάκησι, ὑποστ. ἐστήκη καὶ ἐστώ, προστ. ἑσταθι, ἑστατε, ἀπαρ. ἐστάμεναι καὶ ἐστάμεν, μετοχ. ἐστεῶτα καὶ ἐσταότος, κτλ., ὑπερσ. ἐστήκειν, ἑστασαν. Μέσ. ἴσταμαι, παρ. ἰσάμην, μέλλ. ἑστήσομαι, μέσ. ἄορ. ἑστησάμην καὶ ἐστάθην (ὅρα § 568).

10. ὀνύνημι (=ὠφελῶ, θέμα ὀνη- καὶ ὄνα- μετ' ἀναδιπλώσεως ἐν τῷ μέσῳ ὀ-νι-νῃ, ὀ-νι-να), μόνον τὸ ὀνύνησι ('Ιλ. Ω, 45), μέλλ. ὀνήσει καὶ ἀπαρ. ὀνήσειν ('Ιλ. Ε, 205), ἄορ. ὠρησας ('Ιλ. Α, 395), ὠρησεν ('Οδ. Ξ, 67), ὠρησαν ('Ιλ. Ι, 505) καὶ ὄρησα ('Ιλ. Α, 503). Μέσ. μέλλ. ὀνήσας ('Ιλ. Ζ, 260), ὀνήσεται ('Ιλ. Η, 137, Π, 31), ὀρησόμεθα ('Οδ. Ξ, 415), μέσ. ἄορ. ἑ' ἀπὸρητο ('Ιλ. Ρ, 25, 'Οδ. Α, 323, κτλ.), εὐκτ. ἀπὸρηαι ('Ιλ. Ω, 556+), προστ. ὀρησο ('Οδ. Τ, 68+), μετοχ. ὀρήμενος ('Οδ. Β, 33+), ἀπορήμενος ('Οδ. Ω, 30+).

11. στεῖναι (=δυσχερρίζομαι, καυχῶμαι, θέμα στεν-) μόνον τὸ στεῖν-ται καὶ τοῦ παρ. τὸ ἐστεῖτο ('Ιλ. Β, 597, Ε, 832, κτλ.).

12. τίθημι (θέμα ισχυρ. θη- και άσθεν. θε-). τιθεῖς και τιθεῖσθαι ('Οδ. I, 404. Ω. 476.. ἐνθα γράσσεται «τίθησθαι»), τιθεῖ ('Ιλ. N, 732 και 'Οδ. A, 192) και τίθησι ('Ιλ. A, 392. κτλ.). τρίτ. πληθ. τιθείσιν ('Ιλ. II, 262. 'Οδ. B, 125). προστ. τίθει, ἄπαρ. τιθήμεναι ('Ιλ. Ψ, 83. 247), μετοχ. τιθεῖς, τιθέντες, παρ.ατ. (ἐ)τίθει, τίθεσιν, μέλλ. θήσω, θήσεις, θήσει, θήσετε, θήσουσι και ἄπαρ. θησόμεναι και θήσειν. ἄορ. (ἐ)θηκα, ἔθηκας, (ἐ)θηκε, ἔθηκας, ἄορ. ἔ' ἔθμεν, ἔθετε, (ἐ)θεσαν, ὑποστ. θήω, θήης, θήη, θήομεν και θέωμεν ('Οδ. Ω, 485. ὅρα § 457). εὐκτ. θέην ('Ιλ. E, 215), θέης, θέη, θέμεν ('Οδ. M, 347), θέεν ('Ιλ. Δ, 363), προστ. θές, ἄπαρ. θεῖναι, θέμεναι και θέμεν, μετοχ. θέεις, θέισα, Μέσον τιθέμεσθαι ('Οδ. Δ, 578. A, 3), ἐντιθέμεσθαι ('Οδ. Γ, 154), τιθεσθε ('Οδ. Φ, 333), τίθενται ('Οδ. P, 269. Θ, 554), μετοχ. τιθήμενος ('Ιλ. K, 34., ἀνθ' οὗ γραπτέον «τιθέμενος»). ὅρα § 44, 1), παρ.ατ. (ἐ)τίθειτο, μέλλ. θέσ, θήσονται ('Ιλ. Ω, 402), ἄπαρ. θήσεσθαι ('Οδ. Φ, 316), ἄορ. θέσ, α' θήκυτο ('Ιλ. K, 31. Ξ, 187), θέσ, ἄορ. ἔ' ἔθην, ἔθετο, θέτο, ἔθεσθε, θέσθε, ἔθετο, κατέθεσθην ('Οδ. X, 141), ὑποστ. ἀποθήομαι ('Ιλ. Σ, 409), καταθήομαι ('Οδ. T, 17), εὐκτ. θεῖτο, προστ. θέο, θέσθω, θέσθε, ἄπαρ. θέσθαι, μετοχ. θέμενος, θεμένη.

ΣΗΜ. Τό τρίτ. πληθ. πρ' ο θέουσιν ('Ιλ. A, 291+) ὀφείλει νά γραφῇ εἰς ὑποτακτ. ἀμφιβολίας «πρ' ο θέωσιν», ὃ δὲ Herwerden γράφει «παριεῖσιν» (=ἐπιτρέπουσι, πρὸβλ. Ξεν. Ἀναβ. Ζ', β', 15), ὃ δὲ Heynius «παριεῖσιν».

13. φημί (=λέγω. θέμα ισχυρ. φη- και άσθεν. φα-). φῆς και φῆσθαι ('Ιλ. Φ, 186. 'Οδ. Ξ, 149), φησί(ν), φάμεν, φασί, φασί(ν), ὑποστ. φῆη και φῆσι(ν), εὐκτ. φαίην, φαίης, φαίη, φάμεν, προστ. φάσκε, μετοχ. φῶς ('Ιλ. I, 35), φάιντες, παρ.ατ. (ἐ)φην, (ἐ)φης και ἐφησθα, (ἐ)φην, (ἐ)φάμεν, (ἐ)φασαν και φᾶν και ἔφασκον, ἔφασκες, ἔφασκε, ἔφάσκετε. Μέλλ. φήσει, Μέσ. φάσθε, προστ. φάω, φάσθω, ἄπαρ.έμφ. φάσθαι, μετοχ. φάμενος, παρ.ατ. (ἐ)φάμην (=ἔφην), (ἐ)φατο, (ἐ)φαιτο.

14. λέγειν σημαίνει και τὸ ἐλλιπές ἡμῖ, τοῦ ὁποίου παρ' 'Ομήρῳ ὑπάρχει μόνον τὸ τρίτον ἐνικ. τοῦ παρ.ατ. ἦ (ὡς πρώτη πάντοτε λέξις τοῦ στίχου, ὅπερ πρέπει νά διακρίνηται τοῦ μορίου ἦ =ὄντως).

Κεῖμαι

§ 558. Ἐκ τοῦ θέματος κει- γίνεται τὸ κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖ-

ται, πληθ. 3 κείνται, κείσται, κέσται και κέονται ('Ιλ. X, 510. 'Οδ. Α, 341. Π, 232, άνθ' ού ύπ' άλλων γράφεται «κείνται»), ύποτ. κέεται ('Ιλ. T, 32. 'Οδ. B, 102. E, 395. T, 147., ένθα γράφεται «κῆται» § 453, 1) και κείεται ('Ιλ. Ω, 554., ένθα γράφεται «κῆται» § 453, 1), προστ. κείσο, κείσθω, άπαρ. κείσθαι, μετοχ. κείμενος, παρατ. (έ)κείμην, (ξ)κειτο, (έ)κείμεθα, τρίτον πληθ. κείντο, κείατο, κέατο, θαμιστ. κέσκετο, μέλλ. μέσ. κείσομαι, κείσεαι, κείσεται, κείσονται.

'Ενταύθα άνήκει και ό ενεργ. μέλλων κείω (§ 482, 3), μετοχ. κείων και κέων ('Οδ. H, 342+).

6') Συμφωνόληκτα εις -MI.

§ 559. Συμφωνόληκτα εις -MI είναι παρ' 'Ομήρω 1) τὰ έχοντα χαρακτηῖρα σ' 2) τὰ έχοντα χαρακτηῖρα άλλο σύμφωνον. Εις τὰ έχοντα χαρακτηῖρα σ καταλέγονται και τὰ εις -ινυμι.

1) Τῆματα εις MI μετὰ χαρακτηῖρος Σ.

§ 560. Τό σπουδαιότατον εκ τῶν έχόντων χαρακτηῖρα σεῖναι τό ῥῆμα εἰμι (εκ θέμ. ισχυρ. έσ-), όπερ κλίνεται ως εξής.

Εἰμι

'Οριστ. εἰμί, έσσί, έστί(ν), έστόν, εἰμέν, έστέ, έσσιιν ἢ εἰσίν. 'Υποτ. έω, έη και έησι και ήσι, έωσι και ώσι. Εὐκτ. εἴην, εἴης ἢ εἴοι, εἴη ἢ εἴοι, εἴτε, εἴεν. Προστ. έσσο, έστω, έστε, έστων. 'Απαρ. έ(μ)μεναι, έ(μ)μεν και ειδαι. Μετοχ. έών, κτλ. Παρατ. έα ἢ ήα και έοι και έσκοι, έησθα ἢ ήσθα, έην, ήεν ἢ ήν, έερ και έσκεν, δυϊκ. ήστην, πληθ. ήμιν, ή(σ)τε, ήσαι ἢ έσαν. Μέλλ. έ(σ)σομαι, έ(σ)σεαι και έση, τρίτ. ένικ. έσσεται, έσσεῖται ('Ιλ. B, 393 και N, 317), έσεται ἢ έσται, έ(σ)σόμεσθα, έσσεσθε, έ(σ)σονται, άπαρ. έ(σ)σεσθαι, μετοχ. έσσομένοισι(ν) και έσσόμενα.

Τό δεύτερον ένικ. τῆς όριστικ. τοῦ ένεστώτος έσσί και εκθλίβεται έσς', άνθ' οὔ έν τῷ 'Ομηρικῷ κειμένῳ πανταχοῦ (πλὴν τοῦ 'Οδ. P, 273) γράφεται πλημμελῶς εις. Μόνον έν 'Οδυσσεΐχ (P, 388) φέρεται εις πρό συμφώνου. άλλὰ τό χωρίον είναι διεφθαρμένον.

'Ως πρώτον ένικ. τοῦ παρατ. ύπάρχει και έοι ('Ιλ. Α, 762 και Ψ, 643), ένθα πιθανῶς άναγνωστέον έα.

Τό τρίτ. ένικ. τοῦ παρατατ. φαίνεται εις τινα χωρία πιθανῶς έεν ('Οδ. P, 208).

'Εκ τοῦ μέτεμι ύπάρχει πρώτον ένικ. ύποτ. μετείω ('Ιλ. Ψ,

47+) και ως τρίτ. ἐνικ. εἴη (Ίλ. Η, 340. Ι, 245., ἀμφίβολον δ' εἶναι ἐν Ίλιάδ. Σ, 88. Ὀδ. Ρ, 586).

Τὸ 6' ἐνικ. τῆς προστ. ἔσσο (Ὀδ. Α, 302 καὶ Γ, 200) εὐρίσκεται καὶ ἐκτεθλιμμένον ἔσσ'.

Ἡ μὴ Ὀμηρικὴ μετοχὴ ὧν εὐρίσκεται μόνον ἐν Ὀδυσ. Η, 94 καὶ Τ, 489.

Πῶς ἐκ τοῦ ἐσμ- ἐγίνε τὸ ἐμμ-, εἰμ-, ἐμ- ὅρα § 96.

§ 561. Τὰ λοιπὰ εἰς -ΜΙ μετὰ χαρακτῆρος Σ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ταῦτα.

1. (ἀγασ-) ἀγαμαι (=θαυμάζω), μέλλ. ἀγάσσομαι (Ὀδ. Δ, 181+), ἀόρ. ἡγα(σ)σάμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀγητός.

Ἀνώμαλοι τύποι εἶναι τὸ θεαῖς ἀγάσθε (Ὀδ. Ε, 119+, ἐνθα γραπτέον «θεῆσιν ἀγάσθε»), παρκατ. ἡγᾶσθε (Ὀδ. Ε, 122+, ἐνθα ὁ στίχος εἶναι διεφθαρμένος), ἀπαρ. «οὔτε ἀγᾶσθαι» (Ὀδ. Π, 203., ἐνθα ἀναγνωστέον «οὔτε F' ἀγασθαι»), μετοχ. ἀγαιόμενος (Ὀδ. Υ, 16=ἀγασ-جومenos).

2. (δάμᾱσ-) δάμνημι (=δαμάζω), μέλλ. δαμῶ (§ 479), ἀόρ. ἐδάμα(σ)σα, παρκατ. παθ. δέδμημαι (ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν παρκατ. δέδμημαι τοῦ δέμω), ἀόρ. παθ. ἐδᾶ'μην, ἐδμήθην, ἐδαμάσθην.

Ἀνώμαλοι τύποι εἶναι τὸ 3 ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. δαμνᾷ (Ὀδ. Α, 221+), ἐνθα ἀναγνωστέον «δάμνατ'» (=δάμναται). Μέσ. ἐνεστ. 2 ἐνικ. δαμνᾷ (Ίλ. Ε, 199+), ἐνθα γραπτέον «δάμνασαι». Παρκατ. ἐνεργ. 3 ἐνικ. (ἐ)δάμνᾳ (Ίλ. Ε, 391. Ε, 439. Π, 103. Φ, 52. 270), ἐνθα ἀναγνωστέον «ἐδάμνη».

3. (δεΓασ-) δέᾶμαι (=φαίνομαι), μόνον δέᾳτο (Ὀδ. Ζ, 242+), ἀόρ. δοάσσατο, ὑποτ. δούσσειται (Ίλ. Ψ, 339+).

4. (δυνασ-) δύνᾳμαι, μέλλ. δυνήσομαι, ἀόρ. ἐδυνήσάμην καὶ ἐδυνάσθην.

5. (ἐρασ-) ἐράμαι (=ἐράω-ω), ἀόρ. ἡρα(σ)σάμην. Ὁ ἄτοπος τύπος ἐρᾶσθε ὑπάρχει μόνον ἐν τινι διεφθαρμένῳ χωρίῳ (Ίλ. Π, 208+. Ὅρα § 394).

6. (Fεσ-) Fέρννυμι (=ἐνδύω), μέλλ. Fέ(σ)σω, ἀόρ. ἔFε(σ)σα, παρκατ. Fέσμαι, ἄλλως Fεῖμαι (ὅρα § 99).

7. (κερασ-) κίρνημι (=Ἀττικ. κεράρνυμι., ἀόρ. ἐκέρα(σ)σα. Ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρκατ. φέρονται τύποι καὶ ἐκ θέματος κερασ-, κεράσθε (Ὀδ. Χ, 332+), κερῶνται (Ίλ. Δ, 260+), κερῶντο καὶ κερῶντο (Ὀδ. Θ, 470. Ο, 500. Υ, 253), προστ. κέραιε

(Ίλ. I, 203+ = κέρασῃ), μετοχ. κερῶν (Ὀδ. Ω, 364+). Ὑπο-
πτον εἶναι τὸ ἀπαρέμρ. τοῦ ἀόρ. ἐπικρῆσαι (Ὀδ. Η, 16'+,
ἐνθα ἀναγνώστειν «ἐπιγερᾶσαι»).

8. (κορεσ-), μέλλ. κορέω (ξ 479), ἀόρ. ἐκόρε(σ)σι, παρκκ.
παθ. κεκόρημαι, ἀόρ. παθ. ἐκορέσθην, παρκκ. ἐνεργ. μετοχ. κε-
κορηώς (Ὀδ. Σ, 372+), ῥήμ. ἐπίθ. ἀκόρητος. Ἐνταῦθα ἀνή-
κει καὶ τὸ οὐσιаст. κίρος.

Ὁ ἐνεστώς παρ' Ἀττικῶς εἶναι κορέννυμι, ὅστις δὲν εἶναι
εὐχρηστος παρ' Ὀμήρῳ.

9. (όροσ-) ὄρομαι (=ὀνειδίζω, υἱεφομαι), εὐκτ. ὀροίτο, μέλλ.
μέσ. ὀρόσσομαι, ἀόρ. μέσ. ὠρο(σ)σάμην, ῥήμ. ἐπίθ. ὀροστός.

Ἀντὶ τοῦ παραδίδου «ὦρατα καὶ» (Ίλ. Ρ, 25+) γραπτέον
«ὠρόσατ' ἡδ'».

10. (πελασ-) πέλῃσθαι, παρασχηματισμὸς πελάζω (=πλησι-
άζω), ἀόρ. μέσ. ἄνευ θεματ. φωνήεντ. ἐπ.λήμην (ὅστις δὲν πρέπει
νὰ συγχέηται πρὸς τὸν ὅμοιον ἀόρ. ἐπ.λήμην ἐκ τοῦ πέμπ.λημι. ἔρξ
ξ 487, 19) καὶ ἀόρ. παθ. ἐπελάσθην, μετοχ. παρκκ. πεπλη-
μένος (Ὀδ. Μ, 108+), ἀόρ. ἐνεργ. ἐπέλα(σ)σα καὶ προστ. κατὰ
τὸν μικτὸν ἀόρ. πελάσσετον (Ίλ. Κ, 442+. ἔρξ ξ 488, 8).

11. (περασ-) πέρηνμι (=πιπράσκω), μέλλ. περᾶ'ω (Ίλ. Φ,
454+), ἀόρ. ἐπ'ρα(σ)σα, παρκκ. πεπερημένος (Ίλ. Φ, 58+.,
ὅστις γραπτέος πεπερημένος).

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται ὁ μέλλων περᾶ'ω πρὸς τὸν ἐνεστώτα
περᾶ'ω (=περῶ διὰ θηλάσσης. Ὀδ. Ε, 174. κτ.).

12. (πετασ-) πέτννμι (=Ἀττικ. πετάννυμι), ἀόρ. ἐπέτα(σ)σα,
παρκκ. παθ. πέττάμην, ἀόρ. παθ. ἐπετάσθην.

13. (σκεδασ-) σκίδννμι (=Ἀττικ. σκεδάννυμι), ἀόρ. ἐνεργ.
ἐσκέδα(σ)σά.

Τὸ ἀρκτικὸν γράμμα τοῦ θέματος πολλάκις ἀποβάλλεται, ὡς
κίδνται, ἐκίδναι, ἐκέδα(σ)σεν, ἐκέδασεν καὶ κεδασθείς.

2) Ῥήματα εἰς ΝΥΜΙ.

ξ 562. Παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῶν εἰς -έννυμι ῥημάτων φέρεται
μόνον τὸ ἔννυμι (ἔρξ ξ 561, 6) ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρκατ. κθ.
Ἀντὶ δὲ τῶν εἰς -έννυμι ῥημάτων γίνονται παρ' ἀντὶ γρῆσις
ἄλλων ἐνεστώτων, ὡς κίρηνμι (=Ἀττικ. κεράννυμι), π.τννμι
(=Ἀττικ. πετάννυμι), σκίδννμι (=Ἀττικ. σκεδάννυμι).

ξ 563. Ῥήματα εἰς -ννμι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὰδε:

1. αἰ-νῦ-μαι (=λχνῶννω, ἀρχιζῶ) μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρὰτ. καὶ σύνθετ. ἐξαιρέτως, ῥημ. ἐπιθ. ἐξαιτός (=ἐξαίρετος, ἐκλεκτός).

Σ'ΙΜ. Εἰς τὸ θεμα αἰ- ἀνήκει καὶ τὸ αἰτέω.

2. ἀρ-ι-ν-μαι (=λαμβάνω) ὅρα § 519, 4.

3. ἀρ-ι-ῦ-μαι (=λυσπῶμαι) εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰτ. § 511, 3.

4. δαί-νῦμι (=ἐστιῶ τινι), μέλλ. δαίσω ('Ιλ. Τ, 299+). Μέσ. δαί-νῦμαι, μέλλ. δαίσωμαι ('Οδ. Σ, 48+), ἀόρ. ἐδαισάμην. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὔσιχατ. ἡ δαίς (δαίμων θεῶν καὶ ἀνθρώπων), δαιτὺς ('Ιλ. Χ, 496+) καὶ δαιτυμόν. Ἡ εὐχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. ἡ παρὰτ. ἐν τῷ 3 ἐνικ. εἶναι δαιτυνίτη (δαίνυτο. 'Ιλ. Ω, 665+) καὶ 3 πληθ. δαιτυνάτω ('Οδ. Σ, 248+). ὅρα § 530, 8.

5. δείκ-νῦμι (=δεικνύω) μόνον ἡ μετοχή δεικνύς ('Ιλ. Ν, 214+) καὶ δεικνόμενος ('Ιλ. Ι, 196. Ψ, 701. 'Οδ. Δ, 59) κατὰ τὴν εἰς -ΜΙ σφύγγαν, μέλλ. δείξω, ἀόρ. εἰδείξα, μέλλ. μέσ. ἐνδείξομαι ('Ιλ. Τ, 83+).

6. καί-νῦμι (=ὑπερέγω ἐκ θέματος καθ-) ὅρα § 514, 2.

7. κί-νῦμαι (=κινῶμαι), μόνον κατὰ μετοχ. κινῦμενος καὶ παρὰτ. κίνυντο ('Ιλ. Δ, 281. 332. 427) καὶ κί-νέω, ἀόρ. ἔκινω (=ἐπορεύθη), μετεκίναθον ('Οδ. Α, 22. 'Ιλ. Η, 685. Α, 52. 714. κτλ.). ὅρα § 471.

8. οἴ-νῦμι (=ἀνείγω) ὅρα § 511, 18.

9. ὀλλ-νῦμι (=ἀπόλλυμι) ὅρα § 519, 35.

10. ὄρν-νῦμι (=ἐγείρω, κινῶ, ὑψῶ) ὅρα § 517, 7.

11. πῆ-νῦμι, μέλλ. πῆξει, ἀόρ. (ἐ)πῆξε, ἐπῆξαμεν, ὑποτακτ. πῆξῃ, ἀπαρ. πῆξαι, μετοχ. πῆξας. Παθ. πῆγνύται, παρὰτ. πῆγνυτο, ἀόρ. παθ. 3 πληθ. πῆγθεν, καὶ ἀόρ. ἑ' παθ. ἐπᾶ' γη καὶ 3 πληθ. πάγην, ἀόρ. ἑ' ἀνεν θείατ. φωνήεντ. κατέπηκτο ('Ιλ. Α, 378+), παρὰτ. ἑ' πέπηγε, ὑπερσ. (ἐ)πεπήγει.

12. ῥῆ-νῦμι (=σφίζω, διαρρηγνύω), τρίτ. πληθ. ῥῆγνῦσι, παρὰτ. θυμαστ. ῥῆγνυσκε, μέλλ. ῥήξω, ἀπαρ. ῥήξαι, ἀόρ. ἐρρηξε καὶ ῥήξε. Παθ. παρὰτ. ῥῆγνυσθε, ἀπαρ. ῥῆγνυσθαι, μετοχ. ῥηγνόμενος, παρὰτ. ῥῆγνυτο, μέτ. ἀόρ. ἐρρήξατο, ὑποτ. ῥήξαιμεθα ('Ιλ. Μ, 224+), ἀπαρ. ῥήξασθαι, μετοχ. ῥηξάμενος καὶ παθ. παρὰτ. συνέρρηκται ('Οδ. Θ, 137+), ῥηματ. ἐπιθ. ῥηκτός ('Ιλ. Ν, 323+).

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ.

§ 564. Ἐνταῦθα ἐξετάζονται 1) ῥήματα σχηματίζοντα τοὺς χρόνους αὐτῶν ἐκ διαφόρων θεμάτων, συγγενῶν δὲ κατ' ἔννοιαν καὶ 2) ῥήματα ἀνώμαλα κατὰ σημεῖα τῶν χρόνων αὐτῶν.

α') Ῥήματα ἐκ συγγενῶν θεμάτων σχηματιζόμενα.

§ 565. Ῥήματα ἐκ συγγενῶν θεμάτων σχηματιζόμενα εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. ζῶω (=ζῶ), παρ.τ. ἔζων (ἐκ θέματ. ζω-), μέλλ. βέομαι ('Ιλ. Ο, 194+) καὶ βείομαι ('Ιλ. Χ, 431+), 6' ἐνικ. βέε(αι) ('Ιλ. Π, 852. Ω, 131), (ὄρα § 482, 1), ἀόρ. 6' ἐβίω, οὐτινος ἀπαντᾷ μόνον ἢ προστ. βιώτω ('Ιλ. Θ, 429+) καὶ τὸ ἀπαρ. βιώται ('Ιλ.Κ, 174. Ο, 511. Ὀδ.Ξ, 359). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐς. ζωὴ καὶ τὸ ἐπιθ. ζωὸς καὶ τὸ οὐς. ὁ βίος, ὁ βίωτος, ἡ βιοτή.

Μετὰ μεταβ. σημεῖα. εἶναι ὁ μέσ. ἀόρ. ἐβίωσας (=ἐξωγόνησας. Ὀδ. Θ, 468+). Ὁ μέλλων βιώσομαι δὲν φέρεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ κεῖται ὁ βέομαι καὶ βείομαι, οὔτινες ἴσως δέον νὰ μεταγραφῶσιν εἰς «βίομαι», πλὴν δὲ τούτου ὁ βέομαι (ἐν τῷ 'Ιλ. Ο, 194) οὐδεμίαν ἔχει ἔννοιαν, ἐνθα περιεμένετο «ὄθνομαι».

Ὡς ἐκ τῆς συναίρεσεως φαίνεται, ὁ ἐπόμενος στίχος δὲν εἶναι γνήσιος (ἐν 'Ιλ. Α, 88., ἐνθα ὑπάρχει τὸ ζῶντος):

οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
ἐὰν μάλιστα πρὸς ἄλλον στίχον παραβληθῇ (ἐν Ὀδ.Π, 439):

ζῶντος γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

διότι τὸ συνηρημένον ζῶ δὲν εἶναι Ὀμηρικόν.

Τὸ θέμα ζω- γίνεται ἐκ τοῦ βιω- (πρὸβλ. νίջω=νίβζω), ὥστε τὰ θέματα βιω- καὶ ζω- κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι διόφορα.

2. ἔδω, ἔσθω, ἐσθίω, ἀπαρέμφ. ἄνευ θεματ. φωνήεντ. ἔδ-μεναι, μέλλ. ἔδομαι, ἀόρ. 6' ἔφαγον, παρ.κ. μόνον μετοχ. ἐδηδώς ('Ιλ. Ρ, 542+) καὶ βεβρωκώς ('Ὀδ. Χ, 403+), παρ.κ. παθ. 3 ἐνικ. ἐδήδεσθαι ('Ὀδ. Χ, 56+, ἐνθα κακῶς γρ. ἐδήδοσθαι), μέλλ. παθ. βεβρώσεται ('Ὀδ. Β, 203+). Ἐνταῦθα καὶ τὸ σύνθετον ὤμ-ησ-της (ὠμός καὶ ἔδ-—ὠμοφάγος) καὶ δημοβόρος ('Ιλ. Α, 231+).

Μοναδικόν εἶναι τὸ βεβρώθοις ('Ιλ. Δ, 35+. ὄρα § 471).

3. ἐργομαι, ὑποτ. ἐργωμαι, προστ. ἐρgeo, ἀπαρ. ἐργεσθαι, μετοχ. ἐργόμενος, μέλλ. ἐλεύσομαι καὶ εἴμι (§ 482, 10), ἀόρ. 6'

ἡλυθον καὶ ἡλθον, παρακ. εἰλήλουθα (ἴσως γραπτέον εἰλήλευθα § 496, 4), πληθ. α' εἰλήλυθμεν (ὄρα § 496, 4), μετοχ. εἰληλουθώς (ἴσως γραπτέον εἰληλευθώς) καὶ ἥπαξ εἰληλουθώς ('Ιλ. Ο, 81+, ἴσως γραπτέον εἰληλευθώς) καὶ ἐπελήλυθα ('Οδ. Δ, 268+).

4. λέγω (παρ' Ὀμήρῳ καθόλου σημαίνει τὸ ἀπαριθμεῖν), ἀόρ. ἔλεξα ('Οδ. Ψ, 309). Μέσ. λέγομαι (=τυναθροίζω τι, συλλέγω), ὡς ἀεπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε» ('Ιλ. Θ, 507), ἀόρ. μέσ. ἐλέξαμην ('Ιλ. Φ, 27), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλέγθην ('Ιλ. Γ, 188) καὶ ἀόρ. 6' ἄνευ θεματ. φωνήεντ. ἐλέγμην (§ 487).

Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ λέγειν (ὁμιλεῖν) εἶνε μόνον τὸ ἔλεγε ('Ιλ. Β, 222+). Μέσ. λέγομαι (=διαλογίζομαι, σκέπτομαι, λέγω, διαλέγομαι. 'Ιλ. Β, 435. Ν, 275. 292. Υ, 244. 'Οδ. Γ, 240. Ν, 296), ἀόρ. μέσ. διελέξαμην ('Ιλ. Λ, 407. κτλ.). Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ γημί, εἶπον, ἐνέπω, Φείρω.

5 ὁράω (=βλέπω), παρατ. ὄραον καὶ μέσ. ὁρώμαι (§ 406, 1), ὀριστ. 2 ἐνικ. ὄρηαι ('Οδ. Ξ, 343+, κατὰ τὸ δέχθαι, ὄρα § 542), παρατ. ὁρώμην, μέλλ. ὄξομαι, ἀόρ. 6' εἶδον καὶ μέσ. εἶδόμεν, παρακ. ὅπωπα, προστ. ἀόρ. μικτοῦ ὄψεσθε (ὄρα § 488, 7).

Εἰς τὸ θέμα ὀπ- ἀνήκει καὶ ὁ ἐνεστώς ὀπσομαι καὶ μετοχ. ἐφειτικοῦ ῥήματος ὀφείοντες ('Ιλ. Ξ, 37+) καὶ τὰ οὐσιαστ. (ὥψ) ὦπα (=πρόσωπον) καὶ ὄσσε, ὄμματα (=ὀφθαλμοί).

6. τρέχω (θέμα τρεγ-), ἀόρ. θημίστις. θρέξασκον ('Ιλ. Σ, 599 καὶ 602) καὶ ἀόρ. 6' ἔδρᾶμον (θέμα δραμ-), παρακ. ἀναδέδρομε ('Οδ. Ε, 412. Κ, 4), ἐπιθέδρομεν ('Οδ. Ζ, 45. Υ, 357).

7. φέρω (θέμα φερ-), προστ. ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος φέρετε, μέλλ. οἶσω (θέμα οἰ-), ἀόρ. ἤνεκα (§ 489, 5. σημ.), ἀπαρ. ἐνεικέμεναι, ἀόρ. 6' μικτός ὑποτ. οἶση, ἐποίησιν, ἐξοίωσι, προστ. οἶσε, οἶσέτω, οἶσατε, ἀπαρ. οἰσέμεναι (ὄρα § 488, 9). Μέσ. φέρομαι, μέλλ. οἶσομαι, ἀόρ. μέσ. ἠνεκάμην. Παρασχηματισμοὶ εἶναι τὸ φορέω.

Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὸ προγερεῖς (=ἐξοχος), δι-ηγερέης (=συνεχής, ἀδιέλειπτος), δουρ-ηγερέης ('Ιλ. Κ, 357+ = ὅσον φθάνει τὸ δόρυ), κεντροηγερέης ('Ιλ. Ε, 752. Θ, 396 = ὁ ὑπὸ κέντρου ἐλαυνόμενος ἵππος), ποδηγερέης (=ποδήρης. 'Ιλ. Κ, 24. 178. κτλ.), ἐπηγερέας ('Οδ. Ε, 253+ = αἱ ἀπὸ πρῶρας μέχρι πρύμνης ἐπενεχθεῖσαι σανίδες εἰς τὰ πλευρά τῆς νεῶς).

6') Ῥήματα ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν.

§ 566. Ῥήματα ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν εἶναι 1) ὅσα ἔχουσι

παθητικὸν ἀόριστον μετὰ σημεῖας μέσης καίμενον, πολλὰ δὲ ἔχουσι καὶ ἀμφότερους μετὰ τῆς αὐτῆς σημεῖας. 2) ὅσα ἔχουσιν μέσον μέλλοντα μετὰ παθητικῆς σημεῖας καίμενον.

4) Παθητικὸς ἀόριστος ὡς μέσος.

§ 567. Ῥήματα ἔχοντα τὸν παθητ. ἀόριστον παρ' Ὁμήρῳ μετὰ σημεῖας μέσης εἶναι ταῦτα.

ἀεθλῆναι (=ἔρ'θηναι. Ὀδ. Θ, 375. I, 383. M, 132. T, 540).

αἰστωθῆναι (=ἔστανθ' γενέσθαι. Ὀδ. K, 259).

ἀλῆναι (ἐάλην τοῦ εἰλέω=συσσωρευθῆναι, συναρμυθῆναι. Ἰλ. N, 408. II, 714. Υ', 158. 278. Φ, 607. X, 12).

ἀνακλιθῆναι (=Ἀττικ. ἀνακλιῆναι. Ὀδ. Δ, 794. I, 371 N, 78. Σ, 183).

ἀνασθῆναι (=λυπηθῆναι. Ἰλ. B, 291. Ὀδ. A, 133).

ἀολιυθῆναι (=συναθροισθῆναι Ἰλ. O, 588. T, 54).

ἀπορριπθῆναι (=ἔπροχωρισθῆναι. Ἰλ. E, 12+).

ἀρβυληθῆναι (=ἔρι'μῆσσι ἐκρυπθῆναι. Ἰλ. B, 124+).

γυμνωθῆναι (=γυμνωθῆναι. Ἰλ. II, 312. 409. Ὀδ. X, 1. K, 341. κτλ.).

δαῖναι (=μαθεῖν. Ἰλ. Γ, 208. K, 425. Ὀδ. Δ, 493. I, 280).

διακριθῆναι (=ἔπροχωρισθῆναι. Ἰλ. B, 815. Γ, 98. 102. II, 306. Υ', 212. Ὀδ. Ω, 532. κτλ.).

διρρηθῆναι (=συσπαρασθῆναι. Ὀδ. B, 151. Π, 63. X, 85).

Γελιγθῆναι (ἔρξ § 99=σπαρασθῆναι. Ἰλ. E, 497. Z, 106. A, 214. P, 343).

ἐκκυσθῆναι (=κυσθῆναι ἔξω, ἐκπεσεῖν. Ἰλ. Z, 42. Ψ, 394).

ἐλευθῆναι (=κρυπθῆναι, καμυλωθῆναι, κυλισθῆναι. Ἰλ. Ψ, 393. Ω, 510. Ὀδ. I, 433. ἔρξ § 517, 2).

ἐπισκίμθῆναι (=ἐνεπύγη. Ἰλ. II, 612. P, 528).

ἐνιγρυμθῆναι (=εἰσδύς. Ἰλ. E, 662. H, 272. P, 405).

ἐξεταρεύσθῃ (=ἔξηπλώσθῃ. Ἰλ. II, 271. I, 219).

ἐρ'ἵτωθῃ (=περιόριτον ἐκρυπθῆναι, περιωρισθῆναι. Ἰλ. B, 99. 211).

ἐνρηθῆναι (=κοιμηθῆναι. Ἰλ. B, 821. Ξ, 314. 331. 360. F, 441. II, 176. Ὀδ. Δ, 334. κτλ.).

θουρηθῆναι (=γυνθῆναι. Ὀδ. Δ, 3C+).

θωρηχθῆναι (=ὀπλισθῆναι, θώρακα περὶ στῆθεσσι δύνειν. Ἰλ. A, 226. Γ, 340. II, 40. Ψ, 813. Ὀδ. X, 139).

ιαρθῆναι (=εὐφρανθῆναι, φανδρυνθῆναι. Ἰλ. O, 103. Ψ, 598. 600. Ὀδ. Δ, 549. 840. X, 59).

- ιδρυθῆναι (=κτιθεῖσθαι, ἡσυχάζει. 'Ιλ. H, 56. Γ, 58).
 ἰθυθῆναι (=λαβεῖν ἐνθεῖον στήσιν. 'Ιλ. II, 475).
 κατεκάη (κατὰ τμήσιν 'Ιλ. I, 212).
 κατεκλίσθηναι (=ῥαγῆναι. 'Οδ. Δ, 481. K, 198).
 κατενυσθῆναι (=κατακλιθῆναι. 'Ιλ. Γ, 448+).
 κατενυθῆναι (=κατακλιθῆναι. 'Οδ. Δ, 411. 421).
 κεδυσθῆναι (=διεσπασθῆναι. διεσπασθῆναι. 'Ιλ. B, 398.
 N, 739. O, 328. 657. II, 306).
 κινηθῆναι (=Ἀπεικ. κινθῆναι 'Ιλ. A, 47. B, 144. 149).
 κρυφθῆναι (=κρύψαι ἐκυτόν. 'Ιλ. N, 405).
 κυκηθῆναι (=τραχευθῆναι. 'Ιλ. A, 129. Σ, 229).
 λεγθῆναι (=καταλέξει ἐκυτόν. 'Ιλ. Γ, 188).
 λισθῆναι (=ἰσχυρῶς ἔχει. 'Ιλ. A, 349. A, 80. 'Οδ. Δ, 838. κτλ.)
 μαρτυρῆναι (ὡς παρ' Ἀπεικῶς. 'Ιλ. I, 212).
 ὁμοιωθῆναι (=ὁμοιωσθαι ἐκυτόν. 'Ιλ. A, 187. 'Οδ. Γ, 120).
 ὁμωθῆναι (=ἐνωθῆναι, συγκολληθῆναι. 'Ιλ. Ξ, 209+).
 ὀρθωθῆναι (=ῥῥῶν ἐκυτόν ἐστῆσιν. 'Ιλ. B, 42. K, 21. 80. Φ, 235).
 ὀρωθῆναι (=τραχευθῆναι. 'Ιλ. E, 29. II, 509. Ω, 585. 'Οδ. X, 23).
 παγῆναι (=παγῆναι. 'Ιλ. Δ, 185. 528. E, 616).
 παρὰ π. λαγρῆναι (=παρεκτραπῆναι. 'Ιλ. O, 464).
 πελεμυθῆναι (=ἐλκεσθῆναι. 'Ιλ. Δ, 535. E, 616. N, 148.
 II, 612. P, 528).
 περιωθῆναι (=διεβῆναι πέραν. 'Οδ. Ω, 437+).
 περιδιωθῆναι (=περιετραπῆναι. 'Ιλ. X, 165+).
 περιεθεθῆναι (=ἐνταχθῆναι ἐν τῇ. 'Οδ. Ξ, 313. Φ, 33).
 πηγῆναι (=παγῆναι. 'Ιλ. Θ, 293).
 π. λαγρῆναι (=π. λαγρῆναι. 'Ιλ. A, 59. A, 351. N, 592. 'Οδ.
 A, 2. Θ, 14).
 πτωθῆναι (=πτωθῆναι. 'Οδ. X, 293).
 ῥυθῆναι (=ῥεῖσθαι. 'Οδ. Γ, 455).
 στρεφθῆναι ('Ιλ. A, 567. 595. N, 545. II, 598. O, 501. κτλ.).
 ὑπορραγῆναι (=ὑφῆναι. 'Ιλ. Θ, 558. II, 300).
 σωθῆναι (=σωθῆναι. 'Ιλ. O, 503. N, 228).
 ταθῆναι (=τεῖναι ἐκυτόν. 'Ιλ. N, 655. Φ, 119).
 τερσῆναι (=ἔτρανθῆναι. 'Ιλ. II, 519. 'Οδ. Z, 98).
 ἐπεκλίσθη (=ἐκτεκλίσθη. 'Οδ. E, 463+).
 φασθῆναι (=φανῆναι. 'Ιλ. A, 201. Δ, 460. N, 278. 'Οδ.
 M, 441. 'Ιλ. P, 650).

φανῆραι ('Ιλ. Η, 7. 'Οδ. Κ, 187. κτλ.).

φρονηθῆραι (=φρυγῆν. 'Ιλ. Ε, 498. Μ, 470. Ο, 637, Χ, 137. 'Οδ. Π, 163).

§ 568. Τὰ ἐπόμενα ῥήματα ἔχουσι παρ' 'Ομήρῳ ἀμφοτέρους τοὺς ἀορίστους καὶ τὸν μέσον καὶ τὸν παθητικὸν (ἀντὶ μέσου).

ἀάσασθαι (=ἀχλὼθῆναι, σκοτισθῆναι. 'Ιλ. Ι, 116. 537. Τ, 137. Λ, 340) καὶ ἀασθῆναι ('Ιλ. Π, 685. Τ, 113. 136).

ἀγερῆσθαι (=συναθροισθῆναι. 'Ιλ. Ι, 74. Σ, 37. 245. 'Οδ. Β, 385. Λ, 36) καὶ ἀγερθῆναι ('Ιλ. Α, 57. Δ, 152. Χ, 475), τὸ δὲ ζυγαγείρατό τι (=συνήγειρεν ἐαυτῷ. 'Οδ. Ξ, 323. Τ, 293).

αἰδέ(σ)σασθαι (=αἰδεσθῆναι. 'Ιλ. Ι, 508. 640. Χ, 419. 'Οδ. Φ, 28) καὶ αἰδεσθῆναι ('Ιλ. Δ, 402. Η, 93. Ρ, 95. 'Οδ. Β, 65).

ἀΐσασθαι (=κινηθῆναι. 'Ιλ. Χ, 195) καὶ ἀΐρθῆναι ('Ιλ. Γ, 368. Ε, 854. Ω, 97).

ἀμπνυτο (=ἀνέπνευσε, ἀναψυχὴν ἔλαβε. 'Ιλ. Α, 359. Χ, 475. 'Οδ. Ε, 458. Ω, 349) καὶ ἀμπνύεσθαι ('Ιλ. Ε, 697. Ξ, 436).

δηρίσασθαι (=μαχέσασθαι. 'Ιλ. Ρ, 734. 'Οδ. Θ, 76) καὶ δηριυθίτην ('Ιλ. Π, 756), ἀλλὰ τοῦτο γραπτέον «δηριυ ἐθέσθην» (ὄρα § 552).

διοκομήσαρτο (μέγαρον=διοκόμησαν. 'Οδ. Χ, 457), ἀλλὰ διακομηθῆναι (=εἰς τὰξιν βαλεῖν ἐαυτόν. 'Ιλ. Β, 126).

δυνῆσασθαι (=δυνηθῆναι. 'Ιλ. Ε, 621. Ν, 510. 607. Ξ, 33. 423. 'Οδ. Ρ, 303) καὶ δυνασθῆναι ('Ιλ. Ψ, 465. 'Οδ. Ε, 319).

ἐμπλητο (=ἐνεπλήσθη. 'Ιλ. Φ, 607. 'Οδ. Θ, 16) καὶ ἐνεπλήσθην ('Ιλ. Π, 348), ἀλλ' ἐμπλησάμην τι (=ἐνεπλήσά τι ἐμαυτοῦ. 'Ιλ. Χ, 312. 504. 'Οδ. Ι, 296. Η, 221).

ἐπιμνήσασθαι (=μνησθῆναι. 'Ιλ. Ρ, 103. 'Οδ. Δ, 191) καὶ ἐπιμνησθῆναι ('Οδ. Α, 31. Δ, 189).

ἐπιγράσασθαι (=σκέψασθαι, ἐπινύσσει. 'Ιλ. Ε, 665. Β, 282. Ν, 741. Φ, 410. 'Οδ. Θ, 94. 533. Φ, 410. Σ, 93) καὶ ἐπιγρασθῆναι ('Ιλ. Ε, 183).

ἐρεῖσασθαι (=ἐρεισθῆναι. 'Ιλ. Β, 109. Ε, 309. Λ, 355. Μ, 457. Π, 736) καὶ ἐρεισθῆναι ('Ιλ. Η, 145. Α, 144. Μ, 192. Χ, 225).

καλύψασθαι (=καλύψαι ἐαυτόν. 'Ιλ. Γ, 141. 'Οδ. Ε, 491. Θ, 92) καὶ καλυφθῆναι ('Οδ. Δ, 402).

κίχῆσασθαι (=εὐρεῖν, καταλαβεῖν. 'Ιλ. Δ, 385. Ζ, 498. Κ, 494. Φ, 263. Χ, 226. 'Οδ. Ζ, 51. Τ, 400) καὶ κίχῆναι ('Ιλ. Κ, 376. Α, 26. Β, 188. Γ, 291. Ζ, 228. Ι, 416. Λ, 367. Ο, 274. Π, 342. κτλ.).

κλίρασθαι (=κατακλιθῆναι. 'Οδ. P, 340) καὶ κλι(ν)θῆναι ('Ιλ. Γ, 360. Ζ, 468. Η, 254. 'Οδ. Α, 366).

κοιμήσασθαι (=κοιμηθῆναι. 'Ιλ. I, 705. 712. Α, 241. Ω, 673. 'Οδ. Δ, 302. Ξ, 523. 524) καὶ κοιμηθῆναι ('Ιλ. Β, 355. Ζ, 427. 'Οδ. Ξ, 411. Δ, 295. Η, 343. Θ, 295. Κ, 186).

κορέσασθαι (=χορτασθῆναι. 'Ιλ. Ν, 635. 'Οδ. Υ, 59) καὶ χορεσθῆναι ('Οδ. Δ, 541. Κ, 499).

κοσμησάμενος (πολιήτας=τάξας τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας. 'Ιλ. Β, 806), κοσμηθῆναι δὲ (=βαλεῖν εἰς τάξιν ἑαυτόν. 'Ιλ. Γ, 1. Μ, 87. 'Οδ. Ι, 157).

κρίσασθαι (=κρῖναι ἑαυτόν, 'Οδ. Θ, 36. καὶ =κρῖναι ἑαυτῷ. 'Οδ. Δ, 408. 530) καὶ κρινθῆναι ('Ιλ. Ν, 129. 'Οδ. Θ, 48).

μυγέσθαι (=μυγθῆναι. 'Ιλ. Α, 354. Π, 813. 'Οδ. Α, 433) καὶ μυγθῆναι ('Ιλ. Γ, 48. 209. Κ, 457. Α, 438. Ν, 642. Ψ, 687. 'Οδ. Χ, 329) καὶ μυγῆναι ('Ιλ. Γ, 55. 445. Ζ, 161, 165. 'Οδ. Α, 73. Ι, 91).

μνῆσασθαι (=μνησθῆναι. 'Ιλ. Δ, 222. Ξ, 441. Ρ, 185. Ω, 601. 613. 'Οδ. Α, 29. Μ, 309. Π, 481. κτλ.) καὶ μνησθῆναι ('Οδ. Δ, 118).

ράσασθαι (σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ =ἀποικῆσαι. 'Ιλ. Β, 629. 'Οδ. Ο, 254) καὶ ρασθῆναι (=κατοικῆσαι. 'Ιλ. Ξ, 119).

ρεμεσσήσασθαι (=μέμψασθαι. 'Οδ. Α, 228. Ρ, 93) καὶ ρεμεσσηθῆναι ('Ιλ. Β, 223. Ο, 103. 211. Π, 544. Ω, 53. 'Οδ. Β, 64).

δοῖσασθαι (=οἰηθῆναι. 'Οδ. Α, 323. Κ, 258. Ι, 339) καὶ δοῖσθῆναι ('Ιλ. Ι, 453. 'Οδ. Δ, 453. Π, 475).

ὀρμήσασθαι (=ὀρμηθῆναι. 'Ιλ. Θ, 511) καὶ ὀρμηθῆναι ('Ιλ. Ε, 12. Ζ, 410. Κ, 359. Ν, 182. 496. 512. Π, 467. Ρ, 605. Χ, 312. Ψ, 817. 'Οδ. Ν, 82. Κ, 214).

πειρήσασθαι (=πειραθῆναι, 'Ιλ. Ζ, 435. Θ, 18. Υ, 352. 'Οδ. Δ, 119. Θ, 23. 120. 124. 377. Ω, 238) καὶ πειρηθῆναι ('Ιλ. Ε, 220. Κ, 444. Υ, 349. Ψ, 553. 'Οδ. Θ, 100. 205. 213. Ω, 240).

πελάσασθαι (=πελᾶσαι. 'Ιλ. Ρ, 341) καὶ πλῆτο, ἐπληντο ('Ιλ. Ξ, 438. 468. Δ, 449. Θ, 63) καὶ πελασθῆναι ('Ιλ. Ε, 282. Μ, 420).

πιστώσασθαι (=πίστιν παρασχέιν ἀλλήλοις. 'Ιλ. Ζ, 233. Φ, 286) καὶ πιστωθῆναι (=πιστόν ἑαυτόν παρασχέιν. 'Οδ. Ο, 436).

πλήσασθαί (τι=πλήσαι τι ἑαυτοῦ. 'Ιλ. Ι, 224. 'Οδ. Ξ, 87. 112. Ρ, 603. Τ, 198) καὶ πλησθῆναι ('Οδ. Δ, 705)=πλήσαι ἑαυτόν.

στῆναι (=στῆσαι ἑαυτόν. 'Οδ. Α, 333, 103. Β, 37. Ζ, 21.

141. H, 21. Θ, 144. 458. 'Ιλ. A, 197. B, 20. 59. Φ, 266. κτλ.) καὶ σταθῆναι ('Οδ. A, 243. P, 463). στήσασθαι δέ τι (=στυ-
σαι τι ἐκυστῶ ἢ ἐκυστῶ. 'Οδ. B, 94. 431. I, 54. 77. M, 402.
T, 139. Ω, 128. 'Ιλ. Z, 528. Δ, 480. Σ, 533).

σύσθαι (ἐσσύμην, ἔσαντο, σέτο =σπένδσαι, ὀρμῆσαι. 'Ιλ. Ξ,
519. Φ, 169. 'Οδ. Ξ, 34) καὶ σένυσθαι ('Ιλ. Z, 505. II, 208.
Ξ, 227. I, 148. X, 22. κτλ.) καὶ συθῆναι ('Ιλ. E, 293).

ταυνύσασθαι (=ταυνῦσαι τι ἐκυστῶ καὶ ταυνῦσαι ἑαυτόν. 'Ιλ.
Δ, 112. 'Οδ. I, 298) καὶ ἐνταυνύσασθαι τόξον ('Οδ. Φ, 402+) καὶ
ταυνυθῆναι (=ταυνῦσαι ἐκυστόν. 'Ιλ. N, 392. II, 475. 485.
Σ, 26. I, 483. 'Οδ. II, 175).

τέρψασθαι (=τέρπειν ἐκυστόν. 'Οδ. M, 188) καὶ τεταρπίσθαι
('Ιλ. I, 701. Ψ, 10. 98. Ω, 513. 'Οδ. A, 310. Λ, 211. Ξ,
244) καὶ ταρπῆσθαι (οὐ μόνον τὸ ταρπόμεθα. 'Ιλ. Ω, 636. 'Οδ.
Δ, 295. Ψ, 255) καὶ τεταρπῆναι ('Οδ. E, 71. Θ, 131. P, 174)
καὶ ταρπῆναι ('Οδ. Z, 90. T, 213. 251. Φ, 57) καὶ ταρπῆναι
(('Ιλ. A, 779. Ω, 3. 'Οδ. I, 70. Δ, 47. E, 201. K, 181. Ψ, 212. 300.
346) καὶ ταρπῆναι ('Ιλ. I, 441. Ξ, 314. 'Οδ. Θ, 202).

τραπῆσθαι (=τραπῆσαι. 'Οδ. A, 422. Σ, 305) καὶ τραπῆσθαι
(('Ιλ. A, 199. A, 233. 237. N, 605. Φ, 594. N, 546. Φ, 468.
'Οδ. II, 263. T, 389. K, 45. P, 733. 'Οδ. K, 528. I, 350.
P, 73. T, 383. κτλ.) καὶ τραπῆθῆναι ('Οδ. O, 80+).

γράφασθαι (νῆα: =γράφει τὰς ἐκυστῶν νῆας. 'Οδ. O, 566),
γραφῆθῆναι δέ (=γράφει ἐκυστός. 'Ιλ. P, 268).

-γράφ(σ)ασθαι (=γράφειν. 'Ιλ. E, 635. K, 339. O, 671. Φ, 410.
Ψ, 126. 450. 453. Ω, 352. κτλ.) καὶ γρασθῆναι ('Οδ. T, 485.
Ψ, 260).

χῆρατο (=ἐχρη. 'Ιλ. Ξ, 270+, ἀνθ' οὐ γράφεται ὑπὸ τινῶν
Εἴσατο ἐκ τοῦ ἠδόμεναι) καὶ χαρῆναι ('Ιλ. Γ, 27. Z, 481. H, 54.
'Οδ. K, 616) καὶ κεγαρέσθαι ('Ιλ. A, 256. II, 600. 'Οδ. B,
249. Γ, 438. Δ, 344. P, 135).

χολώσασθαι (=χοργισθῆναι. 'Ιλ. B, 590. Δ, 501. Ψ, 482.
'Οδ. Z, 147. Θ, 227. κτλ.) καὶ χολωθῆναι ('Ιλ. A, 9. Δ, 494.
I, 33. N, 660. II, 330. Ψ, 23. 88. κτλ.).

χύσθαι (=χυθῆναι. 'Οδ. H, 143. Θ, 297. 515. 527. K, 415.
X, 88. 'Ιλ. N, 544. II, 414. κτλ.) καὶ χυθῆναι ('Οδ. T, 590)
καὶ ἀμφοχυθῆναι ('Οδ. Δ, 716. II, 214. 'Ιλ. Ξ, 253. Ψ, 63.
764). περιπροχυθεῖς ('Ιλ. Ξ, 316+).

2) Μίσος μέλλων ως παθητικός.

§ 530. 'Ρήματα πρὸς 'Ολέθρῳ ἔχοντα μέσων μέλλοντα ἀντιπαθητικοῦ εἶναι τεύχεται.

ἀπ'έλθωμαι (=ἐπιθρονεύω), μέσ. μέλλ. ἀπαληθίσασθαι ἔλκεα ('Ιλ. Θ, 405. 419).

διαρροῦω (=καταστρέφω), μέσ. μέλλ. διαρραίσεσθαι (=ἀφαινεσθίσειν). 'Ιλ. Ω. 355+).

διακρίνομαι (=ἐπιμακρύνωμαι), μέσ. μέλλ. διακριέεσθαι ('Οδ. Σ, 149. Υ', 180).

κραίνω (=κατεῶ), μέσ. μέλλ. κρανέεσθαι ('Ιλ. Ι, 626).

κτείνω (=φονεύω), μέσ. μέλλ. κατακτενέεσθε ('Ιλ. Ξ, 481).

ὀλλύμαι (=ἀπόλλυμαι), μέσ. μέλλ. ὀλεῖται ('Ιλ. Β, 325. Η, 91. 'Οδ. Ω, 195), ὀλέεσθε ('Ιλ. Φ, 133), ὀλέεσθαι ('Ιλ. Ο, 700. Φ, 278).

π'έρω (=πορεύω), μέλλ. μέσ. πέρσεται ('Ιλ. Υ', 729).

σαώω (=σώζω), μέλλ. μέσ. σαώσεται ('Οδ. Φ, 309).

τελέω (=τελεῶ), μέλλ. μέσ. τελέεσθαι ('Ιλ. Α, 204. 'Οδ. Α, 201. Γ, 223. Δ, 664. Χ, 215).

τελευτάω (=τελειῶ), μέσ. μέλλ. τελευτήσεσθαι (=τελεσθήσεται). 'Ιλ. Ν, 100. 'Οδ. Θ, 510. Ι, 511).

τεύγω (=καταστρέφω), μέλλ. μέσ. τεύξεσθαι ('Ιλ. Ε, 653), ἄλλως λέγεται τετεύξομαι ὡς παθητ. ('Ιλ. Μ, 315. 358. κτλ.).

τρώω (=τιπρώτω), μέλλ. μέσ. τρώσεσθαι ('Ιλ. Μ, 66).

φθίνω (=φθίβομαι), μέσ. μέλλ. φθίσομαι ('Ιλ. Α, 821. Τ, 329. Ω, 83. 'Οδ. Ν, 384).

φιλέω (=φιλοῦμαι), μέσ. μέλλ. φιλήσεται ('Οδ. Α, 123).

Α') ΠΙΝΑΞ

περιέχων χωρία Ὀμήρου ἐνταῦθα διορθούμενα
ἢ χρήζοντα διορθώσεως.

Ἰλιάδος Α

στίχ.	9	§	315,	σημ.
»	15	»	118.	
»	25	»	366.	
»	62	»	456.	
»	67	»	456.	
»	88	»	565,	1.
»	116	»	366.	
»	139	»	458.	
»	156	»	120.	
»	160	»	429,	σημ.
»	175	»	458.	
»	179	»	212,	ὑποσημ. 1.
»	195	»	366.	
»	208	»	366.	
»	227	»	436,	σημ. 2.
»	238	»	212,	ὑποσημ.
»	251	»	507,	13.
»	272	»	522,	8.
»	291	»	557,	12.
»	294	»	62,	σημ.
»	344	»	433,	σημ. 522, 8.
»	379	»	366.	
»	443	»	62,	σημ.
»	446	»	62.	
»	540	»	208,	σημ. 1.

Ἰλιάδος Β

στίχ.	4	§	423,	σημ.
»	10	»	62,	σημ.
»	39	»	150.	
»	49	»	273.	
»	94	»	436,	σημ. 2.

στίχ.	115	§	285.
»	132	»	534. 548.
»	165	»	548.
»	172	»	338, σημ. 2.
»	205	»	205, σημ.
»	218	»	447, 20.
»	232	»	456.
»	233	»	456.
»	309	»	273.
»	319	»	205, σημ.
»	321	»	231, 3.
»	325	»	221. 393.
»	348	»	436, σημ. 2.
»	367	»	431.
»	451	»	436, σημ. 2.
»	471	»	99, λ. Φέαρ.
»	477	»	436, σημ. 2.
»	518	»	99. 221.
»	731	»	221.
»	790	»	338, σημ. 2.

Ἰλιάδος Γ

στίχ.	46	§	385, σημ.
»	84	»	231, 3.
»	119	»	436, σημ. 2.
»	129	»	338, σημ. 2.
»	172	»	222, σημ.
»	219	»	311.
»	373	»	519, 2.
»	385	»	366.

Ἰλιάδος Δ

»	3	»	440.
---	---	---	------

στίχ. 12 § 366.
 » 55 » 534.
 » 66 » 487, 10.
 » 71 » 487, 10.
 » 75 » 205, σημ.
 » 92 » 338, σημ. 2.
 » 126 » 515, 11.
 » 146 » 427, 2.
 » 186 » 530, 6.
 » 199 » 436, σημ. 2.
 » 203 » 338, σημ. 2.
 » 208 » 519, 10.
 » 209 » 436, σημ. 2.
 » 242 » 332, υποσημ.
 » 252 » 523, 3.
 » 315 » 366.
 » 338 » 222, σημ.
 » 353 » 152, σημ.
 » 362 » 522, 4.
 » 384 » 290, σημ.
 » 452 » 226, σημ.
 » 524 » 366.

Ήλιάδος Ε.

στίχ. 4 § 364.
 » 21 » 221.
 » 36 » 99, λέξ. Fion.
 » 68 » 272, σημ.
 » 71 » 308, σημ. 3.
 » 88 » 226, σημ. 1.
 » 90 » 366.
 » 123 » 338, σημ. 2.
 » 139 » 366.
 » 174 » 431.
 » 204 » 496, 4.
 » 226 » 272, σημ.
 » 284 » 430, σημ.
 » 293 » 527, 9.
 » 310 » 364.
 » 320 » 364.
 » 334 » 366.
 » 371 » ια. 264, 1.
 » 391 » 561, 2.

στίχ. 393 § 519, 2.
 » 394 » 412, σημ.
 » 475 » 437.
 » 534 » 206.
 » 622 » 364.
 » 641 » 212, υποσημ. 1.
 » 686 » 310, σημ.
 » 776 » 325.
 » 782 » 317, 7.
 » 818 » 211, σημ.
 » 831 » 511, 21.
 » 871 » 366.
 » 887 » 232.

Ήλιάδος Ζ.

στίχ. 6 § 273.
 » 25 » 364.
 » 61 » 221.
 » 88 » 310, σημ.
 » 113 » 152, σημ.
 » 128 » 496, 4.
 » 158 » 366.
 » 166 » 366.
 » 179 » 366.
 » 260 » 71, σημ.
 » 289 » 364.
 » 291 » 527, 6.
 » 296 » 436, σημ. 2.
 » 297 » 310, σημ.
 » 317 » 310, σημ.
 » 344 » 221.
 » 348 » 99, λέξ. Fέρρω.
 » 409 » 519, 24.
 » 464 » 423, σημ.
 » 490 » 59, σημ.
 » 526 » 522, 4.

Ήλιάδος Η.

στίχ. 86 § 301, σημ.
 » 120 » 221.
 » 129 » 423, σημ.
 » 198 » 519, 10.
 » 207 » 277.
 » 212 » 553.

στίχ. 238 § 294, σημ.
 » 242 » 437.
 » 256 » 317, 7.
 » 310 » 99, λέξ. Γέλω.
 » 345 » 310, σημ.
 » 349 » 507, 7.
 » 428 » 485, 13.
 » 431 » 485, 13.
 » 472 » 99, λέξ. Γοῖνος.

Ἰλιάδος Θ.

στίχ. 50 § 325.
 » 109 » 0'. 428, σημ.
 » 131 » 423, σημ.
 » 220 » 433, σημ. 2.
 » 227 » 519, 9.
 » 229 » 437.
 » 270 » 495.
 » 282 » 273.
 » 301 » 437.
 » 310 » 437.
 » 322 » 437.
 » 408 » 515, 14.
 » 422 » 364, 515, 14.
 » 470 » 281, σημ. 1.
 » 472 » 325.
 » 508 » 281, σημ.
 » 525 » 281, σημ.

Ἰλιάδος Η.

στίχ. 22 § 285.
 » 30 » 231, 3.
 » 37 » 205, σημ.
 » 42 » 148, σημ.
 » 49 » 499, 4.
 » 120 » 366.
 » 137 » 221.
 » 141 » 272, σημ.
 » 146 » 99, λ. Γέδνα.
 » 189 » 275, 10.
 » 225 » 285.
 » 240 » 281, σημ. 1.
 » 288 » 99, λέξ. Γέδνα.
 » 306 » 523, 3.

στίχ. 330 § 272, σημ.
 » 337 » 527, 2.
 » 424 » 536.
 » 459 » 62, σημ.
 » 462 » 272, σημ.
 » 520 » 275, 10.
 » 593 » 436, σημ. 2.
 » 617 » 511, 14.
 » 658 » 281, σημ. 1.
 » 681 » 536.
 » 695 » 231, 3.

Ἰλιάδος Κ.

στίχ. 5 § 412, σημ.
 » 34 » 557, 12.
 » 36 » 221.
 » 39 » 530, 2.
 » 44 » 458.
 » 70 » 221.
 » 72 » 62, 364.
 » 73 » 436, σημ.
 » 105 » 523, 3.
 » 133 » 426, σημ. 2.
 » 146 » 429, σημ.
 » 179 » 436, σημ. 2.
 » 198 » 497, 6.
 » 246 » λ. 507, 8.
 » 251 » 435, 1.
 » 273 » 436, σημ. 2.
 » 281 » 286, σημ.
 » 320 » 511, 14.
 » 336 » 436, σημ. 2.
 » 337 » 431.
 » 345 » 517, 7.
 » 356 » 436, σημ. 2.
 » 361 » 456.
 » 376 » 272, σημ.
 » 421 » 507, 12.
 » 462 » 383.
 » 517 » 325.
 » 572 » 281, σημ. 1.
 » 574 » 281, σημ. 1.

Ἰλιάδος Λ.

στίχ. 2 § 273.

στίχ.	50	§	178,	σημ.
»	136	»	541.	
»	153	»	536.	
»	187	»	152,	σημ.
»	199	»	338,	σημ. 2.
»	246	»	363.	
»	269	»	412,	σημ.
»	272	»	61,	σημ.
»	283	»	71.	
»	356	»	62.	334.
»	380	»	429,	σημ. 3. 430.
»	417	»	364.	[σημ.]
»	434	»	363.	
»	437	»	366.	
»	470	»	530,	2.
»	482	»	208,	σημ. 2.
»	493	»	226,	σημ. 1.
»	499	»	221.	
»	549	»	534.	
»	550	»	548.	
»	551	»	279,	6.
»	620	»	281,	σημ. 1.
»	690	»	363.	
»	708	»	325.	
»	722	»	281,	σημ. 1.
»	762	»	560.	
»	763	»	523,	3.
»	797	»	273.	

Ἠλιάδης Μ.

στίχ.	3	§	281,	σημ. 1.
»	11	»	519,	39.
»	40	»	456.	
»	49	»	40,	ὑποσημ.
»	64	»	221.	
»	93	»	272,	σημ.
»	112	»	517,	7.
»	239	»	281,	σημ. 1.
»	258	»	310,	σημ.
»	263	»	310,	σημ.
»	255	»	541.	
»	297	»	212,	σημ.
»	300	»	279,	6.

στίχ.	302	»	170,	ὑποσημ.
»	308	»	310,	σημ.
»	318	»	285.	
»	323	»	231,	3.
»	334	»	423,	σημ.
»	350	»	ζ. 507,	8.
»	363	»	ζ. 507,	8.
»	375	»	310,	σημ.
»	393	»	136.	145.
»	395	»	507,	8.
»	421	»	552.	
»	440	»	221.	
»	450	»	205,	σημ.
»	511	»	366.	
»	773	»	232.	

Ἠλιάδης Ν.

στίχ.	42	§	170,	ὑποσημ.
»	63	»	519,	2.
»	69	»	308,	σημ. 3.
»	101	»	433,	σημ. 2.
»	113	»	ι.	
»	154	»	71.	
»	167	»	436,	σημ. 2.
»	182	»	366.	
»	202	»	541.	
»	208	»	436,	σημ. 2.
»	251	»	430,	σημ.
»	325	»	364.	
»	358	»	221.	
»	366	»	99, λξ.	Φέδνα.
»	433	»	71.	
»	462	»	338,	σημ. 2.
»	511	»	364.	
»	570	»	ζ. 507,	8.
»	619	»	364.	
»	622	»	285.	
»	651	»	364.	
»	707	»	519,	44.
»	768	»	338,	σημ. 2.
»	788	»	221.	

Ἠλιάδης Ξ.

στίχ.	28	§	279,	6.
-------	----	---	------	----

στίχ.	34	§	514, 6.	437.
»	44	»	530, 2.	
»	165	»	423, σημ.	
»	180	»	212, ύποσημ. 1.	
»	199	»	561, 2.	
»	237	»	364.	
»	240	»	366.	
»	266	»	283.	
»	270	»	519, 50. 568.	
»	322	»	307, 3, σημ.	
»	324	»	283.	
»	346	»	ιζ. 264, 1.	
»	348	»	99, λίζ. Φέρση.	
»	353	»	ιζ. 264, 1.	
»	356	»	338, σημ. 2.	
»	378	»	517, 7.	
»	412	»	338, σημ. 2. 364.	
»	428	»	221.	
»	439	»	561, 2.	
»	456	»	279, 6.	
»	481	»	519, 24.	
»	484	»	456.	
»	490	»	221.	
»	501	»	221.	
»	510	»	519, 2.	
»	613	»	517, 7.	

Ήλιάδος Ο.

στίχ.	4	§	272, σημ.	
»	18	»	429, σημ. 3.	
»	25	»	283.	
»	66	»	221.	
»	71	»	321, ύποσημ.	
»	80	»	412, σημ.	
»	173	»	338, σημ. 2.	
»	194	»	482, 1. 565, 1.	
»	255	»	281, σημ. 1.	
»	290	»	366.	
»	298	»	523, 3.	
»	333	»	279, 6.	
»	339	»	290, σημ.	
»	437	»	517, 7.	
»	552	»	226, σημ. 1.	

στίχ.	554	§	221.	
»	506	»	279, 6.	
»	669	»	273.	
»	741	»	273.	

Ήλιάδος Π.

στίχ.	9	§	366.	
»	21	»	222, σημ.	
»	29	»	429, σημ.	
»	39	»	273.	
»	47	»	515, 8.	
»	103	»	561, 2.	
»	178	»	366.	
»	208	»	394. 561, 5.	
»	371	»	99, ύποσημ.	
»	404	»	62. 364.	
»	431	»	205, σημ.	
»	445	»	232.	
»	507	»	99, ύποσημ.	
»	509	»	364.	
»	515	»	52, σημ.	
»	521	»	71.	
»	522	»	138, σημ.	
»	537	»	338, σημ. 2.	
»	542	»	530, 6.	
»	545	»	364.	
»	548	»	317, 4, σημ. 2.	
»	560	»	364.	
»	643	»	99, λίζ. Φέαρ.	
»	651	»	519, 36.	
»	661	»	310, σημ.	
»	708	»	487, 18. 515, 10.	
»	756	»	552. 568.	
»	766	»	212, ύποσημ. 1.	
»	827	»	485, 17.	
»	852	»	482, 1. 565, 1.	

Ήλιάδος Ρ.

στίχ.	9	»	226, σημ. 1.	
»	10	»	152, σημ.	
»	23	»	226, σημ. 1.	
»	25	»	561, 9.	
»	40	»	226, σημ. 1.	
»	43	»	366.	

στίχ.	54	ξ	99, λέξ. Φάλις.
»	58	»	366.
»	59	»	226, σημ. 1.
»	152	»	309, σημ. 3. 310.
»	258	»	279, 6.
»	367	»	232.
»	385	»	281, σημ. 1.
»	412	»	279, 6.
»	444	»	231, 3.
»	478	»	366.
»	537	»	366.
»	539	»	485, 17.
»	572	»	437. 511, 4.
»	600	»	366.
»	637	»	447, 7.
»	659	»	534. 548.
»	660	»	279, 6.
»	684	»	338, σημ. 2.
»	689	»	71.
»	695	»	44, 2.
»	709	»	523, 3.
»	724	»	519, 2.
»	745	»	281, σημ. 1.

Ήλιάδος Σ.

στίχ.	72	ξ	366.
»	93	»	206, σημ. 1.
»	100	»	527, 2.
»	117	»	283.
»	136	»	522, 9.
»	142	»	530, 1.
»	147	»	423, σημ.
»	153	»	531, 4.
»	165	»	519, 2.
»	169	»	338, σημ. 2.
»	224	»	507, 12.
»	293	»	205, σημ.
»	309	»	519, 24.
»	338	»	366.
»	376	»	488, 3.
»	402	»	272, σημ.
»	418	»	496, 6.
»	445	»	364.

στίχ.	477	ξ	523, 4.
»	553	»	557, 2.
»	585	»	437. 511, 4.

Ήλιάδος Τ.

στίχ.	2	ξ	273.
»	24	»	530, 2.
»	32	»	558.
»	71	»	523, 3.
»	81	»	423, σημ.
»	136	»	290, σημ.
»	175	»	517, 7.
»	225	»	522, 10.
»	255	»	170, υποσημ.
»	288	»	517, 7.
»	393	»	517, 7.
»	413	»	71.

Ήλιάδος Ρ.

στίχ.	67	ξ	99, υποσημ.
»	98	»	62. 364.
»	101	»	38, 5, σημ.
»	128	»	519, 10.
»	131	»	285, σημ.
»	139	»	534.
»	140	»	170, υποσημ.
»	145	»	238.
»	188	»	429, σημ. 3.
»	335	»	458. 519, 7.
»	340	»	366.
»	346	»	366.
»	362	»	523, 3.
»	466	»	366.

Ήλιάδος Φ.

στίχ.	26	ξ	283.
»	52	»	561, 2.
»	58	»	561, 11.
»	86	»	206, σημ. 1.
»	104	»	221.
»	179	»	366.
»	183	»	366.
»	236	»	99, λέξ. Φάλις.
»	270	»	561, 2.
»	332	»	40.

στίχ.	344	§	99	λέξ.	Φάλις.
»	396	»	429,	σημ.	3.
»	400	»	366.		
»	410	»	429,	σημ.	
»	415	»	205,	σημ.	
»	459	»	429,	σημ.	
»	467	»	552.		
»	474	»	222,	σημ.	
»	490	»	364.		
»	533	»	523,	3.	
»	561	»	281,	σημ.	1.
»	576	»	52,	σημ.	
»	590	»	366.		
»	609	»	495.		

Ήλιάδος Χ.

στίχ.	2	§	281,	σημ.	1.
»	3	»	310,	σημ.	
»	6	»	221.		
»	90	»	541.		
»	94	»	40.		
»	110	»	285.		
»	172	»	310,	σημ.	
»	215	»	338,	σημ.	2.
»	222	»	527,	7.	
»	228	»	338,	σημ.	2.
»	244	»	217,	1, ύποσημ.	
»	280	»	40. 441,	σημ.	
»	303	»	530,	6.	
»	304	»	285.		
»	313	»	221.		
»	331	»	232.		
»	393	»	519,	2.	
»	431	»	482,	1. 565.	1.
»	468	»	412,	σημ.	
»	477	»	519,	10.	
»	491	»	492,	7. 553.	
»	637	»	117.		
»	640	»	170,	ύποσημ.	

Ήλιάδος Ψ.

στίχ.	90	§	507,	13.
»	139	»	548.	
»	226	»	273.	

στίχ.	264	§	317,	9.
»	284	»	447,	12.
»	310	»	523,	3.
»	329	»	447,	12.
»	361	»	530,	5.
»	493	»	244.	
»	513	»	317,	9.
»	533	»	92,	ύποσημ. 1.
»	536	»	71.	
»	643	»	560.	
»	695	»	366.	
»	711	»	264,	1.
»	725	»	366.	
»	730	»	366.	
»	743	»	366.	
»	762	»	338,	σημ. 2. 364.
»	786	»	553.	
»	792	»	290,	σημ. 519, 17
»	797	»	364.	

Ήλιάδος Ω.

στίχ.	36	§	437.
»	38	»	424.
»	53	»	364.
»	61	»	290, σημ.
»	62	»	515, 2.
»	83	»	272, σημ.
»	87	»	338, σημ. 2.
»	102	»	366.
»	131	»	482, 1. 565, 1.
»	141	»	310, σημ.
»	154	»	46. 366
»	160	»	531, 4.
»	183	»	366.
»	200	»	62.
»	210	»	519, 10.
»	227	»	264, 1.
»	239	»	332, ύποσημ.
»	304	»	507, 6.
»	384	»	71.
»	434	»	431.
»	449	»	99, ύποσημ.
»	452	»	99, ύποσημ.

στίχ. 457 § 511, 19.
 » 499 » 530, 6.
 » 554 » 453, 1. 558.
 » 608 § 437.
 » 650 » 487, 12.
 » 706 » 310, σημ.
 » 707 » 308, σημ. 3. 310.
 » 709 » 338, σημ. 364.
 » 727 » 523, 3.
 » 757 » 99, λέξ. Φέρση.
 » 769 » 69, σημ.

Ὅδυσσεύς Α.

στίχ. 15 § 272, σημ.
 » 24 » 488, 3.
 » 59 » 437.
 » 60 » 222.
 » 70 » 221, 393.
 » 73 » 272, σημ.
 » 124 » 400.
 » 141 » 279, 6.
 » 147 » 485, 13.
 » 200 » 62, σημ.
 » 226 » 70, σημ. 1.
 » 240 » 519, 2.
 » 241 » 285.
 » 337 » 496, 7.
 » 356 » 59, σημ.

Ὅδυσσεύς Β.

στίχ. 20 § 272, σημ.
 » 47 » 383.
 » 102 » 453, 1. 558.
 » 165 » 383.
 » 222 » 527, 10.
 » 240 » 231, 3.
 » 334 » 519, 36.
 » 434 » 281, σημ. 1.

Ὅδυσσεύς Γ.

στίχ. 14 § 281, σημ. 1.
 » 33 » 280, ὑπoσημ.
 » 50 » 62.
 » 81 » 496, 4.

στίχ. 163 § 208, σημ. 2.
 » 169 » 531, 4.
 » 175 » 519, 44.
 » 230 § 222, σημ.
 » 231 » 423, σημ.
 » 255 » 71, σημ.
 » 367 » 519, 37.

Ὅδυσσεύς Δ.

στίχ. 25 § 338, σημ. 2.
 » 88 » 279, 6.
 » 107 » 519, 2.
 » 188 » 281, σημ. 1.
 » 226 » 536.
 » 247 » 40.
 » 403 » 272, σημ.
 » 472 » 456.
 » 547 » 423, σημ.
 » 704 » 44, 2.
 » 709 » 325.
 » 723 » 507, 13.
 » 728 » 285.
 » 732 » 366.

Ὅδυσσεύς Ε.

στίχ. 2 § 273.
 » 110 » 530, 8.
 » 119 » 561, 1.
 » 122 » 561, 1.
 » 133 » 530, 8.
 » 146 » 366.
 » 155 » 272, σημ.
 » 159 » 338, σημ. 2.
 » 260 » 231, 2.
 » 305 » 232.
 » 321 » 366.
 » 322 » 366.
 » 349 » 366.
 » 395 » 558.
 » 398 » 290, σημ.
 » 419 » 530, 2.
 » 469 » 178, σημ.
 » 473 » 530, 2.

Ὀδυσσεΐας Ζ.

στίχ.	5	§	338, σημ.	2. 364.
»	9	»	310, σημ.	
»	33	»	431.	
»	36	»	178, σημ.	
»	216	»	522, 7.	

Ὀδυσσεΐας Η.

στίχ.	95	§	447, 12.	
»	114	»	427, 1.	
»	125	»	507, 12.	
»	144	»	231, 3.	
»	164	»	561, 7.	
»	168	»	208, σημ.	2.
»	199	»	496, 4.	
»	201	»	285, σημ.	
»	251	»	530, 8.	
»	252	»	ι. 264, 1.	
»	261	»	70, σημ.	1.
»	279	»	212, υποσημ.	

Ὀδυσσεΐας Θ.

στίχ.	73	§	275, 10.	
»	78	»	552.	
»	109	»	325.	
»	180	»	545.	
»	224	»	283.	
»	343	»	233, σημ.	
»	408	»	162.	
»	480	»	281, σημ.	1.
»	569	»	310, σημ.	

Ὀδυσσεΐας Ι.

στίχ.	9	§	279, 6.	
»	26	»	281, σημ.	1.
»	30	»	272, σημ.	
»	47	»	519, 9.	
»	88	»	557, 8.	
»	108	»	536.	
»	114	»	272, σημ.	
»	151	»	281, σημ.	1.
»	206	»	40. 441, σημ.	
»	283	»	294, 3.	
»	306	»	281, σημ.	1.

στίχ.	377	§	530, 2.	
»	400	»	272, σ	
»	404	»	557, 1.	
»	436	»	281, σ	
»	459	»	523, 4.	
»	512	»	406, 4.	

Ὀδυσσεΐας

στίχ.	23	§	557, 2.	
»	71	»	231, 3.	
»	100	»	557, 8.	
»	146	»	557, 6.	
»	193	»	522, 3.	
»	240	»	226, σ	
»	251	»	557, 6.	
»	268	»	383.	
»	274	»	537, 6.	
»	320	»	487, 1.	
»	404	»	272, σ	
»	424	»	272, σ	
»	493	»	221.	
»	570	»	557, 6.	

Ὀδυσσεΐας

στίχ.	22	§	557, 6.	
»	114	»	522, 9.	
»	221	»	561, 2.	
»	222	»	273.	
»	242	»	212, σ	
»	266	»	283.	
»	270	»	102.	
»	304	»	427, 1.	
»	313	»	543.	
»	339	»	366.	
»	374	»	281, σ	
»	403	»	522, 8.	
»	472	»	366.	
»	567	»	487.	
»	585	»	437.	
»	588	»	317, 4.	
»	603	»	212, σ	

Ὀδυσσεΐας

στίχ.	7	§	281, σ	
-------	---	---	--------	--

στίχ.	9	§	557,8.
»	122	»	530,2.
»	141	»	522,9. 545.
»	196	»	557,2.
»	200.	»	317,9.
»	210	»	272, σημ.
»	218	»	429, σημ.
»	267	»	221.
»	349	»	4. 507,8.
»	370	»	519,9.
»	388	»	419, σημ.
»	399	»	70, σημ.

Ὁδυσσεύς Ν.

στίχ.	35	§	290, σημ.
»	94	»	281, σημ. 1.
»	103	»	338, σημ. 2.
»	152	»	310, σημ.
»	158	»	310, σημ.
»	177	»	310, σημ.
»	183	»	310, σημ.
»	229	»	423, σημ.
»	237	»	496,4.
»	240	»	281, σημ. 1.
»	258	»	383.
»	270	»	364.
»	293	»	208, σημ. 1.
»	347	»	338, σημ. 2.
»	389	»	364.

Ὁδυσσεύς Ξ.

στίχ.	40	§	99, ὑπόσημ.
»	49	»	366.
»	239	»	221.
»	287	»	70, σημ. 1.
»	371	»	285.
»	406	»	515,8.
»	438.	»	99, ὑπόσημ.

Ὁδυσσεύς Ο.

στίχ.	9	§	338, σημ. 2.
»	42	»	232.
»	105	»	363.
»	120	»	62.

στίχ.	157	§	531,4.
»	172	»	62, σημ.
»	470	»	363.
»	447	»	70, σημ. 1.

Ὁδυσσεύς Π.

στίχ.	22	§	» 366.
»	51	»	485,13.
»	131	»	232.
»	161	»	285, σημ.
»	188	»	273.
»	203	»	561, 1.
»	232	»	272, σημ.
»	333	»	541.
»	368	»	281, σημ. 1.

Ὁδυσσεύς Ρ.

στίχ.	10	§	386, σημ.
»	40	»	366.
»	67	»	325.
»	121	»	400.
»	161	»	519, 8.
»	221	»	212, ὑποσ. 1. 325.
»	349	»	338, σημ. 2.
»	388	»	560.
»	416	»	71.
»	497	»	281, σημ. 1.
»	526	»	338, σημ. 2. 364.
»	552	»	338, σημ. 2.
»	576	»	366.

Ὁδυσσεύς Σ.

στίχ.	122	§	162.
»	173	»	317, 2.
»	179	»	507, 6.
»	191	»	550, σημ. 1.
»	238	»	530, 5.
»	265	»	557, 8.
»	317	»	281, σημ. 1.
»	348	»	530, 3.

Ὁδυσσεύς Τ.

στίχ.	28	§	496, 4.
»	50	»	281, σημ. 1.
»	64	»	273.

στίχ. 103 § 273.
 » 118 » 273.
 » 147 » 453, 1. 558.
 » 271 » 338, σημ. 2.
 » 342 » 281, σημ. 1.
 » 387 » 325.
 » 579 » ή. 507, 8.

Ὁδυσσεύας Ι'.

στίχ. 65 § 212, ὑποσημ. 1.
 » 171 » 281, σημ. 1.
 » 255 » 440.
 » 286 » 530, 3.
 » 383 » 485, 3.

Ὁδυσσεύας Φ.

στίχ. 15 § 519, 7.
 » 77 » ή. 507, 8.
 » 93 » 383.
 » 100 » 517, 7.
 » 137 » 212, ὑποσημ. 1.
 » 164 » 212, ὑποσημ. 4.
 » 224 » 366.
 » 260 » 534. 548.
 » 331 » 286, σημ.
 » 350 » 59, σημ.

Ὁδυσσεύας Χ.

στίχ. 28 » 515, 2.
 » 56 » 565, 2.
 » 100 » 338, σημ. 2.
 » 115 » 208, σημ. 2.

στίχ. 175 § 18.
 » 189 » 557, 2.
 » 192 » 18.
 » 202 » 208, σημ. 2.
 » 281 » 208, σημ. 2.
 » 288 » 212, ὑποσημ. 1.
 » 377 » 400.
 » 444 » 433, σημ.
 » 471 » 213, σημ.

Ὁδυσσεύας Ψ.

στίχ. 93 § 231, 3.
 » 246 » 281, σημ. 1.
 » 331 » 530, 8.
 » 335 » 272, σημ.
 » 384 » 273.

Ὁδυσσεύας Ω.

στίχ. 30 § 99, ὑποσημ. λέξ.
 » 33 » 519, 2. [Γάναξ.
 » 82 » 301, σημ.
 » 113 » 522, 8.
 » 115 » 429, σημ. 3.
 » 193 » 429, σημ.
 » 200 » 363.
 » 284 » 531, 4.
 » 300 » 496, 4.
 » 398 » 290, σημ.
 » 476 » 557, 12.
 » 520 » 363.

Β') ΠΙΝΑΞ

Ἀρώματα ὀνόματα καὶ ῥήματα.

Α		
ἀχώ 522,1. 568 (1).	αἰών 264,4.	ἀνῆρ 265.
ἀβροτάζουεν 485,4.	ἀκαχίζω 511,3.	ἀνίσταμαι 567.
ἄγαμαι 561,1. 406,3.	447,2.	ἀνιπόποδες 261,4.
ἀγείρω 519,1. 568.	ἀκείρουμαι 520.	ἀνοίγω 511,18.
447,1.	ἄκρις 314,1.	ἄνωμαι 519,3.
ἄγκιστρον 235,1.	ἀλαλύκηνται 447,4.	ἀντάω 515,2.
ἀγκοῖναι 218,1.	ἀλάουμαι 447,3.	ἀντιάζω 515,2.
ἀγκών 264,1.	ἀλαπάζω 510,3.	ἀντίω 515,2.
ἀγνωέω 549.	ἀλδήσκω 485,1.	Ἀντιόχης 292.
ἀγοράζουμαι 530,1.	ἀλεείνω 527,1.	ἄντομαι 515,2.
ἀγορεύω 530,1.	ἄλειπρ 267,1.	ἀνύω 519,3. 482,6.
ἄγω 488,1.	ἄλειφρ 267,2.	ἄνω 519,3.
ἀείρω 519,2. 567.	ἀλέξω 524,2.	ἄνωγα 511,2.
ἀελλόπος 261,1.	ἀλέουμαι 527,1. 489.	ἀολισθῆναι 567.
ἀέξω 524,1.	ἀλεύουμαι 527,1. [1.	ἄορ 267,4.
ἀερεσίποδες 261,3.	ἀλ-τ- 485,2.	ἀπάλθουμαι 569.
ἄφ' Ἰδης 217,1.	ἄλκαρ 267,3.	ἀπαρίσκω 448,2.
ἄφ' Ἰδρις 311.	ἄλκη 217,2.	485,6.
ἄημι 557,1.	ἄλλουμαι 487,1.	ἀπειλαί 218,2.
ἄηρ 264,2.	ἄλς 264,5.	ἀποαίρεο 546.
αἰδέουμαι 522,2. 406,3. 544. 568.	ἄλυσκάζω 511,1.	ἀποκρίνουμαι 567.
αἰδομαι 522,2. 544.	ἄλυσκάνω 511,1.	Ἀπόλλων 264,6.
αἰδώς 281,4.	ἄλυσκω 511,1.	ἀραρίσκω 517,1.
αἰθῆρ 264,3.	ἄλφάνω 485,3.	447,5. 448,1. 487,2. 497,1.
Αἰθίοπες 255,1.	ἄμαρτάνω 485,4.	ἀργίποδες 261,5.
αἰνέω 522,3.	ἄμέρδω 515,1.	ἀρέσκω 522,4.
αἶνυμαι 563,1.	ἄνακλίνουμαι 567.	ἀρήμεναι 540.
αἰπύς 303.	ἄναξ 245.	ἀρήν 266.
αἶρω 519,2.	ἄναπνέω 568.	Ἄρης 284.
αἰσσω 568.	ἄνδράποδον 235,2.	ἀριθμέουμαι 567.
αἰστωθῆναι 567.	ἄνεθ- 485,5.	ἄρνα 99. 266.
	ἄνεσαι 515,13.	ἄρνουμαι 519,4. 563,2.
	ἄνήνοθε 485,5.	

(1) Οἱ ἀριθμοὶ σημεινοῦσι τὰς παραγράφους.

ἀρόω 447,6.
 ἀρπάζω 510,1.
 ἀρτίπος 261,2.
 ἄσμενος 487, 20.
 514,1.
 ἀσπαίρω 519,5.
 ἀστήρ 265.
 ἄστρ 299.
 ἀφύσσω 510,2.
 ἄγνομαι 511,3.563.
 3. 447,7.
 ἄγομαι 511,3.
 ἀΐς 258,1.
 ἄω 540.547.

B

βαίνω 531,1.488,2.
 496,1.
 βάλλω 519,7.487,3.
 507,14.
 βαμβάινω 531,1.
 βασιλεύς 289.
 βάσκε 531,1.
 βεβαρηώς 551.
 βιάω 492,2.
 βιβάς 531,1.
 βιβάσθων 531,1.
 βιο- 565,1.
 βλάβομαι 506,1.490.
 βλώσκω 519,31.492,
 βοάω 549. [5].
 βόλομαι 519,8.
 βορ- 565,2.
 βούλομαι 519,8.
 βοῦς 294,1.
 βραχ- 485,7.

Γ

γαίω 526,2.
 γάνυμαι 526,2.
 γαστήρ 265.
 γέγονα 519,9.
 γέλος 233.
 γένετο 487,4.

γέρας 279,1.
 γηθέω 526,2.
 γηράσκω 487,5.
 γῆρος 298,1.
 γίγνομαι 496,2.519,
 γόνυ 300,1. [10].
 γρηῦς 294,2.
 γυμνωθῆναι 567.

Δ

δαῖναι 531,2.567.
 δαήρ 264,7.
 δαί 317,1.
 δαιδάλλω 519,11.
 δαίζω 531,3.
 δαίνυμι 530,8. 563,
 δαίσρων 317,1. [4].
 δαίω 526,3.
 δακ- 511,4.
 δάκρυ 317,2.
 δάκρυον 317,2.
 δάμπερ 264,8.
 δάμνημι 561,2.
 δαρθ- 485,8.
 δαπτόμαι 531, 3.
 δέατο 561,3.
 δεδάχηκα 492,3.
 δεδFισσομαι 530,2.
 δεδFοικα 496,3.530,
 δεί 527,2. [2].

δειδίσκομαι 464.
 δειδω 530,2.
 δείκνυμι 563,5.
 δέμας 279,2.
 δέμνια 235,3.
 δέμω 519,12.
 δέπας 279,3.
 δέρκομαι 511,5.
 δεσμός 235,4.
 δεύομαι 527,2.
 δεύω 527,2.
 δέχομαι 511,6.452.
 487,6.

δFείος 272.
 Δημήτηρ 265.
 δηριόμαι 552.568.
 δήω 482,2.
 διακοσμούμαι 568.
 διακρίνομαι 567.569.
 διασθίρω 518.
 διαύσκω 531,2.
 διδῆμι 557,2.
 διδουμι 235,5.
 διδωμι 557,5.
 διέουμι 557,3.
 διζήμαι 557,4.
 διζω 557,4.
 δινηθῆναι 567.
 διπτύχος 235,6.
 δνοπαλιζω 510.
 δοκέω 554.
 δονακεύς 293,1.
 δούρ 300,2.
 δύναιμι 561,4.568.
 406,3.
 δύνω 530,3. 488,3.
 δυσάτης 286.
 δύνω 530,3.
 δῶ (=δῶμα) 317,3.

E

εαρ 267.
 έχω 547. 548.
 εγείρω 519,13. 447,
 8. 498.
 ἐγρήσσω 498.
 έδω 565,2.
 έεομαι 519,43.
 εFεδνωται 218,3.
 εFάσθη 507,3.
 εFείλωρ 267,5.
 έζομαι 515,13.
 εθειραι 218,4.
 ειδαρ 267,6.
 ειλαρ 267,7.
 ειλιποδαρ 261,6.

αἰμάρτο 519,30.	ἐραμαι 561,5.406,3.	FeFίσκω 511,10.
αἰμί 560.	ἐρεσίνω 519,16.	FeFοικω 511, 10.
αἰμί 557,6. 482,10.	ἐρειδομαι 568. 447.	496,6.
εἰνάτρες 264,9.	[12.]	Feίδομαι 515,3.
εἶρομαι 519,16.	ἐρείπω 507,2. 447,	Feιλέω 517,2. 567.
εἶρωτάω 519,16.	13. 448,3.	Feιλυφάω 517,2.
εἶσα 515,13.	ἐρείκω 485,9.	Feιπειν 489,2.
εἶωθα 515,14.	ἐρέομαι 519,16.544.	Feίρω 519,15.
ἐκκυλισθῆναι 567.	ἐρεύρομαι 485,10.	Feλίτσω 567.
ἐλαύνω 447,10.520.	ἐρέω 519,16.	Feάλω 517,2.
ἐλάω 520.	ἐρητύω 511,7. 567.	Feέννυμι 561,6.
ἐλεγχος 275,1.	ἐριδωλῆς 257,1.	Feργω 511,9.
ἐλίκωψ 255,2.	ἐριδάνω 519,17.	Feρδω 510,4.
ἐλυθ- 447,11.	ἐριδμάνω 519,17.	Feρρω 517,3.
ἐλύσθην 517,2. 567.	ἐρίτηρος 235,12.	Feρύω 523,1.482,5.
ἐλωρ 267,8.	ἐρίτοι 235,13.	Feδεῖν 505,3.
ἐλώρια 267,8.	ἐρμῆς 263,1.	Feεμαι 557,7.
ἐμμορε 519,30.	ἐρνος 275,3.	FeFάχω 511,8.
ἐμπύμπλημι 568.	ἐρος 233.	Feωκή 217,4.
ἐναίρω 519,2.	ἐρπετά 235,14.	Feῖδα 515,3.496,7.
ἐνχα 235,8.	ἐρυκάνω 511,7.	Feα- 487,7.
ἐνδινω 235,9.	ἐρυκάνω 511,7.	Z
ἐνεκ- 489,5. 565,7.	ἐρύκω 511,7.	Zeύς 293,2.
ἐνέπω 507,7.	ἐρχομαι 565,3.447,	Zeάγρια 235,16.
ἐνεροι 235,10.	11. 496,4.	Zeώ 565,1.
ἐνίπτω 507,1.	ἐσθίω 565,2. 447,9.	H
ἐνισαίμσθη 567.	452. 482,10.	ἡ (=ἐλεγε) 557,14.
ἐνίσσω 507,1.	ἐσθος 275,4.	ἡγερέθονται 470,519.
ἐντα 275,2.	ἐσθω 565,2.	[1.]
ἐντύνω 519,14.	ἔτος 275,5.	ἡδομαι 406,3. 519.
ἐνώπια 235,11.	ἐύλαϊ 218,5.	ἡδος 275,6. [50.]
ἐξετανύσθη 567.	ἐύληρα 235,15.	ἡερέθονται 470,519.
ἐπαυρίσσομαι 519,6.	ἐννηθῆναι 567.	ἡμαι 515,13. [2.]
ἐπενήνοθε 485,5.	ἐυρύοπα 217,3.	ἡμαρ 267,9.
ἐπηγεμνίδεσσι 262,1.	ἐυρύς 302.	-ἡμεναι 436,540.
ἐπημύω 492,7.	ἔως 305.	ἡμισυς 304.
ἐπιμνησσομαι 568.	ἐυχετάσθαι 475,1.	ἡνία 235,17.
ἐπινηέω 485,13.	ἐρέσσαι 515,13.	ἡνίοχος 235,18.
ἐπισφάζομαι 568.	F	ἡπαρ 267,10.
ἐπομαι 507,8.	Fάδην 492,1.	ἡπεροπεύς 293,3.
ἐπταπόδης 261.	Fανδάνω 514,1.	ἡρακλῆς 283.
ἐπω 507,8.	Fαπ- 507,3.	ἡρως 307,1.

-ήτην 541.
 ήτορ 267,11.
 ής 305.
 ής 281,3.



θάλλω 497,5.
 θείνω 519,18.
 θείω (θέω) 527,3.
 θαμέες 287,1.
 θέναρ 267,12.
 θέρομαι 490,518.
 θηρητήρ 264,10.
 θις 263,2.
 θνήσκω 496,12.
 θοινηθῆναι 567.
 θρέπτρα 235,19.
 θρήνυς 298,2.
 θρόνα 235,20.
 θυγάτηρ 265.
 θύος 275,7.
 θύσθαι 235,21.
 θώρηξ 257,2.256,1.
 θωρηχθῆναι 567.



ιάλλω 519,19.
 ιανθῆναι 567.
 ιαύω 526,1.
 ιδρις 311.
 ιδρυθῆναι 567.
 ιδρώς 281,2.
 ιδρώω 528.
 ιερεὺς 293,4.
 -ίζω 515,13.
 ιημι 557,7.
 ιθματα 262,2.
 ικρια 235,22.
 ικω 511,11. 488,4.
 ιλάσμαι 522,5.
 ιλάσσομαι 522,5.
 ιλὺς 298,3.
 ιμάσσω 515,4.
 ιός 235,23.

ιρηξ 257,3.
 ιρις 260.
 ις 263,3.
 ισκην 507,7.
 ιστημι 507,9. 568.
 496,5.
 ισχύω } 475,5.
 ισχανύω }
 ιχθὺς 298,5.
 ιχνια 235,24.
 ιχώρ 264,11.



κάγκανα 235,25.
 καθίζω 515,13.
 καίνυμαι 514,2. 563.
 6.
 καίω 526,4. 489,3.
 κλαυροψ 255,3.
 καλλιγύναικα 257,5.
 κῆλλος 275,8.
 καλύπτω 568.
 κῆμνω 492. 497,2.
 κῆμπτω 507,4. [499.
 κῆρη 317,4.
 καταϊτυξ 257,6.
 κατακαῆναι 567.
 κατακλασθῆναι 567.
 κατευνασθῆναι 567.
 κατευνηθῆναι 567.
 κεδασθῆναι 567.
 κεῖμαι 558.
 κείρω 517,5.
 κείω 482,3. 558.
 κεκαφηώς 551.
 κέλευθος 235,26.
 κελευτιάω 475,3.
 κελεύω 519,20.
 κέλομαι 519,20.
 κέλσαι 517,4.
 κένσαι 515,5.
 κέρας 279,4.
 κέρδος 275,9.
 κευθάνω 515,6.
 κεύθω 515,6.
 κήδω 515,7. 449.
 κῆρ 267,13.
 κῆρ 267,13.
 κιδναται 561,13.
 κῆκς 298,6.
 κινέω 563,7. 567.
 κίνυμαι 563,7.
 κίρνημι 561,7.
 κῆκνω 531,4. 568.
 κλάζω 509,499.
 κλαίω 526,5.
 κλείω (=ἐπαινέσομαι)
 482,4.
 κλείω (=σημιζώ) 527.
 κλέος 275,10. [4.
 κληίς 258,2.
 κῆμαξ 257,4.
 κλίνω 519,21. 568.
 κλιτύς 298,7.
 κλυ- (ἐκλυον) 530,4.
 Κλυταιμῆστρη 179.
 Κλωθεῖς 262,3. [515.
 κνέρας 279,5. [9.
 κνημῖς 258,3.
 κνηστis 314,2.
 κοιμῶμαι 568.
 κόλλοψ 255,4.
 κόνης 314,3.
 κορέννυμι 561,8. 568.
 κορυθαίξ 256,4.
 κορύσσω 512.
 κοσμέω 568.
 κοτέω 522,6.
 κραδῶω 519,47.
 κραιαίνω 519,22.
 κραινίω 519,22. 569.
 κρέας 279,6.
 κρι 317,5.
 κριθαί 218,6.
 κριχ- 485,11.

κρίνω 519,23. 568.
 κρυφθῆναι 567.
 κτέαρ 267,14.
 κτείνω 487,8. 519
 24. 569.
 κτέρας 278,3.
 κτερείζω 510.
 κτιζω 487,9.
 κτυπέω 485,12.
 κύδος 275,11.
 κυδω- 487,10.
 κυκλών 264,12.
 κυκλεῖναι 567.
 κύρσας 517,6.
 κύρω 517,6.
 κύων 264,13.
 κῶας 278,2.
 κώληψ 255,5.

Λ

λᾶας 317,6.
 λαγχάνω 511,13.
 λάζομαι 505. 507
 λάζομαι 5. i, ὑπο
 [σημ. C
 λαίλαψ 255,6.
 λαισήϊα 235,28.
 λακ- (λέληκα) 511
 12. 497,3.
 λαμπετῶ 475,1.
 λανθάνω 514,3.
 λάρναξ 257,7.
 λέγω 565,4. 567.
 487,11.
 λέξεις ἀπὸ F ἀρχόμε
 ναι 99. ὅρα καὶ 100.
 λέπαδνα 235,29.
 λεχ- 488,5. 437,12.
 511,14.
 Λητώ 315.
 λιασθῆναι 567.
 λίγξε 509.
 λῆς 317,7.

λίσσομαι 515,8.
 λιτανεύω 515,8.
 λοέω 522,7.
 ῶω 530,5.

Μ

μείνομαι 519,25.
 μαιομαι 521. 496,8.
 μαντις 308.
 μαρνανθῆναι 567.
 μαρναμαι 519,26.
 μαρμαίρω 519,27.
 μαρτυρος 233.
 μάστιξ 257,8.
 μάχομαι 522,8. 480.
 μάχας 324.
 μάδομαι 515,9.
 μάθω 299.
 μαίδησαι 553.
 μαίδω 553.
 μάιλια 235,30.
 μαίεγμματα 262,4.
 μαίρομαι 519,30.
 μάς 264,14.
 μαίεδηματα 262,5.
 μάει 519,28.
 μάλλω 519,29.
 μάλος 275,12.
 μάληθρα 235,31.
 μάπω, -ομαι 406,1.
 μάνος 275,13.
 μάρ- 519,30.
 μαρμηρίζω 510.
 μάρμις 259.
 μάροψ 255,7.
 μάτασσαι 218,7.
 μάδομαι 515,9.
 μάδος 275,14.
 μάκος 275,15.
 μάκ- 497,4. 511,15.
 μάλοψ 255,8.
 μάνις 314,4.
 μάτηρ 265.

μάτης 314,5.
 μάτρω 307,2.
 μάχος 275,16.
 μάχζομαι 511,16.
 μάμνήσκω 531,5.
 568. 406,3.
 Μίνως 307,3.
 μίσγω 511,16. 568.
 487,13.
 μνέομαι 531,5.
 μολ- 519,31.
 μνέχομαι 511,17.
 μύρομαι 519,32.
 μῶλυ 299.
 μῶνυχες ἑπποι 257,9.

Ν

ναιετῶ 475,4.
 ναίω 520. 568.
 νάπαι 218,8.
 νῶω (ναίω) 520.
 νεικείω 520.
 νεῖκος 275,17.
 νεκταρ 267,15.
 νέκνος 298,8.
 νέμεις 313,6.
 νεμεσσομαι 568.
 νέομαι 522,9. 482,7.
 νέποδες 262,6.
 νέφος 275,18.
 νέω 527,5.
 νῆφις 311.
 νηλεής 285.
 νῆστις 311.
 νῆς 294,3.
 νήγω, -ομαι 527,5.
 νίζω 507,6.
 νίσσομαι 461. 522,9.
 νομῆς 293,5.
 νοστῶ 522,9.
 νομάω 475,8.
 νῶροψ 255,9.

Ξ

ξάινω 519,33.

Ο

ὀδύρομαι 519, 34.

ὀδύσσασθαι 523, 2.

447,15.

ὀδωδα 447,14.

-οη εἰς -ω 549.

-οἴγνυμι 511, 18.

563,8.

Οἰδιπόδης 261.

οἰζύω 529.

οἰηξ 257,10.

οἰκεύς 293,6.

οἶνοψ 255,10.

οἶσ- 565,7.

οἷς 309.

οἶω 523, 3. 568.

406,3.

ὀκνεῖω 520.

ὀλέκω 493,1.

ὀλλυμι 480. 519, 35.

563,9. 569. 447,

ὀλυραι 218,9. [16.

ὀμνηγερέες 287,2.

ὀμήγυρις 314,7.

ὀμοιῶθῃναι 567.

ὀμφαξ 257, 11.

ὀναρ 267, 16.

ὀνειαρ 267, 17.

ὀνειδος 275,19.

ὀνειρος 235, 33.

ὀνομαι 561, 9.

ὀνυξ 255, 11.

ὀπ- 565,5. 447,17.

488,7.

ὀράω 565,5.

ὀρέγω 511,19. 447,

ὀρθωθῃναι 567. [19.

ὀρίνω 517,7. 567.

ὀρωμαι 568.

ὀρνις 259.

ὀρνυμι 517, 7. 518.

563,10. 447,18.

487,14. 488,6.

ὀροθύνω 517,7.

ὀρος 275,20.

ὀρπηξ 255, 12.

ὀσσε 317, 8.

ὀσσομαι 565, 5.

ὀσδας 278,1.

ὀσθαρ 267, 18.

ὀσλαι 218,10.

ὀσλόγεται 218,11.

ὀσρεύς 293,7.

ὀς 317,9.

ὀσ-ίζω 487,15. 507,

14. 487,15.

ὀφείλω 519,37.

ὀφείλλω 519,36.

ὀφελος 275,21.

ὀφίς 314, 8.

ὀχεύς 293,8.

ὀχος 275,22.

ὀψ 255, 13.

Π

παιφάσσω 519,47.

πάλλω 519,38. 487,

17.

παμφαίνω 519,47.

παρὰβλώψ 255,14.

παράκουιτις 314,9.

παρὰνῆω 485,13.

παρὰπλαγχθῃναι 567.

παροίχομαι 492,6.

πάσχω 496,10.

πατέομαι 531,6.

πατήρ 265.

Πάτροκλος 235,34.

πέδιλα 235,35.

πειθω 515,12. 449,3.

πειραρ 267,19.

πείρω 519,40.

πειρώμαι 568.

πέλαγος 275,23.

πελάζω 561,10. 568.

488,8.

πελεμίζω 567.

πέλω 519,39.

πέλωρ 267,20.

πενθείω 522,10.

περαιωθῃναι 567.

περάω 561,11.

πέρθω 487,18. 515,

10. 569.

περιδινηθῃναι 567.

περιπλεγθῃναι 567.

πέρνημι 561,11. 482,

[8.

πέτομαι 515,11.

πεύθομαι 514,4.

πήγνυμι 487,16. 563,

11. 567.

πήληξ 257,12.

πίαρ 267,21.

πίδαξ 257,13.

πίλναμαι 561,10.

πίμπλημι 487,19.

πινύσσω 512.

πίνω 482,10.

πίπτω 497,6.

πιστοῦμαι 568.

πίτνημι 561, 12.

πιφάύσσω 519,47.

πλάζω 567.

πλείω (πλέω) 527,6.

πλευρά 235, 36.

πλήθος 275,24.

πλήσσω 511,20.

πλοχμοί 235,37.

πλύνω 519,41.

πλώω 527,6.

πνεῖω (πνέω) 527, 7.

ποδάνιπρα 235,38.

ποθέω 522,11.

πολεμίζω 510.

πόλις 310.
 πολυάτιξ 256,5.
 πολύαρνι 264,15.
 πολυΐδρις 311.
 πολὺς 325.
 πομπεύς 293,9.
 πορεῖν 519,42.
 πορθμεύς 293,10.
 πόρις 314,10.
 πόρταξ 257,14.
 πόρτις 314,10.
 πορσύνω 519,42.
 Ποσειδῶν 264,16.
 πόσις (ὁ) 314, 10.
 ποτάομαι 515,11.
 * πολυπόδος 261,7.
 πούς 261.
 πραπίδες 262,7.
 πρύβατα 235,39.
 πρύσωπον 235,40.
 πρότονοι 235,41.
 πτήσω 497,6.
 ποιηθῆναι 567.
 πύξ 257, 15.
 Πυθώ 316.
 πυθάνομαι 514, 4.
 πῦρ 267.
 πωλείομαι 475,7.
 519,39.
 πωτάομαι 475,9
 πῶν 299.

P

παίνω 514,5.
 παίω 523,4.
 παιστήρ 523,4.
 πάχος 275,25.
 πέζω 510,4.
 πέω 527,8. 567.
 πέγμις 263,4.
 πέγνυμι 563,12.
 πέγέω 42.
 πέγος 275,26.

πίς 263,5.
 πίομαι 530,6.
 πίπα 235,42.
 πίσις 235,43.
 πίσταζω 523,1.
 πίσομαι 527,8.
 πίσπια 235,44.

Σ

σαλπίζω 509.
 σάος 327.
 σάω 567. 569.
 Σαρπηδών 264,17.
 σέβας 279,7.
 σείω 527,9.
 τέλας 279,8.
 τεύω 527, 9. 568.
 489, 3.
 σθένος 275,27.
 στέλος 275,28.
 στέπας 279,9.
 σκιδνημι 561,13.
 σκώψ 255,15.
 σμῶδιξ 257,17.
 τόος 327.
 τπέος 272,275,29.
 τπένδω 515,15.
 σπλάγγνα 235,46.
 ιταμῖς 263,6.
 πτάχως 298,9.
 στέαρ 267,22.
 στείχω 485, 14.
 σπερέσαι 522,12.
 σπεῦται 557,18.
 τιξ 257,18.
 τρέφω 507,9.567.
 τρωφάω 475,10.
 τυγέω 511,21.
 τυφελίζω 510.
 συνέχω, συνόλωχα
 [447,20].
 συνθεσῖαι 218,12.
 σῦριγξ 257,19.

σφαζω 508.
 σφέλας 279,10.

T

ταγ- 485,15.
 τάνω 519,44.
 τανύποδα 261,8.
 τανύω 519,45. 568.
 482,9.
 Τάρταρος 235,47.
 ταφ- 507,10.
 τείνω 519,45.567.
 τείρεα 275,30.
 τέκνωρ 267,23.
 τελείω 521.
 τελευτάω 569.
 τελέω 521.569.
 τεμ- 485,16.
 τέρας 279,11.
 τέρω 507,11. 568.
 τέρσομαι 524,3.567.
 τετήμημι 530,7.
 τετιηώς 530,7.
 τέτρηχα 491.
 τεύχω 511,23. 569.
 τίθημι 557,12.
 τίλλω 519,46.
 τιμάω 530,7.
 τίνω 530,7.
 τιταίνω 519,45.
 τιτύσκομαι 511,24.
 τίω 530,7.
 τλήναι 496,13.
 τμήγω 511,22.
 τοκεύς 293,11.
 τρέπω 507,12. 568.
 τρέφω 507,13.
 τρέχω 565,6.
 περιγλώχισ 263,7.
 τρίζω 499.
 τρομέω 475,6.
 τρόπις 314,12.
 τρόφι 312.

τρύφος 275,31.
 τρώω 569.
 τρωπάω 475,11.
 τρωχάω 475,12.
 τυγχάνω 511,24.
 τύπτω 507,14.
 -τὺς θηλυκὰ 297.

P

ὔδωρ 267,24.
 υἱός 235,48.
 ὕπαρ 267,25.
 ὑπεκλίνθη 567.
 ὑπορραγῆναι 567.
 ὑσμίνη 217,5.

Φ

φαγ- 565,2.
 φαεῖνω 519,47.567.
 φαίνω 519,47.567.
 φάλαρα 235,49.
 φάος 273.
 φᾶρος 275,32.
 φάτις 314,13.
 φάω 519,47.
 φέβομαι 506,2.
 φεῖδομαι 515,16.
 [449,4.]

φεν- 519,48.406,4.
 [6.485,17.
 φέρω 565,7.452.488
 [9.489,5.
 φεύγω 511,25.
 ρημί 557,13.
 ρθάνω 531,7.
 ρθείρω 519,49.
 ρθινύθω 530,8.
 ρθίνω 530,8.487,21.
 [569.
 ριλέω 555.569.
 ρλῆψ 255,16.
 ροβοῦμαι 506,2.567.
 ροῖνιξ 256,2.
 ρορμίζω 509.
 ρρᾶζω 513.515,17.
 [568.
 ρρᾶσσω 568.
 ρρέαρ 267,26.
 ρριξ 256,3.
 ρύλακος 233.
 ρύρω 517,8.
 ρύω 496,11.
 ρώς 274.

X

χάζομαι 515,18.
 [449,1.
 χαιρώ 449,2.519,
 [50.568.
 χαλκογλώχης 263,8.
 χαλκόποδες 261,9.
 χαμαιευνάδες 262,8.
 χαμαιεῦναι 218,13.
 χανδάνω 514,6.
 χεῖλος 275,33.
 χεῖρ 264,18.
 χεῖρις 258,5.
 χεῖω (γείω) 527,10.
 488,6.487,22.568.
 χελιδών 264,19.
 χέρνιψ 255,17.
 χῆτος 275,34.
 χοῖνιξ 257,20.
 χολοῦμαι 568.
 χοροιτυπία 218,14.
 χραF- 526,6.
 χραισμεῖν 519,51.
 λρώς 281,1.
 ὦψ 255,18.



ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Σελ. 65 στίχ. 26 ἀντὶ τοῦ ἐλλειπτικῆς γράφει ἐλλειπτικά.

Σελ. 82 στίχ. 25 μετὰ τὸ πο(σ)οὶ θές παρένθεσιν.

Σελ. 113 στίχ. 3 ἀντὶ τοῦ οιογ-ίτων γράφει οιο-χίτων.

Σελ. 143 στίχ. 6 μετὰ τὸ τηλεθάω θές ἄνω στιγμὴν.

Σελ. 209 στίχ. 41 ἀντὶ τοῦ ιχ. 264,1 γράφει ι. 264,1.

Σελ. 210 στίχ. 12 ἀντὶ τοῦ θ'. 428, σημ. γράφει ἦ. 428.

σημ.

Σελ. 211 στίχ. 21 ἀντὶ τοῦ ι γράφει θ', ὑποσημ. 15.

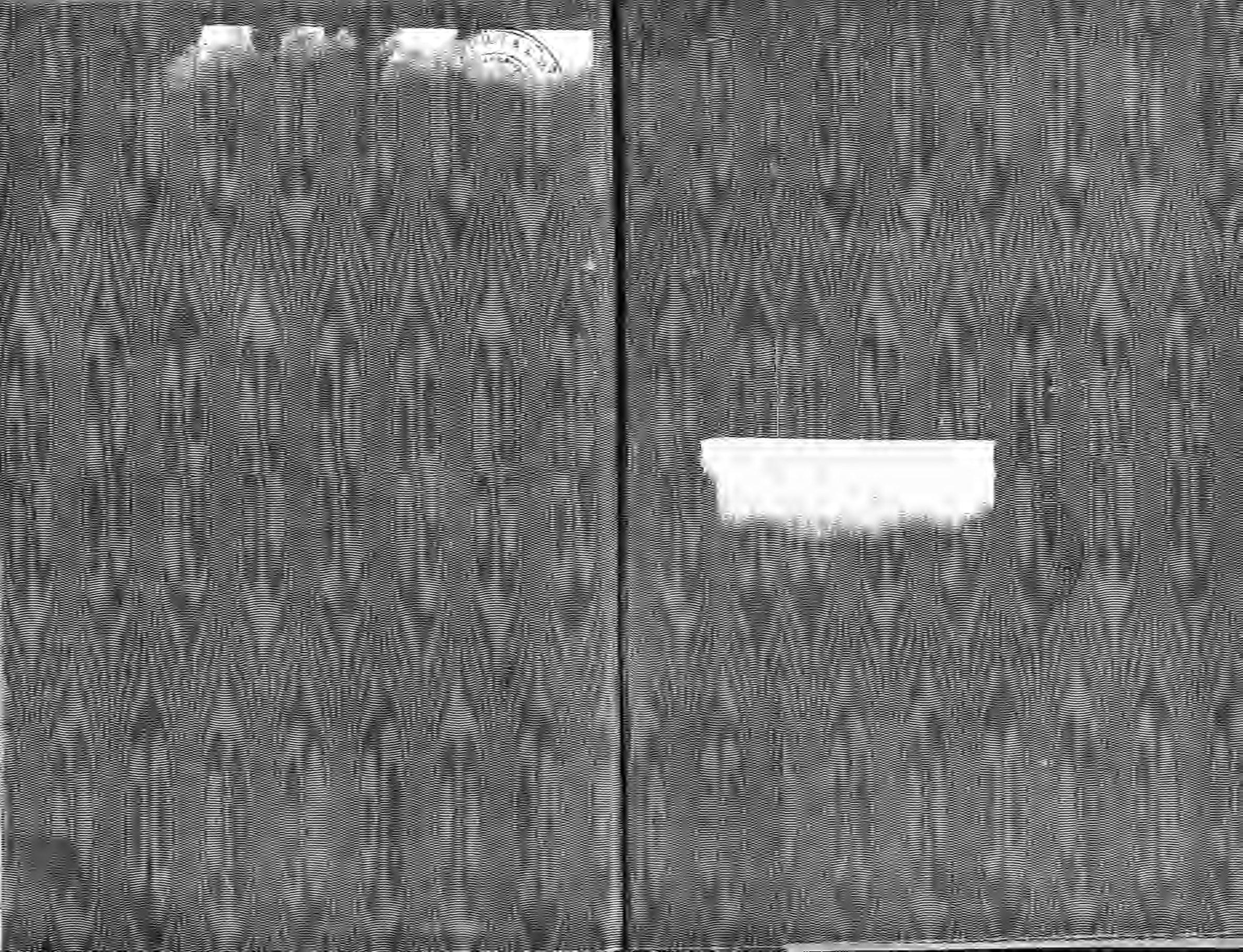
Σελ. 212 στίχ. 12 ἀντὶ τοῦ ιχ. 264,1 γράφει ι'. 264,1.

» » » 14 » » » » »

Αἰτούμεθα συγγνώμην διὰ πᾶν ἄλλο τυπογραφικὸν παρόραμα
διαλαθὸν τὴν ἡμετέραν προσοχὴν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



ΓΡΑ
ΟΜ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βάρδας